

လွန်တာမို

BURMESE CLASSIC

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ထောင်ပုံစံ
ခြေဖမ်းလေးတစ်ဖက်ဟာ
မာနကြီးတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်
နောက်ဆုံးလက်နက်ချအညံ့ခံဆင်းတဲ့
စိတ်ချောက်ချားစရာအကောင်းဆုံး
စစ်မြေပြင်ပါပဲ

မာနချောက်ချားစရာအကောင်းဆုံး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်သန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ်(၂)၊
ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်းနှင့်အရုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်-၂၂၅၊ ၃၂လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ။
- အုပ်ချုပ်ခြင်း - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - စိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ်-၂၂၃၊ ၃လွှာ၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ရန်း - ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉-၅၀၈၉၀၉၄

၈၉၅-၈၃

လွန်းတပို့
လက်စားချောင်းဆီ/လွန်းတပို့၊ ရန်ကုန်။
ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။
(၃၀၄)စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇-၇ စင်တီမီတာ
(၁) လက်စားချောင်းဆီ

“ဗျာ ... မာမိ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ...”
မအောင်လင့်တဲ ကြားလိုက်ရသော စကားတစ်ခွန်းကြောင့်
အဝေးနှင့်ဆိုသည့် ခပ်ချောချောကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်
နှာကလေးက ဖျတ်ခနဲ မော့သွားရပြီး ... မျက်ဝန်းကလေးတွေကပါ
ဖြူဖျော့အေးစက်ကာ နာကျင်ရိပ်တွေနဲ့ လျှိုက်ဖြာတည်တင်းသွားခဲ့
ရပါသည်။

“မာမိ ... ပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပဲ အဝေးနှင့် ...”
တစ်ကိုယ်လုံး နစ်လှမတတ် မြုပ်ဝင်နေသည့် အကောင်းစား
ရေမြုပ်ဆိုဖာဆက်တီကြီးပေါ်က ဒေါ်အရိပ်ညိုရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ
လည်း နာကျည်းရိပ်တွေက အရောင်တွေတဖျတ်ဖျတ်လက်ကာ
နှုတ်ခမ်းစွန်းထောင့်လေးတစ်ဖက်ကိုလည်း ညွတ်ကွေးနေအောင်
ဒေါ်အရိပ်ညိုက မဲ့ထားသည်။

“ပြီးတော့မှ ... သူမရဲ့သားငယ်လေး အဝေးနှင့်ကို ဖျက်
တောင်ရှည်တွေ ... ဖျတ်ခနဲ ... ပင့်ကော့သွားရသည်အလ် နာနာ

ကျင့်ကျင့်လေး စိုက်ကြည့်ကာ ...

“လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်ကပဲ မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ မင်းရဲ့ ကိုကိုကြီးအရိပ်ထင် ... ရုတ်တရက် နှလုံးသွေးရပ်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့ပြီလို့ မင်းကိုပြောလိုက်တာ ...”

“ဗျာ ...”

အံ့ဩသွားသံလေးနှင့်အတူ နောက်ဆက်တွဲပေါ်လာတာက ရင်နှင့်နေသော တိုးတိတ်ရှိက်သံလေးတစ်ခု။

“အဟင် ...”

“အို ... မင်းမငိုနဲ့လေ ... သားငယ်လေး ...”

အဖျားလေးဆွတ်၍ တုန်ယင်နေသော အသံကိုလည်း ဒေါ်အရိပ်ညိုက မတားဆည်းနိုင်ပါ။ သူမရဲ့ရှေ့မှာတော့ အနက်ရောင် ကျောပိုးအိတ်လေးတစ်လုံးကို စလွယ်သိုင်းလေးလွယ်ကာ ခရီးဆောင်လက်ဆွဲသေတ္တာအိတ်ကလေးကို နံဘေးမှာချပြီး နိုင်ငံခြားခရီးကနေ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည့် ဒေါ်အရိပ်ညို၏ သားငယ်လေး အဝေးနှင့်က တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် နှုတ်ခမ်းရဲရဲစိုစိုလေးတွေကို အနိုင်နိုင်ထိန်းချုပ်ဖို့ကြိုးစားရင်း မျက်နှာလေးကို လက်ဝါးကလေးဖြင့်အုပ်ကာ တသိမ်သိမ်ရှိက်ငိုနေသည့်မြင်ကွင်းလေးက တကယ်ကို ကြေကွဲရသည့် ရင်နှင့်စရာမြင်ကွင်းလေးပါပဲ။

ဒါကို ... ဒေါ်အရိပ်ညိုက စူးလှသောမျက်ဝန်းများဖြင့် သားငယ်လေးကို စိုက်ကြည့်လျက် ...

“မင်းကိုကိုကြီးအရိပ်ထင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံးသွားခဲ့ရတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကိုမာမီအသိမပေးခဲ့တာဟာ ဂျပန်မှာ ပညာသင်နေတဲ့မင်းကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ... မာမီအသိမပေး

ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ... မာမီသားငယ်လေးက မြန်မာပြည်ကိုပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီဆိုတော့ ကိုကိုကြီးဆုံးသွားခဲ့ရတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားငယ်လေး သိထားသင့်တာတွေအားလုံး မာမီရှင်းပြရတော့မှာပေါ့ ...”

ပြောလည်းပြော ... မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကိုလည်း အဖျတ်ဖျတ်လှုပ်နေသည့် ဇာခန်းဆည်းလိုက်ကာလေးဘက်ကို ဒေါ်အရိပ်ညိုက ကြေကြေကွဲကွဲလှည့်သည်။ ပြီးတော့မှ ... အသံတုန်တုန်ကလေးဖြင့် ဒေါ်အရိပ်ညို ပြောလိုက်တာက ...

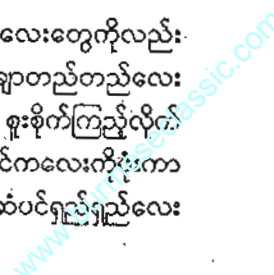
“အရမ်းလှတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ မာနခြင်းပြိုင်အသည်းခွဲဖို့ ကြိုးစားရင်းနဲ့ မင်းကိုကိုကြီး စိတ်ထိခိုက်ပြီး နှလုံးသွေးပါ ရပ်သွားခဲ့ရတာ ...”

“ဗျာ ...”

စိုလက်ဆဲ ... မျက်ရည်စက်တွေ တွယ်ငြိကပ်ပါလျက် ညွတ်ကျွေးကော့စင်းသော မျက်တောင်ရှည်လေးတွေ ဖျတ်ခနဲပင့်တက်သွားအောင် အဝေးနှင့် အံ့ဩခဲ့ရပြီ။

“အရမ်း ... အရမ်းလှတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ မာနခြင်းပြိုင်အသည်းခွဲဖို့ကြိုးစားရင်းနဲ့ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ... နှလုံးသွေးရပ်သွားတာ ... ဟုတ်လား ...”

ရှည်လျားကော့နက်သော မျက်တောင်လေးတွေကိုလည်း နှင်က မခတ်နိုင်။ ငုံ့ထားသော မျက်နှာချောချောတည်တည်လေးကို ဖျတ်ခနဲပင့်မော့ကာ ... မာမီမျက်ဝန်းတွေကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရတာမို့လည်း ဝင်းနှစ်ရှည်သွယ်သော လည်တိုင်ကလေးကိုဖုံးကာ ပုခုံးစွန်းလေးနှစ်ဖက်ပေါ်အထိ ဝဲကျနေသော ဆံပင်ရှည်ရှည်လေး

တွေက ဘယ်ညာလေးယိမ်းနဲ့ လိုသွားရသည်။

ဒေါ်အရိပ်ညို သားငယ်လေးဘက်ကို ပြန်လှည့်သည်။

ပြီးတော့ ... ရီဝေနားကျင်စွာ သားငယ်လေးကိုကြည့်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်လေကွာ ... သားငယ်လေး၊ ဒီအကြောင်းတွေ မင်းကို ရှင်းပြချင်လို့ မာမိစောင့်နေခဲ့တာ ... ခြောက်လကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း မာမိရင်ထဲမှာ ကြေကြေကွဲကွဲခံစားရတယ် ... မီးတောက်တွေအလယ်မှာ ထိုင်မိတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပဲ ... ကူကယ်ရာမဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ... ဒါပေမဲ့ မာမိတရားနဲ့ဖြေပါတယ် ... မာမိကလည်း တနင်္ဂနွေသမီး၊ မာမိ သားကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ... တနင်္ဂနွေသားလေးတွေဆို တော့ တနင်္ဂနွေနေ့ရောက်တိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်တက်ပြီး ဂြိုဟ်တိုင်မှာ ရေသက်စေ့၊ မီးသက်စေ့၊ ပန်းသက်စေ့၊ မာမိလှူခဲ့တယ်၊ အဲဒီနေ့ လမ်းမှာတွေ့သမျှ သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်တွေကိုလည်း ဝတ္ထုငွေကြေး မာမိလှူခဲ့တယ်။ မာမိသားကြီးအရိပ်ထင် ကောင်းရာ သုဂတိရောက်ပါစေကြောင်းနဲ့ မာမိသားငယ်လေးအဝေးနှင့် လိုအင် ဆန္ဒမှန်သမျှ ပြည့်ဝပါစေကြောင်း မာမိဆုတောင်းခဲ့တယ် ... ဒါပေမဲ့ ကွာ ...”

ဒေါ်အရိပ်ညို စကားကိုဖြတ်ပြီး လေးပင်စွာ ပင့်သက်ရွိုက်သည်။

နောက် ... ရေမြှုပ်ဆက်တီကြီးပေါ်မှ ထရပ်ကာ စိတ်ပုတီးကိုကိုင်ရင်း ... အဝေးနှင့်ရှေ့က ကတ္တီပါကော်ဇောခင်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်သည်။

တကယ်တမ်းပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း ဒီအရုံးဟာ ဒေါ်အရိပ်ညိုအတွက်တော့ ခါးသည်းရင်နှင့်ဖွယ်ရာ ပေးဆပ်ခဲ့ရလေတဲ့အရုံး။ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်မျိုးနှင့်မှလည်း ဖြေသိမ့်ခွင့်လွတ်နားလည်ပေးနိုင်စရာမရှိခဲ့တဲ့အရုံး။

“နေ ... နေပါဦး မာမိ ... မာမိကို မရှင်းလို့ ကျွန်တော် တစ်ခုလောက်မေးပါရစေဦး ... ကျွန်တော့်ကိုကိုကြီးအရိပ်ထင်ဆိုတာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ခဲ့သမျှပွဲတိုင်းမှာ သူကပဲ အမြဲအနိုင်ယူလာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား ... ဂိမ်းဆော့တာ၊ စစ်တုရင်ထိုးတာ ဝါသနာပါပြီး ကျွမ်းကျင်သလောက် သူမကျေနပ်တဲ့မိန်းကလေးတွေနဲ့တွေ့ရင် အသည်းခွဲတမ်းကစားတတ်တာ ... ကိုကိုကြီးရဲ့ Crazy အလုပ်ဆိုတာ မာမိသိနေရဲ့သားနဲ့ ... အခု ဒီကောင်မလေးနဲ့ ကျမ ဘာဖြစ်လို့ နှလုံးသွေးရပ်သွားတဲ့အထိ အရုံးပေးလိုက်ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိချင်တယ် ... သူက ဘာနဲ့တိုက်စစ်ဆင်သွားလို့ ကိုကိုကြီး ရှုံးသွားရတာလဲ ...”

“မာမိပြောရင် ... မင်းမအံ့ဩနဲ့ ...”

ပြတင်းလိုက်ကာတွေ့ဘက်ကို မျက်နှာမူထားလျက်မှ လှိုက်ဖြာတုန်ယင်သော အသံတစ်ခုဖြင့် ဒေါ်အရိပ်ညိုက ပြန်ဖြေသည်။

“အဲဒီမိန်းကလေး မင်းကိုကိုကြီးကို အနိုင်ယူတိုက်စစ်ဆင်သွားတာ၊ သိပ်ကိုလည်း လှပနူးညံ့ပြီးတော့ သိပ်ကိုလည်း ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အနက်ရောင်နှင်းဆီ Black Rose လေးတစ်ပွင့်နဲ့ တိုက်စစ်ဆင်ပြီး မာနခြင်းပြိုင် အသည်းခွဲသွားတာလေ အဝေးနှင့်”

“ဗျာ ... အနက်ရောင်နှင်းဆီ Black Rose လေးတစ်ပွင့်နဲ့ မာနခြင်းပြိုင် အသည်းခွဲသွားတာ”

နှင့် မျက်တောင်ကလေးတွေ အဆုံးအစမဲ့အောင် ပင့်ကော့ သွားရလျှက် ရင်ထဲမှာပါ ဆတ်ဆတ်ခါသွားအောင် နာသွားရသည်။ ဒေါ်အရိပ်ညိုကိုယ်တိုင်လည်း ကျောခိုင်းပြောပြီးတော့မှ သားငယ် လေးဘက်ကို ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလှည့်၏။

“မာမိ ... မင်းကိုပြောပြချင်နေတာ အဲဒါပဲလေ၊ သားငယ် လေးအဝေးနှင့်ရဲ့ ... မင်းကိုကိုကြီးက တည်တည်တင်းတင်းမျက် နှာထားကလေးနဲ့ သိပ်ကိုချောမောခန့်ပြားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ် ခဲ့သလို မင်းကိုကိုကြီးကို မာနခြင်းပြိုင် အသည်းခွဲစိမ်ခေါ်သွားတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း ... ယောက်ျားလေးတွေ နှစ်ခါပြန်လှည့် မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် ဖူးတင်းအိစက်ပြီးတော့ သိပ်ကို လှပလွန်းတဲ့ မိန်းမ ... ”

“ဗျာ ... ”

နှင့် ... ယောင်မှားစွာ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ရပြီ။

“ပြောရရင် ... မင်းကိုကိုကြီးအရိပ်ထင်က သူ့ကိုလိုချင်နေ တဲ့မိန်းကလေးတွေ အများကြီးကြားထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ SMART Boy ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး အထင်ကြီးခဲ့တယ် ... မိန်းကလေးတွေ တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကို ထည်လဲတဲ့ခဲ့သလို မိန်းကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကိုလည်း အသည်းခွဲတမ်းကစားပြီး သူ သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာ အမြဲဟားတိုက်ရယ်မောနေခဲ့တာလေ၊ ဒါပေမဲ့ ... ဝဋ်ဆိုတာလည်စမြဲပဲ ... တစ်နေ့မှာ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကိုတွေ့ပြီး သူ့အသည်းခွဲရမယ့်နေ့မှာ ကောင်မလေးစိတ်နာ သွားအောင် ရက်ရက်စက်စက်ကို ပါးရိုက်ပြီးတော့မှ မင်းကိုကိုကြီး က အသည်းခွဲခဲ့တာ ... ဟိုဘက်မိန်းကလေး ဘယ်လောက်ခံစား

သွားရမလဲဆိုတာ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း ... အခု ... အဲဒီအပြစ်ဒဏ် ကို မင်းကိုကိုကြီး ပြန်ပေးဆပ်လိုက်ရတာ ... ”

“နေပဦး ... မာမိ ... ကျွန်တော် တစ်ခုပဲသိချင်တာက တိုကိုကြီးကို အနက်ရောင်နှင့်ဆီ Black Rose လေးတစ်ပွင့်နဲ့ မာန ခြင်းပြိုင်အသည်းခွဲသွားတာ ဘယ်သူလဲ ... ”

နှင့် မေးလိုက်တဲ့အသံလေးက မာဆတ်နေသလို နှင့်မျက် ဝန်းလေးတွေကပါ နာကျင်အေးစက်နေသည်။ ဒေါ်အရိပ်ညိုက လည်း ဒါကိုဖြေပါသည်။

“သူ့နာမည်က မြူနှင်းစေရာတဲ့ ... ”

“ဗျာ ... သူ့နာမည်က မြူနှင်းစေရာ ... ဟုတ်လား”

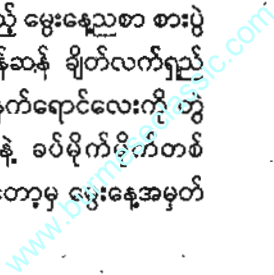
ဟွန်း ... နာမည်လေးကတော့ အမိုက်စားနာမည်လေးပဲ။

မြူနှင်းတွေစေရာကို သွားနေရတယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ်လေး ပေါ့။

နှင့်က ... နှုတ်ခမ်းလေးကိုမဲ့ရင်း ပုခုံးလေးနှစ်ပက်ကိုတွန့် ကာ တစ်ချက်ပြုံးသည်။

“ဒါဆို ... မြူနှင်းစေရာနဲ့တွေ့မှ ကိုကိုကြီးရှုံးခဲ့ရတာပေါ့၊ ပြော ပါဦးမာမိ ... သူက Black Rose လေးတစ်ပွင့်နဲ့ ကိုကိုကြီးကို ဘယ်လိုမာနခြင်းပြိုင် အသည်းခွဲသွားတာလဲ ... ”

“မင်းကိုကိုကြီးရဲ့ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပြည့် မွေးနေ့ညစာ စားပွဲ ကျင်းပတဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲကို မြန်မာဆန်ဆန် ချိတ်လက်ရှည် အဖြူရောင်ကလေးနဲ့ ကြိုးသိုင်းဒေါက်မြင့်အနက်ရောင်လေးကို တွဲ ဝတ်ပြီး အနက်ရောင်နှင့်ဆီလေးတစ်ပွင့်နဲ့ ခပ်မိုက်မိုက်တစ် ယောက်တည်း ... သူက တက်လာတာ၊ ပြီးတော့မှ မွေးနေ့အမှတ်

တရ ကျေးဇူးတင်စကားပြောနေတဲ့ စင်မြင့်ပေါ်က မင်းကိုကိုကြီး
ရှေ့ကို ရောက်အောင်တက်သွားပြီး ... မင်းကိုကိုကြီးဝတ်ထားတဲ့
အဖြူရောင်အနောက်တိုင်းဝတ်စုံလေးရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ သူ့လက်ထဲက
အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးကို ထိုးစိုက်ပြီး ... မာနခြင်းပြိုင်အသည်းခွဲ
ဖို့ တည်တင်းနေတဲ့မျက်နှာထားကလေးနဲ့ မြူနှင်းစေရာက ပြောင်
စိမ့်ခေါ်သွားတာ ... ”

“ဗျာ ... ”

ပေါက်ကွဲမှုတွေက ပြင်းထန်လွန်းလိုက်တာ မာမီရယ်။

မြူနှင်းစေရာဆိုတာ အဲဒီလိုမိန်းကလေးတုလား။ အဝေးနှင့်
ဆိုတဲ့ကောင်အတွက်တော့ ဒါဟာ ... သိပ်ကိုရယ်စရာကောင်းတဲ့
ဟာသဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ပဲမာမီရာ ... ကျွန်တော်ဟားတိုက်
ပြီးတော့တောင် ရယ်ပစ်လိုက်ချင်သေးတယ်ဗျာ ... ”

“ဟား ... ဟား ... ”

“ဟင် ... သားငယ်လေး ... ”

နှင်က ပုခုံးစွန်းနှစ်ဖက်ပေါ်က ဆံပင်ရှည်လေးတွေ ဘယ်
ညာလေးလှုပ်ယမ်းသွားအောင် မျက်နှာကလေးကိုမော့၊ ခါးကလေး
ကိုကော့ပြီး ခွက်ထိုးခွက်လန်လေး ရယ်ချလိုက်တာမို့ ... ဒေါ်အရိပ်
ညိုက သားငယ်လေးကို အထိတ်တလန့်လေး မော့ကြည့်သည်။
ပြီးတော့လည်း အသံတုန်တုန်ကလေးနှင့် လှမ်းမေး၏။

“ဘာ ... ဘာလဲဟင် ... သားငယ်လေး။ မင်းက မာမီပြော
တာကို လက်မခံနိုင်လို့ ဟားတိုက်ရယ်ပစ်လိုက်တာလား။ ဒီမှာ
မင်းကို မာမီခပ်ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် ... မြူနှင်းစေရာဆိုတာ မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ကို အသည်းခွဲစော်ကားသွားရင် လုံးဝခွင့်

မလွတ်နိုင်အောင် အဲဒီယောက်ျားကို လက်စားချေတုန်ပြန်တတ်တဲ့
မိန်းမ ... သူမာနခြင်းပြိုင် အသည်းခွဲရမယ့်ယောက်ျားတစ်ယောက်
ကို တွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီယောက်ျားရဲ့ရင်ဘတ်မှာ အိစက်နေတဲ့
Black Rose လေးတစ်ပွင့်ကို သူကိုယ်တိုင် မရေ့ရအောင် ထိုးစိုက်ပြီး
တော့မှ မာနခြင်းပြိုင်အသည်းခွဲတာ။ အဲဒါ မြူနှင်းစေရာဆိုတဲ့ မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လုံးဝမာကြောတဲ့ အသည်းခွဲစတိုင်ပဲ”

“ဘယ် ... ဘယ်လို ... မာမီ ... ဒီလို အနက်ရောင်နှင်းဆီ
လေး ရင်ဘတ်မှာထိုးစိုက်ခံလိုက်ရပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီယောက်ျားဟာ
မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ ခူးထောက်အညံ့ခံသွားရသတဲ့လား။
ဟား ... ဟား ... အဲဒါ ကျွန်တော်လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူးမာမီ။
ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ဒါကို လုံးဝအယုံအကြည်မရှိဘူးမာမီရာ။
ဟား ... ဟား ... ”

ချောမောတည်တင်းသည့် မျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲမဲ့ကာ
နှင်က ရယ်လေတော့ ... တုန်လှုပ်စွာရပ်ကြည့်နေသည့် ဒေါ်အရိပ်
ညိုကိုယ်တိုင် မျက်တောင်လေးတွေကို မခတ်နိုင်တော့ဘဲ တစ်
ကိုယ်လုံး အေးစက်ကာ ...

“မင်း ... မင်း ... မာမီပြောတာကို ဘာဖြစ်လို့လက်မခံနိုင်
ရတာလည်း သားငယ်လေး ... ပြောစမ်း ... မြူနှင်းစေရာဆိုတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းကလျော့တွက်နေတယ်။ ပြောပါ
ကွ ... မာမီကို မင်းပြောလိုက်စမ်းပါကွ ... ”

အရယ်ကိုရပ်ပြီး ချောမောတဲ့ နှင့်မျက်နှာလေးက မာမီဘက်
ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်သည်။

“မာမီရယ် ... မာမီပဲစဉ်းစားကြည့်ပါဦးဗျာ ... ကိုကိုကြီး

အဖိုက်ထင်ဆိုတာကို မာကြောကြောစတိုင်လေးနဲ့ မိန်းကလေးတော်တော်များများထို အသည်းခွဲအနိုင်ယူခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဘာမဟုတ်တဲ့ Black Rose လေးတစ်ပွင့်ကို ထိုးစိုက်ခံလိုက်ရပြီးတော့မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဦးညွတ်အရုံးပေးလိုက်ရတယ်ဆိုတော့ အဲဒီအနက်ရောင်နှင်းဆီလေးက ဘယ်လိုမှော်ကဝေ စုန်းအတတ်တွေနဲ့ ပြုစားခံထားရတဲ့ နှင်းဆီလေးဖြစ်နေလို့လဲ၊ မာမိ ပြောပါဦး ... အဲဒီနှင်းဆီလေးကို အသည်းခွဲဂါထာတွေနဲ့ မန်းမှုတ် ကျိမ်စာတိုက်ထားလို့ သူက အဆိပ်ပြင်းနေတာလား၊ ဒါ ... ဒါ ... ကျွန်တော်သိချင်တယ်မာမိရာ ... လုံးဝ၊ လုံးဝ FAIR မဖြစ်ဘူးဗျာ ဟား ... ဟား ... ”

“ဒီ ... ဒီမှာ ... မာမိမျက်နှာကို မင်းမော့ကြည့်စမ်းပါ။ မာမိအခုပြောတဲ့ အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးက အဆိပ်ပြင်းသလား၊ မပြင်းဘူးလားဆိုတာ မာမိသေချာမသိပေမယ့် ... မြူနှင်းစေရာ အဆိပ်ပြင်းတာကိုတော့ မာမိသေချာပေါက်သိတယ်”

“ဗျာ ... မြူနှင်းစေရာက အဆိပ်ပြင်းတယ်ဟုတ်လား ... ဟား ... ဟား ... ”

ချောမောရှင်းသန့်တဲ့ မျက်နှာကလေးနဲ့ အဝေးနှင့် အော်ရယ်ချလိုက်မိရပြန်ပါပြီ။ သည်လို ခါးကလေးကိုကိုင်းကာ ကိုယ်ကလေးကို တစ်ပတ်လှည့်ရင်း အော်ရယ်ချလိုက်တော့ ဆံပင်လေးတွေကပါ နဖူးလေးပေါ်မှာ ဖြာလန်ကြိုကာတင်သွားသည်။ ဒေါ်အရိပ်ညိုက သူ့သားငယ်လေးကို မျက်တောင်လေးပင့်ကြည့်ကာ ...

“မင်း ... မင်းမရယ်နဲ့ အဝေးနှင့် ... ”
တားဆီးလိုက်တာ အထိတ်တလန့် မျက်နှာထားကလေးနဲ့။

“မြူနှင်းစေရာကို မင်းအထင်သေးလျော့တွက်နေတာ မာမိလုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ... ဒီမှာ ... မာမိ မင်းကိုပြောမယ်၊ မြူနှင်းစေရာဆိုတာ ရောင်စုံချိတ်ထမီလေးတွေကို မြန်မာဆန်ဆန် ရင်ပုံးလက်ရှည်လေးနဲ့ တွဲဝတ်ပြီးတော့မှ၊ အမြဲပွဲတွက်လာတတ်တဲ့မိန်းမ၊ မျက်နှာထားလေးက အရမ်းတည်သလို မာနကလည်း အရမ်းကြီးတယ် ... သွားတာလာတာ နေတာထိုင်တာ စကားပြောတာက အစ ... အရမ်းအဆင့်အတန်းမြင့်ပြီး ... လုံးဝအထက်တန်းကျကျ နေတတ်တဲ့မိန်းမ ... သူအညံ့ခံလိုက်ရတဲ့ယောက်ျား၊ သူအရုံးပေးလိုက်ရတဲ့ယောက်ျားဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှရှိမလာစေရဘူးလို့ ... သူက အမြဲဟစ်ကြွေးနေခဲ့တာ၊ ကဲ ... သူ့အကြောင်းကို ဒီထက်ပိုပြီးမင်းသိချင်ရင် အပေါ်ထပ်က မင်းကိုကြီးရဲ့အခန်းကို လိုက်ခဲ့ ... ကိုကိုကြီးရဲ့ Computer Hard Disk ထဲမှာ မြူနှင်းစေရာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ Black File တွေ အများကြီးထည့်ထားတယ်၊ ပြီးတော့လည်း ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတွေ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်တွေ လှုပ်ရှားဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းအရာတွေ အားလုံးရှိတယ် ... အဲဒီ Computer ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ မြူနှင်းစေရာအကြောင်းကို မင်းသိသွားမယ် ... ”

“အဟွန်း ... ”

ဒါကိုလည်း နှင်က အထင်မကြီးနိုင်သေးပါ။

မာမိခေါ်လိုသာလိုက်ခဲ့ရပေမယ့် ... တီရှပ်အနက်ရောင်လေးကို စတိုင်ပင်အနက်ရောင်ပွပွလေးနဲ့ တွဲဝတ်ထားသည့်နှင်က စိုရဲရဲနှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးတစ်ဖက်မှာ အပြုံးမဲ့မဲ့လေးကိုချိတ်လို့ပေါ့။

အပေါ်ထပ်ကိုရောက်တော့ လက်ပြောင်တောက်ပနေသည့် ကျွန်းတံခါးချပ်ကြီးရဲ့ Log ကို သော့တွဲကလေးဖြင့် ထပ်ခနဲလှည့်ကာ ဒေါ်အရိပ်ညိုက ဖွင့်သည်။

“ဟာ ... မာမိ ...”

အခန်းထဲက မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး နှင်အသက်ရှူမှားခဲ့ရပြီ။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲမာမိရယ်။ အမြဲစတိုင်ကျကျ အထက်တန်းကျကျနေတတ်တဲ့ ကိုကိုကြီးရဲ့အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံးက ဘာတစ်ခုမှ ရစရာမရှိအောင် ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဖရိုဖရဲနဲ့ ကြေမ့ပြန်ကြလို့ နေခဲ့ပါလားဗျာ။

မိရိမြင့်မြင့်ကြီးတစ်လုံးက ... မှန်တွေတစ်ချပ်မှမရှိတော့ လောက်အောင် ကြမ်းပြင်မှာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ပြန်ကြံကွဲကြေနေသည်။

အိပ်ရာ ခုတင်တစ်ခုထက်မှာတော့ ...

စောင်တွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေက ဇောက်ထိုးမိုးမွှော်ဖြစ်ကာ ကြမ်းပြင်မှာတချို့၊ ခုတင်ပေါ်မှာတချို့နဲ့ စနစ်တကျလည်းမရှိ၊ ပြင်ဆင်သန့်ရှင်းပေးထားခြင်းလည်းမရှိဘဲ ... တစ်ခန်းလုံး ရှုပ်ပွနေခဲ့တာကို ... နှင်က အံ့ဩမှင်တက်သွားခဲ့ရတာပဲဖြစ်သည်။

ပြီးတော့လည်း ...

ပုလင်းခွဲတွေ၊ ဘီယာဗူးခွဲတွေ၊ စီးကရက်တိုတွေက ကြမ်းပြင်တစ်ခုရဲ့ ရှိသမျှနေရာတိုင်းမှာ ပြန်ကြဲလွှင့်စင်နေပြီး ... အနံ့အသက်မကောင်းခဲ့တာက ဘယ်လောက်တောင်ကြာနေခဲ့ပြီလဲ။

ဒါကိုပဲ ... ဒေါ်အရိပ်ညိုက ကြေကြေကွဲကွဲကြည့်၍ ...

“ဘာလဲဟင် ... သားငယ်လေး၊ ဒီအခန်းကိုကြည့်ပြီး မင်း

အိပ်ကိုအံ့ဩသွားခဲ့ရလို့လား ... ဒါ ... မင်းကိုကိုကြီး နောက်ဆုံးနေသွားခဲ့တဲ့အခန်းလေ၊ မြူနှင်းစေရာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မာနခြင်းပြိုင် အသည်းခွဲကြတဲ့ပွဲမှာ သူနှုံးသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ ... အခန်းထဲမှာရှိသမျှ ပစ္စည်းတိုင်းကို ဝုန်းခိုင်းကြံဖျက်စီးသွားခဲ့တာ ... ဟော ... စိတ်တွေအရမ်းလှုပ်ရှားပြီး နှလုံးသွေးရပ်လဲကျသွားတဲ့အချိန်မှာတောင် ဟိုပန်းချီကားချပ်ကြီးရှေ့မှာ ခူးထောက်ချက်သားလေး လဲကျသွားခဲ့တာ”

“ဗျာ ...”

မာမိလှမ်းပြလိုက်သည့် လူတစ်ရပ်စာနီးပါးအမြင့်ရှိသည့် ပန်းဆုတ်ဘောင်တပ် ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ကို မော့ကြည့်လိုက်မိတာနှင့်ပင် နှင်အသက်ရှူမှားခဲ့ရပြီ။

“ဒါ ... ဒါ ... ဘယ်က ပန်းချီကားကြီးလဲမာမိ ... ဒီပန်းချီ

ကားကြီးက ...”

ပန်းချီကားကြီးကို မော့ကြည့်ကာ၊ နှင်မျက်တောင်လည်း ဆတ်နိုင်တော့ပါ။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် သားငယ်လေး ...”

နှင်တွေ့လိုက်တာက ပန်းချီကားကြီးထဲမှာရေးဆွဲထားသည့် မြန်မာဆန်ဆန် ကျက်သရေရှိလွန်းလှပါသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုသာဖြစ်သည်။ ဒါကို ... တုန်ယင်လှုပ်ခတ်နေသည့်အသံထဲလေးဖြင့် နှင် ... ပြောလိုက်မိသည်။

“လုံးဝလန်းတယ် မာမိရာ ...”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

သားငယ်လေး အဝေးနှင့် ပြောလိုက်တာကိုနားထောင်ပြီ။

မျက်ဝန်းတွေဖြူဖြူအေးစက်သွားခဲ့ရတာ ဒေါ်အရိပ်ညိုသာဖြစ်သည်။ သားငယ်လေးရယ် ... ဒီပန်းချီကားကြီးကြည့်ပြီး မင်းနှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဘာဖြစ်လို့များ ပြီးသွားခဲ့ရတာလည်းကွာ။ သူ့ရှေ့မှာ မင်းကပါ နူးထောက်အညံ့ခံချင်သေးလို့လား။

“အဟွန်း ... တွန့်တော်တကယ်ပြောတာ မာမီ ... ဒီအခန်းထဲမှာ လုံးဝမပျက်စီးဘဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဒီပန်းချီကားကြီးထဲက ကောင်မလေးက အရမ်းလန်းပြီး၊ အရမ်းလည်းကျက်သရေရှိနေလို့ ... ကျွန်တော် အံ့ဩသွားတာ၊ မိုက်တယ်မာမီရာ ... သူဝတ်ထားတာလေးကအစ မြန်မာဆန်ဆန် ချိတ်အဖြူ အစဉ်းကျားလေးကို အဖြူရောင်ဇာလက်ရှည်လေးနဲ့ တွဲဝတ်ထားတာ ဘယ်လောက်ကျက်သရေရှိလဲ ...”

“အဟင်း ... အဲဒါကြောင့် မင်းကိုမာမီပြောနေတာပေါ့ကွ” ဒေါ်အရိပ်ညို နှုတ်ခမ်းလေးကိုတွန့်ကာ ခပ်မဲ့မဲ့လေးပြီးသည်။

“ဒီမှာ ... အဲဒီပန်းချီကားထဲက မိန်းကလေးက မင်းကိုကြီးကို မာနခြင်းပြိုင် အသည်းခွဲသွားတဲ့ မြူနှင်းစေရာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ...”

“ဗျာ ... မာမီ ...”

သေစမ်း ...

အဲဒါ ... မြူနှင်းစေရာတဲ့။

မနောက်ပါနဲ့မာမီ ... ဒီလို မျက်နှာထားလေးကအစ တည်တင်းပြီးတော့ ... မျက်ဝန်းလေးထဲမှာပါ အရောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ်လက်နေတာ ပြောရရင် ... ဒီလိုမျက်ဝန်းလေးတွေက ဂုဏ်

သိက္ခာရှိရှိနဲ့တည်တင်းနေတဲ့ မာနမျက်ဝန်းလေးတွေပါ။ အဟွန်း ... ဒါကိုများ မြူနှင်းစေရာလို နှလုံးသားတွေ စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ မနှိုင်းစမ်းပါနဲ့မာမီရာ ... လုံးဝမတန်လို့ပါဗျာ၊ လုံးဝမတန်လို့ပါဗျာ ... ဟား ... ဟား”

နှင်က ရုတ်တရက် ကိုယ်ကလေးကို တပတ်လှည့်ကာ ရယ်ဇူလိုက်တော့ ဒေါ်အရိပ်ညို မျက်တောင်လေးတွေကော့ကာ အံ့ဩခဲ့ပြီ။

“မင်း ... မင်း ... မာမီပြောတာကို ဘာဖြစ်လို့မယုံရတာလဲ သားငယ်လေး ... ဒါ ... ဒါ ... မင်းကိုကြီးရဲ့ မွေးနေ့ညစာစားပွဲတွင်းပတ်မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲကို မြူနှင်းစေရာ တစ်ယောက်တည်း ခပ်မိုက်မိုက်တက်လာတဲ့ညက ခါတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်က ရိုက်ယူထားလိုက်တဲ့ဇာတ်ပုံကို ပုံတူပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ဖြစ်အောင် ဝန်းချီဆရာက ပြန်ရေးထားတာလေကွာ ...”

“ဟား ... ဟား ...”

ရယ်ရလွန်းတော့လည်း နှင့်ဆံပင်လေးတွေက ဖြာလန်လေးကြိုကုန်သည်။ ဘာလဲ ... မာမီရာ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ၊ မာမီဘာလို့ တွန့်တော့ကိုပြောချင်နေရတာလဲ၊ ကိုယ်လုံးလေးကအစ ဒီလောက် ဇူးတင်းအိစက်ပြီးတော့ မြန်မာဆန်ဆန်ပုံစံလေးနဲ့ ကျက်သရေအရမ်းရှိနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မြူနှင်းစေရာလို အသည်းခွဲစေရစ်တစ်ယောက်နဲ့ မာမီနှိုင်းတာ လုံးဝမခံနိုင်လို့ တွန့်တော်ပြောနေတာပါ။

ဒေါ်အရိပ်ညိုကတော့ သားငယ်လေးအဝေးနှင်ကိုယ် မျက်မှောင်လေးကျုံ့ကာကြည့်လျက် ဘာပဲပြောပြော ဒီပန်းချီကားထဲက

မြင့်နင်းရော့ကို သားငယ်လေးအထင်ကြီးသွားတာကိုက ဒေါ်အရိပ် ညိုရဲ့ ဒုတိယမြောက်အရုံးတစ်ခုများ ဖြစ်နေမလား။

ဒီအခန်းကို မရှင်းလင်းဘဲ ဝိတ်ထားခဲ့ရတာလည်း သားကြီး အရိပ်ထင်ဆုံးသွားသည့်နေ့ကတည်းက ဖြစ်သည်။ သားငယ်လေး အဝေးနှင့်ပြန်ရောက်လာတော့မှ ခြေရာလက်ရာမပျက် ဖွင့်ပြချင်လို့ ပါ။

“အဟွန်း ...”

ဒေါ်အရိပ်ညို မဲ့မဲ့လေးပြုံးသည်။

လက်ကလေးပိုက်၍လည်း သားငယ်လေးဘက်ကို ဒေါ်အရိပ်ညိုလှည့်၏။

“မာမိပြောတာကိုမယုံရင် ဒီပန်းချီကားကြီးကို မင်းသေသေ ချာချာထပ်ပြီးတော့ ကြည့်လိုက်ဦးလေ ... အဝေးနှင်၊ မင်းကိုကိုကြီး ရဲ့ရင်ဘတ်မှာ ထိုးစိုက်အောင်ပွဲစံဖို့ ယူလာတဲ့ အနက်ရောင်နှင်းဆီ လေးကို သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်လာတာ ...”

“ဗျာ ...”

အခုမှ သည်နှင်းဆီလေးကို နှင်သတိထားကြည့်မိသွားသည်။

နှင့်တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေပွက်ပွက်ဆူသွား၏။ တလိုက် လိုက်ဖြာသောရင်သည် တဒိန်းဒိန်းဆောင့်ခုန်ကာ မျက်ဝန်းတွေပါ ဖြာထွက်သွားသည်။

တကယ်လည်း သူ့လက်ထဲမှာကိုင်လာတာ မာမိပြောတဲ့ အနက်ရောင်နှင်းဆီ Black Rose လေး။ နှင်းဆီလေးရဲ့ ရိုးတံလေး မှာတောင် ဖဲကြီးနီလေးနှစ်စကို ခေါက်တွန့်လေးချည်ပြီး တွဲလောင်း လေးချထားတာ။

အဝေးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးက မဲ့သွားသည်။

“ဟွန်း ... ဟုတ်တယ်နော်မာမိ ... မာမိပြောလိုက်တော့မှ ဒီနှင်းဆီလေးကို ကျွန်တော် သတိထားမိတော့တယ်။ ဒါ ... ဒါဆို သူက ဒီ Black Rose လေးကိုကိုင်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်နေမှာ မဟုတ်တဲ့မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနဲ့ မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်စုံလေး တိုဝတ်ပြီး ကိုကိုကြီးရဲ့မွေးနေ့ညစာ စားပွဲကြီးကို ခပ်မိုက်မိုက်တစ် ယောက်တည်း တက်လာခဲ့တာပေါ့ ... အဟင်း ... ကျွန်တော် လုံးဝရင်နာရပါတယ်မာမိ ... ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ခွင့် လွှတ်နားလည်ပေးလိုက်ဖို့ အစီအစဉ်လည်း ကျွန်တော့်မှာ လုံးဝမရှိ သူး”

“ဘာပြောတယ် ...”

မျက်တောင်ရှည်တွေ ဆတ်ခနဲပင့်ကော့လျှက် သားငယ် လေးမျက်နှာကို ဒေါ်အရိပ်ညို မော့ကြည့်သည်။

“ဒီမိန်းမကို ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးတွေနဲ့ လောင်းကြေး ထပ်ပုံအောပြီး လက်စားချေမယ် ... ရုံးတဲ့သူက နိုင်တဲ့သူရဲ့ ခြေ ဖခိုးလေးကို ငုံ့နှမ်းကြေး ...”

ဒေါ်အရိပ်ညို ... မျက်လုံးဝိုင်းရပြီ။

“မင်း ... မင်းတကယ်ပြောနေတာလားဟင် သားငယ်လေး မင်းကိုကိုကြီးအတွက် မင်းကလက်စားချေမယ်ဆိုတော့ မင်းက ဘာနဲ့ချေမှာလည်း ... ဘယ်လိုချေမှာလဲ”

“ဟာ ... သူ့လိုပဲ Black Rose လေးတစ်ပွင့်နဲ့ လက်စားချေ မှာလေ”

“ဟို ... ရိုးကောင်စီရိုထဲက လေးထောင့်မှန်သေလွှာလေးထဲ

မှာ ထည့်ထားတဲ့ Black Rose မျိုးလေးနဲ့လား”

“ရာ ...”

ဆာမီပြောတဲ့နေရာကို နှင်ကလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရှိုးကောင်စီ ရှိမှန်အကွဲအစတွေကြားထဲမှာ မကွဲမရှား သည်အတိုင်းလေးကျန်ခဲ့တဲ့ လေးထောင့်မှန်ကြည်သေတ္တာကလေး။ ပြီးတော့ ... မှန်ကြည်သေတ္တာလေးထဲက ဖဲကြိုးနီလေးနှစ်စကို ခေါက်တွန့်လေးချည်ကာ အရိုးကျစပြုနေသည့် အနက်ရောင်နှင့်ဆီပန်းခြောက်ကလေး။

“မာမီ ဒါ ... ဒါ ...”

“အဲဒါ ... မင်းကိုကြီးရဲ့ မွေးနေ့ညစာစားပွဲမှာ မြူနှင်းစေရာ ထိုးစိုက်သွားတဲ့နှင့်ဆီ ... ဒါကိုတောင် မင်းကိုကြီးက တဖြတ်တန်းနဲ့ အမှတ်တရ သိမ်းထားခဲ့တာ ... အဲဒီလောက်ထိ မြူနှင်းစေရာကို ဒူးထောက်အညှံခံလိုက်ရတာ ...”

မှန်ကြည်သေတ္တာလေးထဲက နှင်းဆီပန်းခြောက်လေးကို ကြည့်ပြီး အသက်ရှူလိုက်ဖို့ကိုပင် နှင်သတ်မရနိုင်တော့ပါ။

နှင်သိပ်ချစ်တဲ့ နှင်ရဲ့ကိုကြီးအရိပ်ထင်ဟာ ဒီအနက်ရောင်နှင့်ဆီကို အညှံခံခဲ့ရသတဲ့။ နှလုံးသွေးရပ်ပြီး လဲကျသွားခဲ့ရတဲ့အချိန်မှာလည်း ဒီပန်းချီကားကြီးထဲက မိန်းမဆိုး၊ မိန်းမရိုင်းရှေ့မှာ ဒူးထောက်ရင်း လဲကျသွားခဲ့ရသတဲ့။

ကျက်သရေမဲ့လိုက်တာ မာမီရာ။

ဒီပန်းချီကားတွေ ဒီနှင်းဆီတွေကို မီးပုံရို့မပစ်ဘဲ သည်အခန်းထဲမှာ မာမီ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ထားခဲ့ရတာလဲ။

မှန်းတယ် ... မာမီ ...

သည်ပန်းချီကားကိုရော ဒီနှင်းဆီကိုရော ကျွန်တော် အသေမှန်းတယ်။ နှင်က နှင်းဆီပန်းခြောက်လေးကို မီးဝင်းဝင်းတောက်

အောင်စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဟွန်း ... ဒါဆို မင်းက ငါ့ကိုကြီးရဲ့အသည်းကိုခွဲခဲ့တဲ့ သူလက်နှင့်ဆီလေးပေါ့ ... မှော်ဝင်နေတဲ့ဂါထာတွေနဲ့ ကျိမ်စာတို့အပြုစားခံထားရတဲ့ အဆိပ်သင့်နှင့်ဆီလေးပေါ့ ... ဒါကိုပဲ ငါတို့က ဒီအိမ် ဒီခြံကြီးထဲမှာ တစ်ခမ်းတနား စံမြန်းနေထိုင်ခွင့်ပေးရလား ... အဲဒါ ... ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးကွ ... တစ္ဆေထောင်လေးရေ ... ကဲကွာ ... ကဲကွာ ...”

“ဝုန်း ...”

“ခွမ်း ...”

“ချလွမ်း ...”

“ဟာ ... သားငယ်လေး ... မင်း ... မင်းလက်မှာသွေးတွေ”

မှန်ကြည်သေတ္တာလေးကို လက်သီးချက်ပြင်းပြင်းကလေးနဲ့ ခွဲချပစ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ စီးကျလာတဲ့သွေးတွေက နှင့်လက်သီးချက်ပေါ်မှာ ရဲရန်နေအောင် စိုရွဲသွားသည်။

“အဟင့် ... သားငယ်လေးရယ် ...”

ဒေါ်အရိပ်ညိုက သားငယ်လေးကို ပြေးဖက်ကာငိုသည်။

“မှန်းတယ် ... မာမီ၊ ဒီမိန်းမကို ကျွန်တော်အရမ်းမှန်းသွားပြီလား ... ဒီပန်းချီကားကြီးရှိနေတဲ့ ဒီအခန်းထဲကို သူ့ကိုမရုရ

အောင် ပြန်ခေါ်လာပြီး ... ဒီပန်းချီကားကြီးရှေ့မှာပဲ မျက်ရည်စက်အထဲနဲ့ သူ့အသည်းတွေ တစ်စစကွဲအောင် ကျွန်တော်ခွဲပြမယ်။

တို့ကိုကြီးခံစားသွားရသလို သူ့ကိုလည်းခံစားသွားရအောင် ... ကျွန်တော် လက်စားချေပြမယ် ... သူ့ဘယ်လောက်ပဲချောချော

သူ့ဘယ်လောက်ပဲ ကျက်သရေရှိရှိ ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးလေးပေါ်ထင်ပြီး ... ဟောဒီလို တစ်ချက်ကလေးလှည့်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီမိန်းမ

လုံးဝပြောထွက်သွားစေရမယ်”

“သား ... သားငယ်လေးကို မာမိယုံတယ်ကွာ၊ သိလား သားငယ်လေး ... သူ့ကို သားငယ်လေး လက်စားချေတာကို တစ်စုံ စိမ့်လေးနဲ့ အရသာခံထိုင်ကြည့်ရင်း သားငယ်လေးဘက်ကနေ မာမိ လက်စုပ်တီးအားပေးချင်တယ် ... နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သားငယ် လေးကို မာမိတစ်စုပဲပြောချင်တာက မြူနှင်းစေရာဆိုတာ ဒီပန်းချီ ကားထဲမှာထက်တောင် အပြင်မှာ ပူးတင်းပြီးတော့ ဝင်းနှစ်နေ အောင်လှတဲ့မိန်းမ ... အခုချိန်မှာ သူဟာ ထိတ်ထိတ်ကြိုကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှာ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာမလေးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကိန်း ခန်းကြီးကြီးဦးဆောင်နေတယ် ... သူ့အသက်က မင်းနဲ့ဆိုရင် တစ် နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက်ပဲကွာပေမယ့် သူ့ကိုအားလုံးက တလေးတစား တခမ်းတနားနဲ့ခေါ်နေကြတာတောင် ...”

“ဟင် ... သူ့ကို ဘယ်လိုခေါ်နေကြလို့လဲ”

“ဒေါ်မြူနှင်းစေရာတဲ့ ...”

“ဗျာ ...”

နှင့်မျက်တောင်ကော့ကော့ ရှည်ရှည်လေးတွေက ထိတ်လန့် အေးစက်စွာ အဆုံးထိပင့်တက်သွားခဲ့ရပြီ။

“သူ့ကို ... သူ့ကိုခေါ်တာတောင် အားလုံးက တလေး တစား တခမ်းတနားနဲ့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာလို့ ခေါ်နေကြရတယ် ဟုတ်လားမာမိ ... ဟား ... ဟား ဒါဆို ကုမ္ပဏီရဲ့ အောင်မြင်မှု အရှိန်အဝါတွေကြားထဲမှာ ဒီမိန်းမ တော်တော်လန်းနေတာပေါ့ သူ့ ကိုပြိုင်ဖို့နေနေသာသာ၊ သူ့အနားကို တိုးကပ်သွားလို့တောင် မရဘူး ဖြစ်နေတာပေါ့ ... ဟွန်း ... ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝအေးအေးဆေးဆေး သိလားမာမိ ... ဒီမိန်းမကို ဂရုလည်းမစိုက်ဘူး၊ အထင်လည်း မကြီး

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဘူးဗျာ ...”

“ဟား ... ဟား ...”

ဆံပင်လေးတွေ ဖွာလန်ကြဲသွားအောင် အဝေးနှင့်က ရယ် ချလိုက်ရင်း ... ပန်းချီကားကြီးကို နာနာကျည်းကျည်းလေးစိုက် ကြည့်ကာ သူ့ပြောလိုက်တာက ...

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်အသေမုန်းတယ် ... ဒေါ်မြူနှင်း စေရာ”

“အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ခင်ဗျားဘယ်လောက်ပဲအောင်မြင် အောင်မြင် ... မြန်မာဆန်ဆန် ချိတ်ထမီရင်ဖုံးလက်ရှည်ကလေးနဲ့ ပူးတင်းဝင်းနှစ်နေအောင် ခင်ဗျားဘယ်လောက်ပဲလှလှ ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားနဲ့မာနခြင်းပြိုင် အသည်းခွဲဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကိုယ်ယူထားတာထက်ပိုပြီး နှစ်ဆပြန်ဆပ် ရတဲ့အကြွေးဆိုတာ တစ်စုပဲရှိပါတယ်”

“အဲဒါ ... သံသရာကြွေးပါ ...”

“အဲဒီအကြွေးကို မျက်ရည်တွေ၊ နှလုံးသားတွေ၊ ငိုရွိုက်သံ တွေအများကြီးနဲ့ ဟောဒီပန်းချီကားကြီးရှေ့မှာ ခင်ဗျားအတိအကျ ပြန်ဆပ်ရမယ် ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ”

“ခင်ဗျား ပြန်ဆပ်ရမယ် ...”

“ခင်ဗျား ... ပြန်ဆပ်ရမယ် ...”

“ခင်ဗျား ပြန်ဆပ်ရမယ်ဗျာ ...”

THE WAR OF ROSE
PART ONE

အခန်း (၁)

“ဒီမှာနော် ... အဝေးနှင့် မင်းသေသေချာချာကြည့်၊ ဒါ ...
မင်းကိုကြီးရဲ့ Computer Black File ထဲကနေ Memory Stick နဲ့
ကော်ပီလုပ်ထားတဲ့ Data အချက်အလက်တွေ၊ ငါတစ်ခေါက်အရင်
ဆုံးဖွင့်ကြည့်ပြီးတော့မှ အခု ... မင်းကိုဖွင့်ပြမှာ၊ စုံတာတော့ အရမ်း
စုံတယ်၊ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ... တစ်နှစ်မှာ ဖိနပ်ဘယ်နှစ်ရံစီးတယ်ဆို
တဲ့ကိစ္စကအစ ဘယ်နှုတ်ခမ်းနီ Brand ကို ကြိုက်တယ်ဆိုတာအထိ
ဒီအထဲမှာ အားလုံးရှိတယ်။”

“ကြာတယ်ကွာ ... အားကြီး၊ မင်းအခု ... တစ်ခါတည်းဖွင့်
လိုက် ... ငါကြည့်မယ် ... ”

CRAZY ရောင် တီရှပ်အသားပျော့ပျော့လေးကို အနက်
ရောင် ဂျင်းပနီလ်အသားကျစ်ကျစ်ကလေးနဲ့ တွဲဝတ်ထားတဲ့
အဝေးနှင့်က Computer Table ရှေ့က စတီရောင်ပြောင်လက်နေ
သည့် လည်သာခင်းတိုင်နံပုကလေးကို ဖျတ်ခနဲ နောက်ပြန်ဆွဲလှည့်
ပြီးတော့မှ လွှားခနဲခွကျော်ကာ ဝင်ထိုင်သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ထုံးစံအတိုင်း ဆံပင်ရှည်ရှည်ပျော့ပျော့လေးတွေက ပုခုံးစွန်းလေးပေါ်မှာ ဝဲခနဲ ... လှုပ်ခါသွားပြီး ပုခုံးစွန်းလေးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာပဲ ညော်ညောလေးပြန်လာသည်။

ဒီမှာကြည့်ဟေ့ကောင် ... ဒါ ... မင်းကိုကိုကြီးရဲ့ Black File ဖွင့်ဖွင့်ချင်းအစမှာ သူ့ခံစားချက်ကိုရေးထားတဲ့ Dialog လေးက ... ဒါကို မင်းအရင်ဆုံး ဖတ်ကြည့်လိုက် ... ”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ထောင့်ချိုးလေးကွေးသွားအောင် အဝေးနှင့်ကမဲ့လျက် ... ယောက်ျားတန်ခိုး အဖျားလေးညွတ်ကာ စင်းကော့နေသည့် မျက်တောင်ရှည်တွေကို တစ်ချက်ပုတ်သည်။ ပြီးတော့မှ Computer Screen ပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လှပအိစက်တဲ့ ခြေဖမိုးလေး တစ်ဖက်ဟာ မာနကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ... နောက်ဆုံး လက်နက်ချ အညံ့ခံသင့်တဲ့ စိတ်ချောက်ချားစရာအကောင်းဆုံး စစ်မြေပြင်ပါပဲ”

“တောက် ... ကိုကိုကြီးရာ ... ဝင်ဗျားဗျား ... ”
အဝေးနှင့် လုံးဝမကျေနပ်ပါ။ ဒါ ... ကိုကိုကြီးရဲ့ အဆိပ်သင့် သွေးပျက်နေတဲ့ နောက်ဆုံးခံစားချက်တဲ့လား။ တိမ်တွေထဲမှာ မျော့ တောအုပ်ထဲမှာပြေး၊ သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ချောက်ကမ္ဘားစွန်း ကခုန်ချ၊ ဒါဟာ ... နောက်ဆုံးပေးဆပ်သွားတဲ့ ကိုကိုကြီးရဲ့အမှတ် တရ ခံစားချက်တဲ့လားဗျာ။

အံကြိတ်တက်ခေါက်ရင်း ... မျက်ရည်လေးတွေပဲလာရတာ က ရင်ခုန်သံတွေ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းသွားခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်သည်။

“မင်း ... ပေါက်တယ်နော် အဝေးနှင့် ... အဲဒါ မိန်းမတစ်

ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကိုကိုကြီးကိုယ်တိုင် အတိအကျဖွင့်ပျာ ဝန်ခံသွားတဲ့နောက်ဆုံးအခိက သက်သေပဲ ... မင်းခံစားရသလို၊ ငါလည်းခံစားရတယ် ... မင်းမျော့သွားသလို ငါလည်းမျော့သွားရ တယ် ... ဒီမှာ အဝေးနှင့် ... မင်းကိုကိုကြီးလို မာနကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဒီလိုဝန်ခံသွားတာကို မင်းသဘောတူ လား ... မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လှပအိစက်တဲ့ ခြေဖမိုးလေးတစ်ဖက် ဟာ မာနကြီးတဲ့မင်းတို့ ငါတို့လိုကောင်တွေ နောက်ဆုံးလက်နက် ချအညံ့ခံသင့်တဲ့ စိတ်ချောက်ချားစရာအကောင်းဆုံး စစ်မြေပြင်ဆို တာ ... မင်းလက်ခံနိုင်မလား။ ဟွန်း ... ငါကတော့ လုံးဝကန့်ကွက် တယ်အဝေးနှင့် ... ဆော့ရိုးပဲ ... ”

သားကြီးကိုယ်တိုင်လည်း Computer Mouse ကို ကိုင်ထား ရင်း နှုတ်ခမ်းမဲ့မဲ့လေးနဲ့ ဆံပင်တွေဖွာသွားအောင် ခေါင်းကလေးကို ခါသည့်။ အဝေးနှင့်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒါကိုသဘောမတူနိုင်ပါ ... သို့သော် ... ဝန်ခံထားခဲ့သူက ဝန်ခံခဲ့ပြီဆိုတော့ ... ။

“ရတယ် ... သားကြီး၊ မင်းပြောတာကိုငါပေါက်တယ်၊ ငါ ညိုကိုကြီးရဲ့ ဝန်ခံချက်ဟာ ငါတို့ကစားရမယ့်အကွက်ထဲမှာ သတိ ထားရမယ့် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းထိုးသံတစ်ခုလို့ပဲ ငါမြင်တယ်။ အရှေ့ကြီးတာ ... ဒေါ်ဖြူနှင်းစေရာနဲ့ ပတ်သက်ယှက်နွယ်နေတဲ့ အချက်အလက်တိုင်းကို အမှားအယွင်းမရှိ တိတိကျကျပဲ ငါသိထား နိုင်တယ်။ ဘာတွေလှည့်စားမှုတွေ ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ ကစားရမယ့် ပုံစံ ခြေတစ်လှမ်းယိုင်သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ... အချက် ထက်အဟောင်းတွေရော အချက်အလက်အသစ်တွေရော ရနိုင် ခဲ့ဆောင်းပြီး ငါတို့ရဲ့ Computer Cross File ထဲမှာ ထည့်သွင်း

ထားရမယ်လို့ ငါကပြောတာ။ ကဲ ... နောက်တစ်ကတ်ကို ရွေ့လိုက်
ဝါဦး ... ”

သားကြီးဘာမှပြန်မဖြေဘဲ Mouse ကို ကလစ်ခနဲ
အသံတစ် ချက်ဖြည့်အောင် နှိပ်ချကာ နှုတ်ခမ်းလေးကို မှဲသည်။

“ဟင် ... ”

Computer Screen ပေါ်မှာပေါ်လာတာ ခေတ်မှီဆီ ဆံပင်
ဂုတ်ဝဲလေးနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ထိုဓာတ်ပုံလေးရဲ့
အောက်မှာ ဓာတ်ပုံရှင်ကောင်မလေးရဲ့ အမည်၊ အသက်၊
မိဘအမည် ကျောင်းပညာအရည်အချင်း၊ ဝါသနာ၊ အလုပ်အကိုင်နဲ့
သူမလေးရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်း။

“ဒါ ... ဒါ ... ဘာလဲကွဟင် ... သားကြီး ... ”

အဝေးနှင့်က ဒါကိုနားမလည်နိုင်တာမို့ သားကြီးမျက်နှာကို
တအုံတဩလေး လှည့်ကြည့်ကာမေးသည်။ သားကြီးက နှုတ်ခမ်း
လေးတွန့်လျှက် တစ်ချက်ပြုံးကာ ...

“ဒါ ... မင်းကိုကိုကြီးရဲ့ Heart Breaker Part One လေ။ သူ
အနိုင်ယူအသည်းခွဲခဲ့တဲ့ကောင်မလေးတွေရဲ့ စာရင်းဇယားနဲ့ အတိ
အကျ ပြုစုပြီး Black File ထဲမှာ သီးသန့်သိမ်းထားခဲ့တာ။ အခု ...
မင်းတွေ့နေတဲ့ ကောင်မလေးလိုပဲ နောက်မှာဆယ်နှစ်ယောက်
ရှိသေးတယ်”

“ဘာပြောတယ်ကွ ... သားကြီး ... ”

“မယုံမရှိနဲ့ သူငယ်ချင်း ... မင်းကိုကိုကြီးက တော်ကိပစ်
တာ အရမ်းကောင်းတော့ ထိလိုက်တာနဲ့ကြွေပဲ ... အခု ဒီဓာတ်ပုံ
ထဲက ကောင်မလေးက သုံးဝအလန်းစတိုင်လ် နားလည်လား။ သူ

နာမည်က ခိုင်တဲ့ ... နို့ကိုမှာ တက်တယ်။ မာနတအားကြီးတယ်။
ဘယ်သူမှလိုက်လို့မရအောင် မာနကြီးတာနော် ... အဲဒါ ... သူငယ်
ချင်းတွေနဲ့ အလောင်းအစားလုပ်ပြီး မင်းကိုကိုကြီးက အသည်းလိုက်
ခွဲတာ ... သူတို့ရဲ့လောင်းကြေးကိုသိရင် မင်းပိုတောင်အံ့ဩသွားဦး
မယ် ... ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုလောင်းကြေးလဲ”

“Crusher တစ်ဗူးတိုက်ကြေး ... ”

“ဘာပြောတယ် ... ”

ထိုင်ခုံလေးထက်ကနေ အဝေးနှင့် ထ,ရပ်လိုက်ရပြီ။

“Crusher တစ်ဗူးတိုက်ကြေး ... ဟုတ်လားသားကြီး။ ဟုတ်
ရဲ့လားကွာ ... သူများအသည်းနှလုံးကို တစ်စစ်ချေပြီးတော့မှ ဒီလို
Crusher တစ်ဗူးလောက်နဲ့ ... ”

သားကြီးက ပြုံးလျှက် ...

“အဲဒါလည်း မင်းမယုံမရှိနဲ့လေ အဝေးနှင့် ... ဒါ ... မင်းကိုကို
ကြီးရဲ့ ဒီပွဲရဲ့မှတ်ချက် အကျဉ်းချုံးလေးကို ငါဖတ်ပြီးသွားလို့ မင်းကို
ပြောပြနေတာ။ ပွဲပြီးတာနဲ့ ဒီCrusher ဗူးကို ဖောင်းခနဲဆွဲဖွင့်ပြီးတော့
တကျိုက်မော့သောက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ပြီး
ဒီဗူးကို လေထဲပစ်မြှောက် ပြန်ကျလာတာနဲ့ လေထဲမှာတင် လက်
သီးနဲ့ထိုးခွဲပစ်တာ”

“ဟာ ... ”

အဝေးနှင့်မှာတော့ ပါးစပ်လေးအဟောင်းသား မျက်စိတောင်
ရှည်လေးတွေ စင်းကော့လျက်။

“ဒါ ... မင်းကိုကိုကြီးရဲ့ လုံးဝအောင်ပွဲခံတဲ့စတိုင်လ်ပဲ။ အခု

ဒီအထဲမှာပါတာ ခိုင်လိုကောင်မလေးမျိုး နှာယုံနှစ်ယောက်တိတိ ပါတယ်။ အလန်းယောင်းတွေရော၊ အငြိမ်ယောင်းတွေရော၊ Internet ထဲကဟာတွေရော၊ တောင်ကြီး၊ မေမြို့၊ လားရှိုး၊ မော်လမြိုင်၊ မန္တလေး တစ်မြို့မှမလွတ်ခဲ့အောင် မင်းကိုကိုကြီးရဲ့ ရိုက်ချက်တွေက ပြင်းခဲ့တာ”

“ဒါ ... ဒါဆို သူ့ကိုနှလုံးသွေးရပ်သွားအောင် Lesson ပေးခဲ့ တဲ့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာက ဘယ်နှစ်ယောက်မြောက်လဲ”

“ဆယ့်သုံးယောက်မြောက် ...”

“ဆယ့်သုံး ... ဟုတ်လား သားကြီး ...”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ ဆယ့်သုံး ... ဆယ့်သုံး၊ လုံးဝ Un-lucky ဆယ့်သုံးယောက်မြောက် ...”

သားကြီးကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် အဝေးနှင့်ရဲ့မျက် ဝန်းကလေးတွေ ရိုဝေအေးစက်နေခဲ့လျှက် သားကြီးကလည်း တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတွေ နာမည်တွေနဲ့ကိုယ် ရေးရာဝေင်အချက်အလက်တွေကို ဆယ့်နှစ်ယောက်မြောက်ကို ရောက်တဲ့အထိ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စေ့စေ့စပ်စပ်လေး ဖွင့်ပြပါသည်။

ပြီးတော့လည်း ... သားကြီးက သူမှတ်ချက်စကားလေး တစ်ခွန်းကို ပြောသေး၏။

“ဟွန်း ... မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း အဝေးနှင့် ... မင်းကိုကို ကြီးရဲ့ Heart Breaker Part One ထဲမှာပါတဲ့ ကောင်မလေးတွေရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဝေင်မှတ်တမ်းတွေကို ဖတ်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် အား လုံးအဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြေတွေချည်းပါ။ ဒါတွေကိုတောင် Crusher တစ်ဖူး လေးလောက်နဲ့ ရှုံးပွဲမရှိ ခိုင်ပွဲရပ်ဆက်တိုက် အနိုင်ယူလာတာ၊ ဒီမြန်

မာဆန်ဆန် ရင်ဖုံးလက်ရှည်လေးဝတ်ပြီး အနက်ရောင်နှင့်ဆီ Black Rose လေးတစ်ပွင့်နဲ့ ခပ်မိုက်မိုက်တက်လာတဲ့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာနဲ့ တွေ့မှ အမှတ်မပါ ဗလာသက်သက်နဲ့ လုံးဝ ... လုံးဝခိုင်ပွဲရပ်သွား အောင် အရှုံးပေးလိုက်ရတာ ဘယ်လောက်အသည်းနာဖို့ကောင်း သဲ၊ ငါကလည်း ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ရင်ကိုခွဲပြီး အသည်းကိုကား စင်တင်မယ်ဆိုလို့ မင်းကိုလက်ခုပ်တီးအားပေးနေတာ ... ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ၊ ဒါကို ... မင်း လုံးဝ Decide လုပ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီနော်၊ Crusher တစ်ဖူးကြေးလည်း မဟုတ်ဘူးနော် အဝေးနှင့်၊ အသည်း ချင်းပုံထပ် မြိုင်ရပ်နှင့်စေ့ဆိုပြီး အသေအလဲပြိုင်ရမှာ ...”

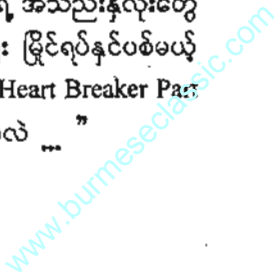
“ဖြောက် ...”

မျက်နှာထားမာမာလေးကို တင်းတင်းလေးမော့ပြီး လက် ဖျောက်လေးတစ်ချက်တီးပစ်လိုက်တာ၊ ချောမောတည်တင်းတဲ့ အဝေးနှင့်ရယ်ပါပဲ။ ပြီးတော့မှ ... ဓါးကလေးကိုကော့ကာ အရူး လေးတစ်ယောက်လို အော်ရယ်ချလိုက်ပြီ၊ ပြောရရင် ... ဒါဟာ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာကို ဂရုမစိုက်တာပါပဲ။

“ဟား ... ဟား ...”

“သားကြီးရာ ... ငါက ဒါကို Faint ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုတ်သွား ခေလှ်ကောင်လို့ မင်းထင်ထားလို့လား၊ ဒီမှာ ... ဟေ့ကော့င် ... ငါ့နာမည်က အဝေးနှင့်လေ၊ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေ ထို ကြောတုန်ရာရင်တစ်ရာ ကြိမ်ဒဏ်ခတ်ပြီး မြိုင်ရပ်နှင့်ပစ်မယ့် အဝေးနှင့်၊ လုံးဝ ရှေ့စံမရှိဘူး၊ ကဲ ... အခု Heart Breaker Part One ထဲက နံပါတ်ဘယ်လောက်ကို ကြည့်ရမလဲ ...”

“Right ... Ok နံပါတ်တစ်ဆယ့်နှစ်”

“ဒီတစ်ယောက်က လုံးဝအရေးကြီးတယ် အဝေးနှင့် ... ဒီ
 ကောင်မလေးက ဒေါ်မြူနင်းစေရာနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေလို့
 အရေးကြီးတာ။ သူ့မှာမည်က အဖြူရောင်တဲ့ ပုံစံလေးက တကယ်
 ကို ရိုးရိုးအေးအေးလေး။ သူ့ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချလိုက်ရင် တင်ပါးပုံး
 အောင်ရှည်ပေမယ့် သူကပါးကွက်ကြားလေးနဲ့ နှစ်ခွကျစ်ဆံမြီးလေး
 ကိုပဲ တည်တည်တင်းတင်းလေးကျစ်ထားတာ။ ဒါပေမယ့် ... သူက
 ဆင်းရဲတယ်။ သူ့ဘွဲ့ရခဲ့တာလည်း အင်္ဂလိပ်စာမေဂျာနဲ့ဘွဲ့ရခဲ့တာ
 ကဲ ... ဒီမှာ ... ကြည့်လိုက် ... ”

Computer Screen ပေါ်မှာ ထပ်ခနဲပြောင်းသွားသော ပုံရိပ်
 လေးတစ်ခုက ပါးကွက်ကြားလေးလိမ်းပြီး ကျစ်ဆံမြီးလေးနှစ်ခွနဲ့
 ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

“အဖြူရောင်ဆိုတာ ဒီကောင်မလေးပဲအဝေးနှင့် ... သူ
 အသက်က နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်။ နေတာက တောင်ဒဂုံ နှစ်ဆယ်
 ရပ်ကွက်။ အလုပ်အကိုင်က ဒေါ်မြူနင်းစေရာရဲ့ ကိုယ်ရေးအတွင်း
 ရေးမှူးမလေး။ လစာက တစ်သိန်းနှစ်သောင်း။ ရည်းစားထားမိတာ
 က ပထမဆုံးအကြိမ် ... မင်းကိုကိုကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
 က နောက်ဆုံးပေါ်ကားကြီးနဲ့ အလုပ်သွားအလုပ်ပြန်မှာ။ လမ်းမှာ
 အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ နောက်ယှက်ပြီး လက်ကိုအတင်းဆွဲလို့ အဖြူ
 ရောင်က ပါးရိုက်ခဲ့ ... ဒါကိုမကျေနပ်လို့ မင်းကိုကိုကြီးက အချစ်ကို
 ရအောင်ယူ၊ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ ကောင်မလေးရဲ့ပါးကို နှစ်ချက်
 ပြန်ရိုက်ပြီး လမ်းခွဲ ... ”

သားကြီးရှင်းပြနေတာလေးက ရင်နှင့်စရာ။
 “ဘာလဲ ... သားကြီး၊ မင်းပြောချင်တာက ငါ့ကိုကိုကြီးက

“နဲ့ ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူးမလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုရက်ရက်
 နှစ်ကတုန်းပြန်သွားလို့ ဒေါ်မြူနင်းစေရာက ဒီပွဲကို ဝင်ပါလာတာ
 ပြောချင်တာလား ... ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ ... ”

“ဟွန်း ... ဒီမှာ သားကြီး ... ”

Computer Screen ကို ကျောခိုင်းရပ်နေရာမှ သားကြီးဘက်
 လက်ကလေးပိုက်ကာ အဝေးနှင့်က ပြန်လှည့်သည်။

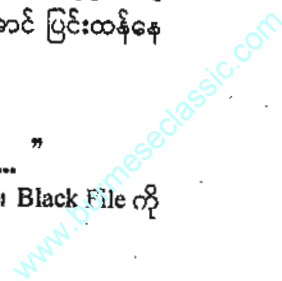
“ဒီပွဲစဉ်တွေအားလုံးထဲမှာ ငါ့ကိုကိုကြီးကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှု
 တို့ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်၊ ငါ့ဘက်က ထောက်ခံမယ်လို့
 ထင်ထားသလား သားကြီး ... ငါလုံးဝကန့်ကွက်တယ်။ ဒါပေမဲ့

သူ့ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူးမလေးကို ပါးနှစ်ချက်ရိုက်သွား
 သူက သုံးချက်ပြန်ရိုက်သွားတယ်ဆိုရင်တောင် ဒါဟာ ... တရား
 တာတဲ့ အဖြေတစ်ခုဆိုပြီး ငါအကြွင်းမဲ့ လက်ခံဖြေသိမ့်လိုက်လို့ရ
 သတည်း အခုဟာက ... ဒေါ်မြူနင်းစေရာရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကြီး
 မှာ ခူးထောက်ပြီးတော့ကို ငါ့ကိုကိုကြီးနှလုံးသွေးရပ် လဲကျသွား
 တာ ... ငါ့ကိုကိုကြီးနောက်ဆုံးစိစားသွားရတဲ့ ပုံရိပ်တစ်ခုကို
 သယ်လိုဖြေသိမ့်မှုတွေနဲ့ ငါအစားထိုးနိုင်မလဲ ... သေချာတာက
 သည်းနှလုံးချင်းစီးချင်းထိုးကြတဲ့ ဒီပြိုင်ပွဲမှာ နှလုံးသားခုံရုံးက ချ
 နှစ်ခဲ့တဲ့ စီရင်ချက်က ပြစ်မှုနဲ့ပြစ်ဒဏ် မမျှတအောင် ပြင်းထန်နေ
 တာ”

“မင်း ... မကျေနပ်ဘူးပေါ့”

“အဲဒါ ... လုံးဝ သေချာတယ် သားကြီး ... ”

“ဒါဆို ... ဒေါ်မြူနင်းစေရာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ Black File ကို

လူနားတပျို

ငါဖွင့်လိုက်တော့မယ်နော် အဝေးနှင့် ... ဒါပေမဲ့ ဒီဖိုင်ကို နောက်
မဖွင့်ခင်မှာ မင်းစိတ်ကို အကောင်းဆုံးထိန်းထားနိုင်ဖို့အတွက် အ
ရည်အေးအေးလေးတစ်ခွက်တော့ မင်းသောက်ထားဖို့လိုတယ်။
ပြော ... ဟေ့ကောင် ... မင်းဘာသောက်မှာလဲ”

“I'd Like To Drink Crusher”

“အိုး ... Crusher”

သားကြီး မျက်တောင်တွေကော့လျက် အံ့သြခဲ့ရပြီ။

အဝေးနှင့်ကပါ Crusher သောက်တော့မယ်ဆိုပါလား။

ဒါဟာ ... ကိုကိုကြီးအရိပ်ထင်လို မင်းလောင်းကြေးထ

လိုက်တာလား အဝေးနှင့်ရာ ... တကယ်တော့ Crusher ဆို
စကားလေးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဟာ ...

အုန်း (၂)

“ကဲ ... အဝေးနှင့် ... ငါအဖွင့်ပြမယ့်အပိုင်းကို မင်းစိတ်
နိုင်ထားပြီးကြည့်နော် ... ဒီအပိုင်းကို မင်းကိုကိုကြီးနာမည်ပေး
ထားခဲ့တာက The Ghost Rose လို့ နာမည်ပေးထားတယ်”

“ဟွန်း ... မြန်မာလိုဘာသာပြန်ရင် တစ္ဆေနှင့်ဆီပေါ့”

အဝေးနှင့် နှုတ်ခမ်းမဲ့မဲ့လေးနှင့်ပဲ Computer Screen ကို
နှစ်ကြည့်သည်။ Part One Chapter ထဲမှာ ပထမဆုံးတက်လာတာ
ထဲကြီးနီလေးနှစ်စကို ရိုးတံလေးမှာ တွဲလောင်းလေးချည်ကာချ
တဲတဲ့ အနက်ရောင်နှင့်ဆီ အိအိစက်စက်ကလေး။

“ဟာ ...”

နှင့်ဆီလေးကိုတွေ့လိုက်တာနဲ့ ကိုယ်ထဲကသွေးတွေ
ဖြောင်းဆန်အောင် ပူနွေးသွားသည်။ အဝေးနှင့်ရော သားကြီးပါ
နှစ်တောင်ခတ်ဖို့သတိမရ။ ဒါဟာ ... Gost Rose တဲ့လား။ ကိုကို
ကြီးရဲ့အသည်းနှလုံးထဲကို အဆိပ်လူးမြူးတွေ အစင်းပေါင်းများစွာ
ခတ်တိုက်ခိုက်နိုင်အောင် ကျိမ်စာတိုက်သိမ်းပိုက်သွားတဲ့ Black

Rose လေးဟာ မင်းပဲပေါ့ ...။

“တွေ့တယ်နော် ... အဝေးနှင့် ဒီနှင်းဆီလေးဟာ မင်းကိုကိုကြီးရဲ့ညစာစားပွဲကို ဒေါ်ဖြူနှင့်စေရာကိုယ်တိုင်တက်လာပြီးတော့မှ မင်းကိုကိုကြီးရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ ပြတ်ပြတ်သားသားထိုးစိုက်ပြီး ပထမဆုံးစစ်ကြောညာသွားတဲ့နှင်းဆီ ... ဟားတတ်စိတက္ကသိုလ်က ရုက္ခဗေဒပါမောက္ခကြီးတွေရဲ့ သုတေသနစစ်တမ်းတွေထဲမှာ သူ့ကိုပေးခဲ့တဲ့နာမည်က Ghost Rose တဲ့၊ အင်း ... ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီလိုနှင်းဆီမျိုးက ကမ္ဘာမှာ သိပ်ကိုရှားတဲ့ နှင်းဆီမျိုး စိတ်တစ်ခုပဲပေါ့နော်။ နေရောင် လရောင်မမြင်ရတဲ့ အာဖရိကတိုက်ရဲ့ တောနက်ကြီးထဲက ကျောက်လိုက်ထဲတွေထဲမှာ ဒီလို Ghost Rose တွေ ပွင့်နိုင်တာကို သူကပြောတယ်။ သူပွင့်ပြီဆိုတာနဲ့ တောနက်ကြီးထဲက အဆိပ်အပြင်းဆုံး ပျားပိတုံးကြီးတွေ တဝန်းဝန်းနဲ့ရောက်လာကြပြီး သူ့အနားမှာ ဝိုင်းအုံ ခ၊ စားရင် သေပွဲဝင်ကြရတဲ့အထိ သူ့ရဲ့ဆွဲဆောင်မှုက ပြင်းထန်တယ်။ နေ့မှာထုတ်တဲ့ဝတ်ရည်က ချိုဆိမ့်သလောက် ညမှာထုတ်တဲ့ဝတ်ရည်က ဆိုက်ရာနှိုက်တစ်မျိုးပါတဲ့ ဝတ်ရည်ကို သူကထုတ်လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ သူ့ကိုသုတေသနပြုတဲ့ ပညာရှင်ပါမောက္ခကြီးတွေကိုယ်တိုင် သူတို့ရဲ့ သုတေသနစာတမ်းတွေမှာ အတိအကျဝန်ခံခဲ့ ကြရတယ် ... ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကိုနာမည်ပေးခဲ့တာ Ghost Rose လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာ”

“ဟွန်း ...”

နှင့်နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သွားရတာက သိသိသာသာလေး။
ဂရုစိုက်စရာလား။ ဒေါ်ဖြူနှင့်စေရာ ... အဝေးနှင့်ဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ခင်ဗျားမတွေ့ သေးလို့ ကိုကိုကြီးကို အဲဒီလိုနှင်းဆီမျိုးလေး

နဲ့ ခင်ဗျားရွေ့လို့ရသွားတာပေါ့။ ခင်ဗျားသိအောင် ကြိုပြောထားရမယ်ဆိုရင် အဝေးနှင့်ရဲ့နှလုံးသားသမိုင်းက အရမ်းရိုင်းတယ်။ အခုနိမ့်မှာ အဝေးနှင့် အငြိမ်ယောင်းခင်းထားတာက ခင်ဗျားကိုကွက်ပျောက်ရွေ့ချင်လို့ ... ရှင်းတယ်နော်။ အဟင်း ... အဝေးနှင့်က အေးဆေးပါ။

ကျောက်လိုက်ထဲကလို့ အဝီစိထဲမှာပဲ ခင်ဗျားရဲ့နှင်းဆီပွင့်ပွင့် ... အဝေးနှင့်ရဲ့လက်ဖဝါးပေါ်တင်ပြီး ဟောဒီလို လေနဲ့တစ်ချက် ခုတ်လိုက်လို့ လွင့်မသွားရင် ကြိုက်တဲ့ပုဒ်မတပ်ပြီး အဝေးနှင့်ကို ကြိုးစင်ပေါ်တင်ပစ်လိုက်လို့ရတယ် ... ဟုတ်ပြီလား။

တစ်ယောက်တည်းတွေးပြီးတော့မှ နှင်းဆီလေးကို ခပ်မဲ့မဲ့လေးစိုက်ကြည့်ကာ နှင်ကပြီးသည်။ သားကြီးက Mouse ဖြူဖြူလေးကို တစ်ချက်ထပ်နှိပ်တော့ နောက်တစ်ကွက်ကို ပြောင်းသွား၏။

ပုံရိပ်တစ်ခုမဟုတ်ဘဲ ပန်းစာလုံးပုံစံ အင်္ဂလိပ် စာတန်းတစ်ခု တက်လာသည်။

“The War Of Rose”

ကြည့်စမ်း ... တက်လာတဲ့စာတန်းက နှင်းဆီစစ်ပွဲတဲ့။

“မင်းတွေ့တယ်နော် အဝေးနှင့် ... မင်းကိုကိုကြီးကိုယ်တိုင် ဒီလိုစာတမ်းလေးတွေရေးပြီး Computer Black File ထဲမှာ သိမ်းထားခဲ့တာ၊ သူ့ရင်ထဲမှာ မဆန့်တော့လို့ဘဲဖြစ်မှာ မင်းမပြောနဲ့၊ ငါတောင်ကြည့်နေရင်း မျက်ရည်ဝဲခဲ့ရတယ် ... တကယ်တော့ အခုလာမယ့် Video Action အပိုင်းဟာ လွင့်မျောနေတဲ့ပုံရိပ်တွေထဲက စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကြည့်နေရသလိုပဲ။ ကဲ ...

မင်းလည်းကြည့်လိုက်၊ မျက်တောင်တစ်ချက်မခတ်နဲ့နော်၊ မင်းကိုကို ကြည့်ရဲ့ နွေးနေ ညစာစားပွဲကျင်းပတဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲကို အနက် ရောင်နှင်းသီလေးတစ်ပွင့်ကိုကိုင်ပြီး မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်စုံလေးနဲ့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ တက်လာတဲ့ညက ... ဗွီဒီယိုကင်မရာမင်းတွေက အသေးစိတ်ရိုက်ယူထားလိုက်နိုင်တဲ့ မှတ်တမ်းတွေ ... ”

သားကြီးက Mouse ခလုတ်ဖြူဖြူလေးကို တီခနဲအသံတစ် ချက်မြည်သွားအောင် ထပ်နှိပ်လိုက်ပြန်ပြီ။ ဒါကိုအဝေးနှင့်က မျက် နှာကလေးမော့ကာ နဖူးပြင်လေးပေါ်က ဆံပင်လေးတွေကြား ထဲလက်ချောင်းကလေးတွေ ထိုးသွင်းကာ သပ်တင်သည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာကမထဘဲ ... ထိုင်ခုံလေးကို Computer နဲ့အနီးဆုံးရောက် အောင် ကိုယ်ကလေးကို အနည်းငယ်ကြွကာ ဆွဲယူသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဒီမှာ သေသေချာချာကြည့်လေ ... တွေ့ လား၊ ဆိုက်ကနက်ကားကြီး မြက်ခင်းပြင်မုဒိဗီးအဝကို ဝင်လာတာ၊ ဒါ ... The War of Rose ရဲ့ ဇာတ်လမ်းအစပဲ ... အဲဒီကားပေါ်မှာ မင်းသိပ်ကိုလက်စားချေချင်နေတဲ့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာပါလာတယ်၊ ကြည့် ... ကြည့် ... မျက်တောင်မခတ်ဘဲ သေသေချာချာကြည့်”

“ဟင် ... ”

တကယ်လည်း အဝေးနှင့် မျက်တောင်မခတ်နိုင်တော့ပါ။ ထိုးရပ်သွားတဲ့ ဆိုက်ကနက်ကားကြီးရဲ့ နောက်ခန်းတံခါး ဖျတ်ခနဲပွင့်လာကာ အိစက်နေတဲ့ ခြေဖမိုးလေးတစ်ဖက်နဲ့ အနက် ရောင်ဒေါက်ကလေးတစ်ဖက် ... မြေပြင်ပေါ်ကို ကျလာကာ ...

“ဟာ ... ”

“သေစမ်းကွာ ... ”

“ခုန်း ... ”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ... မင်းဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

သားကြီး အထိတ်တလန့်နဲ့ လှုပ်မိအော်လိုက်တာက နောက်ကျသွားသည်။

နှင့် ဘာဖြစ်လိုက်မှန်းမသိဘဲ ထိုင်ရာမှဖျတ်ခနဲထပြီး ကိုယ် ထိုင်နေတဲ့ ထိုင်ခုံကိုပေါက်ကွဲစွာ လှမ်းကန်ပစ်လိုက်မိတာပဲဖြစ် သည်။ ပန်းချီကားထဲကထက်တောင် ဝိုလှနေတဲ့မိန်းမ။ တစ်ကိုယ် လုံးက အိစက်ဝင်းနှစ်နေသလို သိပ်ကိုလည်း ကျက်သရော်လွန်းလှ တဲ့မိန်းမ။ ဒါဟာ ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာတဲ့လား ... ဒါဟာ ကြယ်စင် တွေရဲ့ သခင်မတဲ့လား။

“အဝေးနှင့်ရာ ... ဒါကြောင့်မို့ စောစောကတည်းက မင်းကို ငါကြိုသတိပေးထားရဲ့နဲ့ကွာ ... The War of Rose ကိုကြည့်လိုက် တာနဲ့ မင်းဒီလို စိတ်ချောက်ချားသွားမှာကိုသိသလို ငါတားခဲ့တာ၊ အခု ... မင်းတွေ့ပြီနော်အဝေးနှင့် ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာဟာ ဘယ် လောက်စွဲမက်ဖို့ကောင်းသလည်းဆိုတာ ကားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ ခြေဖမိုးအိစက်စက်လေးတစ်ဖက်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့တင် တစ်ခါ တည်း လဲသေပစ်လိုက်ဖို့ကောင်းအောင် ဆွဲဆောင်နေတာ”

သားကြီးပြောတာကိုလည်း နှင်ဘယ်လိုမှ မငြင်းနိုင်။

လက်ပိုက်ကျောခိုင်းထားမယ်ဆိုတော့လည်း ကျောခိုင်း ထားလို့မရ။ သားကြီးက လဲကျသွားသည့်ထိုင်ခုံကို နေရာတကျ ဖြစ်အောင်ပြန်ထားသည်။ ခုံရွှေသံ၊ သားကြီးဆီက ရင်မော့စွာ ဝင့် သက်ချသံ။ နှင်မခံစားနိုင်စွာ အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ရှိက်လိုက် သံ။ ထိုအသံတွေကို ဖုံးလွှမ်းကျော်လွှားပစ်လိုက်တာ။ Computer

ထဲက ထွက်လာနေတဲ့အသံတွေပါပဲ။

“ဟာ ... အဲဒါဘယ်သူလဲဟင် ...”

“မိုက်တယ်ဟာ ... ကြည့်ပါဦး ...”

“နှင်းဆီလေးနော် ... အရမ်းရှားတဲ့အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးကိုကိုင်းပြီး ... တစ်ယောက်တည်း တက်လာတာ ...”

ဝှီးယိုကင်မရာနဲ့ အနီးဆုံးမှာရှိနေသည့် ဧည့်သည်တွေဆီက အသံတွေ။

“ဟေး ...”

“ဟေး ...”

“ရှီး ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ လက်ခုပ်တီးသံတွေ တပေါပေါဆူညံလာသည့်အထိလည်း Computer Screen ဘက်ကို နှင်လှည့်မကြည့်ရဲသေးပါ။

“ဟေ့ကောင် အဝေးနှင့် ... မင်းသတ္တိမရှိဘူးလား၊ ဒေါ်မြ။ နှင်းစေ့ကို မင်းမကြည့်ရဲလောက်အောင် သွေးကြောင်သွားပြီလား ... ဟိုမှာ စင်မြင့်ပေါ်မှာ ကျေးဇူးတင်စကားပြောနေတဲ့ မင်းကိုကိုကြီးဆီကို သူတစ်ခါတည်း တက်ဖို့သွားနေပြီ”

“ဟား ...”

ရင်ထဲမှာ သိပ်ကြပ်လာသည့်လေပူတွေကို ခေါင်းကလေးမော့ကာ ဟားခနဲ ... မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးတော့မှ လှည့်ကြည့်လိုက်ရတာ ပုခုံးစွန်းလေးပေါ်က ဆံပင်ရှည်ကလေးတွေ ဘယ်ညာဝဲသွားရတဲ့အထိရယ်ပါပဲ။

မျက်တောင်လည်း မခတ်နိုင်။

အသက်လည်း မရှူနိုင်။

ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အရှိန်ပြင်းပြင်းလည်ပတ်စီးဆင်းနေသည့် သွေးတွေက အရေပြားကိုပင် ထွင်းဖောက်ထိုးထွက်လာလုနီးပါး။ ဒေါ်မြနှင်းစေ့ရာက အနက်ရောင်ခေါက်ကလေးကိုစီးပြီး ကြာကြာရွှေလေးနဲ့ စည်းချက်မှန်မှန်လေးလျှောက်သွားကာ စင်မြင့်ပေါ်ကို စတင်လှမ်းတက်လိုက်စဉ်မှာတော့ လက်ခေါက်မှုတ်သံတွေ လက်ခုပ်တီးအားပေးသံတွေ မြက်ခင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး လွင့်ထွက်သွားလုမတတ် ဆူညံလို့ သွားခဲ့ရပါပြီ။

“ဟေး ...”

“ရှီး ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

Computer Screen ကိုစိုက်ကြည့်နေတဲ့ အဝေးနှင့်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကတော့ ခပ်မဲ့မူလေးကျွေးလို့ အဖြူခံလေးပေါ်မှာ အပါအပြာစင်းလေးတွေ ရေလှိုင်းလိုပြေးနေသည့် ချိတ်ထတီလေးကို မြန်မာဆန်ဆန်ရင်ဖုံးလက်ရှည်အဖြူရောင်ကလေးနဲ့ တွဲဝတ်ထားသည့် ဒေါ်မြနှင်းစေ့ရာက တည်တင်းနေသည့် မျက်နှာလေးကို အနည်းငယ်လေးမော့ကာ ခိုက်ခရိဖုန်းလေးကိုယူ၍ ပရိသတ်တွေကိုဘက်ကို ပြောလိုက်တာက ...

“ကျွန်မက မြူနှင်းစေ့ရာပါ ... နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်မြောက်မွေးနေ့ရှင်ကို ကျွန်မလက်ထဲက ဒီနှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်နဲ့ အမှတ်တရ ဂုဏ်ပြုပေးချင်ပါတယ်”

“ဟေး ...”

“ဟေး ...”

“ဟင် ...”

ဇွဲဒီယို ပြကွက်ထဲမှာ ကိုကိုကြီးမျက်နှာက ဂုဏ်ယူကျေနပ် စွာပြုံးလို့ရယ်ပါလား။ ပြီးတော့ ... ကိုကိုကြီးဝတ်ထားတာလေးက လည်း Crossper excellency အဖြူရောင်အနောက်တိုင်းဝတ်စုံက လေးကို Neck Tile နီညိုရောင်လေးနဲ့တွဲဖက်ကာ ဝတ်ထားလေ တော့ ... ကိုကိုကြီးရဲ့ တောင့်တင်းမြင့်မား အရပ်အမောင်းလေး နဲ့ဒေါ်မြူနှင်းစေရာဟာ သိပ်ကိုလိုက်ဖက်တင့်တယ်သလို ဖြစ်သွား ရတာ အခုအချိန်မှာတော့ ကြေကွဲစရာပုံရိပ်လေးတစ်ခုနဲ့ပဲ အမှတ် တရကျန်ခဲ့ရပြီ။

ကိုကိုကြီးရဲ့ နီရဲရှင်းသန့်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေပေမယ့် နာကျင်စွာအေးစက်နေခဲ့တဲ့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ရဲ့မျက်ဝန်းတွေကတော့ မာယာတွေ၊ လှည့်စားမှုတွေ အသင်ချီနဲ့ ရယ်ပေါ့။

မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးကို ချာခနဲလှည့်ပြီး ကိုကိုကြီး ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်တာဟာလည်း အမုန်းစစ်ပွဲ တစ်ခုကိုစဖို့ စစ်ပြင်လိုက်သလိုပါပဲ။ ပြီးတော့မှ ... သိပ်ကိုစွဲမက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ခရေစီရောင် နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်မှာ အပြုံးလေးတစ်ခု ရိပ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

“မင်း ... မင်းတွေ့တယ်နော် အဝေးနှင့် ... ဒေါ်မြူနှင်းစေ ရာ ဘယ်လောက်မိုက်လည်းဆိုတာ ညှို့ချက်ပြင်းတဲ့အပြုံးလေးတစ် ခုကို ဖန်ဆင်းပြီးတော့မှ မင်းကိုကိုကြီးရဲ့ရင်ဘတ်မှာ သူ့လက်ထဲက Black Rose လေးကို ထိုးစိုက်တော့မှာ။ ဟိုမှာ ... မင်းကြည့်လိုက်”

မျက်တောင်ခပ်ဖို့ဆိုတာ နှင့်အတွက် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင် တော့ပါ။

နှင့် အသက်ရှူမှားစွာ ကြည့်လိုက်တော့ ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ လက်ထဲက အနက်ရောင်နှင်းဆီလေး လေထဲကိုမြောက်တက်သွားခဲ့ပြီ။ ခုထိလည်း ကိုကိုကြီးမျက်နှာ လေးက ဂုဏ်ယူမဆုံးအောင် ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေဆဲ။ ဒေါ်မြူနှင်းစေ ရာကိုယ်တိုင် ရက်စက်စွာ ထိုးစိုက်ချလိုက်တာက ကိုကိုကြီးအသည်း နှလုံးတွေနဲ့ အနီးဆုံးက ဝဲဘက်ရင်အုံလေးပေါ်ကိုပါပဲ။

“ရှီး ... ”
“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ”

ကိုကိုကြီးကတော့ ပြုံးလို့ပျော်လို့ ဂုဏ်ယူပြီးတော့တောင် တလေးတစားလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေလို့ပေါ့ ... ကိုကိုကြီးရဲ့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ အဖြူရောင်လေးပေါ်မှာတော့ Black Rose ကလေးက ထင်းခနဲနေအောင်ကို ခေါင်းကလေးမော့လို့။ ခုတော့ ဒီပုံရိပ်တွေကိုကြည့်ရင်း အဝေးနှင့်ရဲ့နှလုံးသားတွေ ပိုပြီးတော့နာ ကျင်လာခဲ့ရပါပြီ။

“ဘယ်လိုလဲ အဝေးနှင့် ... The War Of Rose ရဲ့ မှတ်တမ်း အစလေးကိုကြည့်ရတာ တကယ်ကြေကွဲဖို့ကောင်းတဲ့ မှတ်တမ်း အစလေးပဲနော် ... ဒီလိုမျက်ဝန်း ဒီလိုနှုတ်ခမ်း၊ ဒီလိုအပြုံးမဲ့မဲ့လေး နဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ စည့်ပရိသတ်တွေရှေ့မှာ ဖြောင်စစ်ကြေညာသွားတာ ကို မင်းကိုကိုကြီးခံစားလိုက်ရတာ၊ ကဲ ... အခုတော့ နောက်ပိုင်း မှာ ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာမလည်းဆိုတာ ထပ်ကြည့်ကြသေးတာ ပေါ့”

သားကြီးက မောက်ခလုတ်ဖြူလေးကို ထပ်နှိပ်ကာ နောက် တစ်ကွက်ကို ရွှေသည်။ Computer Screen ပေါ်လာတာက

၄၆

လှန်းတပျီ

ဒေါ်မြနှင်းစေရာရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်း။

အမည် - ဒေါ်မြနှင်းစေရာ

အသက် - ၄၈ဆယ့်ငါးနှစ်

မိဘအမည် - ဦးအောင်နိုင်နိုင်+ဒေါ်ခင်ထားရီ

မွေးရပ်ဇာတိ - ပြည်မြို့

ပညာအရည်အချင်း - ဥပဒေပရိင်စီမံများမှ ချီးမြှင့်သော စီးပွားရေး ပညာဘွဲ့များ

လက်ရှိအလုပ်အကိုင် - မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ (အိတ်မက် စေတမာန် ကုမ္ပဏီ)

နေရပ်လိပ်စာ - ခြံအမှတ်( )၊ ပြည်လမ်း။ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

သားကြီး ဖွင့်ပြသမျှ အချက်အလက်တွေ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတွေ၊ ခံစားချက်စာစုတွေအားလုံးကိုကြည့်ပြီး ဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ သွေးအေးအေးနဲ့ မာနခြင်းပြိုင် အသည်းခွဲသွားတာ ထင်ရှားလာခဲ့၏။

ကိုကိုကြီးအရိပ်ထင်ကိုယ်တိုင် မွေးနေ့ညစာစားပွဲပြီးသည့် နောက်ရက်များမှစ၍ ဒေါ်မြနှင်းစေရာနှင့်ပတ်သက်၍ ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်လေးရဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာတွေ ဒေါ်မြနှင်းစေရာက အရိပ်လေးပဲ ပြုပြီး အကြောင်းပြချက်မျိုးစုံနှင့် ရှောင်သွားခဲ့တာတွေ။ သူမကို တွေ့ချင်မြင်ချင်လွန်း၍ ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံထဲကို ဝင်ခွင့်ရဖို့ လက်ဆောင်ပန်းစည်းကလေးကိုကိုင်ပြီး ကုမ္ပဏီဂိတ်တံခါးဝမှာ မျက်နှာအငယ်ခံ တောင်းပန်ခဲ့ရတာတွေ မတွေ့ရမနေနိုင် ရူးသွပ်စွဲလမ်းခဲ့ရတာတွေ။ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ရယ်မောရှုံ့ချဟားတိုက်တာ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ခံခဲ့ရတာတွေ ဘယ်လိုမှလိုက်မရတဲ့အဆုံး အရက်ကိုနေ့ရောညပါ သောက်ပြီး အသည်းကွဲလေလွင့်ခဲ့တာတွေ ...

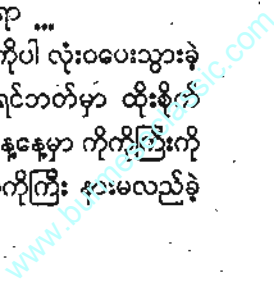
နောက်ဆုံးတစ်ညမှာတော့ ဒေါ်မြနှင်းစေရာကိုယ်တိုင် Restaurant တစ်ခုကိုလိုက်လာပြီး သွေးအေးအေးနဲ့အရက်တွေ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်ငှဲ့တိုက်ခဲ့တာတွေ၊ အမူးလွန်ပြီး ထိုင်ခုံလေး ခေါ်က ပြုတ်ကျသွားခဲ့ချိန်မှာ ခူးထောက်လိုက်ရသလိုဖြစ်သွားခဲ့တာတွေ၊ အချစ်စိတ်တွေနဲ့တအားရူးသွပ်လာပြီး ဆွဲလားရမ်းလား တွေဖြစ်လာချိန်မှာ ကိုကိုကြီးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာပဲ ပါးသုံးချက် ပြန်ရိုက်ပြီး ... ရယ်မောဟားတိုက်ထွက်သွားခဲ့တာတွေ ...

ဒါတွေအားလုံးရဲ့ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတွေ ကိုကိုကြီးရဲ့ကိုယ်တိုင်ရေးခံစားချက်တွေ တစ်ခုမကျန် ... သူပတ်ခွင့်ကြည့်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ကိုကိုကြီး နောက်ဆုံးပိတ်ရေးထိုးသွားတဲ့ စာတန်းလေးက အဖွင့်မှာ ရေးထိုးထားတဲ့စာတန်းလေးကိုပဲ ကြေကြေကွဲကွဲရေးထိုးထားခဲ့တာပါပဲ။

“မိနိုးမတစ်ယောက်ရဲ့လှပအိစက်တဲ့ ခြေဖမိုးလေးတစ်ဖက်ဟာ မာနကြီးတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် နောက်ဆုံးလက်နက်ချအညံ့ခံသင့်တဲ့ စိတ်ချောက်ချားစရာအကောင်းဆုံး စစ်မြေပြင်ပါပဲတဲ့”

ဟား ... လုံးဝလန်းတယ် ကိုကိုကြီးရာ ... ဒီစာတန်းလေးနဲ့ပဲ ကိုကိုကြီးအသက်ကိုပါ လုံးဝပေးသွားခဲ့တာပေါ့။ ကိုကိုကြီးမသိဘူးလား။ ကိုကိုကြီးရင်ဘတ်မှာ ထိုးခိုက်သွားတဲ့ ဒီအနက်ရောင်နင်းဆီလေးဟာ တစ်နေ့နေမှာ ကိုကိုကြီးကို အသေသတ်သွားမယ့် နင်းဆီလေးဆိုတာ ကိုကိုကြီး နားမလည်ခဲ့

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဘူးလား ... ဟွန်း ... ကျွန်တော်ကတော့ ဒီမိန်းမကို အသေမှန်း
တယ်သိလား ကိုကိုကြီး ... ကျွန်တော် လက်စားပြန်ချေမယ်၊ ဒီလို
ဖဲကြီးနီလေးချည်ထားတဲ့ အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်နဲ့ သူ
နောက်ကိုတကောက်ကောက်လိုက်မယ်။ ပြီးတော့မှ ... သူ
ရင်ဘတ်မှာ မရေရအောင် ကျွန်တော် ထိုးစိုက်မယ်။

ဒါကို တမလွန်ဘဝကနေ ကိုကိုကြီး စောင့်ကြည့်လိုက်။

မိန်းမောရူးသွပ်သွားအောင် ဒီမိန်းမတယ်လောက်ပဲလှလှ
ကျွန်တော်ဘက်က သိချင်တဲ့အချက်အလက်တွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရပြီ
ဆိုတာနဲ့ ဒီမိန်းမကို စစ်ကြေညာမယ်။ အောင်မြင်မှုလက်ခုပ်သံတွေနဲ့
လန်ထွက်သွားအောင် ကျွန်တော့်ရဲ့ စစ်ဦးအလံထိပ်မှာ သူ့လို
အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကိုချိတ်ပြီး ... အနာကျည်းဆုံး၊
တံပိုးခရာမှုတ်သံတွေနဲ့ ဒီမိန်းမကို မာနခြင်းပြိုင်ပြီး ... ကျွန်တော်
အသည်းခွဲမယ်။

ရှင်းတယ်နော် ကိုကိုကြီး ...

ကျွန်တော့်နာမည် အဝေးနှင်ပါ ...

ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို ကျောတစ်ရာရင်တစ်ရာ ကြိမ်ခက်ခတ်ပြီး
အဝေးဆုံးမြိုင်ရပ်ကို ကျွန်တော်နှင်မယ် ... ကိုကိုကြီးရာ ... ။

ကျွန်တော် နှင်မယ်ဗျာ ...

ဟား ... ဟား ... ။

THE WAR OF ROSE
PART TWO

အခန်း (၃)

“ဒုန်း ... ”
“အို ... တိုက်ပြီ ... ”
ထင်မှတ်မထားနဲ့ပါ။

အမှောင်ရိပ်တစ်ခုအောက်က လမ်းမပေါ်ကို အညိုရောင် ကိုယ်တိုင် နက်ပြာရောင် LAND CRUSER ကားသစ်ကြီးကို ကွေ့ချိုးပြီးမောင်းအတက် အမှောင်ရိပ်အောက်ကနေ မထင်မှတ်ဘဲ ပြေးဝင်လာသည့် လူတစ်ယောက်ကို ကားညာဘက်စောင့်စွန်း ကလေးနဲ့ ဒုန်းခနဲ တိုက်မိသွားတာကို သိလိုက်တော့ မျက်လုံးတွေ ပြာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ... အညိုရောင် ... ”
“ဟို ... ဟို ... အညိုရောင် ... လူတစ်ယောက်ကို တိုက်မိ သွားပြီ MD ... ကား ... ကားဘေးမှာ သူလဲနေပြီ”
“အို ... ”

ဒေါ်မြူနှင်းစေရာပင်လျှင် ကားနောက်ခန်းကလေးထဲမှာ ထိုင်ပြီး ရင်ထဲမှာပါ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဆင်း ... ဆင်းကြည့်လိုက်လေ အညိုရောင် ... ”
“ဟာ ... အညိုရောင် ... အညိုရောင် မကြည့်ရဲဘူး MD”
“ဒုက္ခပါပဲကွာ”

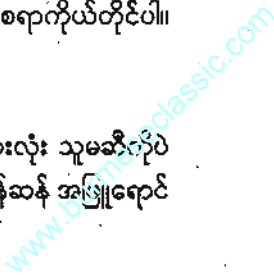
အခုမှ ညစာစားပွဲပြီးလို့ Hotel ကြီးတစ်ခုထဲကနေ အညို ရောင်နဲ့နှစ်ယောက်သား ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြတာပါ။ ကားကလည်း နှင်း လမ်းကလည်းရှင်းနေတော့ အညိုရောင် စိတ်အေးလက်အေး ဆေးမောင်းလိုက်မိတယ်ထင်ပျံ့။ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ တစ် နှစ်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင်တောင် နီးရာဆေးခန်းတစ်ခုခုကို ပို့ပေးလို့ နေအောင် သူမကပဲ ကားအောက်ကို ဆင်းကြည့်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့ ... ”
“ဟို ... ဟိုမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ကားတစ်စီး ထင်တိုက်လိုက်လို့ ... ”

ဒီအချိန်ကြီးမှာတောင် လမ်းပေါ်ကို လူတွေဘယ်လိုရောက် ဆဲကြမုန်းမသိ။ ခဏလေးနဲ့ လူလေးငါးယောက်လောက်က ကား နီးဘေးမှာ ဝိုင်းအုံသွားသည်။

“ဟို ... ဟိုလေ ... ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့နော် လူနာ ဘာမှမဖြစ် နေဘူး ... ကျွန်မတာဝန်ယူပါတယ် ... ”
ကားပေါ်က ဆင်းလာကာ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာကိုယ်တိုင်ပါ။
“ဟာ ... ”
“ဟင် ... ”

သူမကိုမြင်တော့ ဝိုင်းအုံနေတဲ့လူတွေအားလုံး သူမအီကိုပဲ ကြည့်တွေ့ ချာခနဲရောက်လာသည်။ မြန်မာဆန်ဆန် အဖြူရောင်

ရင်ဖုံးလတ်ရှည်တလေးကို ချိတ်အဝါစင်းကလေးနဲ့ တွဲဝတ်ထား
တာမို့လည်း သူမပုံစံလေးက ဝင်းထင်းအိမ်က လူတွေအားလုံးက
အသက်ရှူမှားစွာ ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြတာပဲဖြစ်ပါသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... မင်းတို့အားလုံး ဘာငိုင်နေတာလဲ၊ သူ
တာဝန်ယူတယ်ဆိုရင် တိုက်မိသွားတဲ့ကောင်လေးကို ကားနောက်
ခန်းမှာ ဝိုင်းတင်ပေးလိုက်လေ ...”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... တင် ... တင်ပေးလိုက် ...”

“ဟာ ... လူနာကို နောက်ခန်းမှာတစ်ယောက်တည်း
မထားနဲ့နော် ...”

“အို ... ရပါတယ်၊ ကျွန်မ ထိန်းကိုင်ထားပေးပါမယ်”

ပြဿနာက ကားပေါ်မှာ သူမနဲ့အညိုရောင်နှစ်ယောက်
တည်း။

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ အကွေ့မှာ တိုက်မိလိုက်လို့”

“ကြောက်ပြီး သတိလစ်သွားတာဖြစ်မယ် ...”

“မောင်း ... မောင်းတော့လေ အညိုရောင်”

MD က နောက်ခန်းထဲကနေ လူနာကိုထိန်းကိုင်ထားရင်း
သတိပေးတော့မှ အညိုရောင် ကားမောင်းထွက်ဖို့သတိရသည်။

“သူ ... သူက အမှောင်ထဲကနေ ကားရှေ့ကိုပြေးထွက်လာ
တာ MD ရဲ့”

“အဲဒါတွေ နောက်မှပြောလေ ... အညိုရောင်၊ SSC ဖြစ်ဖြစ်
အာရှတော်ဝင်ဖြစ်ဖြစ် အနီးဆုံးဆေးခန်းတစ်ခုကို မြန်မြန်မောင်း”

သူမကိုယ်တိုင် လူနာကိုပွေ့ကိုင်ထိန်းထားရင်း ဘာလုပ်ရ
မှန်းမသိ။ လူနာကောင်လေးဆီက ညည်းညူသံလေးတစ်ခုကို

ကြားလိုက်ရတော့မှ မြူအထိတ်တလန့်လေး လှည့်ကြည့်လိုက်
တော့ ကားနောက်ခန်းအမှောင်ထဲမှာမို့ လူနာကောင်လေးရဲ့မျက်
နှာလေးကို မမြင်ရပြန်ပါ။

“အား ... အင်း ...”

“အို ... အို ...”

ကားလေးကို အညိုရောင်က ညင်သာသူ့ကလက်စွာ
မောင်းထွက်လာခဲ့စဉ်မှာပင် ညည်းညူသံလေးနှင့်အတူ လူးလွန့်
ထားသောလူနာက တောင့်ဖြောင့်ကျစ်လစ်သောကိုယ်လုံးလေးက
သူမရဲ့ကိုယ်ပေါ်ကို ပြိုလဲကျလာတာမို့ နောက်ခန်းထိုင်ခုံလေးပေါ်
မှာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ထိုင်နေမိတဲ့သူမရဲ့ ရင်ခန့်သံလေးတွေကပါ
မြန်ဆန်သွားခဲ့ရပါသည်။

“ဒီ ... ဒီမှာနော်၊ မင်းသတိရပြီလား ... မင်းကို မ,ရဲ့ကားနဲ့
တိုက်မိသွားလို့ ဆေးခန်းပို့ပေးမလို့ ခေါ်လာတာနော်”

အမှောင်ရိပ်ကလေးထဲမှာ ကြည့်လိုက်ရုံနှင့်ပင် သိသာလှ
လေသည်က ချောမောစိုပြေသော လူငယ်လေးတစ်ယောက်။

အသားအရည်လေးကလည်း စိုစိုပြေပြေကလေး။ ကိုယ်လုံး
တိုယ်ပေါက်လေးကလည်း တောင့်ဖြောင့်သန်စွမ်းလို့။ လမ်းမီးတိုင်
တွေအောက်က ကားဖြတ်မောင်းလေတိုင်း ဖြာခနဲ ဝင်လာသည့်
အလင်းရောင်လေးအောက်မှာ တစ်ချက်တစ်ချက် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ
သူမမြင်လိုက်ရတာက စင်းကော့ရှည်လျားတဲ့ သူ့ရဲ့မျက်တောင်
နက်နက်ကြီးတွေကိုပါပဲ။

နာတံလေးက ဖြောင့်စင်းကော့ရွှန်နေသလို ဖိုရဲတဲ့နှုတ်ခမ်း
တွေကလည်း ထင်းထင်းကလေးစေ့ထားတာမို့ လူ့ရည်သန်ကလေး

တစ်ယောက်မှန်းတော့ အမှောင်ထဲမှာပင် သူမနားလည်ထားမိသည်။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ”

“အို ... မင်းသတိရပြီလားဟင် ချာတိတ် ... ”

“ပြောလေကွာ ... မင်းသတိရပြီလားလို့ ... ”

“အား ... ကျွတ် ... ”

“အို ... ”

ထင်မထားခဲ့ပါ။

ကားနောက်ခန်းလေးထဲမှာ သူ့ပုခုံးလေးတစ်ဖက်ကို အသာလေးထိန်းဖက်ကိုင်ထားပေးနေသည့်ကြားမှ သူမရင်ခွင်တည့်တည့်ဆီကို ကျစ်လစ်သန်မာတဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဒုတိယအကြိမ်မြောက် လဲပြိုကျလာမှုကြောင့် သူမရဲ့ဖူးစင်ဝင်းမွတ်နေတဲ့ မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ပန်းသွေးရောင်ရဲရဲလေးတွေနဲ့ ဖိုဖုံးလို့ သွားခဲ့ပြန်ပါပြီ။

“ဟွန်း ... ပြဿနာပဲကွာ”

ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုက အလွန်အကျွံထိကပ်နေသည်မို့ သူမရဲ့ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖြာနွေးဆင်းသွားခဲ့ရသလို သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေကလည်း လူးလွန်သည်ညှုလို့သွားခဲ့ရသည်။ သူမရဲ့ဘဝမှာ သွေးမတော်သားမစပ်သည့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ပူးကပ်စွာ ရင်ခွင်ထဲကို လဲပြိုကျလှနီးပါး ထိန်းသိမ်းပွေ့ဖက်ထားရတာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။

မြန်ဆန်လာသော ရင်ခုန်သံတွေကိုထိန်းရင်း သူမရဲ့ရင်နှစ်ဖွားနှင့်မထိရလေအောင် ကယောင်ကတမ်းလေးနဲ့ သူမကြိုးစား

လိုက်စဉ်မှာတော့ ...

“အို ... အို ... ”

အဖြစ်က ဘယ်လိုမှရှောင်လွှဲလို့မရတော့တဲ့အဖြစ်။

တစ်သားတည်း နီးကပ်စွာထိစပ်နေရတဲ့အဖြစ်။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ”

သွားပါပြီကွာ။

ချောမောတည်တင်းလွန်းတဲ့ သူ့မျက်နှာလေးဆီက လူးလွန်သွားတဲ့ညည်းညူသံလေးတစ်ခုနှင့်အတူ လှုပ်ရှားလာတဲ့သူ့လက်တွေက အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြစ်စွာနဲ့ သူမရဲ့ကိုယ်လုံးဖူးဖူးဆင်းတင်းကလေးကိုမင် တအားသိမ်းကြိုးလို့ ပွေ့ဖက်လိုက်လေပြီ။

“ဟာ ... မင်း ... မင်းကွာ ... ဟင်း ... ဟင်း ... ”

သူမ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ပါ။

ထိုအချိန်မှာ အညှို့ရောင်ကလည်း ဆေးခန်းရောက်ဖို့ကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းနေတာမို့ နောက်ခန်းထဲက သူမရဲ့အခြေအနေကို မတွေ့နိုင်ပါသော်လည်း သူမကတော့ ရင်တွေတလုပ်လုပ် တုန်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လာခဲ့ရတဲ့အဖြစ်။

တကယ်တော့ ဒီအခြေအနေဟာ မလွဲသာမရှေ့ငံသာ ရင်နှင်လိုက်ရတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် အခြေအနေလေးတစ်ခုရယ်ပါပဲ။

သန်မာကျစ်လစ်တဲ့ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ခထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင်စွာ သူမရဲ့ရင်ခွင်ထဲကို ကျရောက်လာခဲ့ချိန်မှာတော့ တလုပ်လုပ်တုန်ရလေသောရင်။ တပြိုင်တပြိုင်လိုက်ဖြာရလေသော ခံစားမှုတို့ဖြင့် ရှက်ရွံ့ထူပူစွာ ပင့်သက်မောတွေကိုပဲ ဒေါ်မြ။

နှင်းစေရာ ချစ်ရပါသည်။

“အညှီရောင် ကားကိုမြန်မြန်မောင်းစမ်းပါကွယ် ...”

“ဟုတ် MD ... နောက်တစ်ခါ ထပ်တိုက်မိမှာစိုးလို့ သတိထားမောင်းနေရလို့ပါ ...”

အရေးထဲမှာ မီးပွိုင့်တွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု မိနေလို့ထင်သေး။

“ဟင်း ... ဟင်း ...”

“အို ... မင်းသတ်ရပြီလား ...”

သူမက တုန်ရင်လှုပ်ခတ်စွာမေးလိုက်မိပေမယ့် သူ့ဆီက တုန်ပြန်သံမကြားရသေးပါ။ ထိုအချိန်မှာ သူက ရုတ်တရက် ကိုယ်ကလေးကိုလွန်၍ တင်းကြပ်စွာတိုးဖက်ပစ်လိုက်တာမို့ သူမရဲ့မျက်နှာဖူးဖူးလေးစိုက်ကျသွားရပြီး သူ့ဆံပင်ပျော့ပျော့ခွေခွေလေးတွေ ဆီမှာ သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ထိကပ်သွားရတဲ့အဖြစ်က ပိုဆိုးသွားခဲ့သည်။

“ဟင့်အင်းကွာ ...”

“မင်း ... မင်း ...”

“မ,ကို လွတ်စမ်း ...”

သူ့ဆံပင်လေးတွေဆီက သင်းမွှေးတဲ့ရနံ့လေးတစ်ခုမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ယစ်မူးမျောပါသွားလုမတတ် ဖြစ်သွားချိန်မှာ မျက်နှာလေးကို ဆွဲယူမော့ပစ်လိုက်ရင်း ပထမဆုံးအကြိမ် ထိုအဖြစ်ကို သူ့ငြင်းဆန်လိုက်မိတာပဲဖြစ်သည်။

သို့သော် ... သူကတော့ သူမကို လွတ်မပေးသေးပါ။

သူဟာ သတိရနေပါလျက် ကယောင်ကတမ်းလေးဖြစ်နေဟန်ဆောင်နေခဲ့သည်လားဆိုတာကိုလည်း ရေရာစွာ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ မခွဲခြားနိုင်ခဲ့ပါ။ သူ့ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးထူပူကာ ရှက်ရွံ့နေရတဲ့သူမမှာတော့ဖြင့် ...

“လွတ် ... လွတ်လေကွာ ...”

“အို ...”

“ဟင့် ...”

သွားပါပြီ။

သူက ယောင်ယမ်းစွာ သူမဘက်ကို မျက်နှာလေးပြန်အလှည့် ... သူမကလည်း ဝင်းမွတ်ဖူးစင်နေတဲ့မျက်နှာလေးကို အောက်ကိုအရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ငဲ့လိုက်မိတဲ့အချိန် ...

“ဟာ ...”

“ဟာကွာ ... မင်း ...”

သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးစိုစိုလေးတွေနဲ့ သူ့ရဲ့ဖြောင့်စင်းကော့ချွန်တဲ့ နှာတံလေး ပွတ်တိုက်လိုက်မိသလို ထိမိသွားရတဲ့အဖြစ်ကြောင့် သူမရဲ့ရင်ခွန်သံတွေ တရကြမ်းမြန်ဆန်သွားခဲ့ရပြီး သူမရဲ့မျက်နှာလေးကို အထိတ်တလန့်လေးပြန်မော့လိုက်ရတဲ့အထိ အခြေအနေက ဆိုးဝါးသွားခဲ့သည်။

“ဟင် ... ခင်ဗျား ... ခင်ဗျားဘာလုပ်တာလဲ ...”

“အို ... အို ... မင်း ...”

သူမကို တွန်းထိုးဖယ်ရှားရင်း သူ့သတိပြန်ရလာခဲ့ပါပြီ။

“မင်း ... မင်းကို မ,ရဲ့ကားနဲ့ မတော်တဆတိုက်မိသွားလို့ ဆေးခန်းကိုသွားနေတာလေ။ အဲဒါ ... မင်းလဲကျမသွားအောင် မ,

တစ်လမ်းလုံး ထိန်းလာတာ ... ”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို အခုချက်ချင်း ကားရပ်ပေးပါ ... ကျွန်တော် ပြန်ဆင်းမယ် ... ”

သူမကိုကျောခိုင်းကာ ပြန်ဆင်းဖို့ပြင်နေသော ထိုကောင်လေးကို သူမဘာပြန်ပြောရပါတော့မလဲ။ ထိုအချိန်မှာ တွန့်ကြေသွားသည့် အင်္ကျီလေးရဲ့ အဖျားအနားကလေးတွေကို အမှောင်ထဲမှာ ဆွဲဆန့်ရင်း မျက်နှာလေးကို တင်းတင်းလေး ဒေါ်မြူနှင်းစေရာက မော့သည်။

“အေးလေ ... မင်းဘာမှမဖြစ်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ ... ”

အရေးကြီးတာ အိပ်မက်စေတမာန် ကုမ္ပဏီရဲ့ မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ မကျဆင်းစေဖို့ပါ။ မျက်နှာထားကလေးကို တည်တည်တင်းတင်းကလေးဖြစ်သွားအောင် ဒေါ်မြူနှင်းစေရာက ပြင်လိုက်သလို ဓါးကလေးကိုဆန့်ရင်း ကိုယ်လုံးကလေးကိုပါ မတ်သည်။

“ရပ်လိုက်လေ အညိုရောင် ... ရှေ့မှာ သူဆင်းမယ် ... ”

ဒါ ... အမိန့်ပါ ...

ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ တိကျပြတ်သားခိုင်မာတဲ့အမိန့်။

အညိုရောင်က ကားကိုထိုးရပ်လိုက်တော့ သူမကိုပင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကားတံခါးကို ဝုန်းခနဲဖွင့် ခိုင်းခနဲပိတ်ကာ သူမတို့ ကားလေးကို ကျောခိုင်းထွက်သွားသည်။

ဟွန်း ...

ဒါကြောင့်မို့ ... ယောက်ျားတွေကို သူမမုန်းခဲ့တာ။

ဘာလဲကွာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ တစ်ခုခုထိခိုက်သွားမှာစိုးလို့

တိုယ်ကလည်းလိုက်ပို့ရသေး။ စကားပြောတော့လည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်းလေးတောင် တစ်ချက်ကလေးပြောဖော်မရ။

“MD ရယ် ... ဘာမှမဖြစ်လို့ တော်သေးတယ်နော်”

“မပြောနဲ့တော့ အညိုရောင် ... အဲဒီအဖြစ်တွေအားလုံးကို မင်းမေ့ပစ်လိုက်တော့”

သူမဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ စိတ်တိုသွားခဲ့တာလဲ။

အညိုရောင်ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ပြောတာဆိုတာ နေတာထိုင်တာကအစ တည်တည်တင်းတင်းကလေးဆက်ဆံတတ်တဲ့ ဂိုယ့် MD အကြောင်းကို သိထားပြီးသားပါ။

နေ့လည်ကတည်းက MD စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေပြီး Crusher ပုလင်းတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဖွင့်ဖောက်သောက်နေတာ။ တစ်ခုခုကို အမြဲစိတ်တိုလာတိုင်း ခံစားချက်တစ်ခုခုကြောင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေကို တင်းတင်းလေးစေ့ပြီး မျက်ဝန်းလေးတွေ အေးစက်လာတိုင်း ကွဲစေသူ ခွဲချေသူလို အဓိပ္ပာယ်ဆိုနိုင်တဲ့ Crusher အအေးပုလင်းတွေကိုပဲ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာက အမြဲသောက်နေကြလေ။

အညိုရောင်ကလည်း ဒါကိုမသိဟန်ဆောင်ကာ တစ်နေ့ကုန် တွန့်ပျူတာတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုတ်နေခဲ့သည်။ မသိဘဲနေပါ့မလား MD ရယ်။

MD အခန်းထဲမှာ နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့် ထွင်းဖောက်စိုက်ဝင်နေတဲ့ MD ရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကြီးကို အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် MD ကိုယ်တိုင်က ချိတ်ခွင့်ပြုထားခဲ့တာ။

ဒါဟာ MD ရဲ့ လှပတဲ့မာနလေးတစ်ခုများ ဖြစ်နေမလား။

လွန်းစာမို့

MD နဲ့အညှီရောင် နှစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ ခြံထဲကို ရောက်
တော့လည်း ကားရပ်လိုက်တာနဲ့ MD ဆင်းပါသည်။

ထိုစဉ်အခိုက်လေးမှာ MD ရဲ့ ဖြောင့်စင်းကြွရွတ် MD
ခန္ဓာကိုယ်လေးကို အမှတ်တမဲ့ မျက်ဝန်းကလေးတွေနဲ့ အညှီရောင်
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့

“အို ... MD ... MD ... ရင်ဘတ်မှာ ... ”

“ဘုရားရေ ... ကြည့်စမ်း ... ”

အိစက်သော အနက်ရောင်နှင်းဆီ Black Rose လေး။

“ဒါ ... ဒါ ... ”

MD စကားမပြောနိုင်တော့ပါ။

အဖျားလေးညွတ်ကာ စင်းကော့နေသည့် မျက်တောင်ရှည်
ရှည်လေးတွေကိုပင် ကိုယ့် MD က မခတ်နိုင်တော့ပြီ။

အညှီရောင် ဘာပြောစရာလိုတော့မှာလဲ။

သိပ်ကိုရှားပါးပြီး အိစက်လှပတဲ့ နှင်းဆီအနက်ရောင်လေးက
ခုတော့လည်း MD ရင်ဘတ်လေးဆီမှာ ...

ဒီနှင်းဆီလေးက MD ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဘယ်အချိန်ကတည်း
က အခန့်သားနေရာယူသွားခဲ့တာလဲ ...

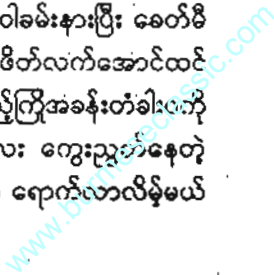
အခန်း (၄)

မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ ...

တစ်နေ့နေမှာ အိိုလှပတဲ့ ရှားပါးအနက်ရောင်နှင်းဆီ Black
Rose လေးတစ်ပွင့်ကို လက်ထဲမှာ တင်းတင်းလေးဆုပ်ကိုင်
ထားတဲ့ ဆံပင်ပျော့ပျော့ခွေခွေလေးတွေရဲ့ပိုင်ရှင် နက်ပြာရောင်
နီလက်တောက်ပနေတဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေရဲ့အရှင်သခင်။

တိရုပ်မြောင်အနက်ရောင်လေးကို အသားပွပွစတိုင်လ်ပန်
နက်ပြာရောင်လေးနဲ့ တွဲဝတ်ထားပြီး ထိမထင်တဲ့ ဘယ်အရာကိုမှ
ကျစိုက်နေမှာမဟုတ်တဲ့ တင်းစေ့တဲ့နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးတွေကိုပိုင်တဲ့
လူတစ်ယောက်ဟာ GLOBLE တံဆိပ် ခရီးကြမ်းစီးခွာမြင့်ဖိနပ်ကို
တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ အသံပေးစီးလာရင်း ထည်ဝါခမ်းနားပြီး ခေတ်မီ
လှပတဲ့ ကြမ်းပြင်မှာတောင်အရိပ်တွေ ဖိတ်ဖိတ်လက်အောင်ထင်
နေတဲ့ အိပ်မက်စေတမာန်ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ ဧည့်ကြိုအခန်းတံခါးလက်
မာဆတ်တင်းပြတ်နေတဲ့မျက်နှာ ခပ်မဲ့မဲ့လေး ကွေးညွှတ်နေတဲ့
နှုတ်ခမ်းလေးတစ်စုံနဲ့ မိုးပေါ်ကကျလာသလို ရောက်လာလိမ့်မယ်

မိုးလပြည့်စာပေ

ဆိုတာ ဘယ်သူက ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားခဲ့မှာလဲ။

“ဟင် ...”

သူ့ကို မတွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ တည်တင်းတဲ့မျက်ဝန်း နက်နက်လေးတွေရဲ့ပိုင်ရှင် မိုးပြာရောင်ကုတ်အင်္ကျီလက်ပြတ်အတို လေးကို နက်ပြာရောင် စကတ်ထိမ်းလေးနဲ့ တွဲဝတ်ထားတဲ့ လွှာဆို တဲ့ အိပ်မက်စေတမာန် ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ သာမန်ဧည့်ကြို ဝန်ထမ်းမ လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ထူနက်နက်မျက်ခုံးတန်းကလေး တွေ ဖျတ်ခနဲ စုကျုံ့တက်သွားခဲ့ရပြီး အိမ်လှပတဲ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေကပါ ပိုင်းစက် သွားခဲ့ကာ ...

“ဟို ... ဟိုလေ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ ...”

တည်တင်းအေးစက်လွန်းတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ ထောင့်စွန်းလေး တစ်ဖက် ညွတ်ကွေးနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းပိုင်ရှင်လူတစ်ယောက်ကို အခန်းဝမှာ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတာမို့ လှိုက်ဖြာ သွားရတဲ့ရင်က မငြိမ်သက်နိုင်သေးသလို သူမရဲ့မျက်ဝန်းအကြည့် လေးတွေကလည်း သူ့လက်ထဲမှာ ခပ်တင်းတင်းလေးဆုပ်ကိုင်ယူ လာတဲ့ ရှားပါးအနက်ရောင်နှင်းဆီ Black Rose လေးတစ်ပွင့်ဆီ ကို အမှတ်တမဲ့လေး ရောက်သွားရတာမို့ သူမရဲ့စကားသံလေးတွေ ထစ်ငေါ့တုန်ယင်သွားခဲ့ရပြီး အဖျားလေးညွတ်ကာ စင်းကော့နေ သည့်မျက်တောင်ရှည်ရှည်လေးတွေကို ပုတ်ခတ်လိုက်မို့ မေ့လျော့ သွားရလေတဲ့အထိ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားခဲ့ရတာလည်း သေချာသွား ခဲ့သည်။

“အဟွန်း ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ ...”

“ရှင် ...”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ဟင် ... မင်းဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုကြောင်တောင်တောင်ပြန် မော့ကြည့်နေတာလဲ။ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာလေ ... သိပ်ကိုလှပါတယ် ဆိုတဲ့ မင်းတို့အိပ်မက်စေတမာန်ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ မန်နေဂျင်းဒါရိုက် တာကြီး ဒေါ်မြူနှင်းစေရာနဲ့တွေ့ချင်တာလေ ...” ဟင်း ... ဟင်း၊ သူက ဖူးတင်းပြီးတော့ ဝင်းနှစ်နေအောင်လှသလို သိပ်လှတဲ့ သူ့ အလှတွေအားကိုးနဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ် ယောက်ကို Lesson တွေပေးနေတယ်ဆိုလို့ လာတွေ့တာပါ။

“ဘုရားရေ ...”

ကြည့်စမ်း ...

ဒေါ်မြူနှင်းစေရာဆိုတာ ဖူးတင်းပြီးတော့ ဝင်းနှစ်နေအောင် လှသလို၊ သိပ်လှတဲ့သူ့အလှတွေအားကိုးနဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကို Lesson တွေပေးနေတယ်ဆိုလို့ လာတွေ့တာတဲ့။

အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ ...

“ရှင် ... ရှင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ...”

လွှာက မကျေနပ်တဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ခပ်တင်းတင်းမော့

ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဟာ ... မင်း ငါ့ကို အဲလိုမျက်လုံးမျိုးတွေနဲ့ ပြန်မော့မကြည့် နဲ့လေ ... ငါပြောတာ ရှင်းရှင်းလေး၊ အများက ဒေါ်မြူနှင်းစေရာလို့ တောင် ကိန်းခန်းကြီးကြီးနဲ့တလေးတစား အခေါ်ခံနေရတဲ့ အိပ်မက်စေတမာန် ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဒေါ်မြူ နှင်းစေရာကို တွေ့ချင်လို့ငါလာခဲ့တာ ရှင်းတယ်နော် ... ပြောပါ သူ့ကိုဘယ်အခန်းမှာ ငါတွေ့ခွင့်ရနိုင်မလဲ ...”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ထောင်ပြီလေ ... ဒါဆိုရင်တော့ ဒီခုံလေးမှာ ရှင်ခဏ တော့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ ...”

“ဟာ ... ငါ ဒီကိုလာတာ မင်းနဲ့ထိုင်ပြီးစကားတွေပြောနေဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူးနော် ...”

“ရှင် ...”

လွှာ ပိုပြီးတော့တောင် မျက်နှာထားလေးက တည်တင်းသွားခဲ့ပြီ။

ကြည့်ပါဦး ... ခုတော့ မထင်မှတ်စွာဘဲ ...

တောင့်ဖြောင့်မြင့်မားတဲ့ အရပ်အမောင်းတစ်ခုကိုပိုင်ဆိုင်ထားပြီး ဝင်းနှစ်စုံပြေတဲ့အသားအရည် စူးနင့်ပြီးတော့ လက်ဖြာတောက်ပနေတဲ့ မျက်ဝန်းပြာတွေရဲ့ အရှင်သခင်။ နားသယ်စပ်လေးနားကနေ မေးဖျားလေးရဲ့အောက်အနားလေးထိရောက်အောင် မွှေးညှင်းစိမ်းနုနုကလေးတွေ ပါးပါးရိပ်ရိပ်ကလေးဖြာပြေးနေတဲ့ သိပ်ကိုတည်တင်းချောမောတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ အိမ်လှပတဲ့ ရှားပါးအနက်ရောင်နှင်းဆီ Black Rose လေးတစ်ပွင့်ကို ကိုင်ကာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်နေမှာမဟုတ်တဲ့ မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနဲ့ ခပ်မိုက်မိုက်ခပ်ပြတ်ပြတ်လေး တောင်းဆိုလိုက်တာဟာ ယောက်ျားဆိုရင် ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကိုမှ ဂရုလည်းမစိုက်အထင်လည်းမကြီး ... စိတ်လည်းမဝင်စားတတ်တဲ့ အိပ်မက်စေတမာန်ကုမ္ပဏီရဲ့ အရှင်သခင်မလေး ဒေါ်ဖြူနှင်းစေရာနဲ့မှ အသည်းအသန်တွေ ချင်နေရသတဲ့လား။

“အဟင်...”

လွှာတွေ့ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်းပြုံးလိုက်သည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

ပြီးတော့မှ ကိုယ်ကလေးကိုမတ်ရင်း ခါးကလေးကိုဆန့်ဆိုက်ကာ ...

“ရှင် ... မထိုင်ချင်ဘူးဆိုလည်းရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှင်ကိုကျွန်မ မေးချင်တယ်၊ ရှင်ဖြေနိုင်ရင်လည်းဖြေပေါ့”

“ဟင် ... မင်းက ဘာမေးချင်တာလဲ”

“ဟိုလေ ... ရှင်လက်ထဲမှာကိုင်လာတဲ့နှင်းဆီလေးက”

“ဘာပြောတယ် ...”

မထင်မှတ်တဲ့မေးခွန်းတစ်ခုကြောင့် သူ့မျက်ခုံးတန်းလေးနှစ်ဖက်က ဖျတ်ခနဲပင့်တက်သွားခဲ့ရသလို လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ Black Rose လေးကလည်း ဘာရှိက်ခတ်မှုမှမရှိပါဘဲ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရတဲ့အဖြစ်က သူ့ကိုယ်တိုင် အံ့ဩသွားရတဲ့အဖြစ်လေးအိတ်။

“ဟို ... ဟိုလေ ... အဲဒီလိုမေးတာ ကျွန်မစပ်စုတာမဟုတ်ဘူးနော်”

လွှာ အလျော့မပေးနိုင်ပါ။

ကုမ္ပဏီကိုရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်မှန်သူမျှကို စစ်ဆေးမေးမြန်းရမည့်တာဝန်ဟာ လွှာဆိုတဲ့ ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်းမလေးတစ်ယောက် အမှန်တကယ်ထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်တွေပါ ... အကြောင့်မို့လည်း လွှာက သူ့ကိုတင်းတင်းလေးမော့ကြည့်ပြီးတော့မှ ခပ်ပြတ်ပြတ်လေးပဲ မေးလိုက်မိတာပါ။

“စပ်စုတာမဟုတ်ရင် မင်းဘာဖြစ်လို့ အဲလိုမေးလိုက်တာလဲထင်၊ ဒါ ... မင်းနဲ့လုံးဝမသက်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုလို့ပဲ မင်းစိတ်ထဲမှာ နားလည်ထားလိုက်”

စိုးလပြည့်စာပေ

“ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားလို့ပါ ...”

“ဘာပြောတယ် ...”

“မီးပွားနေလုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီအဆောက်အဦကြီးထဲကို ခပ်
မိုက်မိုက်ခပ်တင်းတင်းနဲ့ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကိုကိုင်ပြီး ဝင်လာတဲ့လူ
တစ်ယောက်က ဒေါ်မြူနှင်းစေရာနဲ့တွေ့ခွင့်တောင်းနေတာကို
ကျွန်မက စိတ်ဝင်စားတာ ...”

သူ့မျက်နှာလေးက မာကြောစွာ တင်းခနဲမော့သွားသည်။

“ဒီမှာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီ
လောက်တောင် စပ်စပ်စုစုသိချင်နေရတာလဲဟင်၊ ဒါ ... မင်းအလုပ်
လား၊ ဒါ ... မင်းမေးစရာလား ...”

သူ့အသံလေးက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်လေးနဲ့ ခါးခါး
သည်းသည်းကလေး ...။

ပြောရင်းနဲ့ သူက စားပွဲစွန်းနားအထိ တိုးကပ်ရပ်လိုက်သလို
လွှာကလည်း သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ခပ်ဆတ်ဆတ်မော့ကြည့်ကာ ...

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်မှန်းသိပေမယ့် မေးရမယ့်တာဝန်ရှိနေလို့
ကျွန်မကမေးနေတာလေ ... ဒီနှင်းဆီလေးကိုရှင်ကိုင်ပြီးဝင်လာ
တာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ ဘယ်လိုရှည်ရွယ်ချက်တွေရှိနေလို့ ဒီလို
ဝင်လာပြီး ဒေါ်မြူနှင်းစေရာနဲ့တွေ့ဖို့တောင်းဆိုနေတာလဲ၊ ရှင်မသိ
ဘူးလားဟင် ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာဆိုတာ နှင်းဆီကိုအရမ်းမှန်းတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ ရှင်သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ရှင့်လက်ထဲ
က နှင်းဆီလေးကို ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ရှင်ထားခဲ့ရမယ် ...”

“ဘယ် ... ဘယ်လို ...”

သူနားကြားလွှဲသွားတာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။

“ကျွန်မပြောတာရှင်းရှင်းလေးပါ ... ဒီနှင်းဆီလေးကိုကိုင်
ပြီး ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရှေ့ကို ရှင်ဝင်သွားဖို့ ဘယ်လိုအကြောင်းပြ
ချက်မျိုးနဲ့မှ ကျွန်မဘက်က ခွင့်မပြုနိုင်လို့ပါ ...”

လွှာကအားတင်းပြီးတော့မှ သူ့အကြံညှစ်စူးစူးတွေကို ရင်ဆိုင်
ဝန်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ... သက်သက်မဲ့ မင်းငိုကိုရစ်တာ ...”

“ရစ်တာမဟုတ်ဘူးလေ ... ဒါ ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာကိုယ်
တိုင် ကျွန်မတို့ ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်းတွေသိအောင် တရားဝင်ထုတ်ပြန်
ကြေညာထားတဲ့အမိန့် ... ရှင် ဒီနှင်းဆီလေးကိုကိုင်ပြီး အထဲကို
ဝင်သွားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနှင်းဆီလေးနဲ့ပတ်သက်သမျှတွေ
အားလုံး ရှင် ... ကျွန်မနားလည်အောင် ရှင်းပြရလိမ့်မယ်”

“ဒီမှာ ... ဒါဟာ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့အမိန့်ပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့
ကုမ္ပဏီရဲ့သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီအမိန့်တွေ၊ အဲဒီ
စည်းကမ်းတွေကို ငါ့ဘက်က မလိုက်နာနိုင်ဘူးဆိုရင်ရော မင်း ငိုကို
ဘာလုပ်မလဲ ...”

“ဖုန်းတစ်ချက်ကောက်ဆက်လိုက်တာနဲ့ ကုမ္ပဏီခြံဝင်း
အိမ်ကြီးအပြင်ဘက်ကို တစ်ချက်တည်းရောက်သွားအောင် ရှင့်ကို
ထုတ်သွားလိမ့်မယ် ... ဒါ ... အိပ်မက်စေတမာန်ကုမ္ပဏီပါ”

ပြောရင်းနဲ့ လွှာနှုတ်ခမ်းလေးတွေက ဖျတ်ခနဲတင်းသွား
သည်။

ဒါဟာ ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာကိုယ်တိုင် တိတိကျကျအမိန့်
ထုတ်ထားတာပါ။

ဒီအမိန့်ကို ဘယ်သူမှ မလိုက်နာဘဲနေလို့မရ။ ဒီအဖြေကို

တစ်ခုတစ်ယောက်က မေးလာခဲ့ရင်လည်း ပေးစရာအဖြေက လွှာ တို့မှာခရှိ။ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာဆိုတာ နှင်းဆီကိုအရမ်းမုန်းတဲ့မိန်းမ အိပ် ... ဒါ ရှင်းပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့မုန်းတာလဲလို့တော့ ကွန်ပလိန်းတက်ပြီးထပ် မမေးနဲ့။ လုံးဝဆောရီးပဲ။

ဒီအမိန့်ဒီစည်းကမ်းတွေကို ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာတွေရဲ့ အစည်း အဝေးတိုင်းမှာ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာကိုယ်တိုင် မကြာခဏ သတိပေး နေတာ။

ပြီးတော့လည်း ကုမ္ပဏီမှာ ဝန်ထမ်းတွေကအများကြီး

မိုးထိအောင်လွှင့်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီအထပ်ရှစ်ထပ်စလုံးမှာ ဘယ်အထပ်မှာမှ မနားရအောင် အလုပ်လုပ်နေကြတာ။ ဘယ်ဧည့် သည်ပဲလာလာ မြေညီထပ်မှာရှိတဲ့ ဧည့်ကြိုခန်းကို ဖြတ်ကျိတ်ဖြတ်ရမှာ တွေ့လိုတဲ့သူ တွေ့လိုတဲ့ကိစ္စအားလုံးကို အသေအချာ စစ်ဆေးမေး မြန်းပြီးတော့မှ ကြီးအပြာရောင်လေးနဲ့ ဖောက်ဆက်တဲ့ထားတဲ့ ဧည့်တွေ့ခွင့်ကဒ်အဖြူရောင်လေးကို ထင်သာမြင်သာအောင် လည် ပင်းမှာတွဲလောင်းလေးချိတ်ပြီးတော့မှ အထဲကိုဆက်ဝင်သွားရမှာ လေ။

လွှာက ခပ်ပြတ်ပြတ်လေးပြောလိုက်တော့ သူကလည်း ပုခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲတွန့်ကာ မျက်နှာချောချောလေးကို ပဲ့ပစ်လိုက်သည်။

“အဟင်း ... ကောင်းပြီလေ မင်းက ... ဒီနှင်းဆီလေးရဲ့ အကြောင်းကိုသိချင်တယ်ဆိုတော့ ငါကလည်း အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြရတော့မှာပေါ့။ ဒါဟာ Black Rose လို့ခေါ်တဲ့နှင်းဆီ

အစွာဦးအစ ရှေးဟောင်းကျမ်းတွေရဲ့ အလိုအရပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီလိုအနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်၊ ပွင့်လာဖို့ အမုန်းနတ်ဘုရား တွေကိုယ်တိုင် လေးသချေနဲ့ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကျိမ်စာတိုက်မှ ပွင့်လာရတဲ့နှင်းဆီ”

“ဘုရားရေ ...”

လွှာ နောက်တစ်ကြိမ် ဘုရားတ၊ လိုက်ပြန်ပြီ။

သူပြောလိုက်တဲ့စကားလေးတစ်ခွန်းကြောင့် ဆံပင်ဖျား သေးကနေ ခြေဖျားကလေးထိပိကိုရောက်သွားရတဲ့အထိ လွှာတစ် နှိပ်လုံးပူနွေးသွားသည်။

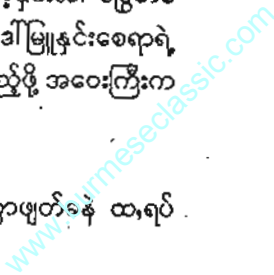
ဘာလဲဟင် ... သူပြောလိုက်တာ

ဒီလို Black Rose လေးဟာ အမုန်းနတ်ဘုရားတွေကိုယ်တိုင် သေးသချေနဲ့ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကျိမ်စာတိုက်မှ ပွင့်လာရတဲ့နှင်းဆီ လေးဆိုပါလား။

“မင်းနားလည်အောင် ဒီထက်ပိုပြီး ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရမယ် ဆိုရင် ငါအခုယူလာတဲ့ ဒီနှင်းဆီလေးဟာ မင်းတို့ရဲ့ မန်နေဂျင်း နောက်တာမကြီး ဒေါ်မြူနှင်းစေရာက နှင်းဆီကို ဘယ်လောက်ပဲ မုန်းနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲစိတ်နာစိတ်နာ၊ သူနဲ့တွေ့တာနဲ့ သူ့ရင်ဘတ် နှာ ငါကိုယ်တိုင်ထိုးစိုက်အောင်ပွဲခံဖို့ ယူလာခဲ့တဲ့နှင်းဆီ၊ မြေတစ် ထောင် ညှို့သလို၊ ညှို့အားပြင်းတယ်ဆိုတဲ့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ နှာထိန်းတွေကို သူနဲ့ပြိုင်ပြီး အကြာကြီးစိုက်ကြည့်ဖို့ အဝေးကြီးက နှာ ငါပြန်လာခဲ့တာ”

“အို ... ကြည့်စမ်း ...”

ခါးလေးကိုမတ်ပြီး ထိုင်နေရာကနေ လွှာဖျတ်ခနဲ ထရပ်

၇၁

လွန်းတမို

လိုက်ရတာ အသက်ရှူမှားစွာနဲ့ပါ။

“ဒေါ် ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ ရှင်ကိုယ်တိုင်ထိုး
နှိုက်အောင်ပွဲခံဖို့ ယူလာခဲ့တဲ့နှင်းဆီ ဟုတ်လား ... ဘုရား ... ဘုရား
ရှင် ကျိုင်တော့မယ် ... ဒုက္ခပါပဲ။ ရှင်မသိဘူးလားဟင် ဒေါ် ...
ဒေါ်မြူနှင်းစေရာဆိုတာ ... ”

လွှာအသံလေးက လည်ချောင်းထဲမှာပင် ကြေပျက်နစ်စင်
သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ ... ဟင် ... မင်းဆက်ပြောလေ ... ”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ... ”

လွှာ ဆက်ပြောလို့မရပါ။

ဆက်ပြော၍ရနိုင်မည့် စကားလုံးတွေကို လွှာ ရုတ်တရက်
ရှာဖွေလို့မရနိုင်ပါ။ လောလောဆယ်မှာ လွှာဖြစ်နေတာက ပြန်ပဲ
ထိုင်ရတော့မလို သည်အတိုင်းပဲဆက်ရပ်နေရတော့မလိုနှင့်။

“ရှင်ဆက်မသွားပါနဲ့ ... ဒီနှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကိုကိုင်ပြီး
ဒေါ်မြူနှင်းစေရာနဲ့တွေ့ဖို့ ရှင်မကြိုးစားပါနဲ့ ... ကျွန်မ တောင်းပန်
ပါတယ်၊ တော်ကြာ ... ရှင်တစ်ခုခု ... ”

“ဟား ... ဟား ... ”

ရုတ်တရက် ... သူက မျက်နှာချောချောလေးကိုမော့ကာ
ဆံပင်လေးတွေ ဖြာလန်ကြဲသွားအောင်ကိုပဲ ရယ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

“ဘုရားရေ ... ရှင် ... ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အသံကုန်
ကြီးနဲ့ တအားစွတ်ရယ်နေရတာလဲဟင်၊ ဒုက္ခပါပဲ ... ရှင်ဦးနှောက်
ကောင်းသေးရဲ့လား၊ လူကြီးလူကောင်းပီပီ အေးအေးဆေးဆေး
ဆွေးနွေးမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီခုံကလေးမှာ ရှင်ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုင်

ဆိုင်လိုက်ပါ ... အဲဒါ ... ရှင်ကို ကျွန်မ အနူးအညွတ်မေတ္တာရပ်ခံ
နေတာပါ ... ”

ဖြူဖြော့ထိတ်လန့်နေတဲ့ ဝန်ထမ်းကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာ
ဆေးကိုကြည့်၍ နည်းနည်းလေးတော့ နှင်ကစိတ်တွေကို လျော့ပစ်
ဆိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းက ဆွေးနွေးချင်တယ်ဆိုတော့
ဆည်း ငါကလည်း မင်းနဲ့ဆွေးနွေးဖို့ သဘောတူရတော့မှာပေါ့၊ က
ဘယ်လိုခေါင်းစဉ်မျိုးတပ်ပြီး မင်း ... ငါနဲ့ဆွေးနွေးမလဲ”

သူက လက်ထဲက Black Rose လေးကို စားပွဲပေါ် ဖျတ်
ခနဲပစ်တင်လိုက်ပြီးတော့မှ သတ္တုရောင်ပြောင်လက်နေတဲ့ ထိုင်ခုံ
ဆေးကို ဆွဲယူပစ်လိုက်သည်။

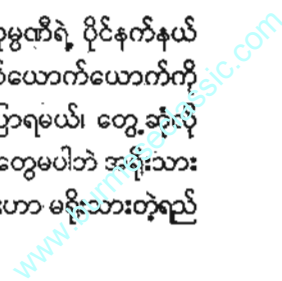
“ဆွေးနွေးတာထက် ရှင့်ရဲ့ ... ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းလေးကို
ကျွန်မကရေးရမှာလေ ... ကဲ ... ရှင့်နာမည်ကို အရင်ပြော ... ”

“ဟင် ... မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ ... ”

လွှာ စိတ်မရှည်တော့ပါ။

မျက်တောင်ကော့လေးတွေကို ဖျတ်ခနဲ ပင့်တင်လိုက်ပြီး
ထင်မှာကိုင်ထားတဲ့ တစ်ခါသုံးရေမွှေးဘော့ပန်လေးကို စားပွဲပေါ်
ခနဲခနဲ ပစ်ချလိုက်ကာ ...

“ဒီမှာ ... ဒါဟာ အိပ်မက်စေတမာန်ကုမ္ပဏီရဲ့ ပိုင်နက်နယ်
နယ်လို့ ရှင့်ကိုဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲဟင် တစ်ယောက်ယောက်ကို
အတူဆုံလိုတယ်ဆိုရင် ရှင့်နာမည်ကို အရင်ပြောရမယ်၊ တွေ့ဆုံလို
ဆုံရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း ထိမ်ချွန်ကွယ်ဝှက်မှုတွေမပါဘဲ အရိုးသား
နဲ့ ရှင်ဖြေရလိမ့်မယ်၊ အထူးသဖြင့် ဒီစည်းကမ်းဟာ မရိုးသားတဲ့ရည်

ရွယ်ချက်တစ်ခုနဲ့ နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကိုကိုင်ပြီး ကုမ္ပဏီထဲကို ခပ်
မိုက်မိုက် ခပ်ရင့်ရင့်ဝင်လာတဲ့ ရှင်တို့လို လူမျိုးတွေလိုက်နာသင့်တဲ့
စည်းကမ်းပဲ ... ”

“ဘာပြောတယ်ကွ ... ”

“အဟင်း ... ကျွန်မပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ ... ”

“မင်း ... ”

တစ်ခုခုကို ပြန်ပြောတော့မလို ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးကာမှ သူ
မျက်နှာလေးက ရုတ်တရက် ပြီးသွားသလို ထိုအပြုံးလေးနဲ့ပဲ လက်
နက်ချဖို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဟာ မင်းတို့ကုမ္ပဏီရဲ့ စည်းကမ်းဆို
တော့လည်း ငါ့ဘက်က လိုက်နာရတော့မှာပေါ့ အဟင်း ... ငါ့မှာ
မည် အဝေးနှင့်ပါ ... ”

“ရှင် ... ”

“အဝေးနှင့် ... အဝေးနှင့် ... ငါ့သိပ်မုန်းတဲ့မိန်းမတစ်
ယောက်ကို စကြာဝဠာ မဟာတံတိုင်းရဲ့ အဝေးဆုံးအပြင်ဘက်ထိ
ရောက်အောင် ဟောဒီနှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်နဲ့ နှင်ပစ်မယ့်အဝေးနှင့်”

“ဪ ... ခဏလေးနော် ... ”

နှင်ကအသံကို တမင်မြှင့်ပြီး ခပ်မာမာလေးအော်ပြောလိုက်
တဲ့အချိန်မှာ လွှာက စားပွဲအံ့ဆွဲထဲက ဧည့်မှတ်တမ်းစာရွက်လေးကို
ခပ်သွက်သွက်လေးဆွဲထုတ်ကာ ယူလိုက်သည်။

အဝေးနှင့်တုလား ...

အဟင်း ... မဆိုးပါဘူး ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာတော့
ဒီနာမည်လေးဟာ တကယ့်ကိုရှားပါးတဲ့နာမည်လေး။ မာကြော

ဣတ်ဆတ်တဲ့ သူပုံစံ သူ့မျက်နှာထားလေးနဲ့လည်း တကယ်ကို
လိုက်ဖက်တဲ့နာမည်လေး။ ဘာလဲဟင် ... သူပြောလိုက်တာ ငါ
အရမ်းမုန်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို စကြာဝဠာမဟာတံတိုင်းရဲ့
အဝေးဆုံး အပြင်ဘက်ထိရောက်အောင် ဟောဒီနှင်းဆီလေးတစ်
ပွင့်နဲ့ နှင်ပစ်မယ့် အဝေးနှင့်တုလား။ လွှာက နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်း
တင်းလေးမဲ့ပစ်လိုက်ပြီးတော့မှ စာရွက်လေးပေါ်မှာ ချရေးလိုက်
သည်။

“အဝေး ... အဝေးနှင့်နော် ... ဟုတ်ကဲ့ ရပါပြီ၊ တွေ့ဆုံ
လိုတဲ့ကိစ္စကို ဆက်ပြောပါ ... ”

လွှာ မော့မကြည့်ပါ။

“ငါ့အမှန်အတိုင်း ဖြေရမှာလား ... ”

“အို ... အဲဒါကတော့ ရှင်ကြိုက်သလိုဖြေလေ”

သူ့မျက်နှာလေးက နည်းနည်းလေးတော့ မဲသွားသည်။

ပြီးတော့မှ ... သူဖြေလိုက်တာက ...

“အသည်းခွဲပြိုင်လိုသောက်စွ ... ”

“ရှင် ... ”

ဘောပန်လေးကို ဒေါက်ခနဲ ပစ်ချလိုက်ပြီး လွှာမော့ကြည့်
ထိုက်မိတာက အပြူးအပြေ။

“ဟာ ... မင်းတော်တော်ပိန်းတာပဲ ... ငါပြောလိုက်တာ
ရှင်ရှင်းလေး၊ မင်းတို့ အိပ်မက်စေမာန်ရဲ့ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ
အသက်က ငယ်သေးသလို ပူးတင်းပြီးတော့ ဝင်းနှစ်နေအောင်
ဩဝါတယ်ဆိုတဲ့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာနဲ့ အဝေးနှင့်ဆိုတဲ့ ငါက မာနခြင်း
ဖြင့်ပြီးတော့မှ အသည်းခွဲချင်တာ ရှင်းပြီလား ... မင်းသတ္တိရှိတယ်

ဆိုရင် ငါပြောတဲ့အတိုင်း မင်းရေးလိုက် ... ”

“ဟင် ... ”

လွှာမျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေက အသက်ရှူမှားစွာ နဲ့ပင် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီးတော့ ပင့်တက်သွားခဲ့ရပြန်ပြီ။

“ရှင် ... ရှင် ... ”

“ဟာ ... မင်း ငါ့ကို အဲလိုမျက်လုံးတွေနဲ့ ပြန်မော့မကြည့်နဲ့

လေ ... ”

“ရှင်ကို သနားလို့ ကျွန်မ မော့ကြည့်တာပါ။ ဒီမှာ ... နှင်းဆီ တစ်ပွင့်မဟုတ်ဘူး၊ နှင်းဆီတွေ အစည်းလိုက်ယူလာပြီး ဒေါ်မြူနှင်း စေရာကိုပြိုင်လည်း ရှင်ဘယ်တော့မှ မနိုင်စေရဘူး ... ”

“ဘာပြောတယ် ... ”

“ကျွန်မပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ဒီလိုနှင်းဆီလေးတစ်ပွင့် လောက်နဲ့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာကို ရှင်ပြိုင်လိုက်တော့ ... ”

“မင်း ... မင်းက ငါ့ကိုအထင်သေးလို့၊ ဒီလိုနှင်းဆီလေးတစ် ပွင့်နဲ့ ပြိုင်မှာကို နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ပြီး ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချနေတာလားဟင်၊ ဒါ ... Black Rose လေ၊ မင်းနားမလည်ဘူးလား၊ ဒါ ... အရမ်းရှားတဲ့ ကမ္ဘာကျော်နှင်းဆီ ... မင်းမယုံရင် အင်တာနက်ဝက်ဆိုက်မှာတင် ထားတဲ့ ကမ္ဘာကျော်နှင်းဆီဖိုင်တွေကို မင်းဖွင့်ကြည့်လိုက် ... ”

“ကမ္ဘာကျော် နှင်းဆီဖိုင် ... ”

လွှာမှာတော့ သူ့လက်ထဲက Black Rose လေးကိုကြည့်ပြီး ဝိုပဲဝိုရတော့မလို ရယ်ပဲရယ်ရတော့မလိုနဲ့။

“ဒီမှာ ... ဒီလို အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတွေကို လူတွေသိ ကြတာ Black Rose လို့ပဲသိကြတာ၊ တချို့ကြတော့ ဒီလိုအနက်

ရောင်နှင်းဆီလေးတွေဟာ လူတွေကိုလှည့်စားတတ်လွန်းလို့ Magic Rose တဲ့၊ တချို့ကြတော့လည်း စိတ်ချောက်ချားအောင် လုပ်တတ်လွန်းလို့ Ghost Rose တဲ့၊ တချို့ကြတော့လည်း အေးစက် စက်နဲ့မာနကြီးလွန်းလို့ Ice Rose တဲ့၊ ဟင်း ... ဒီမှာ ငါဆက်ပြော မယ် မင်းနားထောင် ... ”

သူ့မျက်နှာချောချောလေးက တည်တည်လေးနှင့် တစ်ချက် တော့မဲ့သွားသည်။

“ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကို စခဲ့တဲ့အချိန်တုန်းက ပိုလန်နယ်ခြား တ အေးခဲနေတဲ့ ရေခဲမြစ်တစ်ခုထဲကို ဒီလိုအိစက်နေတဲ့ အနက် ရောင်နှင်းဆီ Black Rose လေးတစ်ပွင့်ကို အရင်ဆုံးပစ်ချပြီးတော့မှ ငှာမန်တွေဟာ စစ်ပွဲကြီးကို စခဲ့တာ၊ ဟင်း ... မွန်ဂိုစစ်ဘုရင်ဂျင် ငွှစ်ခန်ကရော ဘာထူးလို့လဲ၊ သူ့ရဲ့စစ်ဦးအလံထိပ်မှာ ဒီလိုအိစက် နေတဲ့ Black Rose လေးတစ်ပွင့်ကို အထင်ကရချိတ်ဆွဲပြီးတော့မှ စစ်ပွဲတိုင်းကို အနိုင်တိုက်ခဲ့တာလေ၊ အဟင်း ... ငါကတော့ ရှင်းပါ တယ်၊ ငါသိပ်မုန်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့အတွက် ငါ ဗုလာခဲ့ရတဲ့ ဟောဒီနှင်းဆီလေးကို Black Rose လို့ပဲခေါ်ခေါ်၊ Ice Rose လို့ပဲပြောပြော၊ Magic Rose၊ Ghost Rose လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ မြန်မာလိုပဲ သူ့ကိုခပ်ရှင်းရှင်းနာမည်ပေးလိုက်တယ်”

“ဟင် ... ရှင်က နာမည်ဘယ်လိုပေးလိုက်လဲ”

“လက်စားချေနှင်းဆီ ... ”

“ဘုရားရေ ... ”

တတိယအကြိမ်မြောက် လွှာ ဘုရားတေ့လိုက်ရပြန်ပြီ။ ကြည့်ပါဦး ... ဒါ ... ဒါဟာ လက်စားချေနှင်းဆီတဲ့။

သူကိုင်လာတဲ့နှင်းဆီလေးဟာ လက်စားချေနှင်းဆီတဲ့။

ရှင် ဘယ်သူ့ကိုလက်စားချေမှာလဲဟင် အဝေးနှင်။ ဒေါ်မြူ နှင်းစေရာကိုလား အိပ်မက်စေတမာန်ကုမ္ပဏီရဲ့ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာကို ရှင်လက်စားချေမှာလား။ တကယ်တော့ ဒါဟာ အမုန်းစေတန် နတ်ဆိုးတွေက ရှင်ကိုတမင်ကြိမ်စာတိုက်ပြီး ဒီနေရာကိုရောက်အောင် လွှတ်လိုက်တာပဲနေမှာပါ။ အဲဒါကို ရှင် တကယ်ပဲ မသိခဲ့တာလား အဝေးနှင်ရယ်။

“ငါ ... ပြောတာ ရှင်းတယ်နော် ... ”

“ရှင်းတော့ရှင်းပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ... ”

“ဟင် ... ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ ... မင်းငါ့ကိုဆက်ပြောလေ ကွာ ... ”

လွှာက သူ့မြင်သွားအောင်ကိုပဲ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို တမင် တွန့်မဲ့ပြီးတော့မှ ပြောလိုက်၏။

“ဒီနေရာဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကို စခဲ့တဲ့ ပိုလန်နယ်ခြားက အေးခဲနေတဲ့ရေခဲမြစ်မဟုတ်သလို၊ မွန်ဂိုစစ်ဘုရင် ဂျင်ဂျစ်ခန်ရဲ့ အသိမ်းပိုက်ခံနယ်မြေလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ ... အိပ်မက် စေတမာန်ကုမ္ပဏီရဲ့ ပိုင်နက်နယ်မြေပါ ... ရှင်ကဲမကောင်းရင် ရှင်လက်ထဲက ကမ္ဘာကျော်နှင်းဆီလေးဟာ ဟောဟိုအခန်းထောင့်က အမှိုက်ခြင်းကလေးထဲကိုတောင် ဝှမ်းစိုက်ပြီးတော့ ရောက်သွားနိုင်ပါသေးတယ်။ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာကို ရှင်လျှော့မတွက်ပါနဲ့။ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာဆိုတာ ဘယ်လိုပြိုင်ဘက်မျိုးကိုမှ လုံးဝအရှုံးပေးမှာ မဟုတ်တဲ့မိန်းမ၊ အသက်က ငယ်သေးပေမယ့် ဘရိမ်းပြေးပြေးနဲ့ ကမ္ဘာပတ်ပြီး အလုပ်လုပ်နေတာ၊ တိကျတယ်၊ မာနကြီးတယ်။

ဇည်းစနစ်မြင့်တယ်။ အဲလိုမိန်းမတစ်ယောက်ကိုမှ ရှင်ဘက်ကစပြီး စိမ်ခေါ်ဖို့ကြိုးစားလာမယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်ရဲ့ ဆူနေတဲ့သွေးတွေဟာ သူညီဒီကရီအောက်က ရေခဲမှတ်ထိအောင် ရောက်သွားပြီ။ ရှင်ခွက်ခွက်လန်အောင်ရှုံးသွားလိမ့်မယ်။ ဟုတ်ပြီနော် ... ကျွန်မပြောတာ ဖယ်ရင် ရှင်ကြိုက်သလို စမ်းကြည့်လိုက် ... ”

လွှာကတော့ စေတနာနဲ့ သတိပေးလိုက်တာပါ။

ဒါကိုမှလက်မခံနိုင်လို့ ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ဆိုလည်းတိုးပေါ့။ လွှာတို့က ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေပါ။ ဇာတ်သိမ်းခန်းရောက်လို့ ဘယ်သူပဲရှုံးရှုံး ဘယ်သူပဲနိုင်နိုင်၊ နိုင်တဲ့သူကို လက်ခုပ်တီးအားပေးရင်းနဲ့ ရွှံ့တဲ့သူကို ကိုယ်ချင်းစာနားလည်ပေးရမှာ လွှာတို့အားလုံးရဲ့ တာဝန်ပါ။

ကဲ ... စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။

“ရတယ်လေ ... ငါ့ဘက်ကတော့ လုံးဝအဆင်သင့်ပဲ ... ”

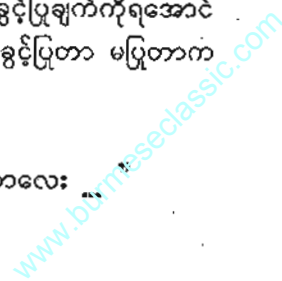
“အဟင်း ... ”

ပခုံးလေးကို ဆတ်ခနဲတွန့်ပြီး မျက်နှာလေးကိုပါ နှင်ကန့်ဆဲမဲ့ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ရှင်မှတ်ပုံတင်နံပါတ်နဲ့လိပ်စာလေးကို နေပြေးရင် VIP ဧည့်သည်တွေအတွက် သီးသန့်ထားတဲ့ အင်တာနက် ထနေ အီးမေးလ်လှမ်းတင်ပြီး အပေါ်ကခွင့်ပြုချက်ကိုရအောင် ထွန်မ လှမ်းတောင်းပေးမယ်။ အပေါ်က ခွင့်ပြုတာ မပြုတာက တော့ ရှင်တို့ကိစ္စပါ။ ကဲ ... ပြော ... ”

“ဟင် ... ငါဘာပြောရမှာလဲ ... ”

“ရှင်မှတ်ပုံတင်နံပါတ်နဲ့ နေရပ်လိပ်စာလေး ... ”

သူပြောသမျှတွေကို လွှာက ခပ်သွက်သွက်ပဲရေးချလိုက်သည်။ ရှေးပြီးတာနဲ့ ကွန်ပျူတာ ခလုတ်ဖြူဖြူလေးတွေကို လွှာဆက်တိုက်နှိပ်ချလိုက်၏။

“တိ ... တိ ...”

ရှင်ကကောင်းပါစေလို့ ကျွန်မဆုတောင်းပါတယ် အဝေးနှင့်ရယ်။

ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မတို့က ကုမ္ပဏီရဲ့ သာမန်ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်းမလေးတွေပါ။ ရှင်လိုနင်းဆီလေးတစ်ပွင့်နဲ့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာလို၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မာနခြင်းပြိုင် အသည်းခွဲဖို့ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လာခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ ဒါ ... ပထမဆုံးကြိုလိုက်ရတာပါ။

“တိ ... တိ ...”

လိုအပ်တဲ့အချက်အလက်တွေအားလုံး အပိုအလိုမရှိအောင် တိတိကျကျပဲ ကွန်ပျူတာထဲကို လွှာရိုက်ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတာနဲ့ အင်တာနက်ထဲဝင်ပြီး အီးမေးလ်လှမ်းတင်လိုက်ရုံပါပဲ။

“ဟင် ...”

ဘာမှမကြာလိုက်ပါ။

တိခန့် အသံတစ်ချက်မြည်လာပြီး ပရင်တာဆော့ဝဲလ်ထဲက နေ စာရွက်ဖြူဖြူလေးတစ်ရွက် လျော့ခနဲထွက်ကျလာသည်။ လွှာက စာရွက်ထဲကအဖြေကို ဖတ်ကြည့်မနေတော့ဘဲ သူ့လက်ထဲရောက်အောင် တစ်ခါတည်းလှမ်းပေးလိုက်၏။

လွှာရဲ့ တာဝန်က စာရွက်ကလေးကို ဖတ်ကြည့်ရင်းနဲ့ တမဟုတ်ခြင်းပြောင်းလွဲသွားမယ့် သူ့မျက်ဝန်းထဲက အရိပ်ကလေး

တစ်ခုကိုပဲ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေရတော့မှာပါ။

“တောက် ...”

“တော်တော်ကိန်းခန်းကြီးတဲ့မိန်းမ ...”

“ထို့ ...”

“ဝုန်း ...”

“ဒုန်း ...”

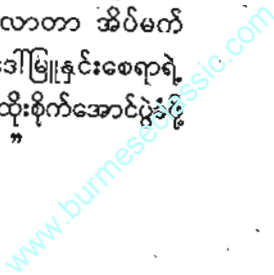
“အို ... ဘုရားသခင် ...”

ကြည့်စမ်း

အပေါ်က ပြန်ကျလာတဲ့ စာရွက်ကလေးကို ဖတ်ကြည့်ပြီးတာနဲ့ သူ့မျက်နှာချောချောလေးတစ်ခုလုံး နီရဲကာ ထိုင်ခုံတွေ ဝုန်းခနဲ ဒိုင်ခနဲ ပြိုလဲသွားရတဲ့အထိ သူပေါက်ကွဲစွာ ထရပ်ခဲ့ရပြီ။ သေချာပါတယ်။

ဒါဟာ ... သူ့ရဲ့ တောင်းဆိုမှုတွေကို ဂရုမစိုက်စွာ ပယ်ချပစ်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ အေးစက်လှပတဲ့ တုန်ပြန်မှုတစ်ခုကြောင့်ပဲဆိုတာ။ အဟင်း ... အစကတည်းက ကျွန်မ ရှင်ကိုမပြောဘူးလား ဒေါ်မြူနှင်းစေရာကို ရှင်လျော့မတွက်ပါနဲ့လို့။

“ဟာ ... မင်း ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့ အဲလိုပြီးပြီးစိုက်ကြည့်နေတာလဲဟင်၊ ငါ ... ငါ့ရုံးသွားတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုအရှုံးမျိုးကိုလည်း ငါတယ်တော့မှ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး ... ငါလာတာ အိပ်မက်အတိတ်ကုမ္ပဏီရဲ့ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ နှုတ်မှာ ငါ့လက်ထဲက Black Rose လေးကို ထိုးစိုက်အောင်ပွဲခွင့်တော့ တာ၊ ဟောဒီမှာ ... မင်းကြည့်လိုက် ...”

လွန်းတမို

“ဘုရားရေ ...”

လွှာ ဘယ်လိုမှ ကြိုတင်မျှော်လင့်မထားခဲ့တဲ့အဖြစ်။

လွှာရုံးခန်းနောက်ဘက်ကန်ရံမှာ တခမ်းတနား ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကြီးပေါ်က ရင်ဘတ်တည့်တည့်နေရာကိုမှ ကင်းဘတ်စပေါက်ထွက်သွားအောင် နှင်ကသူလက်ထဲက Black Rose လေးကို ခပ်မိုက်မိုက်ထိုးမိုက်ချလိုက်ပြီ။

လွှာ အသက်မရှူနိုင်တော့ပါ။

ပင့်တက်သွားတဲ့ မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေကိုလည်း လွှာက မခတ်နိုင်တော့ပါ။ ဒါဟာ ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာနဲ့ မာနခြင်းပြိုင်အသည်းခွဲဖို့ ရှင်ဘက်ကစပြီး စစ်ကြေညာလိုက်တဲ့ နိမိတ်ပုံတစ်ခုတဲ့လား အဝေးနှင့်ရယ် ... ။

ဒါဟာ ... ရှင့်ရဲ့လက်စားချေနှင်းဆီလေးတဲ့လား။

အခန်း (၅)

“ဟာ ... အဝေးနှင့် ... ဟိုမှာ ... မင်းကြည့်လိုက်စမ်း”
သားကြီးဆီက အထိတ်တလန့်လေး ရေရွတ်လိုက်သံ။ သူက နိုလ်ချုပ်ဈေး ပန်းချီပြခန်းတွေဘက်ကို မျက်နှာမူထားရာမှ သားကြီး ထွမ်းပြရာဘက်ကို ကိုယ်ကလေး ဖျတ်ခနဲလှည့်၊ လည်ကလေး စောင်းကာ ဖျတ်ခနဲ ... လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ...
အနက်ရောင်ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် ဆိုက်ကနက်ကားသစ် ကြီးတစ်စီးက နူးညံ့သော စက်သံကလေးဖြင့် ပန်းချီပြခန်းရဲ့ မလှမ်း ထမ်းမှာ ညင်သာစွာ ထိုးရပ်သွားသည်။

“အဲဒါ ... အဲဒါ ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာစီးတဲ့ကား၊ ကဲ ... ငါ ခြေတာ မမှန်ဘူးလား၊ ကုမ္ပဏီကိုသွားတာထက်စာရင် ဒီနေရာက ညိုင်စောင့်တာ သေချာပေါက်တွေ ရမယ်ဆိုတာ၊ သူ့ဘဝမှာ သူ့ခရေ နီအပြစ်ဆုံးက သူ့ကိုယ်တိုင်ပန်းချီရေးတာနဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ခံစားတာပဲ ... ဒါ ... စနေနေ့တိုင်း ပန်းချီပြခန်းကို သူလာနေကြ အတိုင်းပုံမှန်လာတာ ... မင်းကြည့်လိုက် ...”

ထိုကားနက်ကြီး ထိုးရပ်လာတာမှန်ပေမယ့် ကားတံခါးချုပ်
လေးပေါက်စလုံး ဘယ်တံခါးချုပ်မှ ပွင့်မလာသေးပါ။ သူ့လက်က
လေးတွေ မသိစိတ်ကလေးနဲ့ အလိုလိုစမ်းမိသွားတာက နက်ဖြာ
ရောင်စတိုင်လ်ပန် ဘောင်းဘီရှည် နောက်အိတ်လေးထဲမှာ ဖြစ်သ
လိုလေးထိုးစိုက်ထည့်ထားတဲ့ အနက်ရောင်နင်းဆီလေးပါဖြစ်သည်။

“ဟော ... တံခါးပွင့်လာပြီ”

အရင်ဆုံးတံခါးဖွင့်ဆင်းလာတာ မိုးပြာရောင်ကုတ်အင်္ကျီ
လက်တိုကလေးနဲ့ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းကောင်မလေးတစ်ယောက်။
သူက ရှေ့ခန်းကနေ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလာပြီး ... နောက်ခန်း
တံခါးဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာသည်။ ဝိန်းပိတ်နက်မှောင်နေသည့်
မှန်ချပ်တွေကို ထွင်းဖောက်မမြင်နိုင်တာမှန်ပေမယ့် ထိုနောက်ခန်း
နေရာမှာ ထိုင်လိုက်လာတာ ဒေါ်မြူနင်းစေရာကလွဲရင် တခြား
ဘယ်သူများဖြစ်နိုင်စရာရှိနေလို့လဲ။

ဝန်ထမ်းမလေးက ခါးကလေးညွတ်အရိုအသေပြုကာ တံခါး
ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်တော့မှ မြေပြင်ပေါ်ကို အရင်ဆုံးထွက်ကျလာတာ
ရွှေဝါရောင်လေးလို အိစက်နေတဲ့ ထိရက်စရာမရှိသော ခြေဖမိုး
လေး တစ်ဖက်။

“ဟာ ...”

သူ့မျက်တောင်လေးတွေ အံ့ဩတုန်လှုပ်ခြင်းကြီးစွာ ကော့
တက်သွားသည်။ ကွန်ပျူတာ စခရင်ပေါ်မှာတွေ့ခဲ့ရသည့် ခြေဖမိုး
လေးထက်ပင် ပို၍ဝင်းနှစ်နေ၏။ သူမစီးထားတာကလည်း ခရေစီ
ရောင်ဒေါက်ကလေးမို့ အိစက်သော ခြေဖမိုးလေးရဲ့အလှက ပိုပြီး
တော့ ကြွရွနုဖပ်သွားခဲ့၏။

သူ ... မတွေ့ဘူးနဲ့ပါ။

ထိုမျှအိစက်သော ထိုမျှရှင်းသန့်သော ခြေဖမိုးလေးတစ်ဖက်
သည် ရင်ခုန်သံတွေ ရပ်တန့်သွားရလုနီးပါး ဆွဲဆောင်သွားခဲ့တာ
သည် သေချာနေ၏။ ခရေစီရောင် ဒေါက်ဖိနပ်ကြီးလေးနှင့် ခြေဖမိုး
အိလေးတွေပေါ်မှာ ထိကပ်နေတာလေးကအစ မနာလိုချင်စရာ
ဖြစ်သည်။

အဖုအထစ်မရှိ အစက်အပြောက်မရှိ၊ ခြေချောင်းလေးတွေ
အဝတ်ဝင်းအိနေတာလေးကအစ ... ခြေဖမိုးပြင်လေး ရွှေဝါရောင်
အသေးပြေးကာ ဝင်းအိနေတာလေးအဆုံး အပြစ်ပြောစရာဘာမှမရှိ
အောင်လည်း ထိုခြေဖမိုးလေးတစ်ဖက်က အသက်ရှူမှားစေခဲ့တာ
ဖြစ်သည်။ ဟော ... အခုမှ ဒေါ်မြူနင်းစေရာတစ်ကိုယ်လုံး ပေါ်လာ
အမြဲပြင်ပေါ်မှာ ပုဇွန်ဆီရောင်လေးလွှမ်းကာ ရပ်မိသွားခဲ့ပြီ။

“ဟင် ...”

အဝေးနှင့်ရဲ့မျက်တောင်ရှည်လေးတွေက ပိုလို့ပင် ကော့
အထဲသွားသည်။

“ဟာ ... အဝေးနှင့် ... ဟိုမှာ ဒေါ်မြူနင်းစေရာ ဆင်းသွား
အလေးကွာ ... မင်းဘာငိုင်းကြည့်နေတာလဲ ... လိုက်မယ် ...”
သားကြီးလှမ်းအော်လိုက်တာကိုပင် သူမကြားလိုက်မိတော့

သူ့ကို တစ်ချက်တည်း သိမ်းကြီးဆွဲဆောင်သွားခဲ့တာ ပုဇွန်
အရောင်အရိပ်ကလေး။ ထိုအရိပ်ကလေးကိုကြည့်ရှင်း ပတ်ဝန်းကျင်
အနုလုံးကိုပါ အဝေးနှင့်က မေ့သွားခဲ့၏။ ဝင်းနှစ်သောကိုယ်လုံး
အလေးပေါ်မှာ အသားပျော့ပျော့ပုဇွန်ဆီရောင်နုနု ကိုယ်ကြပ်

လက်ရှည်လေးကို အောက်ခံပုဇွန်ဆီရောင်ရင့်ရင့်နှင့် လိမ္မော်ခရမ်း
ပြေး လှိုင်းတွန့်လေးတွေ၊ ယုတ်သန်းဖြာဆင်းနေသည့် ချိတ်ကလေး
ဖြင့်တွဲဝတ်ကာ ကားအောက်မြေပြင်ကို လုံးလုံးလျားလျားဆင်း
လာခဲ့သည့်မိန်းမ။

အပြုံးအရယ်မရှိ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ဝန်းကလေးတစ်
ချက်ဝှေ့ကာပင် ကြည့်သွားခဲ့ခြင်းမရှိ။ သို့သော် ... ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ရှိနေသည့် မျက်ဝန်းတွေကတော့ သူမကို စူးစိုက်ငေးကြည့်ကာ
မျက်နှာလှုပ်ပစ်ဖို့ ဘယ်သူမှသတိမရခဲ့ကြပါ။

ဖူးတင်းသောကိုယ်လုံးလေးက ... ကြွရွှင်နှစ်နေသည့်
ဘယ်သူကမှလည်း နှစ်ခါပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲမနေနိုင်အောင် သူမရဲ့
ဆွဲဆောင်မှုတွေက ညှို့ချက်ပြင်းပြင်းကလေးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်
ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်သွားခဲ့သည်။

ပြောရရင် ... ဒါဟာ ...
ကိုကိုကြီးအရိပ်ထင်ရဲ့ နှလုံးသွေးကို ရေခဲတစ်မျှ ရပ်တန့်
အေးစက်သွားအောင် ကျိမ်စာတိုက်အနိုင်ယူသွားခဲ့တဲ့ ဒေါ်မြူနှင့်
စေရာမို့ တိုင်ကွယ်လေးကို ပုခုံးစွန်းလေးထိကာ မှီကြည့်ရင် နှလုံး
ခမ်းလေးကို အဝေးနှင်မိမိသည်။

“ဟွန်း ...”
ရင်ခုန်နေစရာလိုသလား။
အဝေးနှင်ပါ။ ခင်ဗျားထက်နှစ်ဆပိုပြီး မာတယ်ဆိုတာ
ခင်ဗျား လုံးဝယုံထား။

“ဟေ့ကောင် အဝေးနှင် ... ဘယ်မှာလဲ ... မင်းရဲ့နှင်း
လေး ...”

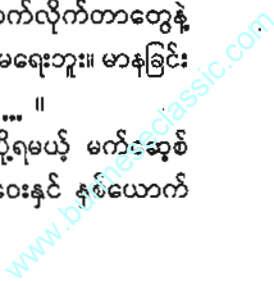
“ဒီမှာလေကွာ ...”
ဘောင်းဘီနောက်အိတ်လေးထဲကို လှမ်းနှိုက်ကာ နှင်းဆီ
အေးကို လေထဲရောက်အောင် ဖျတ်ခနဲမြှောက်တင်လိုက်ပြီး ပြန်
အတူမှာ ဆွဲဖမ်းလိုက်တာတောင် နှင်းဆီလေးက ခေါင်းကလေး
အာလျှက်သား။

“ဘာလဲ အဝေးနှင် ... မင်းတစ်ခါတည်း ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ
မို့ စစ်ကြေညာတော့မယ်ပေါ့ ...”

“အဟင်း ... အေးဆေးပါ သားကြီးရာ၊ သူဘယ်လောက်ပဲ
အာလှ သူဘယ်လောက်ပဲ မာနတွေမိုးထိရောက်နေပါစေ ... သူ့ကို
နှစ်နှစ်တစ်ခါတည်း စစ်ကြေညာဖို့ ဝါဘက်က လုံးဝပြင်ဆင်ထားပြီး
သားက ... သားကြီး ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ပုန်းထဲကနေ
ဒေါ်မြူနှင်းစေရာဆီကို မက်ဆေ့စ် တစ်ခါတည်းပို့မယ်”

တကယ့်ကိုအဆင့်မြင့်တဲ့ The War Of Rose ...
ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျမှ မာနခြင်းဖြင့်
အသည်းခွဲနေစရာလိုသလား။ အဲဒါတွေ ... ဘိုးတော်ဘုရား လေး
အင်္ဂါသွားတုန်းက ကျန်ခဲ့ပြီ။ အခု ... အဝေးနှင်ရဲ့ TECHNIQUE
အပြောစိမ်ခေါ်ပြီး စင်ပေါ်ကိုတစ်ခါတည်းတက်မှာ။ အမြဲဟန်
ဆောင်တာတွေ၊ အသနားခံတာတွေ၊ အောက်ကျနောက်ကျလေး
ခံပြီး အနောက်က တကောက်ကောက်လျှောက်လိုက်တာတွေနဲ့
အဝေးနှင်ရဲ့သမိုင်းကို ဘယ်တော့မှရိုင်းအောင်မရေးဘူး။ မာနခြင်း
ဖြင့် အသည်းခွဲဖို့ အဝေးနှင်လာတယ် ... ဒါပဲ ...။

ပုန်းခလုတ်လေးကို နှိပ်လိုက်တော့ ပိုရမယ့် မက်ဆေ့စ်
အသားလေးတွေပေါ်လာ၏။ သားကြီးနှင့်အဝေးနှင် နှစ်ယောက်

အတူ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ စာသားလေးတွေကို ဖတ်ကြည့်သည်။

You Must Never Cry
My War of Rose Start Now
Away Nhin

“လန်းတယ်သားကြီးရာ ... ဟား ... ဟား၊ မင်းဘယ်တော့မှ မငိုနဲ့၊ ငါ့ရဲ့နှင်းဆီစစ်ပွဲ ... အခုစပြီးတဲ့လားကွာ ... ဟား ... ဟား ...”

ခေါင်းကလေးမောကာရယ်လိုက်ရင်း ဖုန်းကလေးကို လေထဲမြှောက်ကိုင်ကာ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ လက်ကိုင်ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကို တစ်ခါတည်း နှိပ်ချသည်။

“တီ ... တီ ...”

သွားပြီ ...

ဖုန်းထဲက မက်ဆေ့စ်လိုင်းတွေ လေထဲကိုလွှင့်တက်သွားပြီ။

“လာ ... သားကြီး၊ မက်ဆေ့စ်ကိုဖွင့်ဖတ်လိုက်တာနဲ့

ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးကွေးသွားမလား ... ငါကြည့်ချင်တယ် ...”

ပန်းချီပြခန်းထဲကို မယောင်မလည်လေးဝင်ခဲ့ကြတာ သူတို့နှစ်ယောက်။

ဟွန်း ... ပုစွန်ဆီရောင်အရိပ်ကလေး ဘယ်မှာလဲ။

သိပ်တော့ကြာကြာမရှာလိုက်ရပါ။ နေဝင်ချိန်ဆည်းဆာပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ရှေ့မှာရပ်ကာ တဖျတ်ဖျတ်လက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းကလေးတွေနဲ့ ထိုပန်းချီကားကြီးကို သူမက စိုက်ကြည့်လို့ ထူးခြားတာက မက်ဆေ့စ်ဝင်သွားပုံမရ။

ဖုန်း ပိတ်ထားသလား။
သူမရဲ့ နောက်နားလေးမှာရပ်နေတဲ့ ကားတံခါးဖွင့်ပေးတဲ့ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းမလေးပေါ့။ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာက ခြေတစ်လှမ်းရွေ့လျှင်၊ သူကပါ ခြေတစ်လှမ်းလိုက်ရွေ့သည်။ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာက ဖတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စားဟန်မပြပေမယ့် သူမလေးရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေကတော့ ဟိုဘက်သည်ဘက်လေးကို ဝေ့ကာဝဲကာ။

ဒေါ်မြူနှင်းစေရာကတော့

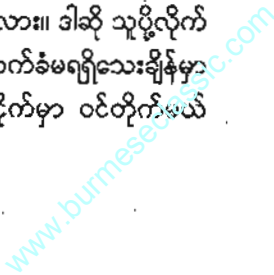
မျက်နှာထားလေးက တည်တည်ကလေး။ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကိုချိတ်ပြီး တင်ပါးလေးပေါ် နောက်ပစ်လေးတင်ထားပုံလေးက ပန်းချီပြခန်းထဲက ပုံတွေထက်ပင် ပိုလန်းနေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... သားကြီး၊ သူဖုန်းပိတ်ထားတာ သေချာတယ်”

“ဒေါ်မြူနှင်းစေရာက ဓါတ်ပုံတွေ၊ ဇွီဒီယိုမှတ်တမ်းတွေထဲမှာထက် အပြင်မှာကြည့်ရတာ ပိုကျက်သရေရှိနေသလိုပဲနော် အဝေးနှင့် ...”

သားကြီးက ခပ်တိုးတိုးလေးပြောပြီး မရဲတရဲလေးလည်း ထွမ်းကြည့်သည်။ သူကတော့ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလည်းဆိုတာမိ စဉ်းစားနေ၏။ စစ်ကြေညာလိုက်သည့်စာ မရောက်ခင်မှာ ကျပန်းတွေ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကိုဝင်တိုက်ခဲ့တာ မှားသလား။ ဒါဆို သူပို့လိုက်တဲ့ မက်ဆေ့စ်လေးကို ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ လက်ခံမရရှိသေးချိန်မှာ သူ့ရဲ့ အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးနဲ့ အလစ်အငိုက်မှာ ဝင်တိုက်မယ် ဆိုရင်ရော ... ဒါ ... တရားသလား ...

“အဟွန်း ...”

နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ သူတစ်ယောက်တည်း ပြီးမိသွားသည်။
အမုန်းနဲ့ခင်းရမယ့်စစ်ပွဲမှာ တရားမျှတနေစရာ လိုသလား။
တကယ်တော့ သည်ပန်းချီပြခန်းထဲမှာ လူကများများစားစားမရှိ။
“ဟော ...”

ဒေါ်ဖြူနင်းစေရာ ပြခန်းထဲက ပြန်ထွက်ဖို့ခြေလှမ်းပြင်နေ
ပြီ။

ပုဇွန်ဆီရောင် အရိပ်ကလေး လှုပ်ရှားသွားသည်။
သူတို့နှစ်ယောက်ဘက်ကို တစ်ချက်လေးတောင်ငဲ့မကြည့်
ဘဲ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဟာ ... အဝေးနှင့် ... ဟိုမှာထွက်သွားပြီကွ”
“ငါသိပါတယ် သားကြီးရာ ...”

အေးတိအေးစက်လေးနဲ့ မတုန်မလှုပ်လုပ်နေတဲ့ အဝေးနှင့်
ကိုလည်း သားကြီးကအားမရ။ တည်တင်းတဲ့မျက်နှာထားလေးနဲ့
ခပ်မာမာ တန်ပြန်လှုပ်ရှားတတ်တဲ့ အဝေးနှင့်ရဲ့စရိုက်ကိုလည်း
သားကြီးက သိထားသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အလယ်လမ်းမဘက်ကို လျှောက်သွားပြီကွ”
ကြည့်လိုက်တော့လည်း အဝေးနှင့်ရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေက
အေးစက်စက်။

“ဒေါ်ဖြူနင်းစေရာနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံအောင် ... တို့
လျှောက်ကြမယ်သားကြီး ... သူ့မျက်လုံးတွေကို မျက်နှာချင်းဆိုင်
အကြာကြီးစိုက်ကြည့်ပြီးတော့မှ ငါ့ဘက်က ပြတ်ပြတ်သားသား
လှုပ်ရှားမယ်”

“ဟာ ... ဒါဆို ... ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အလယ်မိန်းလမ်းက

အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟွန်း ... သေချာတာပေါ့ သားကြီးရာ။

အဲဒီလို လူတွေအများကြီးသွားနေတဲ့လမ်းပေါ်မှာ ငါက
လည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်စိမ်ခေါ်ချင်တာ။ ဘာပဲပြောပြော သူ့လက်ထဲ
ထ အနက်ရောင်နင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကို ကိုကိုကြီးရင်ဘတ်မှာ ထိုး
နှိတ်သွားခဲ့တုန်းက ခုလို လူတွေအများကြီးရှေ့မှာပဲလေ။

ဒါကြောင့်မို့ ... ဒီနေရာကိုရွေးချယ်ဖို့ ငါသဘောတူတယ်။

ကြည့်လိုက်တော့ တကယ်မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှောက်ရမယ့်

အနေအထားကိုတောင် ရောက်နေပြီ။

ပုဇွန်ဆီရောင်အရိပ်လေးက မိန်းလမ်းမကြီးရဲ့ဟိုဘက်ထိပ်

အဆုံး။

သူတို့က သည်ဖက်ထိပ်အစ။

သိပ်လှတဲ့ပွဲ။

“ဟော ...”

ပုဇွန်ဆီရောင်အရိပ်ကလေး ဒီဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာနေ

ပြီ။

အဝေးနှင့်ရဲ့လက်ချောင်းရှည်ရှည်သွယ်သွယ်လေးတွေက
အောင်းဘီနောက်အိတ်လေးထဲက နင်းဆီလေးကို အဆင်သင့်တစ်
ခဲတည်းဆွဲထုတ်သည်။ ပြီးတော့ ... နှုတ်ခမ်းလေးကိုမဲ့ကာ လေထဲ
ထို မြောက်တင်လိုက်၏။ သားကြီးက ထိုနင်းဆီလေးကို ထိတ်
ထိတ်ပျာပျာလေးမော့ကြည့်သည်။ သူတို့အနားက ဖြတ်လျှောက်
သွားသည့် ကောင်မလေးတစ်အုပ်ကပါ ... နင်းဆီလေးကို ပြန်လှည့်
ကြည့်နေတာ တကယ်ကိုတအံ့တသြလေး။

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း ... အရမ်းရှားတဲ့ အနက်ရောင်နှင်းဆီ
လေး ...”

“နှင်းဆီလေးက အိစက်နေတာပဲနော်”

“ဟဲ့ ... နှင်းဆီလေးကိုငံထားတဲ့ကိုကြီးကလည်း အရမ်း
လန်းတယ်ဟဲ့ ...”

“မိုက်တယ်ဟာ ...”

ပြောသွားကြတာလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက်။

သူကတော့ ဂရုမစိုက်ပါ။

နှင်းဆီလေးကို လေထဲမြှောက်လိုက် ပြန်ဖမ်းလိုက်နှင့်စဲ
တစ်လမ်းလုံး ဆော့ကစားလာရင်း ခပ်တည်တည်လျှောက်လာ
သည်။

ပုဇွန်ဆီရောင် မြန်မာဆန်ဆန်အရိပ်ကလေးက သူ့နဲ့တစ်
ဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသလို မျက်ဝန်းအကြည့်ချင်းဆုံသွားဖို့ ကြိုး
စားနေရတာလေးကပဲ ရင်ခွန်ချင်စရာ။ သို့သော် ... ကံဆိုးချင်တော့
အနားကိုရောက်ကာနီးတော့မှ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘာစိတ်ကူး
ပေါက်သွားသည်မသိ နောက်ကိုပြန်လှည့်သွားသည်။

“သေစမ်းကွာ ...”

သားကြီးက ရယ်သည်။

အခြေအနေမပေးသေးတော့ နှင်းဆီလေးက ဘောင်းဆီ
နောက်အိတ်ကလေးထဲ ပြန်ရောက်သွား၏။

“ဟွန်း ...”

နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်ရုံမှတစ်ပါး တခြားလုပ်စရာ
လည်း သူ့မှာမရှိ။

“အို ... ကြည့်စမ်း ...”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... အညိုရောင်”

“အညိုရောင် ... အညိုရောင်တို့နောက်မှာ လူနှစ်ယောက်
လိုက်လာနေတယ် MD”

“အို ... ဘယ်သူတွေလဲ”

“အဲဒါတော့ အညိုရောင်လည်း မသိဘူး MD ... ပန်းချီပြခန်း
နားမှာ ကားစရပ်လိုက်ကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို အညို
ရောင် သတိထားမိနေတာ။ MDနဲ့အညိုရောင် ပန်းချီပြခန်းထဲဝင်
တော့ သူတို့ပါ မယောင်မလည်နဲ့ ဝင်လိုက်လာသေးတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား ...”

“အခုလည်း အညိုရောင်တို့နောက်မှာ သူတို့ပါလာတယ်၊
တစ်ယောက်က တီရှပ်အနက်ရောင်လေးကို စတိုင်လ်ပန်နက်ပြာ
ရောင်လေးနဲ့တွဲဝတ်ထားတယ် ... တစ်ယောက်က ပုဆိုးလေးနဲ့
ဗိုရိုးလေး ...”

“တိုက်ဆိုင်တာဖြစ်မှာပါ အညိုရောင်ရယ် ...”

“အို ... တိုက်ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး MD ... သူတို့တကယ်
ထိုက်လာတာ။ MD လှည့်တော့မကြည့်နဲ့၊ တစ်ယောက်လက်ထဲ
မှာ ကိုင်ထားတာဆိုရင် အရမ်းရှားပြီး အိစက်နေတဲ့အနက်ရောင်
နှင်းဆီလေးကို ကိုင်ထားပြီးတော့မှ နောက်ကနေ တကောက်
ထောက်လျှောက်လိုက်လာနေတာ ...”

“အို ... အနက်ရောင်နှင်းဆီလေး ... ဟုတ်လား ...”

မြူမျက်ဝန်းကလေးတွေ အထိတ်တလန့်လေးနဲ့ ဝိုင်းစက်
ထား ကော့နက်သောမျက်တောင်ရှည်ရှည်လေးတွေပါ ပင့်တက်

သည်။

“ဟုတ်တယ် ... MD ဟုတ်တယ် ... နှင်းဆီလေးက အရမ်း အိစက်ပြီးတော့ ရိုးတံလေးမှာတောင် ဖဲကြိုးနီလေးနှစ်စကို ခေါက် တွန့်လေးချည်ပြီးတော့ ဆွဲထားတာ။ သူကလေ ... အဲဒီနှင်းဆီလေး ကို လေထဲမြှောက်လိုက် ပြန်ဖမ်းလိုက်နဲ့ ... ကလေးကစားသလို ကစားပြီး နောက်ကလိုက်လာနေတာ MDရဲ့ ...”

“အဟွန်း ...”

ခရေဇီရောင်လေးဆိုးထားသည့် နှုတ်ခမ်းလေးကိုတွန့်ကာ မြူက ပြုံးမိသည်။

“ဟော ...”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ... အညိုရောင်”

“သူတို့ ... သူတို့ အညိုရောင်တို့နှစ်ယောက်ကို ကျော်တက် တော့မယ် MD”

အညိုရောင် ပြောလိုတောင်မဆုံး။

နှစ်ယောက်ထဲက တီဂျပ်အနက်ရောင်လေးဝတ်ထားတဲ့ တစ်ယောက်က မြူပုခုံးစွန်းလေးနှင့် ထိလှနိုးပါးအနေအထားလေး ကနေ ခပ်ကပ်ကပ်လေး ကျော်ဖြတ်သွားခဲ့ပြီ။

“တွေ့ ... တွေ့တယ်နော် MD ... ဟိုမှာလေ ... ဟိုမှာ သူ့ဘောင်းဘီအနောက်အိတ်လေးထဲမှာ ထိုးစိုက်ပြီးထည့်ထားတဲ့ နှင်းဆီလေး ...”

နှင်းဆီလေးက ဘောင်းဘီနောက်အိတ်လေးထဲကနေ ခေါင်းကလေးမော့ပြီးတော့တောင် မြူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေ သလိုလို။

“ဟွန်း ...”

ခရေဇီရောင် မြူနှုတ်ခမ်းလေးတွေက ထပ်ဆင့်ပြီးတော့ ပြီးသွားသည်။

မင်းမဆိုးပါဘူး အဝေးနှင့် ... ဂျပန်ကနေ မင်းပြန်ရောက် လာတာနဲ့ မ၊နောက်ကို အမုန်းတွေ နာကျည်းမှုတွေနဲ့မင်းလိုက်လာ တော့မယ်ဆိုတာ မ၊ကလည်း ဒါကိုကြိုသိနေလို့ ... မင်းနဲ့ပတ်သက် နေတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ၊ မင်းရဲ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အချက်အလက်တွေ အားလုံးကို ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့ အသိအကျွမ်းမိတ်ဆွေတွေကတစ်ဆင့် မရဲ့ Computer Cross File ထဲမှာ အဆင်သင့်ထည့်ထားပြီးသားပါ။

မ၊တစ်ခုပဲ မင်းကိုတောင်းပန်ချင်တာက မင်းကိုကိုကြီး အရိပ်ထင်ကို နှလုံးသွေးရပ်သွားရတဲ့အထိ ခံစားသွားရစေဖို့ ရည် ခွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကိုကိုကြီး အသည်းခွဲရက်စက်တာကို ခံလိုက်ရတဲ့ မ၊ရဲ့ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူးမလေး အဖြူရောင်ဆိုတာ နာမည်လေးနဲ့လိုက်ဖက်အောင် ဖြူဖြူစင်စင်ကလေး ဘဝကိုရုန်း ထန်တည်ဆောက်လာခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ မင်းကိုကိုကြီးရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သူ အလုပ်သွားအလုပ်ပြန်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လိုက် နှောင့်ယှက်တဲ့အပြင် လက်ကိုပါလိုက်ဆွဲလို့ ရှက်ရှက်နဲ့ပါးတစ် ချက်ရိုက်ခဲ့မိတာကို မင်းကိုကိုကြီးက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး အဖြူရောင် ခွဲအချစ်ကို ရအောင်ယူခဲ့တာ။ ပြီးတော့မှ ... အသည်းခွဲပြီး ပါးနှစ် ချက်ပြန်ရိုက်သွားခဲ့တာ။ ဒါကို မင်းကိုကိုကြီးအရိပ်ထင် ကိုယ်ရှင်း စာပြီး ထပ်တူခံစားနားလည်စေချင်လို့ အနက်ရောင်နှင်းဆီလေး တစ်ပွင့်နဲ့ မင်းကိုကိုကြီးရဲ့မွေးနေ့ညစာစားပွဲ စင်မြင့်ပေါ်ကို မ၊

ကိုယ်တိုင်တက်ပြီး စစ်မျက်နှာဖွင့်ခဲ့ရတာပါ။

အဖြူရောင်လေးလို ခံစားနာကျင်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အားလုံးရဲ့ကိုယ်စား မာနခြင်းဖြင့်ပြီး မင်းကိုကြီးရဲ့အသည်းကို မရွဲခဲ့မိတာပါ။ ခုတော့ ... ဒါကိုမကျေနပ်လို့ မနောက်ကို အနက် ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်နဲ့ မင်းလိုက်ခဲ့ပြီပေါ့။

မတောင်းပန်ပါတယ် အဝေးနှင်ရယ် ...

နာကျင်တဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ မကိုကြည့်ပြီး မာနခြင်းဖြင့် အသည်းရွဲဖို့တော့ မင်းမရည်ရွယ်လိုက်ပါနဲ့။

“အညိုရောင် ...”

“ရှင် ... MD”

“မလက်ကိုင်အိတ်လေးက ဟန်းဖုန်းလေး မကိုထုတ်ပေး စမ်း ...”

ကိစ္စလေးတစ်ခုနဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီကို ဖုန်းဆက်ဖို့ မြူအခုမှ သတိရသွားသည်။ အညိုရောင်က ဖုန်းကလေးကို ကယျာ ကယာလေး ထုတ်ပေး၏။

ပါဝါခလုတ်လေးကိုနှိပ်ပြီး ဖုန်းဖွင့်လိုက်တော့ ...

“တီ ... တီ ...”

အို ... ကြည့်စမ်း ...။

ဘယ်သူပို့ထားတဲ့ မက်ဆေ့စ်လေးလဲ။

မြူဖွင့်ပြီး မက်ဆေ့စ်လေးကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

You Must Never Cry

My Wak Of Rose Stakt Now

Away Nhin

“ဘုရားရေ ...”

အဝေးနှင်က သူမကိုစိမ်ခေါ်သွားခဲ့ပြီ။

ရင်ထဲမှာလည်း ဆူပူငြောင်းဆန်သွားအောင် မြူခံစားလိုက်

ရ၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဖုန်းခေါ်သံလေးတစ်ခုက ချက်ချင်းမြည်လာ သည်။

မြူ ... နံပါတ်လေးကိုကြည့်ပြီး ဖွင့်လိုက်တော့ ...

“MDလားဟင် ... MDကို အရေးတကြီးပြောစရာရှိလို့ လွှာ ခေါ်နေတာကြာပြီ ... MDက ဖုန်းပိတ်ထားလို့ ...”

“ပြောလေ ... လွှာ ... ဘာအရေးကြီးလဲ ...”

ဖုန်းထဲက ဧည့်ကြိုမလေး လွှာအသံလေးက ပြောချင်လွန်း ဆဲကြီးလို့ မောနေတဲ့အသံကလေး။

“ဟို ... ဟိုလေ ... MD ဒီနေ့မနက် ကိုးနာရီလောက်က မျက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကိုကိုင်ပြီး MDကိုတွေ့ဖို့ လူတစ်

ယောက်လာသွားတယ် MD”

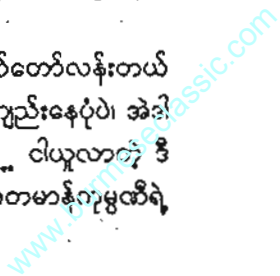
“ဟင် ...”

မြူမျက်တောင်လေးတွေ ကော့တက်သွားခဲ့ရပြန်ပြီ။

အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကိုကိုင်ပြီး MDကိုတွေ့ဖို့ လူတစ်ယောက်လာသွားတယ်ဆိုပါလား။

“သူပုံစံလေးက ခပ်မိုက်မိုက်လေးနဲ့ တော်တော်လန်းတယ် MDကိုလည်း သူတော်တော်လေး နာကျည်းနေပုံပဲ။ အဲဒါ

လွှာကိုဘယ်လိုပြောသွားလည်းဆိုတော့ ... ငါယူလာတဲ့ ဒီ ရောင်နှင်းဆီလေးဟာ မင်းတို့အိပ်မက်စေတမာန်ကုမ္ပဏီရဲ့

မန်းနေကွင်းဒါရိုက်တာ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ရင်ဘတ်မှာ ငါကိုယ်တိုင် ထိုးစိုက်အောင်ပွဲခံဖို့ ယူလာခဲ့တဲ့နှင်းဆီတဲ့ ... ”

“အို ... ကြည့်စမ်း ... သူ ... သူက ဒီလိုပဲ ပြောသွားလား ဟင် ... လွှာ ... ”

“ပြောတယ် ... MD ပြောတယ်၊ ပြောတယ် ... အဲဒါ MD သိထားရအောင် လွှာဖုန်းဆက်ပြောတာ၊ သူ ... ဒီနေ့ဝတ်ထားတာ လေးက အနက်ရောင်တီရှပ်လေးကို နက်ပြာရောင်စတိုင်လ်ပန် လေးနဲ့တွဲဝတ်ထားတာ MD ... သူ့နာမည်က အဝေးနှင့်လေ သတိ ထားနော် MD ... အဲဒါ ပြောချင်လို့ လွှာ ဖုန်းဆက်တာ ... MD က တွေ့ခွင့်မပေးလို့ သူပြန်ထွက်သွားတာ”

“ကျေးဇူးပဲလွှာ ... အခုတောင် သူနဲ့ MD ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အလည်ခေါင်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့နေကြပြီ”

“အို ... ဘုရားရေ ... ”
ဒါပဲပြောပြီး ဖုန်းလေးကို မြူပိတ်ချလိုက်ပြီ။

“အဟွန်း ... ”
လှပတည်တင်းတဲ့ ခရေဇီရောင် နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်မှာ အပြိုင် မဲ့မဲ့လေးက တမဟုတ်ခြင်း နေရာယူသွားသည်။

“MD နော် ... ဟိုနှစ်ယောက် ဒီဘက်ကို ပြန်လှည့်လာနော် MD သတိထား ... ”

“ရတယ် ... အညိုရောင်”

မြူကလည်း ဂရုမစိုက်ပါ။ ဒီကို အဝေးနှင့်လာသွားတာ သိလို့ ... အညိုရောင်ကိုခေါ်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို တမင်ထွက်လာ တာပါ ...

ကဲ ... အဝေးနှင့် ... ဒီလိုအိစက်နေတဲ့ အနက်ရောင်နှင်းဆီ လေးတစ်ပွင့်ကို မရဲ့ရင်ဘတ်မှာ မင်းကထိုးစိုက်ချင်တာလား။ အဟင်း ... သတ္တိရှိရင် မင်းစမ်းကြည့်လိုက်လေကွာ၊ မ၊ကို တည် တင်းနေတဲ့ မျက်နှာထားကလေးနဲ့ လက်စားချေဖို့ မင်းကြိုးစား တော့မယ်ဆိုတာ မြောင်ကြေညာခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ မသဘောကျတယ်။

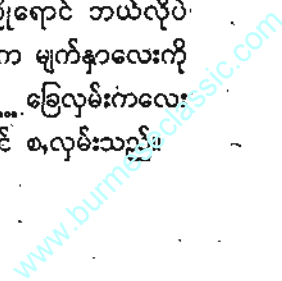
လေးစားပါတယ် ... အဝေးနှင့်။
မင်းရဲ့နှင်းဆီစစ်ပွဲလေးစတဲ့နေ့မှာ မင်းအောင်မြင်ပါစေလို့ မဆုတောင်းပါတယ်။ လက်ခုပ်လေးတီးပြီးတော့လည်း မင်းကိုမ၊ အားပေးပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ... တစ်ခုပဲ မင်းကိုမ၊ပြောချင်တာက မကလည်း You Must Never Cry ပဲနော် ... အဝေးနှင့် ...
အဟင်း ... မနာမည်က မြူနှင်းစေရာပါ ...
ကဲ ... အမြောက်လေးတစ်ချက်ပစ်ဖောက်ပြီး မ၊တို့နှစ် ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြရအောင်။

“MD နော် ... သတိထား။ သတိထား ... သူ ... သူ သူ့ရဲ့ ဘောင်းဘီနောက်အိတ်လေးထဲက နှင်းဆီလေးကိုဆွဲထုတ်ပြီး လေ ဆဲမြောက်တင်လိုက်ပြီ MD”

မျက်နှာလေးပျက်မသွားအောင် အညိုရောင် ဘယ်လိုပဲ ထိန်း ... ထိန်း ထိန်းလို့မရ။ ထိုအချိန်မှာ မြူက မျက်နှာလေးကို အညိုရောင်သွားအောင် တစ်ချက်ပြင်လိုက်ရင်း ... မြေလှမ်းကလေး နီလည်း စည်းချက်မှန်မှန်လေးဖြစ်သွားအောင် စ၊လှမ်းသည်။

“ဒေါက် ... ”

“ဒေါက် ...”

မြို့ခွာမြင့်ဒေါက်ကလေးဆီက အသံလေးပါ။

ဟော ... ကြည့်စမ်း ... သူကပါ မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်နေရာကနေ ... ယောက်ျားစီး ခရီးကြမ်းဒေါက်ကို တဒေါက်ဒေါက်အသံပေးရင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်သလို မျက်နှာထားတည်တည်လေးနဲ့ လျှောက်လာနေခဲ့ပါရောလား။

“ဒေါက် ...”

“ဒေါက် ...”

“အို ...”

တဒေါက်ဒေါက်အသံလေးနှစ်ခု နီးကပ်သွားသလို ... တည့်တင်းအေးစက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်လေးနှစ်ခုကပါ မျဉ်းတစ်ဖြောင့်တည်းမှာ ထိကပ်သွားခဲ့ရပြီ။ မျက်ဝန်းအကြည့်လေးနှစ်ခု ဆုံမိသွားခဲ့ရပြီ။

ကြည့်စမ်း ...

ဓာတ်ပုံလေးထဲမှာထက် အပြင်မှာတောင် ပိုပြီးတော့ တောင့်ဖြောင့်ချောမောနေတဲ့အဝေးနှင့်။ အို ... အို ... အို ... နှုတ်ခမ်းလေးတွေကရဲလို့ မျက်ခုံးတန်းလေးနှစ်ခုက စိမ်းလို့ မျက်နက်ဝန်းကြီးတွေက မျက်တောင်ရှည်ကော့ကော့ကြီးတွေအောက်မှာ စိမ်းပြတ်တဲ့ မာနရိပ်တွေနဲ့ တလက်လက်ဖြာလို့ ... ဘုရားရေ ...

မြို့ ... ရိပ်ခဲနဲ့လှမ်းမြင်လိုက်တာ ... မြို့အနားကို သူက အရောက် လေထဲမြောက်ရင်း ဆော့ကစားလာတဲ့ အနက်ရောင် နှင်းဆီအိစက်စက်လေးက ဖဲကြီးနီလေးနှစ်စ တန်းလန်းလေးနဲ့ လေထဲမှာပဲ သူကဆွဲအဖမ်း ... ဖျတ်ခဲနဲ့ပြန်စိုက်ကျလာတာက

မြို့ရင်ဘတ်တည့်တည့်နေရာလေးဆီကို ဖြစ်နေတာမို့ မြို့လက်လေးတစ်ဖက်က လေထဲကိုမြောက်တက်သွားခဲ့ကာ ဖြောင်းခဲနဲ့ ခြည်သွားရသည့်အသံတစ်ခုက ပြင်းထန်စွာ ပေါ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဖြောင်း ...”

“ဟာ ...”

မြို့ရိပ်ခဲနဲ့မြင်လိုက်တာ အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်းများစွာတို့နှင့် ဖြူဖျော့လက်ဖြာသွားခဲ့ရသည့် အဝေးနှင့်ရဲ့မျက်ဝန်းကလေးတွေထဲ သူ့လတ်ထဲက အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးဟာလည်း မြို့ရိုက်ချလိုက်သည့် အရှိန်ကလေးဖြင့် ဂျမ်းစိုက်ဖောက်ထိုးလေး လမ်းမပေါ်တို့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့ရပြီ။

ဒါကိုလည်း မြို့ရဲ့ခရေစီရောင် ဒေါက်ကလေးတစ်ဖက်က ဧတော်တဆ နှင်းမိသွားတဲ့ဟန်ကလေးနဲ့ တမင်တက်နှင်းချပစ်လိုက်တာကလည်း ရက်ရက်စက်စက်။

“အို ... ကြည့်စမ်း ... ခင်ဗျား ...”

အချေခံလိုက်ရတဲ့ နှင်းဆီလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့မျက်နှာတစ်ခုထုံး ပြိုဖျက်သွားရတာ မြို့အတွက်တော့ တကယ့်ကိုမကြည့်ရက်စရာ မြင်ကွင်းလေးပါပဲ။ ထိုအချိန်မှာ နှစ်ယောက်သားနီးကပ်သွားလာလည်း ခန္ဓာကိုယ်ခြင်းထိလှနီးပါး ... မိုးထိုးနေသည့် သူ့အရပ်ခြင်မြင့်ကြီးကိုလည်း မြို့ရင်ခနဲအသက်ရှူမှားစွာ မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

“အဟင်း ... ဆော့ရိုးပဲအဝေးနှင့် ... မင်းပို့ထားတဲ့ မက်လေ့စီလေးကို လွန်ခဲ့တဲ့သုံးမိနစ်လောက်ကမှ မလက်ခံရခဲ့တာပါ။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းကြေညာထားတဲ့စစ်ပွဲကို ရပ်ခံပစ်လိုက်မို့

ဂျွန်းတမို

မဘက်ကစပြီး မင်းကိုအနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ် ... မ၊က
မြူနှင်းစေရာပါ။ အိပ်မက်စေတမာန်ကုမ္ပဏီရဲ့ မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်
တာ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာပါ ... ”

“ခင်ဗျား နားလိုက် ... ”

“ဟင် ... ”

“ပြောင်း ... ”

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ မြူကမ်းပေးလိုက်တဲ့ လက်ကိုလည်း
ပြောင်းခနဲနေအောင် ရိုက်ချပြီး အဝေးနှင့် ... ချာခနဲလှည့်ထွက်
သွားခဲ့ပြီ။

သူ့ရဲ့ကျောပြင်လေးကိုငေးကြည့်ရင်း ... ပြီးလိုက်မိတာ ရင်
ထဲမှာတကယ်ကို နင့်နင့်လေး။ အဝေးနှင့်ရယ် ... မင်းအတွက်
မ၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ ဆောရီးကွာ ... မင်းကို မ၊တကယ်ပဲ
တောင်းပန်တယ်သိလား ... ။

အညိုရောင်ကတော့ မြူမျက်ဝန်းကလေးတွေကိုပဲ တအံ့
တဩလေးစိုက်ကြည့်ရင်း ... အသက်ရှူမှားနေခဲ့ပြီ။

အခန်း (၆)

သူမ အိပ်လို့မရတော့ပါ။

နာကျင်ရခြင်းတစ်ခုနှင့်အတူ ခပ်ပြင်းပြင်း နှင်းဆီရနံ့လေး
တစ်ခုကပါ သူမအနားမှာ ခြောက်လှန့်ပြန်လွှင့်နေဆဲ။ အိပ်တော့
ညီဟု စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ပြီး မျက်ဝန်းတို့ကို စုံမှိတ်ထားပြီးလေမှ
အသိမဲ့စိတ်တို့၏ လှုပ်နှိုးမှုတွေကြောင့် ငေါက်ခနဲ ထ၊ ထ၊ ထိုင်
ထိုက်ရတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်ရှိနေပြီလဲ။

ဘယ်တော့မဆို သူမညအိပ်ရာဝင်လေလျှင် အသားပျော့
ညော့ ခပ်ပါးပါးအဖြူရောင် ညဝတ်ဂါဝန်ရှည်ဖားဖားလေးတွေကိုပဲ
သူမက စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ဝတ်တတ်တာမို့ အိပ်ရာထက်မှထ
တာ ခုတင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်ရလေတိုင်း စွဲမက်ဖွယ်ရာ ကိုယ်လုံး
ထုလှလေးက ညဝတ်ဂါဝန်ရှည်လေးရဲ့အောက်မှာ ဝင်းဝင်းထင်း
ထင်းကလေး ပေါ်လာရမြဲဖြစ်သည်။

သူမရဲ့တစ်ယောက်အိပ် Master Bed Room အခန်းကျယ်
ပြီးနှင့် ကပ်လျက်က READING Room ထဲမှာတော့ ညအိပ်ရင် စာ

ဖတ်ရင်း အဆင်သင့်သောက်ဖို့ ရေခဲခဲ။ Coffee ရယ်ဒီမိတ်ခေါက်ဆွဲ
ခြောက်ထုပ်များနှင့် ချောကလက်မုန့်များစွာတို့က အမြဲလိုလို
အဆင်သင့်ရှိနေခဲ့ပြီသား။

ခုတော့ ... ဒီညမှာမှ ထူးထူးခြားခြား။

အိပ်၍မပျော်နိုင်တာမို့ READING Room ထဲသွားကာ
ကော်ဖီပူလေးတစ်ခွက်ကို ကိုယ်တိုင်လေးပျော်ကာ သောက်နေ
စဉ်မှာပဲ သူမရဲ့ ဟန့်ဖုန်းမြည်သံလေးက အထိတ်တလန့်လေး
ပေါ်ထွက်လို့ လာခဲ့ပြီ။

“တီ ... တီ ... ”

“တီ ... တီ ... ”

ဒါနဲ့ပဲ ကော်ဖီခွက်ကလေးကိုချကာ ဖုန်းကလေးကိုဖွင့် နား
ထောင်လိုက်စဉ်မှာတော့ ...

“ဟဲလို ... ”

ဖုန်းထဲမှာ မြူကြားဖူးနေကြမဟုတ်သည့်အသံကလေးတစ်ခု

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ... ကျွန်မ မြူနှင်းစေရာပါ”

“ဟွန်း ... ကျွန်တော် အဝေးနှင်ပါ ... ”

“အို ... မင်း ... ”

လက်ထဲက ဟန့်ဖုန်းလေးပြုတ်ကျသွားလှမတတ်ဖြစ်ကာ
မြူတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွား၏။ အဝေးနှင်တဲ့ ... နေ့လည်ကပဲ
လိုက်ဖြာနာကျင်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ သူမကိုစိုက်ကြည့်ပြီး သူမ
ရှေ့ကနေ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေခဲ့တဲ့ အဝေးနှင်။ ကြည့်စမ်း
ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ဖုန်းဆက်ရသလား။

“နေ့လည်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ ရိုက်သွားတဲ့ခင်ဗျားရဲ့ရိုက်

ချွတ်က ပြင်းလွန်းလို့ ကျွန်တော်အရမ်းခံစားနေရတယ်ဗျာ ...
အကြောင့်မို့ ဒီအချိန်ကြီး ဖုန်းဆက်လိုက်ရတာ ... ဆောရီးနော်
ခေါ်မြူနှင်းစေရာ ... ”

“ရပါတယ် ... ကဲ ... ပြော၊ တို့ကိုမင်းဘာပြောချင်သလဲ”

“ကျွန်တော် ... တစ်နေ့နေ့မှာ ခင်ဗျားကိုရအောင်သိမ်းပိုက်

ဉာ ... ”

“အို ... ကြည့်စမ်း ... ”

မြူ မျက်တောင်လေးတွေကော့ကာ၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပန်း
ဆွေးရောင်တွေ စိုဖုံးသွားသည်။

“အဟင်း ... ကျွန်တော်ပြောတာ ရှင်းပါတယ်နော် ခေါ်မြူ
နှင်းစေရာ ... တစ်ယောက်တည်းပဲတိုက်ရတိုက်ရ ခေါ်ဘဏီတပ်

ကြီးနဲ့ချီလာပြီးတော့ အရပ်လေးမျက်နှာကိုပဲဝိုင်းရဝိုင်းရ ... နောက်
နဲ့တစ်နေ့မှာ ခင်ဗျားကိုရမှ ကျွန်တော် လုံးဝကျေနပ်မယ်”

“မင်းပြောချင်တာ ... ဒါပဲလား ... ”

“ဟာ ... နေဦးနော်၊ ခင်ဗျား ဖုန်းမပိတ်လိုက်နဲ့ဦး ... ”

အသံလေးက မာမာလေး။

ဖုန်းပြောရင်းနဲ့တောင် မင်းမျက်နှာလေးက တင်းနေပြီလား
အဝေးနှင် ... ဒီလောက်ဆိုရင် မင်းမဆိုးပါဘူး၊ တို့ကိုမာနကြီးကြီး

ထည့်တည့်တင်းတင်းကလေးနဲ့ မင်းဘက်ကစပြီး စစ်ကြေညာ
ထိတ်တာကို မ၊သဘောကျတယ်။ ကဲ ... မင်းကြိုက်သလောက်

ကြည့်စမ်း၊ မ၊နားထောင်မယ်။

“မပိတ်ပါဘူး အဝေးနှင်ရယ် ... မ၊ရဲ့ဖုန်းထဲကို မက်နေ့စစ်
ပြောင်ပို့ပြီး စိမ်ခေါ်သွားတာလေးကို မ၊သဘောကျမနတော့

အဟင်း ဒီလိုယောက်ျားလေးမျိုးကလည်း မ၊ရဲ့ဘဝမှာ အရမ်းရှားတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ... မင်းကို မ၊တစ်ခုပဲ ပြောချင်တာက ...

“ဟင် ... ခင်ဗျားဘာပြောချင်တာလဲ ...”

“မင်းကို သနားတယ် ...”

“ဗျာ ...”

“ဟား ... ဟား ...”

အံ့ဩသွားသံကလေးနှင့်အတူ တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရတာက ရယ်မောဟားတိုက်ချပစ်လိုက်တဲ့ အဝေးနှင့်ဆီက ရယ်သံလွင်လွင်ကလေး။

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား တကယ်ညှက်တယ်သိလား၊ ဒေါ်မြနှင်းစေရာရယ် ... ခင်ဗျား တကယ်ညှက်တယ်ဗျာ ...”

“ဟား ... ဟား ...”

ဖုန်းထဲမှာ သူ့ရယ်သံလေးတွေနဲ့သာ အဆက်မပြတ်လေးညီသွားခဲ့ရ၏။ မြူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ချထားသည့်ကော်ဖီခွက်ကလေးကို လှမ်းယူကာ တင့်စာလေး သောက်လိုက်သေး၏။

“ဘာလဲ ... ဒေါ်မြနှင်းစေရာ၊ အဲဒီလို တော်ကီကလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြီးကို ခင်ဗျားအပိုင်ချုပ်သွားခဲ့တာလား၊ အဟင်အခုပွဲမှာ ... ခင်ဗျားရင်ဆိုင်ရမှာ ... အရိပ်ထင်မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒေါ်မြနှင်းစေရာရဲ့ ... အဝေးနှင့်လေ၊ လှပအေးစက်တဲ့ ခင်ဗျားမျက်လုံးတွေကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်ပြီး မာနခြင်းဖြင့် အသည်းချင်လို့ ဟိုးအဝေးကြီးကနေ အဝေးနှင့်ပြန်လာခဲ့တာ ...”

“အို ...”

ကြည့်ပါဦး။ လှပအေးစက်တဲ့ ခင်ဗျားမျက်လုံးတွေကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်ပြီး မာနခြင်းဖြင့်အသည်းခွဲချင်လို့ ဟိုးအဝေးကြီးကနေ အဝေးနှင့်ပြန်လာခဲ့တာတဲ့။

“အဟင်း ... ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို တကယ်အပြင်မှာတွေ့လိုက်ရတော့လည်း ကျွန်တော် လက်ဖျားခါသွားရတယ် ... ပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ... တကယ်ပက်ပက်စက်စက်လှတယ်၊ ခရေစီရောင်ဒေါက်ကလေးစီးထားတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ခြေထောက်ကလေးတွေ ခြေဖမိုးလေးတွေကအစ ဝင်းထင်းအိစက်ပြီးတော့ ရှင်းသန့်နေတာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကလည်း သိပ်ကိုစွဲမက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ နုအိဝင်းဝါနေတဲ့ နားထင်စပ်လေးနှစ်ဖက်မှာ အမျှင်လိုက်လေးကျနေတဲ့ဆံပင်လေးတွေကအစ တအားချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အဟင်း ဒါကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှောက်လာရင်း ခင်ဗျားသိပ်လှတာတွေ ငေးကြည့်လိုက်မိလို့ ... အိစက်နေတဲ့ခင်ဗျားရဲ့ ဒေါက်ကလေးတစ်ဖက်ရဲ့အောက်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့နှင်းဆီလေး စိစိညက်ညက်အခြေခံလိုက်ရတာ၊ ဒါ ... ဒါ ... ကျွန်တော် ရှုံးသွားတာလား ဒေါ်မြနှင်းစေရာ ...”

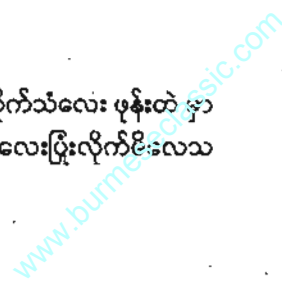
“မင်း ... မရုံးပါဘူး အဝေးနှင့် ...”

“ဗျာ ... ဒါဆို ဘယ်သူရှုံးသွားတာလဲ”

“တို့ ... ရှုံးသွားတာ”

“ဟာ ... အဲဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး ...”

ဟိုဘက်က ခါးခါးသည်းသည်းငြင်းလိုက်သံလေး ဖုန်းထဲမှာ ပေါ်လာသည်။ ဒါကိုပဲ မြူက ... ရင်နင့်နင့်လေးဖြိုးလိုက်မိလေသလား။

လှိုင်းတို

“လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ ကမ်းပေးလိုက်တဲ့တို့ရဲ့လက်ကို ပြောင်းခနဲရိုက်ချပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တို့ဘဝမှာ ... ပထမဦးဆုံးတွေ့လိုက်ရလို့ ရှုံးသွားတာ”

“ဗျာ ...”

“မင်း ... သိပ်တော်တယ်အဝေးနှင့် ... မင်းပစ်လိုက်တဲ့မြားကိုမြင်လိုက်ရပါလျှက်နဲ့ တို့ဘက်က မရှောင်နိုင်ခဲ့တာ။ ဒါ ... တို့နဲ့ ညှိဖျင်းမှုပဲ။ အဲဒီအချိန်လေးမှာပဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးမဝင်ချင်လို့ ပိတ်ထားခဲ့ရတဲ့ တံခါးလေးတစ်ချပ်ကို အသိမဲ့သွားတဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ ဖွင့်ပေးလိုက်မိလို့လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ တို့ကအရင်လက်ကမ်းပေးလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားခဲ့ရတာ ...”

“ဟာ ... ညက်တယ် ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ၊ ခင်ဗျားလုံးဝညက်တယ်ဗျာ ... ဟား ... ဟား”

မြူ အမှန်အတိုင်းလေး ဝန်ခံလိုက်မိတာကိုတောင် သူက တဟားဟားလေးနဲ့ လှောင်ရယ်လိုက်ပြန်ပြီ။

“ဟင် ... အဝေးနှင့်၊ မင်းဘာရယ်တာလဲ ... တို့ပြောတာကို မယုံလို့ မင်းရယ်လိုက်တာလား”

မြူအသံလေးက တကယ့်ကိုပဲ လှိုက်တုန်သွားခဲ့၏။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ သွေ့ခြောက်သွားခဲ့သလို တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရိုန်းရိုန်းနွေးနွေးလေး ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒီမှာ ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ...”

“ပြောလေကွာ ... အဝေးနှင့်”

“ခင်ဗျားကို အဝေးနှင့်စိမ်ခေါ်နေတာ မာနခြင်းပြိုင်အသည်း ခွဲဖို့ စိမ်ခေါ်နေတာ ... ကျွန်တော် ပစ်လိုက်တဲ့မြားတွေကလည်း

ခင်ဗျားနုလုံးသားတည့်တည့်နေရာကိုပဲ ထိအောင်ပစ်မှာ ... ထွန်တော့ကိုကိုကြီးကို ခင်ဗျားပစ်ခဲ့တဲ့ မြားဟောင်းမြားပျက်တွေကို ခင်ဗျားပြန်သုံးဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ အဲဒီမြားတွေကို ထုတ်သုံးပြီးပြန်စစ်မယ်ဆိုရင် ဒီပွဲမှာ ခင်ဗျားရှုံးသွားလိမ့်မယ် ...”

သည်စကားကြောင့် မြူနှုတ်ခမ်းလေးပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်လေး အစ်ခုဖြတ်ပြေးသည်။ သူ့ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ ဆည်း မြူချက်ခြင်းသဘောပေါက်၏။ မြူဖွင့်ပြောလိုက်မိသော တံခါးတစ်ချပ်ကိုပင် ထောင်ချောက်တစ်ခုရယ်လို့ သူတပ်အပ်စွတ်နဲ့နေခဲ့တာလား။

“အဟင်း ... ကောင်းပြီလေ အဝေးနှင့် ... မင်းဖြစ်စေချင်တာပဲ တို့ကိုပြောပါ ...”

“တစ်နေ့နေ့မှာ ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းပိုက်နင်းချေပြီးတော့ ကျွန်တော်အောင်ပွဲခံချင်တယ် ... ခင်ဗျားရင်ကိုခွဲ ခင်ဗျားအသည်းကိုထုတ်ပြီး ... ခင်ဗျားရှေ့မှာပဲ မီးပုံနို့ပြုချင်တယ်”

“အဲဒါ ... မင်းဆန္ဒနော် ...”

“ယုံ ... ထား ... လိုက် ...”

သူတစ်လုံးခြင်း ပြောသည်။

“ဟွန်း ...”

“ဒါပေမဲ့ ... မ၊မင်းနဲ့မပြိုင်ချင်ဘူး”

“ဗျာ ...”

“အပြစ်မရှိတဲ့သူတစ်ယောက်ကို အနိုင်မယူချင်လို့ မ၊အရှုံးပေးထားတာ”

“ခင်ဗျားနော် ... ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုလုပ်ပြီး ပြိုင်ပွဲထဲကနေ နှုတ်ထွက်သွားဖို့ ခင်ဗျားမစဉ်းစားနဲ့ ... ခင်ဗျားရဲ့ပြိုင်ဘက်တိုင်းကို

အပြစ်တမ်းအလဲထိုးပြီးတော့မှ ခင်ဗျားအနင်ယူလာခဲ့တာလေ။ အခု

ခင်ဗျား ... ကြောက်နေပြီလား ... ”

“မင်း ... မ,ကို ကြိုက်သလိုစွဲချက်တင်နိုင်တယ် အဝေးနှင့်”

“ဒီမှာ ... ကျွန်တော်နဲ့လုံးသားထဲမှာ လောင်နေတဲ့မီးက ခင်ဗျားရဲ့မျက်ရည်တွေ၊ ခင်ဗျားရဲ့နုလုံးသွေးတွေနဲ့ငြိမ်းမှ ငြိမ်းမယ့် မီး ... ကျွန်တော့်ကိုကိုကြီးအတွက် အားလုံးကို ခင်ဗျားပြန်ပေးဆပ် ရမယ်”

“မင်းကိုရုံးရမယ်ဆိုရင်လည်း မ,က ကျေနပ်ပြီးသားပါ”

“ဟား ... ဟား ... ဒီလိုအပြောလေးတွေနဲ့ ယောက်ျား တယ်နှစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားအသည်းခွဲပြီးပြီလည်းဟင်၊ ကျွန်တော် က အရိပ်ထင်မဟုတ်ဘူးနော် ... အဝေးနှင့် ... ”

“မင်း ... မင်းအရူးမထ၊ချင်စမ်းနဲ့၊ မင်းနဲ့လက်ရည်ချင်းမမျှ ဘူးထင်လို့ မင်းကို မ,တောင်းပန်နေတာ၊ မင်းနောက်တစ်ခါ မ,နဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ မ,မင်းကို ဒါပဲပြောမယ် ... ”

တိခနဲနေအောင် ဖုန်းကို မြူ ... ပိတ်ချလိုက်ပြီ။

သူ့ဟိုဘက်ကနေ ဘာတွေအော်နေမလဲ ... ဘယ်လိုတွေ ပေါက်ကွဲနေမလဲ။

မြူမသိချင်တော့ပါ ...

ဒေါပွပွကလေးနဲ့ပဲ မြူအိပ်ပျော်သွားခဲ့ရတာ မနက်မိုးလင်း တဲ့အထိ။

အခန်း (၇)

“အို ... ကြည့်စမ်း။ ရှင်ရောက်လာပြန်ပြီ ... ”

သည်တစ်ခါလည်း သူ့ကိုကြည့်ကာ လွှာအုံ့သြခွဲပြန်ပြီ။

ဟိုနေ့ကပဲ ကုမ္ပဏီမှာ အနက်ရောင်နှင့်ဆီလေးတစ်ပွင့်နဲ့

အာစိမ်ခေါ်သွားတဲ့လူ ... စုတော့လည်း သူ့လက်ထဲမှာ နင်းဆီလေး

အလောတော့ပါလား။

လွှာက လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့တစ်ခါသုံးရေမွှေးဘောပန်

လေးကို စားပွဲပေါ်ဒေါက်ခနဲပစ်ချရင်း ... ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပဲ နှုတ်

ဆက်လိုက်မိသည်။

“ငါ ... မင်းရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်ဖို့လိုသေးလား”

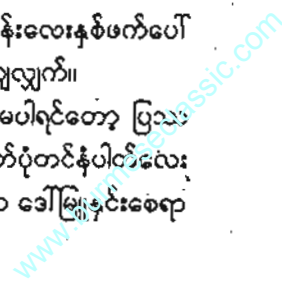
ထုံးစံအတိုင်း အဝေးနှင့်ကတော့ ပုခုံးစွန်းလေးနှစ်ဖက်ပေါ်

မှာ ဆံပင်ရှည်လေးတွေ ဖရိုဖရဲလေးထိကာကျလျက်။

“ဟာ ... ဟိုနေ့ကလို့ နင်းဆီမျိုးလေးမပါရင်တော့ ပြသ

အတိုတော့ပါဘူး၊ နာမည်နဲ့နေရပ်လိပ်စာ၊ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်လေး

ပြန်ရင် ရပါပြီ၊ ကဲ ... ပြော ရှင်တွေ့ချင်တာ ဒေါ်မြူနင်းစေရာ

ပဲလား

“... ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

“ရှင့်နာမည်က ... ”

“ဟာ ... ဟိုနေ့ကလဲ တစ်ခါဖြေပြီးပြီလေ ... ”

စူပုတ်ပုတ်မျက်နှာကလေးနှင့် သူငဲ့ကြည့်သည်။

“ဆောရီးနော် အဝေးနှင့် ... ရှင့်နာမည်လေးက ယောက်ျား

လေးတွေကြားထဲမှာတော့ ... တော်တော်ရှားတဲ့ နာမည်လေးနဲ့

မာကြောကြော ဝှုတ်ဆတ်ဆတ်ပြောတတ်တဲ့ စရိုက်လေးနဲ့လည်း

တော်တော်လိုက်တယ်သိလား ... ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မကတော့

သဘောကျတယ် ... ပြောပါဦး၊ ဒီနာမည်လေးကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်

မျိုးလေးနဲ့ ပေးခဲ့တာလဲ ... ”

“ဟာ ... မင်းစစ်စစ်ပြန်ပြီ ... ”

“ဟာ ... စပ်စုတာမဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်

ထင်လို့မေးကြည့်တာပါ”

“ဟာ ... အဲဒါလည်း မင်းကိုပြောပြီးပြီလေ ... ”

“အဝေးနှင့် ... အဝေးနှင့် ... ငါသိပ်မုန်းတဲ့မိန်းမတစ်

ယောက်ကို စကြာဝဠာမဟာတံတိုင်းရဲ့ အဝေးဆုံးအပြင်ဘက်

ရောက်အောင် နှင်ပစ်မယ့်အဝေးနှင့်လေ ... ရှင်းတယ်နော်၊ ထ

မမေးနဲ့ ... ဟွန်း ... ”

“အမလေး အဝေးနှင့်ရယ် ... ရှင့်ဒေါသက ကြီးလိုက်တာ

လွှာပုခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲလေးတွန့်ကာ ပြီးလိုက်

ရပြန်ပြီ။

ပြီးတော့မှ နာမည်နဲ့အချက်အလက်တွေကို ကဒ်ပြာ

လေးမှာပါ လွှာက တစ်ခါတည်းရေးထည့်သည်။

“ခဏလေးနော် ... အဝေးနှင့်၊ အပေါ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီးတွေ့

ခွင့်တောင်းရဦးမယ် ... ခဏလေး ... ခဏလေး ... ”

သည်တစ်ခါတော့ လွှာသွက်သွက်လေးပဲ လှုပ်ရှားသည်။

ဖုန်းခွက်ကလေးကိုမကာ MDဆီကို တစ်ခါတည်းလှည့်

ထိတ်၏။

“MDလား ... လွှာနဲ့ညှိကြိုက် ဆက်နေတာပါ”

“ပြောလေကွာ ... ဘာအရေးကြီးလို့လဲ ... ”

“အဝေးနှင့်ဆိုတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်က MDနဲ့တွေ့ချင်

အယ်ဆိုပြီး လာခွင့်တောင်းနေလို့ ... ”

“အဝေး ... အဝေးနှင့်ဟုတ်လား ... ပြဿနာပဲလွှာရယ်”

MD အသံမပေးတော့ဘဲ ခဏညှိမိပြီး စဉ်းစားနေပုံရ၏။

နောက်တော့မှ ...

“မထူးတော့ဘူးလွှာ ... မင်းကိုယ်တိုင် မ၊ရုံးခန်းကိုခေါ်လာ

”

“အို ... စိတ်ချ MD ... စိတ်ချ ... စိတ်ချ ဒါပဲနော် MD”

“အဟင်း ... ”

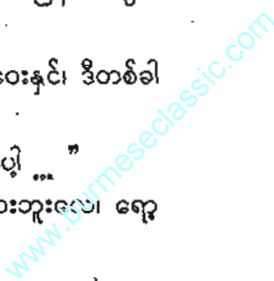
ပင့်သက်လေးချပြီးတော့မှ MDဖုန်းလေးက ပြန်ပိတ်သွား

“ကဲ ... ရှင်ကံကောင်းတယ်သိလား အဝေးနှင့်၊ ဒီတစ်ခါ

... ရှင့်ကို MD က တွေ့ခွင့်ပေးလိုက်ပြီ”

“ဒါဆို ... ငါအပေါ်ကိုတက်သွားလို့ ရပြီပေါ့ ... ”

“ဟာ ... ဒီအတိုင်းတက်သွားလို့ မရသေးဘူးလေ၊ ရော

ဒါလေးကို ရှင်လည်ပင်းမှာ ချိတ်လိုက် ... ”
လွှာက ဖဲကြီးအပြောရောင်လေးနှင့် ဖောက်ဆက်ကာ ထို
ထားသည် စဉ်တွေ့ရင်ကဒ်ကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်တော့ နှုတ်
ခမ်းမဲ့လေးနှင့် အဝေးနှင်က လှမ်းယူသည်။

“လာ ... ရှင့်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ရမှာ ... ”
လက်ထဲက ရေမွှေးဘောပန်လေးကို ထောက်ခနဲအသံတက်

ချက်မြည်သွားအောင် နှိပ်လိုက်ပြီးတော့မှ ... လွှာက ရှေ့က
ဦးဆောင်ထွက်သည်။

- “ဟွန်း ... တော်တော်ကိန်းခန်းကြီးတဲ့ ကုမ္ပဏီ”
- “ကဲကွာ ... ”
- “ဒုန်း ... ”
- “ဂလုံး ... ”
- “အို ... ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ ... ”

အဲလိုလည်း ကွပ်တစ်တစ်စတိုင်လေးနဲ့ အပြစ်မရှိတဲ့တိုင်း
လေးကို ဒုန်းခနဲ ဝိတ်ကန်ပစ်လိုက်သေးရဲ့။

“မင်း ... ငါ့ကို ဘာမှပြန်မမေးနဲ့လေ၊ မင်းတို့ MD ငါ့
အနိုင်ယူသွားတာ မကျေနပ်လို့ ဝိတ်ကန်ပစ်တာ”

ဒါကိုတော့ အလုပ်ကထွက်ပြီး နိုင်ငံခြားကိုရောက်သွား
မမအဖြူရောင်ရဲ့ညီမလေး အညိုရောင်က ပြောလို့လွှာသိထားခဲ့
သားပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ ရှင်ရုတ်ရုတ်သံသလုပ်ပြီး ဒေါ်မြူ
စေရာရင်ဘတ်မှာ နှင်းဆီလေးထိုးစိုက်ခဲ့တာကို ဒေါ်မြူနှင်း
က ပြောင်းခနဲရိုက်ချပြီး၊ ရှင်ရဲ့ကမ္ဘာကျော်နှင်းဆီလေးကို ဒေါ်
နပ်နဲ့ နှင်းချပစ်ခဲ့တာတဲ့လေ။

ဒါကြောင့်မို့ ... ရှင်ကို ကျွန်မပြောခဲ့တာပေါ့။ ဒီလိုနှင်းဆီမျိုး
ထစ်ပွင့်မဟုတ်ဘူး အစည်းလိုက်ီယူလာပြီးပြိုင်လည်း ဒေါ်မြူနှင်း
စေရာကို ရှင်ဘယ်တော့မှ မနိုင်ပါဘူးလို့။ နှင်းဆီလေးကိုတော့
ကျွန်မ တော်တော်နှမြောတယ်သိလား ... အပြင်မှာလိုက်ရှာဝယ်
ဖို့တွေ့ရင်တောင် ဈေးကြီးကြီးပေးရမှာနော်။

“နေ ... နေပါဦး၊ အခု ... ငါတို့က ဘယ်အထပ်ကိုသွားရမှာ
ဏဲ”

“ဟင် ... ရှစ်လွှာက ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ Special Visiting
Room ကို Lift ကနေတစ်ဆင့် တက်ရမှာလေ”

“ငါ ... မင်းကို သိချင်တာလေးတစ်ခုမေးရင် မင်းဖြေနိုင်
လား”

“ဟင် ... ဘာမေးမလို့လဲ”
လွှာ ... တအံ့တဩလေး ပြန်ကြည့်မိ၏။

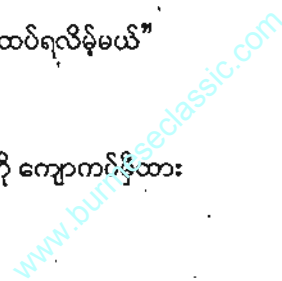
“ဒေါ်မြူနှင်းစေရာနဲ့ပြိုင်ရင် ငါနိုင်မယ်ထင်သလား”
“ဟာ ... အဲဒါ ဟိုတစ်ခေါက် ရှင်လာတုန်းကတည်းက ရှင်
နယ်လို့ ကျွန်မကြိုပြောပြီးသားလေ ... ”

လွှာစဉ်းစားနေစရာမလိုဘဲ တစ်ခါတည်းဖြေချသည်။
“အဲဒါ ... မင်းမှားနေပြီ ... ”

“ရှင် ... ”
“တစ်နေ့နေမှာ မင်းတို့ MD ငါ့ကိုလက်ထပ်ရလိမ့်မယ်”

“သနားတယ်”
“ဘာ ... ”

Lift ထဲက ပြောင်လက်သောသတ္တုနံရံကို ကျောကပ်မို့ထား

ရာမှ သူ ... လွှာကို ချာခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

“ရှင်ပဲ စောစောက ကျွန်မကိုပြောခဲ့တာလေ။ မင်းတို့အိမ်ဒီ ငါ့ကိုအနိုင်ယူသွားတာ မကျေနပ်လို့လိုက်လာတာဆို ကျွန်မတို့အား လုံးကတော့ ကိုယ့်အိမ်ဒီကိုကိုယ်ယုံတယ် ... အိမ်ဒီနဲ့တွေ့လိုက် တိုင်းမှာ ရှင့်ဆံပင်ထိပ်ဖျားလေးကနေ ခြေဖျားလေးထိပ်ကိုရောက် သွားတဲ့အထိ တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်မသွားရင် ကြိုက်သလိုပြော”

“ငါ ... ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ထို့ ... ”

“ဟော ... ရှစ်လွှာကိုရောက်ပြီ ... ”

“ဟင် ... ”

Lift တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် မြင်လိုက်ရသမျှ အရာအားလုံးဟာ တောက်ပသစ်လွင်ခမ်းနားနေခဲ့လျှက် ရေမြှုပ်ကောစောအိအိ လေးတွေပေါ်က လှမ်းလျှောက်လာရတော့လည်း တိမ်စိုင့်တွေ ပေါ်က လျှောက်လာခဲ့ရသလို။

ညာဘက်ကိုကွေ့လိုက်တော့ Special Visiting Room ကို ရောက်သွားသည်။

“လာ ... အဝေးနှင့်၊ ရှင် ... ဒီအခန်းကနေပဲ ဒေါ်ဖြူနှင်းခေရာကို ထိုင်စောင့်နေရမှာ”

အခန်းကျယ်ကြီးထဲကနံရံတွေပေါ်မှာ တခမ်းတနားပြင်ဆင်ထားသမျှတွေကိုကြည့်ရင်း ဒေါ်ဖြူနှင်းခေရာရောက်မလာခင်မှာပင်၊ တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်ချင်သလို ဖြစ်သွားရ၏။ နံရံလေးပင်စလုံးမှာမြင်နေရတာက ကြည်စိမ်းပြတ်သားသော ပန်းချီကားတွေ အချပ်လိုက် ထောင်ထားခဲ့သလို မြင်နေရတာမျိုး။

ပြောရရင် ... သစ်တောသစ်ပင်ကြီးတွေ၊ ငှက်ကလေးတွေ၊ ရေတံခွန်ကြီးတွေကပါ လှုပ်ရှားသက်ဝင်ပြီး ရေတွေတဝေါဝေါစီးကျနေတာမျိုး။ ငှက်ကလေးတွေက တကျွံကျွံနဲ့အော်မြည်ကာ ပျံသန်းသွားလာနေတာမျိုး။

ဟိုးအဝေးက ... တောင်ကုန်းလေးထိပ်မှာလည်း ကွေ့ဆောက်သောလမ်းကလေးနှင့်အတူ အပြာရောင်ဘန်ဂလိုလေးတစ်ဆုံးကိုလည်း လွှင့်မျောနေတဲ့ တိမ်တွေရဲ့အောက်မှာ မြင်နေရသည်။

“ဘာလဲ ... အဝေးနှင့်၊ ရှင်ဒီအခန်းကြီးကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေတာလား ... ”

“လုပ်မနေနဲ့ ... ငါဂျပန်မှာသုံးနှစ်ကျောင်းတက်လာတာ” သူက ဂရုမစိုက်သလို ပုန်းတွန့်ကာ ပြန်ဖြေ၏။

“အဟင်း ... ကြိုတုန်းလေးပေါ့နော်၊ ကြိုတုန်းလေးပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီ Special Visiting Room ကြီးတစ်ခုလုံးကို ပြင်ဆင်ပေးဖူးတာ ... ဘယ်ဂျီယံမှာနေတဲ့ ဒေါ်ဖြူနှင်းခေရာရဲ့ စီးပွားဖက်ကိုင်ဆွဲတစ်ယောက်က အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့် ဒေါ်ဖြူနှင်းခေရာရဲ့ မွေးနေ့အမှတ်တရအဖြစ်နဲ့ ကြိုပြင်ပေးသွားတာ”

“ဟွန်း ... ”

“ဟို ... ထောင့်စွန်းမှာ ရထားတဲ့ Piano ဆိုရင်လည်း ပညာတက္ကသိုလ်တွေက ပါမောက္ခတွေကိုယ်တိုင် ပညာအရမ်းကောင်းပြီး Brain အရမ်းပြေးတဲ့ ဒေါ်ဖြူနှင်းခေရာအတွက် မွေးနေ့ဆောင်ပို့ပေးထားကြတာ”

တွေ့လား ... ဒီလိုပြောလိုက်တာကိုတောင် နှုတ်ခမ်းမဲ့မဲ့ နဲ့ပဲ ဒေါ်ဖြူနှင်းခေရာကို အထင်မကြီးသလိုလို၊ ဂရုမစိုက်သလို

လိုလုပ်နေတာ။

လွှာကလည်း မခံနိုင်လို့ ဆက်ပြောသည်။

“ဒီမှာ ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာဆိုတာ စီးပွားရေးလုပ်တဲ့နေရာ မှာ၊ အရမ်းတော်လွန်းလို့ ကမ္ဘာမှာ စောင်ရေအများဆုံးနဲ့အကျော်ကြားဆုံးထုတ်ဝေနေတဲ့ Conde Nest Traveler မဂ္ဂဇင်းကြီးထဲမှာ တောင် ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ အရည်အချင်းတွေကို တခမ်းတနား ဂုဏ်ပြုဖော်ပြပေးတာတောင် ခံခဲ့ရသေးတဲ့ဥစ္စာ၊ သူ့ဘွဲ့ရခဲ့တာတို့က Tourisnt Marketing Planning ဘာသာရပ်ကို ဘယ်ဂျီယံက ချီးမြှင့် တဲ့ပညာသင်ဆုနဲ့ ဥရောပနိုင်ငံတွေကနေ ဘွဲ့ရခဲ့တာ ... ”

“ဟာ ... မကြားနဲ့လေ ... ”

သူ မှန်ကုတ်ကုတ်လေး လျှာကိုလှည့်ကြည့်နေပြီး။

“ကြားတာမဟုတ်ဘူးလေ အဝေးနှင်ရဲ့ ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ နဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ အချက်အလက်တွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်ဘာမှ မသိဘဲနဲ့ ခံစားချက်တွေ၊ နာကြည်းချက်တွေနဲ့ ရှင်စွတ်ပြီးတော့ ပေါက်ကွဲနေမှာစိုးလို့ ကျွန်မကသတိပေးတာ၊ ပြီးတော့ ... ဒီအခန်း ထဲမှာထိုင်ရင်လည်း ဟိုဟာလျှောက်ကိုင်ကြည့်၊ ဒီဟာလျှောက်ကိုင် ကြည့်လိုက်လုပ်မနေနဲ့၊ စားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးလေးဆိုရင် ... ထိ လိုက်တာနဲ့ Alien မြည်သံတွေ တစ်ခန်းလုံးဆူညံသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါ Gentle Men တွေရဲ့ Classic Roon နားလည်လား ... ”

“ရှစ် ... ”

သူအမြင်ကတ်စွာ လျှာကိုမေတ္တာပို့လိုက်၏။

“ကဲ ... ကျွန်မသွားပြီနော်၊ နောက်ငါးမိနစ်လောက်စောင့် လိုက်ရင် ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ Good Luck

ဖိုးလပြည့်စာပေ

For you နော် အဝေးနှင် ... ”

လျှာ ... သူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးလိုက်ပေမယ့် သူက တော့ မျက်နှာလေးကိုမော့ကာ ဆံပင်တွေကို ဆတ်ခနဲခါပစ်လိုက် သည်။

တော်တော်ကိန်းခန်းကြီးတဲ့မိန်းမ ... ပြောရရင် ဒေါ်မြူနှင်း စေရာဆိုတာ ဒီလိုလား။

ဓာတ်နန်း (၈)

လုပ်မနေနဲ့ ...

ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ပဲ ဂုဏ်ကျက်သရေတွေတင့်တင့် အဆင့်အတန်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲမြင့်မြင့်၊ ဘယ်သူကမှ လိုက်လံ မမှီအောင်ပဲခမ်းနား ခမ်းနား ... အဝေးနှင့်ဆိုတဲ့ကောင်က လုံ့ဆ အေးဆေးပဲဆိုတာ ခင်ဗျားယုံထား ... ”

ဒါပေမယ့်ဗျာ ...

ခင်ဗျား ... ရိုက်သွားတဲ့ ရိုက်ချက်ကတော့ တကယ်ပြင်ဆင် တယ်။

အဲဒီညကဆိုရင် ကျွန်တော်တစ်ညလုံးအိပ်လို့မရခဲ့တာ ခင်ဗျားကြောင့်။

တည်တင်းအေးစက်လွန်းတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ထိ စိုက်ကြည့်ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်လိုးစိုက်ချလိုက်တဲ့ နှင်းဆီလေးထဲ ခ်ဗျား ရိုက်ချလိုက်တာ ... အဟွန်း ...

ကြိုက်တယ်ဗျာ ...

အဲဒီ Move တွေ၊ အဲဒီ Action တွေအောက်မှာ အဝေးနှုတ်

လုံးဝမျောသွားခဲ့တာ။

တစ်ယောက်တည်းတွေးရင်း ... နှုတ်ခမ်းလေးကို ဘယ်နှစ် ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ အဝေးနှင့်က ထပ်မံသည်။

“ဒေါက် ... ”

“ဒေါက် ... ”

အို ... ကြည့်စမ်း ... ဒေါက်ဖိနပ်သံလေး။

ဒါကို အဝေးနှင့် ... ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဟင် ... ”

သိပ်ကိုလှပအိစက်နေတဲ့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ။

အသားလေးကအစ ... တစ်ကိုယ်လုံးရွှေရောင်လေးပြေး လျက်၊ နဖူးလေးထိပ်ကနေ ခြေဖမိုးလေးဆုံးသွားရတဲ့အထိ ကြည့် လိုက်မိသမျှနေရာတိုင်းမှာ အသက်ရှူမှားရအောင် ညှို့ချက်တွေ ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာသည် သည်ကနေမှာ တော့ ပုလဲနှစ်ရောင်ဝမ်းဆက်လက်ရှည်ကလေးကို မြန်မာဆန်ဆန် လေးဝတ်ထားပြီး ... တည်တင်းဝင်းနှစ်သော မျက်နှာထားကလေး ခြင့် Special Visiting Room ထဲကို တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလို့ ဝင်လာ နေခဲ့ပြီ။

သူရင်တွေခုန်ပြီး ... တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားရတာကို ထည်း အဝေးနှင့်က မကျေနပ်ပါ။ လိုသလား ... ဒီလိုအခြေအနေ မျိုးတစ်ခုအောက်မှာ အဝေးနှင့်အသက်ရှူမှားပြီး ခံစားလိုက်တုန့် နေစရာ လိုသလား။ ဒီမျက်နှာ၊ ဒီနှုတ်ခမ်း၊ ဒီမျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ပဲ ထွန်တော့ကိုကိုကြီးကို ခင်ဗျား ... ညှို့ချက်ပြင်းပြင်းနဲ့ ဒီးလောင် တိုက်သွင်းသွားခဲ့တာလေ ... ဟွန်း ... ”

လွန်းကျိ

“မင်း ... မင်း ... တို့ရဲ့ ကုမ္ပဏီကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက် အဖြစ်နဲ့ ရောက်လာပြန်ပြီပေါ့လေ”

“ကျွန်တော် ... ခင်ဗျားနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးချင်တယ်ဗျာ”

သူ ... ဖျတ်ခနဲထ၊ ရပ်ကာ ကိုယ်ကလေးကိုပါ ချာခနဲလှည့်လျှက် သူမနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်ကိုပဲ မျက်နှာလှည့်သည်။ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို မကြည့်ရဲပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ ပထမဆုံးမျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တဲ့နေ့က သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို သူငေးကြည့်လိုက်မိလို့ ရှုံးခဲ့ရတာ။

ဘာပဲပြောပြော ... မြူကတော့ အေးဆေးပါ။

ထိုင်ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့် မြူမျက်နှာထားလေးက နည်းနည်းလေးတည်နေသလို ... ကိုယ်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲလှည့်လျှက် ... သူကျောပေးထ၊ ရပ်လိုက်သည့်အချိန်ကလေးမှာ မြူဖြင့် လိုက်မိတာလေးက နက်ရှိုင်းလှပစ္စာ။

“မင်း ... ဘာဆွေးနွေးချင်တာလည်းအဝေးနှင့် ... မင်းဖြစ်ချင်တာတွေ၊ မင်းလိုချင်တာတွေ၊ မ၊ ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆွေးနွေးစမ်း ...”

မြူ ... သူ့ကိုလမ်းဖွင့်ပေးလိုက်၏။

သူ့ပုံစံလေးကိုလည်း မြူသဘောကျသွားသည်။

“ဟာ ... ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တာတွေ ကျွန်တော်လိုချင်တာတွေအားလုံး၊ ကျွန်တော် တောင်းဆိုခဲ့ပြီးပြီလေဗျာ။ အခု ... ကျွန်တော်သိချင်တာက ... ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ... ဘယ်လိုသဘောထားမလည်းဆိုတာ သိချင်တာ ...”

လက်စားချေ နှစ်ဆီ

“ဒီမှာ အဝေးနှင့် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ။ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ...”

“မင်းကို ... လက်ရည်တူတဲ့ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ဇာယံတွေမှ ရွေးချယ်သတ်မှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဘယ် ... ဘယ်လို ...”

အဝေးနှင့် သူမကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တာ အယောင်ယောင် အမှားမှား။

ဒီထက်မှားတာက မျက်ဝန်းချင်း ... ဖျတ်ခနဲအဆုံမှာ မျက်တောင်တွေကို ကယောင်ကတမ်းပုတ်လျှက် ... အဝေးနှင့်လက်နတ်ချလိုက်ရတာပဲဖြစ်သည်။

တော်တော်လှတဲ့မိန်းမ ...။

လန်ထွက်နေအောင် ညှို့ချက်တွေ ပြင်းလွန်းလှတဲ့မိန်းမ။

သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို ဆက်ကြည့်နေလျှင်လည်း အဝေးနှင့် ထစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ရတော့မည်။

“အဟင်း ... အခုပဲ မင်းကြည့်လေ ... အဝေးနှင့်၊ မ၊နဲ့မျက်ဝန်းအကြည့်ချင်းဆုံးသွားတာနဲ့ မျက်လွှာလေးချပြီး ... မင်းမျက်နှာဆေးကိုလွှဲပစ်လိုက်တာ၊ အဲဒါ ... ရင်ခုန်တတ်တဲ့ယောက်ျားတွေပဲ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို စိုက်မကြည့်ရဲတာ ... ဒါနဲ့ ဆောင် မင်းက ... မ၊နဲ့မာနခြင်းပြိုင်အသည်းခွဲချင်သေးတယ်ဆိုတာ မင်းကိုကြည့်ပြီး၊ မ၊တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး ... ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်ုပ်ထံကနေ မင်းကိုမပြောလိုက်တာ၊ မ၊မင်းနဲ့မပြိုင်ချင်ဘူးလို့ မင်းနဲ့ အခြေပဲ အရှုံးပေးနေမယ်လို့လေ ...”

“အဲဒါ ... ကျွန်တော် သဘောမတူဘူး ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ”

လွန်းတုမိ

“အဟွန်း ... ဒါကတော့ အဝေးနှင့်ရယ် ...”
သူက ... သိပ်ကိုချစ်ဖို့ကောင်းသော ချာတိတ်လေးတစ်
ယောက်ကိုကြည့်ကာ ရယ်သလိုမျိုးလေးရယ်လိုက်တော့ ဒါကို
လည်း ... အဝေးနှင့် မခံစားနိုင်ပြန်ပါ။

“မင်းသဘောတူတာ ... မတူတာထက် မ,က ... မရင်ထဲ
မှာရှိနေတဲ့ အဖြူထည်သက်သက်ခံစားချက်လေးတစ်ခုကိုပဲ မင်းသိ
အောင်ပြောပြနေတာပါ။ မ,သဘောထားက မင်းကိုဖုန်းထဲမှာဖြော
ပြခဲ့တဲ့စကားအတိုင်း ဘယ်တော့မှပြောင်းလွဲသွားမှာမဟုတ်ဘူးဆို
တာ ... ကတိတစ်ခုအနေနဲ့ အတိအကျ မင်းယုံစေချင်တယ်။ ဖြော
ရမယ်ဆိုရင် ... မင်းဟာ နာကြည်းပေါက်ကွဲနေတဲ့စိတ်တွေနဲ့ အနုထိ
ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကိုကိုင်ပြီး ... မ,နောက်ကို လိုက်လာလို့”

“ဟား ... ဟား ...”

ခေါင်းကလေးကိုမော့ကာ ရုတ်တရက်လေး အဝေးနှင့်ရယ်
ချလိုက်မိပါပြီ။

“အို ... မင်းမရယ်နဲ့လေ ... အဝေးနှင့် ...”

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... တကယ်တော်ကိုညက်တယ်
ဒေါ်ဖြူနှင်းစေရာရယ် ... တကယ်ညက်တယ်ဗျာ၊ ဟား ... ဟား”

“ဖြောင်း ...”

ခေါင်းပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်မြှောက်လျက်၊ လက်ခုပ်တစ်
ချက်ကိုပင် ဖြောင်းခနဲအသံမြည်သွားအောင် အဝေးနှင့်တီးလိုက်
သေး၏။ ဒါကိုလည်း ... ဒုတိယအကြိမ်မြောက်အဖြစ်နဲ့ အဝေးနှင့်
လက်ခံလိုက်ရပြန်ပြီ။

ညှို့တံပြင်းပြင်းမှာ အားကုန်ဆွဲတင်းရင်း စိတ်ရှိသမျှလွှတ်

တင်ပစ်ခတ်ခဲ့လေသော မြားတစ်စင်းကဲ့သို့ သူမစကားတွေက ရင်
ထိုထွင်းဖောက်စိုက်ဝင်သည်။ ရှောင်လိုက်ဖို့လည်း သတိမရလိုက်
သလို လက်ခုပ်လေးတစ်ချက် ဖြောင်းခနဲတီးလိုက်မိစဉ်မှာ အံ့ဩ
တုန်လှုပ်သွားသောမျက်နှာကို မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းတစ်ဖက်မှာ ရိပ်
ခနဲမြင်သည်။ စစ်ပွဲက အခုမှ တကယ်စ,ခဲ့ပြီ။

“ဘာလဲအဝေးနှင့် ... မ,ပြောနေတာတွေကို မင်းမယုံကြည်
လို့ ဒီလိုရယ်သံမျိုး၊ ဒီလိုအမူအရာမျိုးတွေနဲ့ မင်းမ,ကိုတုန်ပြန်နေတာ
လား ... ဒီမှာ သေချာတာတစ်ခုကို မင်းနားလည်အောင် မ,ထပ်
ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ မ,ကလည်း ... တစ်နေ့နေ့မှာ မ,ဆီကို မင်း
ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေလို့စောင့်နေတာ ... ဂျပန်
မှာမင်းရှိနေတာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လှုပ်ရှားသွားလာပြီး ကျောင်း
တက်နေတာ ... ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတွေအားလုံး မ,ဆီမှာ အတိအကျ
ခုဆောင်းပြီးသား ...”

“ဘယ်လို ... မ ...”

သူနှုတ်ခမ်းစွန်းလေး ထောင့်တစ်ဖက်မှာ အံ့ဩရိပ်ကလေး
ထိတ်ခနဲထင်သည်။

“မင်းနဲ့ပတ်သက်နေသမျှ အချက်အလက်တွေကို ဘယ်
အတိုင်းအတာထိ မ,စုဆောင်းထားခဲ့သလဲဆိုရင် ကျောင်းအား
ထပ်ရက်တွေမှာ ကားတစ်စီးနဲ့မင်းလျှောက်သွားပြီး၊ ရှုမျှော်ခင်းပန်း
ခြံကားတွေ ဝါသနာအရ မင်းလျှောက်ရေးနေတာ ချယ်ရီပွင့်ချိန်ပန်း
ခြံကားတွေကို မင်းပိုပြီးသဘောကျခဲ့တာ ... မာရှေဒါဆိုတဲ့ ရွယ်ယူ
ဥပုန်ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်နဲ့ အရင်းနှီးဆုံး ကွမ်းလင်ပတ်
ဆတ်ခဲ့တာ မင်းမြန်မာပြည်ကို ပြန်ကာနီးအချိန်မှာ တို့ကျွန်ုပ်တို့လည်

လွန်းတပျီ

မှာရောင်းတဲ့ World Great Flower Shopping Center ထဲကနေ အလှဆုံး ပန်းစည်းလေးတစ်စည်းကိုဝယ်ပြီး လေဆိပ်မှာ မာရှေအီ ဆိုတဲ့ဂျပန်မလေးကို မင်းလက်ဆောင်ပေးခဲ့တာ ... ”

“ခင်ဗျား ... ”

သူလက်ဖျားခါသွားသည်။

ဒါကို အထိတ်တလန့်နဲ့လည်း သူမမျက်နှာကို ဒေရောသော ပါးလှည့်ကြည့်မိ၏။ သူမအမူအယာက ပြောင်းမသွားပါ။ နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်တာ၊ မဲ့လိုက်တာလေးတစ်ခုပဲ ... မျက်နှာမှာ အပိုသပ်သပ်လေးထပ်တွေ့ရသည်။ ပုံစံကတော့ ... ရောက်လာကာစက အတိုင်း ... ခြေနှစ်ချောင်းလေးချိတ်ထပ်ကာ အလှုပ်အရှားမပျက်အရယ်အမောမပျက်။

“အဟင်း ... ခဏလေး အဝေးနှင့်၊ မ၊ဆက်ပြောမယ်”

ခွင့်တောင်းသလို လက်ကလေးကာလျှက်၊ နောက်ထပ်အပြုံးလေးတစ်ခုကို သူမကပဲ ဖန်ဆင်းသည်။ ပြီးတော့မှ ... မျက်တောင်တွေကို ဖျတ်ခနဲကော့ကာ။

“မင်းဂျပန်ကနေ မြန်မာနိုင်ငံကိုပြန်ဖို့ Narita လေဆိပ်ထိ ဘယ်လိုအင်္ကျီ၊ ဘယ်လိုဘောင်းဘီအရောင်မျိုးလေးဝတ်ပြီး ပြန်လာတယ်ဆိုတာကအစ၊ ဒီကနေ ... သတင်းတွေအကျန်လုံး မ၊ရခဲ့တာပုံမှန်လေယာဉ်ထွက်ချိန်ထက် ဆယ့်ငါးမိနစ်နောက်ကျသွားတာ Tamura တောင်တန်းကြီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ မြူတွေအထပ်ထပ် ပိတ်နေအောင်ကျပြီး မြင်ကွင်းမရှင်းလို့ Bangkok က Dunmore လေဆိပ်ကို ရောက်တော့လည်း ပုံမှန်ကြာချိန်ထက် ဆယ့်ငါးမိနစ်နောက်ကျပြီးမှ လေယာဉ်ဆိုက်လာတာ Transis လက်မှတ်ကိုကိုး

ထားတဲ့မင်းက Bangkok ကနေမှတစ်ဆင့်၊ လေယာဉ်ပြောင်းစီးရတာ၊ က ... မင်းယုံပြီလားအဝေးနှင့်၊ မြန်မာပြည်ကို မင်ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ မင်းကိုကြီးခံလိုက်ရတာတွေကိုသိပြီး၊ နှင်းဆီလေးတစ်ဋွင့်နဲ့ မ၊ဆီကိုမင်းလိုက်လာတော့မှာ ကြိုသိနေလို့၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့အချက်အလက်တွေကို မ၊က ကြိုစုဆောင်းထားခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအလယ်လမ်းမှာ မင်းကိုမ၊တွေ့လိုက်တော့ ... ”

“ဘာဖြစ်သွားလဲ ... ”

“မင်းကို မ၊ရှုံးရတော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်တယ်”

“ဗျာ ... ”

“မ၊မင်းနဲ့ မပြိုင်ချင်တော့ဘူး”

“ဟား ... ဟား ... ”

ပုခုံးစွန်းနှစ်ဖက်ပေါ်က ဆံပင်ရှည်တွေ ဘယ်ညာလှုပ်သွားရသည်အထိ မျက်နှာလေးကိုမော့ကာ အဝေးနှင့်က ရယ်သည်။ ဒါကို ထည်း ... မြူကိုယ်တိုင် ငေးကြည့်နေလိုက်တာ၊ မျက်တောင်ကော့ဆေးတွေကို မခတ်နိုင်အောင်ပါတဲ့။ အပြစ်ရှိသူနဲ့အပြစ်မဲ့သူ။ အရိပ်ချင်းလည်းမတူ၊ အရောင်ချင်းလည်းမတူ။ အဝေးနှင့်ရဲ့ကိုကိုကြီး အနိပ်ထင်က ပန်းဖျက်မုဆိုး ... ဒါကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ မြူလိပ်ပြာသန့်နဲ့သလောက် အဝေးနှင့်ကျတော့ ... မခံချင်စိတ်လေးတစ်ခုနဲ့ မြူထို့ ရင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာလေ။

တရားမျှတ၊သော အဖြေတစ်ခုကိုပဲ မြူကလိုချင်သည်။

ပိုဆိုးတာက မြူကိုအသက်ရှူမှားစေခဲ့တဲ့ သူ့မျက်ဝန်းပြာအော့ ထိုမျက်ဝန်းပြာတွေထဲမှာ အမုန်းရိပ်တွေကိုဖယ်လိုက်လျှင် သန့်စင်သောရိုးသားမှုနှင့် မဟုတ်မခံစိတ်ကလေးတစ်ခုလိုသာ

အထင်အရှားမြင်ရမှာဖြစ်သည်။ ဒါကိုလည်း ... မြို့သဘောကျ၏။ မြို့ မပြိုင်ချင်တော့တာလည်း အဲဒါကြောင့်ပါ။

ဒါပေမယ့် ... သူကတော့ ...

“ခင်ဗျား ... မာယာများဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့နော်၊ မ ... ကျွန်တော်က အရှင်လင်းဆုံးပြောပြီး စိမ်ခေါ်နေတာ၊ ကျွန်တော်ကို ကိုကြီးရဲ့မာနတွေ၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ အနာဂတ်တွေအားလုံးကို ခင်ဗျားအဆုံးသတ်ပစ်ခဲ့တာ၊ ယူတုန်းကယူခဲ့သလို ... ပြန်ပေးရ တော့မယ့်အလှည့်ကိုရောက်မှ ခင်ဗျားသွေးမပျက်နဲ့ ... ”

“မင်းက ဒီလိုထင်နေတာလား ... ”

“ထင်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ထင်ကြေးတစ်ခုနဲ့လည်း ကောက် ချက်ချဆုံးဖြတ်ချက်ချတတ်တာမျိုးလည်း ကျွန်တော် ဝါသနာမပါ ဘူး၊ ကျွန်တော် ... အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်နဲ့ ခင်ဗျား နောက်ကိုလိုက်ခဲ့တာ အဆုံးမဲ့စစ်ကြောညာဖို့လိုက်ခဲ့တာ ... နှလုံး သားတွေ၊ မျက်ရည်တွေ၊ အသွေးတွေ အသားတွေ၊ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်ကောက်ယူလို့မရတော့တဲ့အထိ တစ်စစဖြစ်အောင်တိုက်ဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ... ”

“အဲဒီလိုဖြစ်ရင် ... မင်းကျေနပ်မလား ... ”

“မမေးနဲ့လေ ... ဒါ ... ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ အတိကျဆုံး မျှော်လင့်ချက် ... ”

မြို့မျက်နှာကို သူ ... ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ အကြည့် နှစ်ခုဆုံသွားတော့ မြို့မျက်ဝန်းတွေ ရီဝေတောက်ပနေခဲ့၏။ သူက မျက်တောင်ပုတ်လျက် ... အကြည့်ကိုလှဲပြီး မြို့ကိုပါ ကျောခိုင်း ကာ တစ်ဖက်ကိုလှည့်ရပ်သည်။ မြို့နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးမှာ

အရိပ်ထင်သွားတာ အပြုံးမဲ့မဲ့လေးပါ။

“ဟွန်း ... ကောင်းပြီလေ အဝေးနှင့် ... မင်းကျေနပ်အောင် ဘာတွေကူညီပေးရမလဲ၊ မဆီကို လိုက်လာတာလည်း ပေါက်ကွဲ ခင်ခင်သံတွေနဲ့မင်းက လိုက်လာခဲ့တာ၊ ဒါကို ... မ၊ဘက်က နား ထည်ပေးရမှာပေါ့ ... ပြောပါ မ၊ကိုအားမနာပါနဲ့ ... ”

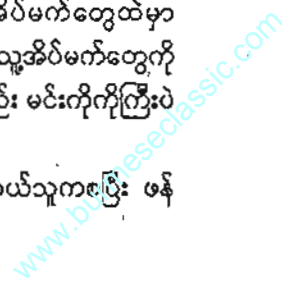
“ကျွန်တော်လိုချင်တာကို ပေးမယ်ဆိုတဲ့သဘောလား”

ရုတ်တရက် ... မြို့ပြန်မဖြေဖြစ်ပါ။

သူက ကျောခိုင်းထားပြီးသား။ ကိုယ်ကိုအနည်းငယ်လေး အစ်ခြမ်းစောင်းလျက် လှည့်မေးတော့ မြို့ ... အပြုံးလေးက နှုတ် ခမ်းလေးတွေကို လှုပ်သွားရုံလေး အဖော်ညှိသွားခဲ့၏။ မြို့ဘယ်လို ပြန်ဖြေရမလဲ။

“မ၊မင်းကို ပြောထားခဲ့ပြီပဲအဝေးနှင့် ... မင်းနဲ့ပတ်သက်နေ တဲ့ အချက်အလက်မှန်သမျှကို အတိအကျဆုံးမဟုတ်တောင် အနီး ဆီဆုံးစုဆောင်းထားခဲ့ပေမယ့် ... မင်းနဲ့ပြိုင်ဖို့ရည်ရွယ်ချက်မရှိခဲ့ တာ၊ မ၊ဝန်ခံတယ် ... မင်းကိုကိုကြီးကိုလည်း နစ်နာပါစေဆိုတဲ့စိတ် မျိုးနဲ့ မ၊ပတ်သက်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ... မိန်းကလေးတွေအပေါ်မှာ အနိုင်ယူလွန်းအားကြီးလို့ သင်ခန်းစာပေးရုံလေးသက်သက် မ- နည် ရွယ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် ... သူက မ၊ကို အရေးအမှူးစွဲလမ်းသွားခဲ့တယ်၊ သူ့အနာဂတ်အိပ်မက်တွေထဲမှာ အမြဲပါနေရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ် ချက်တွေနဲ့ သူ့အိပ်မက်တွေကို အတိအကျသတ်စိတ်ကူးယဉ်ရူးသွပ်သွား ခဲ့တာလည်း မင်းကိုကိုကြီးပဲ ... ”

“ဒါဆို ... အဲဒီမျှော်လင့်ချက်တွေကို ဘယ်သူကဖြိုး ဖန်

ဆင်းပေးခဲ့တာလဲ ... အသည်းခွဲနှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကိုကိုင်ပြီး ကိုကို ကြီးရဲ့ မွေးနေ့ညစာ၊ စားပွဲကျင်းပနေတဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲကို ဘယ်သူရောက်သွားခဲ့တာလဲ ... ကျွန်တော်သာ ဒီအမှုကိုစီရင်ခွင့်ရှိ တဲ့ တရားသူကြီးတစ်ယောက်သာဆိုရင် ခင်ဗျားကိုပဲ ... ကျွန်တော် စွဲချက်တင်မယ်၊ ဒီအမှုမှာ အပြစ်အရှိဆုံးက မ၊ပဲ ...

ခါးတွေကိုပါညွတ်လျက် သူက တစ်ကိုယ်လုံးကိုလှည့်ပစ် သည်။

ပြီးတော့ ... သူထိုးလိုက်သည့် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းက မြူမုက်ဝန်းတည့်တည့်နေရာဆီကို ရိုက်နှယ်ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် ဖြား တစ်စင်းလို ... မြူက အပြုံးတွေကိုဖြေချပြီး သူ့မုက်ဝန်းတွေထို အေးစက်စက်လေးပဲ မော့ကြည့်သည်။ ဒီလိုစွတ်စွဲမှာကိုလည်း မြူ က ကြိုတွက်ပြီးသားပါ။ သူ ... အရိပ်ထင်ကို အရမ်းချစ်ခဲ့တာ မြူ မသိဘဲနေပါ့မလား။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပြေးကြည့်မယ်ဆိုရင်တောင် ဒီ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်းရှိခဲ့ကြတဲ့ဥစ္စာ။ ဒါပေမယ့် ... တစ် ယောက်က အသည်းပလွှင်နန်းမှာ ပွဲအရင်ကြမ်းခဲ့လေသူ၊ အပြစ်ခံ အရိုးခံ အဖြူထည်သက်သက်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမှ တုံ့ ပြန်အသည်းခွဲရင်း သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ Crusher တစ်ဦး အောင်ပွဲခံခဲ့လေသူ။

မြူ ... မနာဘဲနေပါ့မလား။

သူမရဲ့ ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူးမလေး အဖြူရောင် အရှက်ကွဲစိတ်နာပြီး နိုင်ငံခြားကိုထွက်သွားခဲ့၏။ အဖြူရောင်နေရာ မှာ အညိုရောင်ကို အစားထိုးခဲ့ရ၏။ ဒါကြောင့်မို့ ... မြူ အရိပ်ထင် ကို ရင်ဆိုင်ခဲ့တာ။ ဒါကို အပြစ်တစ်ခုလို စွဲချက်တင်မယ်ဆိုလည်း

တင်စေတော့ပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြူကတော့ အဝေးနှင်ကို ရင်ဆိုင် နာပါ။

“ဟုတ်ပြီလေ ... အဝေးနှင်း မင်းအခုတင်နေတဲ့ စွဲချက်ကို မ၊မငြင်းပါဘူး ... မ၊သိချင်တာက မဆီစာနေ မင်းဘာလိုချင်သ လည်းဆိုတာပဲ သိချင်တာ”

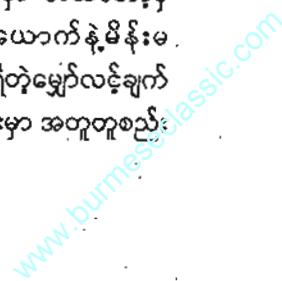
“လက်ထပ်ခွင့် ...”

“ဘယ် ... ဘယ်လို ...”

သူဖြေလိုက်တာ တစ်လုံးတည်းပါ။

“နှလုံးသားထဲက စီးဆင်းလာတဲ့အချစ်တွေမပါဘဲ စက်ရုပ် ဆို အသည်းဗလာနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတော့မှ မာနခြင်းပြိုင်အသည်းခွဲ ကြမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလည်းဆိုတာ ကျွန်တော်သိချင်တာ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... လက်ထပ်ထားပေမယ့် စည်းမကျော်ကြေး၊ အိပ်ရာတစ်ခုတည်းမှာ အတူအိပ်ပြီး ... ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းကို လျှောက်ကြတဲ့ လူနှစ်ယောက်ရဲ့မာနကို လက်တွေ့ကျကျ စမ်းသပ် စိမ်းခေါ်ချင်တာ ...”

“ဘာလဲ ... အဝေးနှင်း၊ ဒီလိုလုပ်ရဲတဲ့သတ္တိ မ၊မှာမရှိဘူးထင် ချီးမင်းစိမ်းခေါ်နေတာလား ... ဒီလမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်ဖို့ တွေဝေ နေဘယ်လိုမင်းထင်ရင် မှားသွားလိမ့်မယ် ... ယောက်ျားတွေကို အချစ်ကြောင့် ခူးထောက်အညံ့ခံလိုက်ရတဲ့အထဲမှာ ဘယ်တော့မှ မ၊မပါစေရဘူး၊ ဒီမှာ ... ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့မိန်းမ တစ်ယောက် လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့မျှော်လင့်ချက် တွေ ယုံကြည်ချက်တွေကို ကြိုးတစ်ချောင်းတည်းမှာ အတူတူစည်း

နှောင်ပြီးတော့မှ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်သလို အိပ်မက်ထဲတစ်ခုနီးကားတစ်ချပ်ကို အတူတူရေးဖို့ပြင်ဆင်ကြရတာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ လောကကြီးမှာ ... ကိုယ်မယုံကြည်တဲ့ မှောင်လင့်ထားလို့ ဘာမှမရဘဲ ... လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့သူတွေအများကြီး ရှိတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ ယောက်ျားလေးတွေကပဲနိုင်ပြီး မိန်းကလေးတွေက ရှုံးသွားတယ်လို့ မင်းထင်ထားခဲ့သလား ... ”

“ဟွန်း ... ”

သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကိုတွန့်လျက် မြို့မြင်အောင် မျက်နှာလေးကိုမိုသည်။ ပြီးတော့ ... မြို့နှင့်အနီးဆုံးအထိရောက်လာအောင် သူ့ခြေလှမ်းတွေကို ခပ်မှန်မှန်လေးတိုးရွေ့ပြီးတော့ လာရပ်၏။ သူလက်ပိုက်ရပ်နေသလား။ ကိုယ်မှာဆန့်ကျင်ချထားသလား ... ဒါကိုလှည့်ကြည့်ဖို့အထိတော့ မြို့မကြီးစားမိတာအမှန်ပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ... မြို့သေချာပေါက်သိခွင့်ရလိုက်တာက အသက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်းရှုလျက် လေးပင်စွာ ပင့်သက်ချလိုက်သံ။

“ဘာလဲ ... ဒေါ်မြနှင့်စေရာ၊ ဒီပွဲမှာ ခင်ဗျားနိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုသေချာပေါက် လောင်းကြေးထပ်စိမ်ခေါ်နေတာလား။ ဒီမှာ ... ခင်ဗျားနဲ့ပိုင်လို့ ကျွန်တော်ရှုံးသွားမယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီအရှုံးကို အဝေးနှင့်ဆိုတဲ့ကောင်က ... ဘယ်တော့မှဝန်ခံသွားမှာမဟုတ်ဘူး။”

“အရှုံးကိုဝန်ခံရရင် ဒီပွဲကို အခုကတည်းက ရပ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။”

“ဗျာ ... ဒီပွဲကို ကျွန်တော့်ဘက်ကစပြီး ရပ်ပစ်လိုက်ရမယ်ဟုတ်လား ... ဟား ... ဟား ... ”

ကိုယ်ကလေးတစ်ပတ်လှည့်ကာ အဝေးနှင့်ရယ်လိုက်ပြန်တို့ပြီ။ ဒါကို မျက်တောင်ရှည်တွေပင့်ကော့လျက် သူ့မျက်နှာကိုမြို့မော့ကြည့်ကာ ...

“ဒီမှာ ... မ၊မင်းကိုပြောနေတာ မင်းနဲ့မပြိုင်ချင်လို့ပြောနေတာ၊ ဒါကိုမကျေနပ်ရင် မင်းကြိုက်တဲ့ လမ်းကို လျှောက်ဖို့ ငွေးချယ်ခွင့် ရှိတယ်။”

သူ့အရယ်ကို တုန်ခန်ရပ်ကာ မြို့ကိုငုံ့မိုးစိုက်ကြည့်လျက်။
“ခင်ဗျား ... စိမ်ခေါ်တာလား ... ”
“မင်းကြိုက်သလိုထင်လေကွာ။”

မြို့ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။
ပုခုံးစွန်းပေါ်ကို ထိတင်နေသည့် ဆံပင်ရှည်တွေကိုလည်း

ဆီဆတ်ဆတ်လေးဖယ်ထုတ်ပစ်ကာ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားအောင် မြို့ထရပ်သည်။ သူ့ကိုအချိန်ပေးနိုင်တာ ဒီလောက်ပါ။ ဒီလို တကူးတက တွေ့ဆုံခွင့်ပေးတာကပဲ လွန်လွန်းလှပြီ။ သူလည်း ... မြို့မျက်ဝန်းတွေကို စိုက်ကြည့်ကာ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။ ပြီးတော့မှ ... နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးတစ်ဖက်ကွေးကာ

“ဟွန်း ... ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားနာမည်ကြီးတာ၊ ခင်ဗျားကို နှိမ့်ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်တော့ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကိုပိုင်းကန့်ချယ်ကြတယ်၊ ခင်ဗျားသိပ်လှတဲ့အကြောင်း ... မာနကြီးတဲ့အကြောင်း၊ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကိုမှ အညံ့ခံရူးထောက်သွားမှာမဟုတ်တဲ့အကြောင်း၊ ပြောလိုက်ကြတာစုံနေတာပဲ ... သူတို့ပြောကြတဲ့ပေးကြတဲ့အတိုင်း ပွဲဦးထွက်စစ်ကြေညာတဲ့နေ့မှာပဲ ... ကျွန်တော်အဖို့ အနက်ရောင်နှင်းဆီလေး စိမ့်ညက်ညက်အချေခံလိုက်ရ

တာ ဒါပေမယ့် ... ကျွန်တော်က အဝေးနှင့် ... ”

“အို ... ကြည့်စမ်း ... ”

မြို့ဘယ်လိုမှ ရှောင်တိမ်းဖို့အချိန်မရလိုက်။

သူ ... ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလိုက်တာက မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာလေးမှာ အနီးကပ်ဆုံးရပ်နေတဲ့မြို့ကို ခြေဖျားလေးတွေကော့ တက်သွားအောင် ခါးလည်ကနေ သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်တာ။

မြို့ကိုယ်လေး ဟန်ချက်ပျက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ထိကပ် သွားတာ ...

“မင်း ... မရိုင်းနဲ့နော် အဝေးနှင့် ... မင်း ... မင်း ... ”

“အို ... အို ... ”

“အွတ် ... ”

မြို့ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်က လွတ်ထွက် သွားသည်အထိ ရိုင်းစိုင်းသောအနမ်းမိုးက မြို့နှုတ်ခမ်းတွေပေါ်ကို အညှိုးနဲ့ရွာချပစ်သည်။ မြို့ဆွဲမိဆွဲရာ ရိုက်မိရိုက်ရာ ဆွဲပစ်ရိုက်ပစ် လိုက်မိတာတွေက သူ့ဆံပင်တွေလား၊ သူ့မျက်နှာ၊ သူ့ပုခုံးတွေလား ကိုယ်နှစ်ခုပြန်ခွာသွားချိန်မှာ မြို့ကိုယ်လေး ဆိုဖာဆက်တီခုံလေး ပေါ်ကို ဆောင့်တွန်းဖယ်ချပစ်တာခံလိုက်ရသည်။ ဒေါသကြောင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားရသည့် ဆံပင်ရှည်တွေကိုဖယ်သိမ်းကာ သူ့ကို ... မြို့ စူးခနဲစိုက်ကြည့်တော့ ...

“အဲဒါ ... အချေခံလိုက်ရတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှင်းဆီလေး အတွက်”

မျက်ဝန်းတွေပြာသွားတာပဲ မြို့သိလိုက်သည်။

ဆက်တီခုံပေါ်ကနေ မြို့ ထ,လိုက်တာ။ စက္ကန့်ပိုင်းလေး အတွင်းမှာပဲ သူ့ရှေ့လက်တစ်ကမ်းကို မြို့ရောက်သွားတာ မြို့လက် တွေကို လေထဲလွှဲပြီး ဖြန်းခနဲနေအောင်, သူ့ပါးတစ်ဖက်ကို အနာ ကျင့်ဆုံး မြို့ရိုက်ချလိုက်တာ။ အားလုံးတစ်ဆက်တစ်စပ်တည်းမှာ ဘာကိုမှ ခွဲခြားစောင့်ထိန်းချိန်မရလိုက်ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ... နာကျင်ရှက်ရွံ့မှုတွေကြောင့် ပေါ်လာခဲ့ရလေသော ရိုက်သံတစ်ခု ...

“မင်း ... တော်တော်ရိုင်းတယ် ... အခုချက်ချင်း ဒီကုမ္ပဏီ ထဲကနေ မင်း ... ထွက်သွား ... အဟင့် ... ”

မျက်နှာလေးရဲဗလောင်းခတ်သွားရအောင်ကိုပဲ မြို့ရှက် သွားခဲ့ရပါပြီ။

“ဟွန်း ... ”

ပါးတစ်ဖက်ကိုပွတ်ရင်း အဝေးနှင့်က ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။

“ဒါ ... ရိုင်းတာမဟုတ်ဘူး ဒေါ်မြို့နှင်းစေရာ၊ ဘယ်သူက အဆိပ်ပိုပြင်းသလဲဆိုတာ သိချင်လို့စမ်းလိုက်တာ”

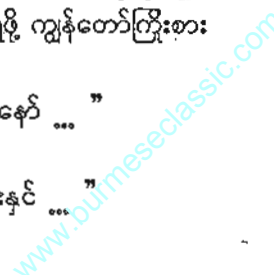
“ရတယ်လေ ... ”

“မ, ကျွန်တော်နဲ့ပိုင်ဖို့သဘောတူပြီဆိုရင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် လိုက်ပါ ... ဒီနေ့ကစပြီး မ,နောက်ကို အရိုက်ကလေးတစ်ခုလို ကျွန် တော်အမြဲလိုက်မယ် ... မ,ကိုလက်ထပ်ခွင့်ရဖို့ ကျွန်တော်ကြီးစား ခယ်”

“မင်း ... မင်း တကယ်ပြောနေတာနော် ... ”

“တကယ်ပြောတာ ... ”

“ဟွန်း ... ကောင်းပြီလေ ... အဝေးနှင့် ... ”

မျက်တောင်ဖျားတွေပေါ်မှာ တင်ကျန်နေဆဲ မျက်ရည်စက်
တွေကို ပွတ်သုတ်ဖယ်ရှားလျှက် ခပ်ရဲရဲအခိုပ်တွေရှိနေဆဲ မျက်နှာ
လေးကို မြူတင်းတင်းလေးမော့သည်။ ဒီလောက်ဆို မြူသိပါပြီ။
မထင်မှတ်ဘဲ အသိမ်းပိုက်ခံလိုက်ရသည့် မြူနှုတ်ခမ်းလေးတွေက
မြူဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုသည့်အဖြေတစ်ခုကို ပေးခဲ့ပြီပဲ။ သူ့ကိုလက်
ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ မြူအဆင်သင့်ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့။

“မ၊မပြိုင်ချင်တဲ့ပွဲကို ပြိုင်ဖို့မင်းဘက်က ဒီလောက်စိတ်အား
ထက်သန်နေမှတော့ မဘက်က သဘောတူပေးရတော့မှာပေါ့။ ကံ
ဒီပွဲရဲ့လောင်းကြေးတစ်ခုကို မင်းဘယ်လိုထပ်ချင်သလဲ ...”

“နိုင်တဲ့သူရဲ့ ခြေဖမိုးလေးတစ်ဖက်ကို ရှုံးတဲ့သူက ခူးထောက်
ပြီးတော့မှ ငဲ့နမ်းကြေး ...”

“ဘယ် ... ဘယ်လို ...”

မြူမျက်တောင်လေးတွေ ကော့တက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး
လည်းအေးစက်သွားရသည်။ နိုင်တဲ့သူရဲ့ ခြေဖမိုးလေးတစ်ဖက်ကို
ရှုံးတဲ့သူက ခူးထောက်ပြီးတော့မှ ငဲ့နမ်းရမတဲ့။ ဒါဆို ... လူတစ်
ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကိုပါ ပုံအပ်ပြီးတော့မှ လောင်းကြေးထပ်
ပြိုင်ရမယ့်ပွဲဆိုပါတော့ ... ဒီလိုလား အဝေးနှင်။

“ဒါဆို ... အရှုံးအနိုင်ကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်မလဲ ...”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်သွားရင် ကျွန်တော်ရှုံးတယ်။
ခင်ဗျား ... ကျွန်တော့်ကိုချစ်သွားရင် ခင်ဗျားအရှုံး ...”

“မင်း ... သဘောတူတယ်နော် ...”

“လုံးဝ ... Same to you”

သူ့စိတ်က ကမ်းပေးလိုက်တဲ့လက်ကလေးတစ်ဖက် မြူရှေ့

ဆိုတည့်ဖြစ်စွာတက်လာခဲ့ပြီ ... မြူကလည်း ဂရုမစိုက်စွာ ရှေ့ကို
တစ်လှမ်းထပ်တိုးသည်။ မြူစိုက်ကြည့်လိုက်တာ သူ့မျက်ဝန်းပြာ
သို့လဲ့လေးတွေကိုပါ။

အဝေးနှင်ရယ် ...

မ၊ မင်းနဲ့မပြိုင်ချင်ပါဘူး။

အမုန်းနဲ့ပြိုင်ရမယ့် ပဋိပက္ခတွေကြားမှာလည်း မ၊မရှင်သန်
ခွင့်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့်ကွာ ... မင်းက လက်ကမ်းပေးနေမှတော့
ထက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ဖို့တစ်ခုတည်း မ၊ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့မှာ
ပေါ့။ နှစ်ဦးသဘောတူမဟုတ်ခဲ့တဲ့ အနမ်းလေးတစ်ခုကို မင်းအတင်း
အဓမ္မသိမ်းပိုက်သွားလို့ ဒီပွဲကိုဝင်ပြိုင်ဖို့ မ၊သဘောတူလိုက်တာပါ။
မင်းကို တစ်ခုပဲပြောချင်တာက ...

“ဒီမှာ အဝေးနှင် ...”

“ကျွန်တော် ... နားထောင်နေတယ်လေ ...”

ကမ်းထားသည့်လက်ကိုပြန်မရုတ်သေးဘဲ သူက ... မြူကို
စိုက်ကြည့်သည်။

“ဒီဇာတ်လမ်းမှာ အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကိုကိုင်
ပြီး ... မ၊ကို စိမ်ခေါ်လာခဲ့တာမင်းပါ။ နာကျင်နေတဲ့ခံစားချက်တွေ
မျက်ရည်တွေ၊ ရှိုက်သံတွေနဲ့ မ၊ရှေ့ကို မင်းအရောက်လှမ်းလာခဲ့တာ
... မင်းကို မပြိုင်ချင်လို့ တောင်းပန်ခဲ့ပေမယ့် ကံကြမ္မာရဲ့စီရင်
မှုက မ၊ဘက်ကမှာ မရှိခဲ့ဘူး ... ပြီးတော့လည်း ရိုင်းစိုင်းတဲ့
အနမ်းတွေနဲ့ မ၊နှလုံးသားတွေကို အဆိပ်သင့်စေခဲ့တာလည်းမင်းပါ။
နောက်ကို အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်နဲ့ လက်စားချေဖို့
ဆိုတာတဲ့မင်းကြောင့် မ၊ရင်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့လှည့်သွားခဲ့ရင်

တောင်၊ မ၊မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တစ်စက်တက်မလာစေဘူးလို့ ... မင်းကို မ၊ကတိပေးတယ် ... အဲဒီမျက်ရည်ကို မ၊ရှုံးခဲ့ဖူးတောင် မင်းဘယ်တော့မှ မမြင်စေရဘူး ... ”

“ကြိုက်တယ်ဗျာ ... ”

“ဖြောက် ... ”

ကမ်းထားတဲ့လက်ကလေးဆီမှ လက်ဖြောက်တီးလိုက်လေးတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီ။ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးမှာ အပြုံးမဲ့မဲ့ထေတစ်ခု ချက်ချင်းပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော်ကလည်း ... ခင်ဗျားမျက်ရည်တစ်စက်ကလေးအလံဖြူပြမယ့်အဝေးနှင့်ပါ။ က ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ခေါ်ပွဲလေးကို နှစ်ဖက်သဘောတူ အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြရအောင် ... You Must Never Cry နေဒေါ်မြူနှင့်စေရာ ... ”

“အဟင်း ... ”

လက်ကလေးကမ်းပေးလိုက်ရင်း ရင်နှင့်စွာ မြူကပြုံးသည်။ You Must Never Cry တဲ့လား အဝေးနှင့်ရယ် ... ရပါ တယ်အရာရာဟာ မင်းရဲ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲပေါ့။ မင်းထပ်သွားတဲ့ လောကကြေးကိုလည်း မဘက်က သဘောတူတယ်။

“ကောင်းပြီလေ ... အဝေးနှင့်၊ မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေအလုံးကို မဘက်က လိုက်လျောခွင့်ပြုတယ် ... ဟုတ်ပြီလား။ မင်းကြိုက်သလိုလက်စားချေပါ။ မ၊ဆီက လက်ထပ်ခွင့်လေးတစ်ခုကိုရဖို့ မင်းကြိုက်သလို ကြိုးစားပါ ... ”

“ဒါဆို ... ကျွန်တော် အခုလောလောဆယ်လိုချင်တာ

ခင်ဗျားဆီက အမှတ်တရပစ္စည်းတစ်ခု ... ”

“အို ... ”

ကြည့်စမ်း ...

သွက်လိုက်တဲ့ အဝေးနှင့် ...

မြူလည်ပင်းက ဝက်ဝံရုပ်လေးပါတဲ့ ပိုးကြိုးမျှင်ဆွဲကြိုးလေးကို ထောက်ခနဲနေအောင် ဆွဲဖြုတ်ယူပစ်လိုက်တာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တဲ့အတိုင်း။

“ဟာ ... ဟာကွာ ... ”

သူ့လက်ထဲကို မြူရဲ့ပိုးကြိုးမျှင် ဆွဲကြိုးလေးပါသွားခဲ့ပြီ။

“အဝေးနှင့် ... မင်းမသွားနဲ့ ... ”

“မ၊ရဲ့ဆွဲကြိုးလေးကို မင်းအခုပြန်ပေးစမ်း ... ”

သူ့ခြေလှမ်းတွေကို မြူလိုက်လို့မမှီတော့ပါ။

ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ဟာ ... ကြမ်းတမ်းတဲ့အနမ်းတွေကို ခွင့်ပြုလိုက်ရတာရယ်။ မြူကို ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်က ဖေဖေအမှတ်တရပေးသွားခဲ့သည့် ဝက်ဝံရုပ်ပိုးကြိုးမျှင် ဆွဲကြိုးလေးကို သူအဓမ္မသိမ်းပိုက်သွားခဲ့တာရယ် ... ။

မြူ ... မနာကျင်ဘဲ နေပါတော့မလား။

“ဟား ... ဟား ...”

ညှိုးဖျော့သော ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေဟာ အတွင်းနက်ကာ ဟောက်ပက်ပက်လေးဖြစ်လျက်။ နှင်းဆီတွေလှမ်းပေးရင်း ဖေဖေ တယောင်ချောက်ချားအော်ရယ်နေတာကြောင့် မြူအိပ်ရာက နိုး သွားခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ မနက်နှစ်နာရီခွဲ။ ညဝတ်အဖြူရောင် ဂါဝန်ရှည်ကြီးရဲ့အောက်အနားတွေကိုသိမ်း လျှက် ခုတင်ပေါ်မှထကာ ရေတစ်ခွက်သွားသောက်သည်။ တုန်ရီ သောလက်တွေထဲမှာ ရေခွက်ကလေးကပါ တဆတ်ဆတ်ယမ်းခါ နေဆဲ။ အတိတ်ကိုသတိရပြီး မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက် ထို စုံစွတ်သွားအောင် စီးလိမ့်ကျလာတာကိုပင် မြူက ... သုတ်ဖယ် ဝစ်လိုက်ဖို့ သတိမရ။ အိပ်မက်ကြောင့် နာကျည်းသောအတိတ်က အနိပ်တစ်ခုလို တွယ်ကပ်လာကာ မြူစိတ်တွေ အချောက်ချားရ ဆုံး ဖြစ်သွားခဲ့၏။

မူန့်ရွှေရည် xx ခိုင်မာလာနှင်းဆီ xxx
ကြိုင်စွာသာသင်းကြည် xxမြိုင်ဟေမဝါအတွင်း ထုံစေစီxx
သင်းရနံ့က မွေးလွင်ကြည် ... အဆင်းသန့်သန့် မွေးချင်သည်
ဝင်းဖန်ဖန်xxxပန်းဝတ်မူန့်ရွှေရည်xxxမူန့်ရွှေရည်xxx

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

မူန့်ရွှေရည်သီချင်းကို သီဆိုပြီး ကလေးတွေကြားမှာ ပျော် နေတဲ့ဖေဖေရဲ့ပုံရိပ်တွေက မြူကို ... ချောက်လှန်လိုလာခဲ့ပြန်ပါ ပြီး ရင်နှာစရာကောင်းခဲ့တဲ့ အတိတ်ထဲက ဖေဖေ။ မြေနီကုန်းဈေး ခုလမ်းဘေးပလက်ဖောင်းတစ်နေရာမှာ နှင်းဆီပန်းတွေ အော်

အခန်း (၉)

အိပ်ရာက ရုတ်တရက် ထလိုက်စဉ်မှာ ...
နုလုံးစုန်သံက တဒိန်းဒိန်းမြည်လာသည်။

ဖေဖေ ...
ဖေဖေဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ သမီးဆီကိုလိုက်လာလို့တဲ့။

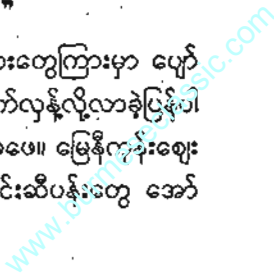
ဖေဖေလက်ထဲမှာလည်း နှင်းဆီတွေ တပွေ့တပိုက်ကိုိုင်လို့ တဲ့။ ဒါပေမယ့် ... အိပ်မက်ထဲမှာ သမီးဆီကို ကယောင်ချောက်ချား သွေးရူးသွေးစားနဲ့လိုက်လာတဲ့ ဖေဖေဟာ ဆံပင်တွေဖရိဖရဲနဲ့ ညှိုး ချိုးပိန်ရိစုတ်ချာလို့။ သမီးကို ငေးကြည့်ပြီး နှင်းဆီပန်းတွေကို တုန်ရီ သောလက်တွေနဲ့ ဖေဖေဟာ လှမ်းပေးနေတာ ကွက်ကွက်ကွင်း ကွင်းထင်ထင်ရှားရှား။

“ဒီနှင်းဆီတွေ ... သမီးယူသွား ...”

“ဒီနှင်းဆီတွေကြောင့် ဖေဖေတို့ဘဝပျက်ခဲ့တာ”

“ဒီမိန်းမကိုလိုက်ရှာပြီး သမီးလက်စားချေရမယ် ...”

“မုန်းတယ် ... မုန်းတယ် ...”

လွန်းတမို

ကာဟစ်ကာ ရောင်းခဲ့တဲ့မိန်းမလှတစ်ယောက်ကြောင့် ဘဝပျက်ပြီး အတိတ်မေ့ဝေဒနာသည်ကြီးဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဖေဖေဟာ မြူဆယ့်သုံးနှစ် သမီးအရွယ်မှာပဲ ... ကားတစ်စီးရှေ့ကို ပြေးဝင်သွားခဲ့ရာကနေ လောကကြီးထဲက အရှုံးနဲ့ထွက်ခွာသွားခဲ့ရတာ မြူဘယ်လိုလုပ်မေ့ နိုင်ပါတော့မလဲ။

ရာသီတွေ ဘယ်လိုပဲပြောင်းပြောင်း ... နှစ်လနာရီတွေ ဘယ်လိုပဲပြောင်းပြောင်း ...

မြူရယ်၊ ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေထားခဲ့တဲ့ ရင်နာစရာနှင်းဆီတွေရယ် ... အရာအားလုံးဟာ သံသရာလည်နေဆဲပါဖေဖေ။ မြူဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အိပ်မက်ထဲမှာမြင်လိုက်ရတဲ့ နာကျည်းဆိုးထဲမှာလည်း အတိတ်ပုံရိပ်တွေထဲကဖေဖေဟာ သံသရာအဆက်ဆံ နှင်းဆီတွေကို စိတ်နာနေတော့မှာပေါ့။

မြူ ... ပြန်အိပ်လို့မရတော့တာမို့ အိပ်ခန်းနှင့်ကပ်လျက် အပြင်ဝရန်တာဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ကောင်းကင်အမြင့်ကြီးပေါ်မှာ ကြယ်မှိတ်တုတ်လေးတွေက လင်းလက်လို့ ...

ဟိုးအဝေးမှာတော့ လ၊ ကွေးကွေးလေး။

မည်းမှောင်နက်ပြာသော ကောင်းကင်ကြီးပေါ်မှာ ထိုကွေးကွေးလေးကို အဖြူရောင်ဆေးပန်းချီရေးချယ်ထားသည့်နှင်းဝရန်တာမှာ တစ်ယောက်တည်းရပ်မိသောအခါမှ စိုလှလက်မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်ဖို့ မြူသတိရသည်။

ဖေဖေ ... ဦးအောင်နိုင်နိုင်။

အတိတ်မေ့ စိတ္တဝေဒနာသည်ကြီး။

မေမေက မြူလေးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ ရေချိုးခန်းမှာချော်လဲရင်း ဦးနှောက်ကြောပြတ်ကာ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ဒါကို ... လေးနှစ်သမီးလေးနဲ့ ဘဝခရီးကိုဆက်ခဲ့သည့်ဖေဖေ။ တုမ္မဏီတစ်ခုမှာ ရှိသမျှငွေကိုရှယ်ယာထည့်ပြီး ... ကိုယ်ပိုင်ကားလေးတစ်စီး၊ ခြံဝင်းကျယ် တိုက်အိမ်လေးတစ်လုံးနဲ့ သားအဖနှစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ကြတာ။

မြူဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ နှင်းဆီပန်းရောင်းသည့် ဈေးသည်တစ်ယောက်နှင့် ငြိစွန်းသွားခဲ့ရာမှ ဒုက္ခတွေရောက်ပြီး အိမ်ဆုံး၊ ကားဆုံး၊ အရင်းလက်ခွဲဘဝနဲ့ တောင့်ဒဂုံရပ်ကွက်လေးတစ်ခုထဲကို ရောက်သွားခဲ့ရသည်။

ပိုဆိုးတာက ထိုအချိန်မှာ လေဖြတ်ပြီး အတိတ်မေ့ဝေဒနာသည်တစ်ယောက် ဖေဖေဖြစ်သွားခဲ့ရတာပင်။ ထိုအချိန်မှာ ... မြူက ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်လေး။

“သမီးလေးရယ် ... သမီးလေးအဖြစ်ကိုမြင်ရတာ ဘာဘတို့စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့မိန်းမ ... ရှိသမျှဟာ တွေ အကုန်နာယူသွားပြီးတော့မှ သမီးဖေဖေကို စွန့်ခွာသွားတာ အခု ... ကြည့်စမ်း၊ အပြစ်မရှိတဲ့ ဒီသမီးလေးက အတိတ်မေ့စိတ္တဝေဒနာသည်ကြီးနားမှာ ဒုက္ခရောက်နေတာ ... ”

ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်နီးနားခြင်းတွေ ပေးသမျှ၊ ကျွေးသမျှနဲ့ ဆယ်နှစ်သမီးလေးမြူက ဖေဖေကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ။ မြူအလစ်မှာ စိတ်တွေဖောက်ပြန်လာပြီး ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း ထွက်ထွက်သွားလို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာရှာခဲ့ရတာအမော။

တွေ့လိုက်ရင်လည်း ဖေဖေလက်ထဲမှာ ဘယ်ကကောက်

လာမှန်းမသိတဲ့ နှင်းဆီပန်းခြောက်တွေနဲ့။

“မှုန်ရွှေရည် ... ခိုင်မာလာနှင်းဆီ ...”

ကလေးတွေကြားထဲမှာ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး ကွေးနေအောင် က၊နေတတ်တဲ့ဖေဖေပါ။ အဆိုးဆုံးက နှင်းဆီကိုမြင်တိုင်း စိတ်တွေ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ကာ သွေးလန့်ချောက်ချားနေတတ်တဲ့ဖေဖေ၊ ကလေးတွေကလည်း ဒါကိုသိတော့ ဘုရားစင်၊ နတ်စင်တွေက စွန့်ပစ်သည့် နှင်းဆီပန်းခြောက်တွေကို ရှာဖွေယူလာပြီး မီးလောင်ရာ လေပင့် စာကြနောက်ကြတာ အုန်းအုန်းထလို့။

“ဟေး ... အဲဒါ ... အရူးကြီးကွ ...”

“နှင်းဆီပန်းခြောက်ရင် ကွေးနေအောင်ကတယ် ...”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ... အရူးကြီးမဟုတ်ဘူး ငါ့ဖေဖေ၊ ငါ့ဖေဖေက နေမကောင်းဖြစ်နေတာ ...”

မြို့မျက်ရည်စက်လက်လေးနဲ့ ကလေးအုပ်ကြားထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ဖေဖေကို အမြဲလိုက်ခေါ်ရသည်။ ကလေးအရွယ်လေး ပေမယ့် ဖေဖေကိုကြည့်ကာ မြူစိတ်မကောင်းပါ။ နှင်းဆီပန်းတွေကို လက်ဆောင်အမြဲပေးရင်း ... ဖေဖေကို မြို့ဆွယ်ဖျားယောင်းခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ဖေဖေခုလိုဖြစ်နေတာ၊ မြို့ဘယ်သူ့ကို ရင်ဖွင့်ပြရမှာလဲ။

အဲဒီမိန်းမ ...

မြို့အမှန်းဆုံးမိန်းမ ...

အဲဒီမိန်းမကြောင့် ...

“အဟင်္ဂ ... ဟင်္ဂ ... ဟင်္ဂ ...”

“အဟင်္ဂ ... ဟင်္ဂ ... ဟင်္ဂ ...”

ဖေဖေကိုကြည့်ပြီး မြို့ငိုခဲ့ရတာ နေ့စဉ်နီးပါး။

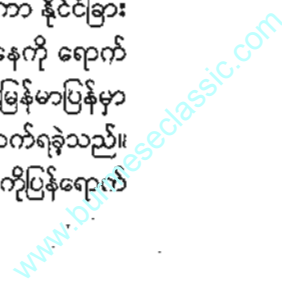
ထမင်းဆိုင်မှာသွားပြီး မြို့ကပန်းကန်ဆေးရသည်။ ရတာ လေးကို ဖေဖေကိုကျွေးရသည်။ ဟင်းကျန်၊ ထမင်းကျန်လေးတွေ ထ သူများတွေအတွက် စွန့်ပစ်စရာပေမယ့် မြို့တို့သားအဖနှစ် ယောက်အတွက်တော့ နတ်သုဒ္ဓါတမျှ အဖိုးတန်လှသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း နှင်းဆီပန်းလေးတွေကို လမ်းပေါ်မှာ မြို့လိုက် နောင်ခဲ့ရတာပေါ့။

တစ်ရက်မှာတော့ ... ဖေဖေ အိမ်ကထွက်သွားရင်း အိမ်က တောက်ပြောင်နေတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်အဖိုးတန်ကားကြီးတစ်စီးရှေ့ ကို ဖေဖေပြေးဝင်သွားခဲ့ကာ နှင်းဆီတွေနဲ့သမီးလေးကိုပါ ဖေဖေက တျောခိုင်းသွားခဲ့သည်။

“အဟင်္ဂ ... အဟင်္ဂ ... ဖယ်ပေးကြပါ ... ဒါ ... သမီးရဲ့ အဖေပါ ...”

ဖေဖေရုပ်အလောင်းနားမှာ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည့် လူ တွေကြားထဲကို ဆံပင်စုတ်ဖျားလေးနဲ့ ပြေးဝင်သွားရင်း သတိလစ် နေမျောသွားရတဲ့အထိ မြို့ငိုခဲ့ရတာ ... ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း ... နှုတ်ရည်ဝဲရဆဲ။

ကံကောင်းချင်တော့ ဖေဖေကို တိုက်မိသွားခဲ့သည့် ကား တိုက်သူဌေးကြီးလင်မယားက မြို့ကို အပိုင်မွေးစားကာ နိုင်ငံခြား အထိခေါ်သွားခဲ့လို့ ... မြို့ဘဝဟာ လက်ရှိအခြေအနေကို ရောက် ရတာပါ။ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာတွေသင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ မြန်မာပြန်မှာ ပြန်မြုပ်နှံအလုပ်လုပ်ဖို့ ငွေကြေးတွေ အလုံအလောက်ရခဲ့သည်။ ဘာသာမိဘနှစ်ပါးက တစ်နှစ်တစ်ခါတော့ မြန်မာပြည်ကိုပြန်ရောက်

လာပြီး ... မြို့ကိုတွေ့ဆုံအားပေးလေ့ရှိပါသည်။

“ဟင် ... MD ဝန်တာမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

မြို့ရဲ့ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူးမလေး အညိုရောင်က အိပ်မက်စော်ဖွားလေးနဲ့ တစ်ယောက်တည်းထလာရင်း ဝန်တာအထိ ထွက်လိုက်ကာ ... လာမေးနေသည်။ အညိုရောင်က မြို့နဲ့အတူ နေတာပါ။

အိပ်တော့လည်း မြို့နဲ့အခန်းချင်းကပ်လျက် အခန်းမှာပဲ အိပ်၏။

“အိပ်မက်မက်ပြီး လန်နီးသွားလို့ပါ အညိုရောင် ...”

“ဟင် ... ဘာတွေမက်လို့လဲ ...”

“ဖေဖေလေ ... ဖေဖေကို အိပ်မက်ထဲမှာ ပြန်တွေ့လိုက်လို့”

“အို ... ဟုတ်လား ...”

မြို့ရဲ့ငယ်ဘဝဇာတ်လမ်းတွေကိုသိထားတဲ့ အညိုရောင်က စိတ်မကောင်း။

“အဲဒါ ... ဖေဖေက မြို့ကိုသတ်လာပေးတာနဲ့မှာ၊ ဖေဖေကို မမျှော်လင့်ဘဲ အိပ်မက်ထဲမှာပြန်တွေ့လိုက်ရတော့ မ၊အသည်းတွေ ပိုမာသွားသလိုပဲ ... အဟောင်းတွေအသစ်ဖြစ်လာပြီးတော့ ရင်ထဲမှာပါ နာကျင်လာတယ်”

“MDရယ်”

အညိုရောင်မျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားသည်။

တကယ်တော့ ... ဖေဖေဟာ မြို့ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ မေ့လို့မရတော့တဲ့ ပုံရိပ်တစ်ခုပါပဲ။

“MDရင်ထဲမှာ ဒီလိုနာကျင်လာပြီဆိုတော့ ... MD အခု ဘာတွေဆက်လုပ်တော့မလည်းဟင် ... ဒုတိယပစ်မှတ်အဖြစ်နဲ့ အဝေးနှင်ကို MD ရွေးချယ်ပစ်လိုက်ပြီလား ...”

“ဒုတိယပစ်မှတ် ... ဟုတ်လား အညိုရောင် ...”

ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည့် မြို့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နာကျင်အံ့ဩရိပ်တွေက ထင်ထင်ရှားရှား။ ပြီးတော့မှ ... မြို့နှုတ်ခမ်း ဆေးတွေက အပြုံးရိပ်တွေနဲ့ တဖြည်းဖြည်းထင်လာသည်။

“အညိုရောင်ရယ် ... မ၊ရင်ထဲက ခံစားချက်အမှန်တွေကို

အာဟာရကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ... အသိနိုင်ဆုံးလူဟာ မင်းတစ်

ယောက်တည်းပါ ... ဖြစ်နိုင်ရင် ကြော့ကွဲခဲ့ရတဲ့အတိတ်က ပုံရိပ်တွေ

ကို မ၊မေ့ထားလိုက်ချင်လို့၊ အဝေးနှင်ကို မ၊အရှုံးပေးလာခဲ့တာ

ကို ဆုံးချင်တော့၊ မဘက်က တုန်ပြန်ရင်ဆိုင်ရမယ့်အတိတ်က ရန်သူ

တစ်ယောက်ကို အရိပ်ထင်နဲ့ပတ်သက်လာတော့မှ မ၊ပြန်

လာရတာ၊ ဘယ်လောက်ကံဆိုးလိုက်သလဲဟင် အညိုရောင်

အပူအသည်းကို ရက်ရက်စက်စက်ခွဲဖူးတဲ့ ... ဖေဖေနဲ့သမီးလေး

တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို အနိုင်ယူသွားခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ

အိပ်ထင်ရဲ့မေမေဖြစ်နေခဲ့တာဟာ မရည်ရွယ်ခဲ့ဘဲနဲ့ အဖြူရောင်

ပြင်ဆင် မ၊အနိုင်ယူခဲ့မိတာ၊ ပြန်တွေ့မယ့်တွေ့တော့ ဖေဖေအရမ်း

နဲ့အတူ ဒေါ်အရိပ်ညိုဖြစ်နေတယ်၊ ဒါ ... သံသရာတစ်ပတ်ပြန်

လာတာလား ...”

မြို့ ... ကောင်းကင်ပြာကြီးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ မော့ကြည့် နေမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အညိုရောင်ဆီမှ ပင့်သက်ရိုက်သံတိုး လာသွားကိုကြားသည်။

“သံသရာတစ်ပတ်ပြန်လည်လာတာဆိုရင် MD ဘာတွေ ဆက်လုပ်တော့မလဲ၊ ဒေါ်အရိပ်ညိုရဲ့အငယ်ဆုံးသား အဝေးနှင့် ကလည်း နာကြည်းချက်တွေ တပွေ့တပိုက်နဲ့ MD နောက်ထပ် လိုက်လာပြီဆိုတော့ ... ”

“ပွဲက သိပ်ကိုကြည့်လို့ကောင်းတော့မှာပေါ့ အညိုရောင် တကယ်လို့သာ အရိပ်ထင်ကို အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်နဲ့ တိုက်ခိုက် အသည်းခွဲသွားတဲ့ မြူနှင်းစေရာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ဟာ အတိတ်မေ့ဝေဒနာသည်ဘဝနဲ့ စိတ္တဇရောဂါခွဲကပ် သွားခဲ့ရတဲ့ ဦးအောင်နိုင်နိုင်ရဲ့သမီးမှန်း ဒေါ်အရိပ်ညိုသိသွားခဲ့ရ တယ်လောက်အထိတိတလနဲ့ တုန်လှုပ်သွားမလည်းဆိုတာ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း ... အညိုရောင် ... ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ MD၊ ဒါကြောင့်မို့ ... လူတွေကပြော ကြတာ၊ လောကကြီးမှာ ပြန်တောင်းမဲ့သူမရှိဘဲ ဆပ်ရတဲ့အကြော ဆိုတာ သံသရာကြွေးတစ်ခုပဲရှိတာတဲ့၊ ဒီအကြွေးကို ဒေါ်အရိပ်ညို ကိုယ်တိုင် ပြန်ဆပ်သင့်တဲ့အချိန်ကိုရောက်နေလို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လာဆုံတွေ့နေကြရတာ ... တကယ်လို့သာ MDရဲ့ ခါးသည်းထဲ အတိတ်ဘဝဇာတ်ကြောင်းတွေကို အဝေးနှင့် သိခဲ့မယ်ဆိုရင် အ တော်တော်ခံစားသွားရမယ်ထင်တယ် ... ”

“ကဲ ... မင်းလည်းပြန်အိပ်တော့ အညိုရောင်၊ မနက်ကျရင် အစောကြီးထပြီး ဘုရားပေါ်တက်ရအောင်၊ မ၊ကို မနက်ငါးနာရီလောက် လာနီး ... ”

အညိုရောင်ကိုမှာပြီး ...
မြူအိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့၏။

ကုမ္ပဏီပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ရောက်တိုင်း မြူဘုရားတက် နေကြပါ။

မြူကြိုးစားပြီး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ပစ်လိုက်သည်။
အညိုရောင်လာနီးတော့ ... မနက်ငါးနာရီတိတိ။

www.burmeseclassic.com

သည့်အဖြစ်ကို အဝေးနှင့် မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်ပါ။

“သားကြီး ... မင်းတွေ့တယ်နော် ...”

“တွေ့တာပေါ့ကွ။ အဖြူရောင်လေး ... တကယ်မှိုက်တယ်။

ဘုရားပန်းစည်းလေးကိုငြိမ်းပြီး တက်လာတာ ...”

“ငါ ... ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

“လိုက်လေ ...”

သားကြီးက အဖြေတစ်ခုကို အပြတ်သားဆုံးပေးသည်။

အဝေးနှင့်ရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်မှာ အပြီးမဲ့မဲ့လေးက သူ့အလို
ဆိုဆိုတံသွား၏။ တိုင်မှာမှိုက်ထားသောကိုယ်ကို မတ်မတ်ဆန့်
သူ့ကို ပြန်ခွာလိုက်ပြီး တောင်းဘိရည်ဘေးအိတ်နှစ်ဖက်ထဲကို
ဆက်တွေထိုးသွင်းသည်။ ထူးခြားနေတာက အဝေးနှင့်ရဲ့ညာဘက်
ဆက်မှာ ဘာမှမရှိပေမယ့် တယ်ဘက်လက်မှာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပတ်
ထားသည့် ဝက်ဝံရုပ်ပိုးကြီးကလေးက သခင်အသစ်ရဲ့လက်မှာ တွဲ
သောင်းကလေး။

အဝေးနှင့် ခပ်သွက်သွက်လေးပြေးလိုက်ခဲ့တော့ ခဏလေး

နီသွားသည်။

ပုခုံးချင်းထိလှမတတ် ယှဉ်ကပ်လိုက်တော့။

“အို ... မင်း ...”

ပန်းစည်းကိုငြိမ်းထားသော လက်ကလေးပင် တုန်သွားသည်။

“ပေးပါ ... ခင်ဗျားလက်ထဲကပန်းစည်း ...”

“ဟင် ...”

“ကျွန်တော် ကိုင်ပေးမယ် ...”

ရုတ်တရက်မို့ မြူဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

အခန်း (၁၀)

အဖြူရောင်ပိုးသားဝတ်စုံ ပျော့ပျော့လေးကိုဝတ်လျက်
ဆံပင်တွေကို နောက်မှာစည်းမထားဘဲ သည်အတိုင်းဖြန့်ချက်ကာ မိတ်
ကပ်ပါးပါးလေးလိမ်းလာခဲ့သည့်တိုင် မြို့မျက်နှာထားလေးနှင့်ပုံစံ
လေးက စွဲမက်ဖွယ်ရာအတိဖြစ်နေသည်။

ဝင်းနှစ်သော နှုတ်ခမ်းအိအိလေးပေါ်မှာတော့ နှုတ်ခမ်းနီ
ပျော့ပျော့လေးကို ပါးပါးလေးတင်ကာ ကျော့ရှင်းသော လည်တိုင်
ကလေးမှာ ပုဝါဖြူလေးကို စည်းထားလိုက်တော့ ကြွရွက်က ကြွ
ရုပ်သွင်ကလေးနှယ်။ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် မြို့ကိုယ်လုံးကလေး
က ဝင်းဝင်းထင်းထင်းကလေးမို့ ဘုရားကိုရောက်တော့ ဝေဝေလေး
သည့် မျက်လုံးပေါင်းများစွာထဲမှာ မြူခြေလှမ်းကလေးက တည်ငြိမ်
စွာ။

“ဟွန်း ...”

အဝေးနှင့်ကလည်း ဒါကိုမြင်ပါသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဘုရားပေါ်မှာ စောစောစီးစီးလာဆုံနေရ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

www.burmeseclassic.com

“မင်း ... မင်း ...”

လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းတွေကို ခြေစုံရပ်ချပစ်လိုက်ရတဲ့အထိ နှုတ်ခမ်းလေးပိုင်းဟလျှက် ... သူ့ဘက်ကို မြူ ... ချာခနဲလှည့်ပစ် သည်။

“မင်း ... ဘာဖြစ်လို့ တို့ ... နောက်ကို ...”

အဝေးနှင့် ဂရုမစိုက်ပါ။

နှုတ်ခမ်းကလေးကို တွန့်ခနဲမဲ့ပစ်ကာ ...

“ဟွန်း ... လိုက်ခွင့်ရှိတယ်ထင်လို့လိုက်တာလေ၊ ဝေးထိ ဒီပန်းစည်းလေး ... ကျွန်တော်ကိုင်ထားမယ်”

“ကြည့်စမ်း ...”

ပန်းစည်းကို လှမ်းယူလိုက်တဲ့လက်မှာ မြူလည်ပင်းကနေ ထောက်ခနဲနေအောင် အဝေးနှင့်ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲဖြတ်ယူသွားတဲ့ ဝက်ဝံရုပ်ကလေးပါတဲ့ ပိုးကြိုးလေးက တင်းနေအောင်ပတ်စည်း ထားလျှက်။ ဝက်ဝံရုပ်ကလေးက လက်မောင်းအောက်ခြေမှာ ထုံ လောင်းလေး။

“လူတွေနဲ့နော် အဝေးနှင့် ... လူတွေကြားထဲမှာ မရဲ့ဝုထ် သိက္ခာကျအောင်တော့ မင်း ... မလုပ်ပါနဲ့ ...”

လက်ထဲက ဟော်လန်ပန်းစည်းလေး သူ့လက်ထဲကို ဘယ် လိုရောက်သွားမှန်းမသိလိုက်ပါ။ သူက ... မြူတစ်ကိုယ်လုံးထုံ ခပ် လှောင်လှောင်အပြုံးကလေးနဲ့ စီးမိုးငုံကြည့်ကာ ...

“ဘုရားပေါ်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ... ခင်ဗျားကိုတွေ့လိုက်ရလို့ ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားတယ်သိလားဗျာ ... တကယ်ပါ။ ဒါ ... နှုတ်ခမ်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို ချီးမြှင့်ပေးလိုက်တာပဲနေမှာ”

“အပိုတွေ မပြောစမ်းနဲ့”

“ဟွန်း ...”

နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့လိုက်တာလေးကပဲ သိပ်ကိုချစ်ဖို့ကောင်းနေ

သလား။

ဂြိုဟ်တိုင်မှာရေသပ္ပာယ်တော့လည်း အဝေးနှင့်ပါသည်။

ခန်းအိုးလေးထဲမှာ ဟော်လန်ပန်းတွေကို ထိုးစိုက်တော့လည်း အူ တူတူလေးနဲ့အဝေးနှင့် အနားမှာရပ်နေတာ မသိရင်ဘဲ စုံတွဲလေးလို ထို ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ဘုရားဖူးလာသူတချို့ကလည်း စူးစမ်းသ လို့နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မျက်လုံးလေးတွေ ဝေ့ကာ ... ဝေ့ကာ လှမ်း ... လှမ်းကြည့်ကြသည်။

မြူကတော့ ဂရုမစိုက်ပါ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့ဟာ ဖေဖေကွယ်လွန်ခဲ့တာ ဆယ့် သုံးနှစ်တင်းတင်းပြည့်တဲ့နေ့၊ ဖေဖေကိုရည်စူးပြီး ဘုရားပေါ်က အလှူပံ့ရွာနုမှာ ငွေလှူသည်။ ဖေဖေကို ရည်မှန်းလျှက် ... မြူ အမျှဝေ ပုတီးစိပ်သည်။

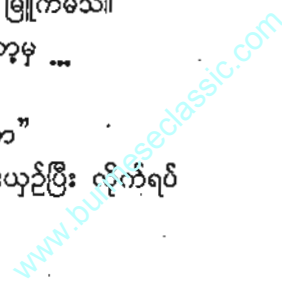
အဝေးနှင့်က ထွက်မသွားဘဲ မြူပုတီးစိပ်တော့ ဘေးနားမှာ တစ်ချိန်လုံးထိုင်စောင့်နေ၏။ မြူ ... မျက်နှာလေးကို ဘေးတိုက် အနေအထားလေးကနေ သူ့စိုက်ကြည့်နေတာ မြူကမသိ။

ပုတီးစိပ်ပြီးလို့ မြူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့မှ ...

“အို ... မင်းမသွားသေးဘူးလား ...”

“ကျွန်တော် ... ခင်ဗျားကိုစောင့်နေတာ”

မြူထရပ်တော့ သူကပါ မြူနဲ့ပုခုံးချင်းယှဉ်ပြီး လိုက်ရပ် သည်။

မြို့မျက်ဝန်းလေး ဝေခနဲရောက်သွားတာ သူဘယ်ဘက် လက်မှတ်ပတ်ထားသည့် မြို့ဖေဖေရဲ့အမှတ်တရ ဝက်ဝံရုပ်ပိုးကြီး ကလေးကိုပါ။

ကြည့်ပါဦး ... သူပတ်ထားတာ တကယ့်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဘာလဲ ... ဒေါ်မြနှင့်စေရာ ခင်ဗျားရဲ့ပိုးကြီးလေးကို ပြန် လိုချင်လိုကြည့်နေတာလား။ ကျွန်တော် အခုပတ်ထားတဲ့ ဘက် ဘက်လက်ဆိုတာ နှလုံးသားနဲ့အနီးဆုံးဘက်အခြမ်းမှာရှိနေတာ လေ။ ပိုးကြီးလေးမှာပါတဲ့ ဝက်ဝံရုပ်ကလေးက အနက်ရောင်လေး ဆိုတော့ တော်တော်အသက်ပါတယ် ... သူ့ရဲ့နှစ်သက်တမ်းထဲ လည်း အနည်းဆုံး အနှစ်သုံးလေးဆယ်ရှိမယ့်ပုံပဲ။ ဘာလဲ ... ဒေါ်မြ နှင်းစေရာ ဒီပိုးကြီးလေးက ဆွေမျိုးအစဉ်အဆက် အမြတ်တနိုး ထိန်းသိမ်းလာတဲ့ ပိုးကြီးလေးလား ...

“ဒါကို ... မင်းသိပ်သိချင်သလား”

“သိချင်တာပေါ့ ...”

မြို့မှာကျင်စွာ တစ်ချက်တော့ ပြီးလိုက်သည်။

“ဒီဝက်ဝံရုပ်ပိုးကြီးလေးဟာ အမုန်းစေတမာန်နတ်ဆိုးတွေ ရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်ခြင်းသင်္ကေတတစ်ခုဆိုရင် မင်းလက်ခံနိုင်မလား အထေး နှင် ...”

“ဘာပြောတယ် ...”

မျက်နှာလေးကို ချာခနဲ အဝေးနှင်လှည့်သည်။

“ဒီ ... ဒီ ဝက်ဝံရုပ်ပိုးကြီးလေးဟာ အမုန်းစေတမာန်နတ် ဆိုးတွေရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်ခြင်းသင်္ကေတတစ်ခု ... ဟုတ်လား ...”
ဘယ်ဘက်လက်ကလေးကို လေထဲမြှောက်ကြည့်ကာ

အဝေးနှင့် မျက်တောင်မခတ်နိုင်။

“အညိုရောင် ... ဒီစောင်းတန်းလေးမှာ မင်းခဏထိုင်နေခဲ့၊ လမ်းတစ်ပတ်လျှောက်ရင်း သူ့ကိုရှင်းပြလိုက်မယ် ...”

“ဟုတ် ... အမ်ဒီ ...”

အညိုရောင်ကို စောင်းတန်းမှာထားခဲ့ပြီး ဘုရားတစ်ပတ် ပတ်ကာ အဝေးနှင့်ကို ရှင်းပြသည်။

“တကယ်တော့ ... ဒီဝက်ဝံရုပ်ပိုးကြီးလေးဟာ မရဲ့အဖွားဆီ ကနေ မရဲ့ဖေဖေရဲ့ပိုးကြီးလေးပါ ... မဆယ်နှစ်သမီးအရွယ် မရောက်ခင်မှာ ဖေဖေဆီကနေ မရခဲ့တာ ... ပြောရရင် အမုန်းတွေ နှံ့ပြိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်က ထိန်းသိမ်းလာခဲ့တဲ့ အထိမ်း အမှတ်ပစ္စည်းလေးတစ်ခုပါပဲ ...”

“ဘယ် ... ဘယ်လို ... ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် အမုန်းတွေနဲ့ ပြိုင်ခဲ့ကြတာ ...”

ဒါက အဝေးနှင့် မကြားခဲ့ဘူးတဲ့ အကြောင်းအရာ အဖြစ် အပျက်တစ်ခုပါပဲ။ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် အမုန်းတွေနဲ့ပြိုင်ခဲ့ကြတာ တဲ့။ ဘယ်လိုပြိုင်ခဲ့ကြတာလည်း။ ဘာကြောင့်ပြိုင်ခဲ့ကြတာလဲ။

စိတ်ထဲက သိချင်လာ၏။

နှစ်ယောက်သား ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ တွဲလျှောက် လာတာလည်း ပုခုံးချင်းထိလှမတတ်ပါ။ ကိုယ်သင်းနဲ့မွှေးမွှေးလေး က လေအဝေမှာ အဝေးနှင့်ကို ကြည့်စယ်နေ၏။ လေတိုက်လိုက် တိုင်း ဖျတ်ခနဲ ... ဖျတ်ခနဲ ဘယ်ညာဝေဝဲသွားသည့် မြို့ဆံပင်ရှည် တွေက အဝေးနှင့်ရဲ့ပုခုံးစွန်းလေးကို လာထိတော့ မွှေးရဲ့နှုလေးက သင်းသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ... အဝေးနှင့် မင်းသိပ်သိချင်တယ်ဆိုလို့ ဒါကို မက ရှင်းပြတာ၊ ဒီပိုးကြီးလေးက အဘိုးအဘွားတွေလက်ထက် ကတည်းက သားမြေးအစဉ်အဆက် လက်ဆင့်ကမ်းပါလာခဲ့တဲ့ ပစ္စည်း ...”

ပြောရင်း ... အဝေးနှင့် မျက်နှာကို မြူကလှည့်ကြည့်သည်။
“ဒါဆို ... ဘယ်သူတွေ ပြိုင်ခဲ့ကြတာလဲ”

“နုလုံးသားထဲမှာ လောင်ခဲ့တဲ့မီးကြောင့် ချမ်းသာတဲ့ခွေ မျိုးစုကြီးနှစ်စု အကြီးအကျယ်ပြိုင်ခဲ့ကြတာ၊ ဒီဝက်ဝံရုပ်လေးပါတဲ့ ပိုးကြီးလေးကိုမြင်တိုင်း အတိတ်ကို သတိရနာကျည်းစိတ်တွေနဲ့ အဘိုးတွေရော အဘွားတွေပါ ပြိုင်ခဲ့ကြတယ် ... စီးပွားချင်းပြိုင် တယ်၊ ပညာတတ်တာချင်းပြိုင်တယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုကြတာချင်းပြိုင် တယ် ... မင်းနားလည်အောင် အရှင်းဆုံးပြောရမယ်ဆိုရင် မိုးကုတ် သူ့အရမ်းချမ်းသာတဲ့ ဖွားမြတ်သခင်ရဲ့လက်ထက်က စခဲ့တာ၊ သူက သားထောက်သူမီးခံမရှိလို့ တစ်နယ်စီကလာတဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက်နဲ့ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို အမွေစားအမွေခံသား သမီးနှစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ အိမ်မှာမွေးစားခဲ့တာကနေ စခဲ့တာ၊ ဖွား မြတ်သခင်ဆိုတဲ့နာမည်ကိုရော မင်းကြားဖူးရဲ့လားအဝေးနှင့်”

“အဲဒါ ... ကျွန်တော် မသိဘူး ...”

မြို့ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ပြုံးမိသည်။

ဒါတွေကိုလည်း ဖေဖေအကောင်းပကတိရှိခဲ့စဉ်က ပြော သွားခဲ့လို့ မြို့ကသိထားခဲ့ရတာပါ။ အဝေးနှင့်က ဒီစကားအရောက် မှာ ခပ်ထေ့ထေ့ပြုံးကာ ...

“ဘာလဲ ... ဒေါ်မြို့နှင့်စေရာ၊ ခင်ဗျားပြောချင်တာ အဲလို

ပြိုင်ခဲ့ကြတဲ့ မွေးစားသားသမီးနှစ်ယောက်တည်းမှာ တစ်ယောက် တ ခင်ဗျားနဲ့သွေးသားတော်စပ်ခဲ့တာကို ပြောချင်တာလား”

“ဟွန်း ... အဲဒါ သိပ်သေချာတာပေါ့ အဝေးနှင့်”

“နေပါဦး ... ကျွန်တော်မရှင်းလို့ ခင်ဗျားကို တစ်ခုလောက် တော့ ဝေးပါရစေဦး ... ဒီဝက်ဝံရုပ်လေးပါတဲ့ ပိုးကြီးလေးက ဒီ စာတ်လမ်းထဲမှာ ဘယ်လိုပါခဲ့တာလဲ ... ဒီပိုးကြီးလေးကိုမြင်တိုင်း အတိတ်ကိုသတိရပြီး ... နာကျည်းလာခဲ့ကြတယ်ဆိုတော့ ...”

“အဲဒါ ... မင်းနားလည်အောင် မရှင်းပြမယ်လေ အဝေးနှင့် ဒီဝက်ဝံရုပ်လေးပါတဲ့ ပိုးဆွဲကြီးကလေးကို ဖွားမြတ်သခင်က မွေး စားသားနဲ့မွေးစားသမီးကို တစ်ယောက်တစ်ခုစီပေးခဲ့တာ၊ အဲဒီ ပွယ်က ... တစ်နေ့နေ့မှာ အတူတူလက်ထပ်ရမယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ် သူတို့နှစ်ယောက်ဆီက ကတိကိုလည်းတောင်းတယ်၊ ဖွားမြတ် သခင်ရဲ့ရှေ့မှာတော့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ ကတိသစ္စာပြုတဲ့ အနေနဲ့ ဝက်ဝံရုပ်ပိုးကြီးလေးကို အပြန်အလှန်လဲပြီး ဖွားမြတ်သခင် တို့ကဲ့သို့သစ္စာရေကို သူတို့နှစ်ယောက်သောက်ခဲ့ကြတယ် ...”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ ...”

“မွေးစားသားဖြစ်တဲ့ ဦးသူရက မွေးစားသမီးဖြစ်တဲ့ ဒေါ်မွေ့ ကေသာကို အရမ်းချစ်ပြီးတော့ အရမ်းလည်းအလိုလိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ... မွေ့ကေသာက သစ္စာမရှိခဲ့ဘူး၊ ကတိမတည်ခဲ့ဘူး၊ ဒေါ်မြတ်သခင်က သားနဲ့သမီးကို ပေးစားဖို့စီစဉ်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ မွေ့ကေသာက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပြီး အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်လာတော့တာလေ ... အဲဒီမှာတင် ဦးသူရက မွေ့ကေသာ ကို အမုန်းကြီးမုန်းသွားခဲ့တယ်၊ သစ္စာရေအတူသောက်ခဲ့စဉ်က လဲခဲ့

ကြတဲ့ဝက်ဝံရုပ်ပိုးကြီးလေးကိုမြင်တိုင်း အသည်းဆတ်ဆတ်ခါ အောင် ဦးသူရနာသွားခဲ့တယ် ... သူကလည်း မွေ့ကေသာထက် အစစအရာရာသာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မခံချင်စိတ်နဲ့ ရအောင်လက်ထပ်ယူပြခဲ့တယ် ... သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲထဲ အညှိုးတွေ၊ အမုန်းတွေ၊ မာန်တွေနဲ့ပြိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ပြိုင်ပွဲကြီးတစ်ခုကို အဲဒီမှာ စခဲ့တာလေ ... ”

“ဪ ... ”

အဝေးနှင့်က ကိုယ်ကိုမလှည့်ဘဲ ခေါင်းကလေးငဲ့ကာ မြူ မျက်ဝန်းတွေဆီကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုအချိန်မှာ လေပြည်လေး တစ်ချက်ငွေတိုက်လိုက်တော့ မြူနားသယ်စပ်လေးနားက ဆံပင် မျှင်မျှင်လေးတွေ တဖျတ်ဖျတ်လေးခါသွား၏။

ပြောရင်းနဲ့ မြူရင်ထဲမှာပင်လျှင် နာကျင်လာရပါသည်။

အတိတ်ရုပ်ဝန်းတစ်နေရာဆီကို မြူပြန်မသွားချင်ပါ။ ရင်နှင့် ခါးသည်းဖွယ်ရာ အတိတ်ကပုံရိပ်တွေကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ ပြည် ဖုံးကားချလျက် မေ့ပျောက်ပစ်ချင်တာ ... မြူရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန် ပဲဖြစ်သည်။

သို့သော် ... ကိုယ်ရှိနေသမျှ ကိုယ့်အရိပ်ကရှိနေမှာ ကိုယ် ရပ်နေသမျှ ကိုယ့်အရိပ်ကရပ်နေမှာ၊ ကိုယ်ပြေးနေသမျှလည်း ကိုယ့် အရိပ်တွေက ပြေးနေဦးမှာလေ။

“ဟင် ... မ၊ဆက်ပြောလေ၊ မပြောဘဲ ဘာတွေစဉ်းစားနေ တာလဲ”

သူ့ဆီက ခပ်ဆတ်ဆတ်အသံလေး ဖြတ်ဝင်လာတော့မှ မြူ အတိတ်တွေ ပစ္စုပ္ပန်ဆီကို ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟွန်း ... ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ ... လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာက အဖြစ်အပျက်တွေကို ကိုယ်သိထားရသလောက် ပြန်ပြောရတာဆို တော့လည်း ဝေဝေဝေဝေကလေးနဲ့ ကြေးကြေးကွဲကွဲလေးဖြစ်ရတာ လေးတွေပါနေလို့ မ၊ခဏလေးငိုင်သွားတာပါ ... ”

“နေ ... နေပါဦးမ၊ မ၊က ဒီမျိုးစုနှစ်စု၊ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အသည်းအသန် ပြိုင်ခဲ့ဆိုင်ခဲ့ နာကြည်းခဲ့တာတွေကို စိတ်ရှည်လက် ရှည်လေးနဲ့ ရှင်းပြနေရလောက်အောင် ဒီအကြောင်းအရာတွေကို ကျွန်တော် သိထားသင့်တယ်ထင်လို့လား ... ကျွန်တော်နဲ့ရော ဆိုင် လို့လား”

“ဆိုင်တာပေါ့ ... ”

“ဗျာ ... ကျွန်တော်နဲ့ဆိုင်တယ် ... ”

အဝေးနှင့်ရဲ့ မျက်တောင်လေးတွေ ကော့တက်သွားခဲ့ပြီ။

“အဝေးနှင့်ရယ် ... မပြောနေတာတွေ မဆုံးခင်မှာ မင်း ဘာကိုမှ ကြိုပြီးမသိချင်နဲ့လေ၊ ဒါ ... သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ မွေး စားသားနဲ့မွေးစားသမီးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အညှိုးတွေ၊ အမုန်းတွေနဲ့ ပြိုင်ခဲ့တဲ့ပြိုင်ပွဲဟာ အဘိုးအဘွားတွေလက်ထပ်က စခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းတစ်ခုခြင်း အသေးစိတ်သဘောပေါက်အောင် မ၊ရှင်းပြနေတာ”

မျက်တောင်တွေပြန်သိမ်းကာ နှုတ်ခမ်းမဲ့မဲ့လေးနှင့်ဖြိုးရင်း အဝေးနှင့် ငြိမ်သွားသည်။

“အဲဒီလို ဦးသူရကပါ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အပြိုင်အရွံ့တိုက် ငြီး လက်ထပ်လိုက်တော့ ဖွားမြတ်သခင် တထီးတနန်းနေတဲ့ ခြံ ကျယ်ကြီးထဲမှာ အိမ်ထောင်စုနှစ်စု၊ မိသားစု နှစ်စုဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ... ဖွားမြတ်သခင်က ကတိတစ်ခုတောင်းတယ်။ မွေးစား

သမီးနဲ့မွေးစားသား လက်ထပ်ဖြစ်ဘဲ အညှိုးတွေ၊ အမုန်းတွေနဲ့ ပြိုင်နေတာကို အဆုံးသတ်သွားအောင် ဒီဘက်က သားလေးမွေးပြီး ဟိုဘက်က သမီးမိန်းကလေးမွေးခဲ့ရင် လက်ထပ်ပေးစားရမယ်ဆို တဲ့ကတိပဲ ... အဲဒီကတိကိုရတော့မှ အမွေတွေ အညှိုးအမျှခွဲပေးပြီး ဖွားမြတ်သခင်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ဖွားမြတ်သခင်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ တကယ်မွေးလာတော့ ဦးသူရ မိန်းကလေး ... ဒေါ်မွေ့ကေသာက ယောက်ျားလေး ... ”

“ဟင် ... ဒါဆို သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပေးစားလိုက်တာပေါ့”

“ဝေးသေးတယ် ... အဲဒီကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း နှစ်ဖက်မိဘတွေရဲ့ ရန်ညှိုးအရှိန်နဲ့ ကလေးဘဝငယ်ငယ်လေးကတည်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်လို့မရအောင်မုန်းလာခဲ့တာ”

“ဟွန်း ... တော်တော်အညှိုးကြီးကြတာပဲနော်”

“အဲဒီတုန်းက ဂျပန်တွေပြေးပြီး အင်္ဂလိပ်တွေ မြန်မာပြည်ထဲကို ပြန်ဝင်လာတဲ့အချိန်ပေါ့ ... ဦးသူရက ဆန်စက်၊ ဆီစက်တွေ ပိုင်တဲ့စက်ပိုင်သူဌေး၊ ဒေါ်မွေ့ကေသာက ကျောက်မျက်ရတနာကုန်သည်၊ အဲဒီလိုနဲ့ နှစ်ဖက်ပြိုင်ကြတာ ဦးသူရက အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရိနဲ့ပေါင်းပြီး ... လက်ထောက်ချလိုက်လို့ ဒေါ်မွေ့ကေသာက စီးပွားရော ဘဝပါပျက်သွားတယ် ... ဒါကို အခဲမကြေတဲ့ဒေါ်မွေ့ကေသာက သူ့သားကိုမြှောက်ပေးပြီး၊ ဦးသူရဘဝပျက်အရှက်ရအောင် ဦးသူရသမီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကို အသည်းခွဲလက်စားချေခဲ့သလို ဦးသူရကိုလည်း အရက်စွဲဘိန်းစွဲအောင် ဒေါ်မွေ့ကေသာက လူယုံတွေကတစ်ဆင့် တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ထောင်ချောက်ဆင် ဘဝဖျက်ခဲ့တယ် ... စီးပွားကလည်း ဘုံလုံတစ်လှည့် ငါးဖျံတစ်လှည့်ဆို

သလိုပဲ ... ဦးသူရဆင်းရဲသွားတဲ့အချိန်မှာ ဒေါ်မွေ့ကေသာသားက ချမ်းသာတဲ့အထက်တန်းလွှာက လူကုထံသမီးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူပြီး ပြန်ချမ်းသာသွားခဲ့တယ် ... ဦးသူရသမီးကလည်း ဒေါ်မွေ့ကေသာသားကို အညှိုးနဲ့ဆက်ပြိုင်ကြတယ်။ သူက ဝတ်လုံတော်ရရှေ့နေကြီးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူပြီး၊ သားတစ်ယောက်ပြန်မွေးခဲ့တယ်။ ဟိုဘက်က ဒေါ်မွေ့ကေသာ သားကလည်း ကံဆိုးချင်တော့ သမီးတစ်ယောက်ပြန်မွေးတယ်။ ပြောရရင် ဦးသူရရဲ့ မြေးနဲ့ ဒေါ်မွေ့ကေသာရဲ့ မြေးပေါ့။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီမြေးနှစ်ယောက်အရွယ်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ဒေါ်မွေ့ကေသာရဲ့ မြေးထဲ ဆင်းရဲချိုတဲ့ဘဝနဲ့ မြေနီကုန်းညဈေးတန်းအပေါက်ဝလေးမှာ နှင်းဆီပန်းလေးတွေ အော်ရောင်းရတဲ့ဘဝနဲ့ ... ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်မ ... ”

အထိတ်တလန့်လေးဖြစ်သွားတဲ့ အဝေးနှင်ကိုကြည့်ကာ မြူဟက်ဟက်ပက်ပက်ကလေး ရယ်ချလိုက်မိပါသည်။ အဝေးနှင်ရယ်ဒီလောက်ဆို မင်း ... သိသင့်နေပြီပဲ။

အဲဒါ ... မင်းမာမီ ဒေါ်အိမ်ညို မဟုတ်လို့ဘယ်သူဖြစ်ရမှာလဲ။

“ပြန် ... ပြန်ပြောပါဦး ... ဒေါ်မွေ့ကေသာရဲ့ဆင်းရဲတဲ့မြေးမလေးက မြေနီကုန်းညဈေးတန်းအပေါက်ဝလေးမှာ နှင်းဆီပန်းလေးတွေ အော်ရောင်းခဲ့ရတယ် ဟုတ်လား ... အဲဒါ ... အဲဒါ ... ထွန်တော့မာမီကိုပြောနေတာလား ... အဲဒါ ... ကျွန်တော်မာမီတို့ တမင်ရည်ရွယ်ပြီး မပြောလိုက်တာလား ... ကျွန်တော်မှတ်မိတယ်။ အဲဒီတုန်းက အမုန်းတွေ၊ အညှိုးတွေ၊ နာကြည်းမျက်တွေနဲ့

ကျွန်တော့်မာမိ ဘဝလိုက်ဖျက်ခဲ့တဲ့ အန်ကယ်ကြီးတစ်ယောက် သူ ရောင်းတဲ့နန်းဆီတွေကို တစ်နေ့တစ်ပွင့်ပေးပြီး ... အန်ကယ်ကြီးကို ရူးသွပ်စွဲလမ်းနေအောင် မာမိလုပ်ခဲ့တာ၊ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ အဲဒီ အန်ကယ်ကြီး အတိတ်မေ့မိတ္တူဝေဒနာသည်ကြီးဖြစ်ပြီး လမ်းပေါ်မှာ ကားတိုက်ခံရလို့ ဆုံးသွားခဲ့တာလေ ...

“ဟွန်း ... အဲဒါ ... မသိပ်ချစ်တဲ့ ဖေဖေပဲ အဝေးနင်”

“ဗျာ ... အဲဒီအန်ကယ်ကြီးက မရဲ့ဖေဖေ ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ဒါ ... ဒါဆို၊ အဲဒီကိစ္စ၊ အဲဒီအညှိုးကို မကျေနပ်လို့ အိပ်မက်စေတမာန်ကုမ္ပဏီရဲ့ မန်းနေဂျင်းဒါရိုက်တာမကြီး ဒေါ်မြူနန်းစေရာက ကျွန်တော့်ကိုကိုကြီးအရိပ်ထင်ရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ အနက်ရောင်နင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကို မရရအောင် ထိုးစိုက်ပြီး မာနခြင်းပြိုင် အသည်းခွဲလက်စားချေခဲ့တာပေါ့ ...”

“အဲဒါလည်း ... ဟုတ်တယ်လေ ...”

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျားဗျာ ... ခင်ဗျား တော်တော်ရက်စက်ပြီးတော့ အညှိုးအတေးကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲဗျာ ... ဟား”

ခေါင်းကလေးကို ဆတ်ခနဲမော့ကာ ဟားခနဲလေပူတွေ ခပ်ပြင်းပြင်းမှုတ်ချပစ်လိုက်တာ ... အဝေးနင်ပါပဲ။

မြူကိုလည်း နာနာကြည်းကြည်းကြည့်ပြီး ...

“ဒါဆို ... ခင်ဗျားက ဦးသူရရဲ့ဖြစ်ပေါ့ ... ကျွန်တော် ...

ကျွန်တော်က ဖွားမွေ့ကေသာရဲ့ဖြစ် ... ဟား ... ဟား ... သိပ်လှတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုမှယုံနိုင်စရာမရှိတဲ့ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ပြန်လာဆုံနေရတာ၊ ရင်တွေတလှုပ်လှုပ်တုန်ပြီး

တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်သွားအောင် ကျွန်တော်ခံစားလိုက်ရတယ်၊ အညှိုးတွေ၊ အမုန်းတွေ၊ နာကြည်းမှုတွေနဲ့ သားစဉ်မြေးဆက် မာနခြင်းပြိုင်ပြီး လက်စားချေလာခဲ့တဲ့ဒီပွဲမှာ ... ဘယ်သူက ကျိမ်စာတိုက်ခဲ့လို့ ကျွန်တော်တို့ခံစားခဲ့ကြရတာလဲ ...”

“အဲဒါ ... ဖွားမြတ်သခင် တိုက်ခဲ့တဲ့ကျိမ်စာလေ ...”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဒီလိုဖြစ်အောင် ဖွားမြတ်သခင်က ကျိမ်စာတိုက်ခဲ့တာ ဟုတ်လား ... ကျွန်တော်မယုံဘူးဗျာ၊ အဲဒါ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဗျာ ... ဟား ... ဟား”

အဝေးနင် ရယ်ချလိုက်ကာ အရူးလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲ။

“မင်း ... မင်းမရယ်နဲ့လေ အဝေးနင် ... ဖွားမြတ်သခင်က မွေးစားသမီးနဲ့မွေးစားသားကို သစ္စာရေတိုက်ပြီး ကတိတောင်းခဲ့တုန်းက ဟိုဘက်နဲ့ဒီဘက် သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် မွေးလာပြီဆိုတာနဲ့ လက်ထပ်ပေးစားဖို့ ကတိတောင်းခဲ့တာလေ၊ အခု ... အဲဒီကတိကိုမတည်ဘဲ သစ္စာဖောက်ခဲ့ကြတော့ ဖွားမြတ်သခင်ရဲ့ကျိမ်စာ စူးခဲ့ကြတော့တာပေါ့၊ မ၊ကတော့ ဒီလိုပဲထင်တယ်၊ ခင်း ... စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဖွားမြတ်သခင်တိုက်ခဲ့တဲ့ကျိမ်စာက”

“ဟာ ... ဖွားမြတ်သခင်က ဘယ်လိုကျိမ်စာတိုက်ခဲ့တာလဲ”

“ကတိသစ္စာ ဖောက်ဖျက်ပါက ...”

“ရှင်ကွဲမကွဲ ... သေကွဲကွဲကြပါစေ ...”

“သားစဉ်မြေးဆက် ဒုက္ခရောက်ကြပါစေ ...”

“မျိုးဆက်နှစ်ခုစလုံး အမုန်းကြီးမုန်းကြပါစေ ...”

“ဘုရား ... ဘုရား ...”

အဝေးနှင့် ... အသက်မရှူနိုင်တော့ပါပြီ။
ဒါတွေဟာ တကယ်ပဲ ... သစ္စာစူးခဲ့တာလား။
တကယ်ပဲ ... ကျိမ်စာအတိုက်ခံခဲ့ရတာလားဗျာ။
“မ,ကလည်း မယုံပါဘူး ... ဒါပေမယ့် ... ဦးသူရနဲ့ ဒေါ်ဇွေ

ကေသာတို့ရဲ့ မွေးစားသမီးနဲ့ မွေးစားသားဘက်က ပေါက်ဖွားရှင်
သန်လာခဲ့တဲ့ သားစဉ်မြေးဆက် နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အက်ကြောင်း
နက်နက်တွေနဲ့ အမုန်းမြားတွေ စိုက်ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ မပြေတဲ့အညှိုး
တွေနဲ့ မာနအတ္တမိုးတွေ ရွာဖြိုးခဲ့ကြတယ် ... အခုပဲကြည့်လေ အဲဒီ
အတ္တတွေ၊ အဲဒီမာနတွေ၊ အဲဒီအညှိုးတွေကြောင့် မြေးမြစ်အဆင့်ကို
ရောက်လာခဲ့တာတောင် ဖွားမြတ်သခင်ရဲ့ကျိမ်စာက မပြယ်နိုင်ခဲ့
ဘူး။ အခုလည်း ... အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်နဲ့ မကိုလက်
စားချေဖို့ မင်းလိုက်ခဲ့ရတဲ့ဘဝကို ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီ ... ပြောရမယ်
ဆိုရင် ဒီပြိုင်ပွဲကြီးကို မအဆုံးသတ်ချင်ပါပြီ ... ပြောပါ အဝေးနှင့်
အဲဒီအတွက် ဒီကျိမ်စာတွေပြီးဆုံးပျက်ပြယ်သွားဖို့ မ,ဘာလုပ်ပေးရ
မလဲ ... ”

“ခင်ဗျား ... ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်လိုက်ပေါ့ ... ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် ... ”

မြူမြေလှမ်းတွေ တုန်ခန်ရပ်သွားသလို အဝေးနှင့်မျက်နှာ
ကို ရှာခနဲ ... လှည့်ကြည့်လိုက်မိတာက အေးစက်သော မျက်ဝန်း
များဖြင့်သာ။

“ဟား ... ဟား ... အဲဒါမှ ဖွားမြတ်သခင်ရဲ့ အလိုဆန္ဒတွေ
ပြည့်ပြီး ကျိမ်စာတွေ ပြယ်သွားတော့မှာပေါ့ဗျာ။ ဒါ ... မကောင်းဘူး
လား။ ဖွားမြေ့ကေသာဘက်က ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာတဲ့မြစ်

တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်တောင်းဆိုပါတယ် ... ဒေါ်မြူနှင်း
စေရာ ... ”
“ဟွန်း ... ”
နှုတ်ခမ်းလေးကိုတွန့်ပြီး ... မြူပြီးလိုက်မိတာလည်း နာနာ
ကျင်ကျင်ကလေး။

“မင်း ... မင်းအပြောမကောင်းနဲ့လေ အဝေးနှင့်၊ မဖြစ်နိုင်
တာကိုလည်း မင်းဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးမယည်နဲ့ ... မာနတွေနဲ့ပြိုင်
ဖို့ စိမ်ခေါ်လာတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ ခူးထောက်အညှို့
ခံလိုက်ရတဲ့အလုပ်မျိုးကို မဘယ်တော့မှ မလုပ်နိုင်ဘူး ... နောက်
ဆုံးအနေနဲ့ မင်းကို မ,တောင်းပန်ပါတယ် ... ဒုတိယအကြိမ်မြောက်
အဖြစ်နဲ့ပါ အကောင်းဆုံးက ဒီပြိုင်ပွဲကိုရပ်ပြီး မ,နဲ့အဝေးဆုံးကို မင်း
ပြန်ထွက်သွားလိုက်ပါ ... ”

“ဗျာ ... ခင်ဗျားနဲ့အဝေးဆုံးကို ကျွန်တော်က ထွက်သွားရ
မယ် ... ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကြောက်
နေပြီလား ... ”

“မ,မင်းနဲ့ ဆက်မပြိုင်ချင်တော့လို့ပါ ... ”

မျက်နှာလေးကို တင်းတင်းလေးမော့ကာ လျှောက်လက်စ
မြေလှမ်းတွေကိုလည်း မြူရပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ဘုရားကိုပတ်တာ
လည်း တစ်ပတ်ပြည့်ခဲ့ပြီမို့ ... မြူကိုမြင်တာနဲ့ အညှို့ရောင်ကလည်း
မြူတို့နှစ်ယောက်ဘက်ကို လျှောက်လာသည်။

“ဒီမှာ ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ... ”

“ဟင် ... ဘာလဲ အဝေးနှင့် ... ပြောလေ ... ”

“ဒီဇာတ်လမ်းမှာ အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်နဲ့ ကျွန်

တော့ကိုကိုကြီးအရိပ်ထင်ကို အသေသတ်ခဲ့တာ ခင်ဗျား ...”
 “မင်း ... မှားနေပြီအဝေးနှင့် ... ဒီဇာတ်လမ်းကိုစခဲ့တာ
 မင်းကိုကိုကြီးက စခဲ့တာ ... အဖြူရောင်ဆိုတဲ့ မကုမ္ပဏီက အတွင်း
 ရေးမှူးမလေးကို အသည်းခွဲအနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့မင်းကိုကိုကြီး
 ကြောင့် မခံချင်စိတ်တွေနှင့် မဝင်ပါလာခဲ့ရတာ။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့
 ကိုရောက်မှ မင်းကိုကိုကြီးအရိပ်ထင်ကို ဒေါ်အရိပ်ညိုရဲ့ မျိုးဆက်
 သွေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ ... မရဲ့နာကြည်းချက်တွေ
 ပြင်းထန်သွားရတာပါ။ တကယ်တော့ ... မင်းကိုကိုကြီးသေဆုံးခဲ့
 ရတာဟာ မကြောင့်မဟုတ်ဘူး ... မကောင်းတဲ့ မူးယစ်ဆေးတွေ
 အလွန်အကျွံသုံးစွဲခဲ့လို့ နှလုံးသွေးရပ်သွားခဲ့တာ ...”

“ဗျာ ...”

“မပြောတာကို မင်းမယုံလည်း မဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ အဲ
 မှ မင်းမကျေနပ်လို့ ပြိုင်ချင်သေးတယ်ဆိုရင် ... ရော့ ... ဒီမှာ
 ဖိတ်စာ ... ဒါ ... မရဲ့ အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့် မွေး
 ညစာစားပွဲကျင်းပမယ့် မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲကို မင်းသတ္တိရှိနဲ့တယ်
 နိုင်အောင်လို့ မတစ်ခါတည်း ဖိတ်လိုက်တာ ...”

စလင်းဘတ်အိတ်လေးထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်တဲ့ လှပတဲ့မြူ
 မွေးနေ့ဖိတ်စာလေး။

“ဟာ ... မိုက်တယ်ဗျာ ... ရှယ်ပဲ ...”

ဖိတ်စာလေးကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး အဝေးနှင့်သဘောကျသွား
 သည်။

“မင်းသတ္တိရှိရင် အနက်ရောင်နှင့်ဆီလေးတစ်ပွင့်ကိုကိုင်း
 ခပ်မိုက်မိုက်စိမ့်ခေါ်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ မက်စေတစ်ခုကို မင်းသိအောင်

ပေးလိုက်တာ ... လူမသိသူမသိနောက်က တကောက်ကောက်
 လျှောက်လိုက်ပြီး အသည်းခွဲလက်စားချေဖို့ ကြိုးစားနေတာ။ ဟို
 ဘက်ခေတ်နောက်မှာ အဝေးကြီးပြတ်ကျန်ခဲ့ပြီ ... မင်းက ...
 ယောက်ျားလေးပဲအဝေးနှင့် ... ဒီမွေးနေ့ပွဲကိုတက်လာမယ့် ဂုဏ်
 သရေရှိ ဧည့်ပရိသတ်တွေအများကြီးရှေ့မှာ မင်းနဲ့မ မျက်နှာချင်းဆိုင်
 ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိပြန်ဆုံတွေ့ချင်တယ် ... ဟုတ်ပြီလား။ မက မြူနှင်း
 စေရာပါ ... ကဲ မသွားတော့မယ် ...”

“ဟွန်း ... ကောင်းပါပြီ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ၊ ကျွန်တော်က
 ထည်း အဝေးနှင့်ပါ ... ဒီလိုစိမ့်ခေါ်တာကို လုံးဝသဘောတူတယ်။
 ဒီမွေးနေ့ပွဲမှာ အဝေးနှင့် ဘာလုပ်မလည်းဆိုတာ ခင်ဗျားရင်တ
 ဆိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်ကြည့်လိုက် ...”

ဒါပဲပြောပြီး အဝေးနှင့် ... ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါပြီ။
 မွေးနေ့ပွဲကြီးတဲ့လား ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရယ် ...
 ဒီပွဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ပြန်ဆုံတွေ့ချင်တယ်
 ဆိုပါလား။

သိပ်ကြိုက်တယ်ဗျာ ...
 ကိုကိုကြီးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကြီးတုန်းကလည်း ... ခင်ဗျားတစ်
 ယောက်တည်း အနက်ရောင်နှင့်ဆီပွင့်လေးတစ်ပွင့်နဲ့ ခပ်မိုက်မိုက်
 ဆတ်လာတာလေ။

ဒီလိုပွဲမျိုးမှာမှ ...
 စိမ့်ခေါ်ရင် ... ဘယ်ပွဲမှာ အဝေးနှင့်စိမ့်ခေါ်ရမှာလဲ။

အခန်း (၁၁)

နဖူးပြင်တင်းတင်းပေါ်က ဆံပင်ရှည်လေးတွေကို နောက်ပြန်လေးလှန်ကာ စိန်ဆံထိုးကလေးဖြင့် စုသိမ်းထားသည်။ အပေါ်က ဆံထုံးလှလှလေးပေါ်မှာလည်း အညိုရောင်ဖောက်ကွက်ပါးပါးမျှင်မျှင်လေးကို အုပ်ထားလိုက်တော့ ဆံထုံးကလေးနှင့်ဆံပင်လေးတွေက သေသေသပ်သပ်ကလေးနှင့် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ကလေး ဖြစ်သွား၏။

ဆံထုံးလှလှလေးပေါ်မှာလည်း စိန်စီသောဆံထိုးလေးတွေ စိန်စီသော လိပ်ပြာပုံညှပ်ကလစ်ဆန်းဆန်းလေးတွေ အစီအရိုကလေးညှပ်ကာ ထပ်တင်ထားလိုက်တော့ ခေါင်းကလေးကို လှုပ်ခါလိုက်လေတိုင်း ပြိုးပြိုးပျက်ပျက် လက်သွားရသောစိန်တွေဆီက လင်းဖြာလာသောအရောင်တွေက ဖျတ်ဖျတ်ခါခါလေး ဖြာဖြာထွက်နေခဲ့သည်။

ဝင်းနှစ်ကျော့ရှင်းသော လည်တိုင်ကလေးဆီမှာတော့ ... ဟက်ပီးဘတ်ဒေးဆိုသည့် အင်္ဂလိပ်စာလုံးလေးတွေကို စိန်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အလုံးသေးသေးလေးတွေနှင့် အတန်းလိုက်လေးစီကာ စာလုံးကို ဆစ်ကွက်ဖော်ထားပြီး လည်တိုင်ဝင်းဝင်းနှစ်နှစ်လေးမှာ ပတ်ဆွဲထားလိုက်တော့ တည်တင်းသော မျက်နှာထားကလေးနှင့် လိုက်ဆတ်သွားခဲ့ကာ ရွှေရောင်ပါးပါးကလေးပြေးနေသော မျက်နှာကလေးက ပိုပြီးတော့ စွဲမက်ရင်စုန်ဖို့ ကောင်းသွားခဲ့၏။

ကိုယ်မှာဝတ်ထားတာလေးကလည်း ... ဘယ်ဂျီယံနိုင်ငံထုတ် အကောင်းစားအဖြူရောင် ဇာအိအိလေးကို မြန်မာဆန်ဆန် လက်ရှည်ဝမ်းဆက်ကလေး ချုပ်ဝတ်ထားတာမျိုး ကိုယ်လုံးလေးကပါ တင်းကြွဖူးစင်ကာ စိန်စီသော Chale နှင့်သိုင်းဒေါက်မြင့်မြင့်လေးကို စီးလိုက်လေတော့မှ ဝင့်သွားရသည့် နိုယ်ဟန်အနေအထားလေးက နဂိုရှိတာထက် ပိုမြင့်သွားရပြီး ဆင်တလေးကပါ ပိုစွင့်သွားရသည်။

တကယ်တော့ ... ဒီစတိုင်လေးဟာ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အကောင်းဆုံး ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုရဲ့ရှေ့ ... မြက်ခင်းပြင်ကြီးမှာ ကျင်းပသည့် အိမ်ကစေတမာန်ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ မန်းနေကျင်းဒါရိုက်တာ ဒေါ်ဖြူနီစေရာရဲ့ လှပစွဲမက်ဖွယ်ရာ ပွဲတက်စတိုင်လေးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကိုကြည့်၍ အညိုရောင်က ... "ဟား ... MDရယ်၊ ဒီနေ့ MDပုံစံလေးက အရမ်းကျက်သလို အညိုရောင်ပြောနေတာ၊ ဒီနေ့ MD အရမ်းလှတယ်၊ ဒီနေ့ပွဲကျင်းပမယ့် မြက်ခင်းပြင်ကြီးရဲ့ အဝင်ဝမှာလည်း MD ပုံစံကြိုက် နှင်းဆီတစ်ပွင့်မှမပါဘဲ အခမ်းနားဆုံး ပန်းမုဒ်ဒီးကြီးတစ်ခုက အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ၊ မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲမှာ ပြင်ဆင်ထားတာတွေအားလုံးကလည်းရှယ်ပဲ ... MDရာ ... ပန်းခြင်းကြီးတွေကို

အလည်လျှောက်လမ်းဆုံးတဲ့အထိ အတန်းလိုက်ကို စီပြီးတော့
ထားတာ။ ဟိုရောက်တာနဲ့ MD စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး အရမ်းသဘော
ကျသွားမယ်”

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူးလေ ... အညိုရောင်”

“ဟင် ... ဘယ်ဟာက အရေးကြီးလို့လဲ ... ”

“အဝေး ... အဝေးနှင့်လေ ... ”

“ရှင် ... MD”

“အဝေးနှင့် ... ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဒီအခမ်းအနားကို တစ်
လာမလည်းဆိုတာကိုတွေးပြီး ... မစိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတာ”

“အမလေး MDရယ် ... အဝေးနှင့်လောက်ကိုတွေးပြီး MD
စိတ်ပူမနေနဲ့ ... သူဒီအခမ်းအနားကြီးကိုလာရမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့
အညိုရောင်ကတော့ထင်တယ်။ သူတောင် ... MDရှေ့မြင်ကွင်းထဲ
နေ အဝေးနှင့်ပျောက်သွားတာ ... ဘယ်နှစ်ရက်ရှိနေပြီလဲ။ MD
ပြောတော့ ဖုန်းမဆက်တာလည်း ကြာပြီဆို ... ”

“အဲဒါ ... ထူးဆန်းနေလို့၊ မသံသယဝင်နေတာပေါ့ကွ”

“ကဲပါ MDရယ်၊ ဖြစ်လာမှာတွေကို ကြိုတွေးပြီး စိတ်လှုပ်
ရှားမနေပါနဲ့တော့ ... အခမ်းအနားတက်ဖို့ အချိန်လည်းရောက်နေ
ပြီ။ သွားကြတာအကောင်းဆုံးပဲ ... ”

“ဘာပဲပြောပြော ဒီပွဲမှာ မသတိအရဆုံးက မရဲ့ဖေဖေ
ဖေဖေဟာ သူရောက်လေရာ တမလွန်ဘဲဘဝကနေ နောက်ဆုံးရောက်
ဆက်နှစ်စုရဲ့ အညှိုးအမှန်းတွေ၊ မာနတွေနဲ့ပြိုင်ကြမယ်ပွဲကို အသက်
အသန်စိတ်လှုပ်ရှားပြီး စောင့်ကြည့်ချင်လည်း ကြည့်နေမှာနော်
အညိုရောင် ... ”

“ဟုတ်တယ်နော် ... MD၊ MDနဲ့အဝေးနှင့်က နောက်ဆုံး
ရင်ဆိုင်ရမယ့် မျိုးဆက်နှစ်ဆက်ပဲ ... ”

“တကယ်တော့ ... မ၊အရမ်းမုန်းခဲ့တာ အဝေးနှင့်ရဲ့မာမီ
ဒေါ်အရိပ်ညိုပါ။ ဖေဖေကိုသတိရတိုင်း ဒေါ်အရိပ်ညိုကို မတအား
မုန်းတယ် ... ဖေဖေကို နှင်းဆီတွေနဲ့ပြိုင်ပြီး ဘဝပျက်အောင် အလဲ
ထိုးအနိုင်ယူသွားတာ။ မဘယ်လိုမေ့ပစ်လိုက်ရမလဲ အညိုရောင်၊
အဝေးနှင့်ကိုလည်း ... မ၊အနိုင်မယူရက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ... အဝေး
အဝေးနှင့်က ... မ၊ကို ... ”

“ဟင် ... ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဝေခနဲပဲတက်လာသည့် မျက်ရည်စက်လေး
တစ်စက်ကို အညိုရောင်မြင်သွားတော့ မျက်နှာလေးကပျက်သွား
သည်။ အဝေးနှင့်နှင့်ပတ်သက်နေသည့် ခံစားချက်ကလေးကိုတော့
အညိုရောင်သိပါလိမ့်မည်။ အပြစ်မရှိသူမို့ ဗြူ ... အနိုင်မယူရက်တာ
ပါ။

“ကဲပါ ... MDရယ်၊ ဒါတွေ ... တွေးမနေပါနဲ့တော့၊ မွေးနေ့
ပွဲသွားဖို့ အချိန်တောင် နောက်ကျနေပြီ ... ”

မွေးနေ့ပွဲကွင်းပမည့် မြက်ခင်းပြင်ကြီးရဲ့ ဝင်ပေါက်မုဒ်ဦးနား
မှာ ကားကလေးထိုးရပ်လိုက်တော့ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ဖို့ ကားအနား
ကို ဝိုင်းအုံလာသူတွေက အများကြီး။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေအားလုံး
ကလည်း မြန်မာဆန်ဆန် တူညီဝတ်စုံကလေးတွေနဲ့။

“MD ရောက်လာပြီ ... ”

“HAPPY BIRTH DAY MD”

“ဟေး ... ဟေး ... ”

လူနိုးတမျီ

မြို့လိုက်ပါလာသည့် အဖြူရောင်အိစက်တောက်ပြောင်နေသော ကားကလေးပေါ်က မြို့ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ... ဝိုင်းအော် နှုတ်ဆက်လိုက်သည့်အသံတွေက ချက်ခြင်းညံ့သွားသည်။

ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာအဖွဲ့တွေကတော့ မြို့လျှောက်လှမ်းလာမည့် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ အပြုံးကလေးတွေကိုယ်စီနဲ့ စီတန်းရပ်လို့ပါ။

“ကြည့်စမ်း ...”

“ဒေါ်မြို့နှင်းစေရာ အရမ်းလှတယ် ...”

“အား ... အရမ်းမိုက်တယ် ...”

“HAPPY BIRTH DAY ပါ MD ...”

“ဟင်း ... ဟင်း ...”

မြက်ခင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာရော အလည်လျှောက်လှမ်းဘေးဝဲယာ နှစ်ဖက်စလုံးမှာပါ လူတစ်ရပ်စာ နီးပါးအမြင့်ရှိသည့် ရောင်စုံပန်းခြင်းကြီးတွေကို အတန်းလိုက်စီကာ ချထားလေတော့ မြက်ခင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ရောင်စုံပန်းတွေနဲ့ အပြည့်ဖုံးထားလိုက်သလို ...။

ပြီးတော့ ... ပတ္တမြားရောင် စားပွဲခင်းတစ်ခုစီပေါ်မှာလည်း သစ်ခွခြင်း အဖြူရောင်လေးတွေကို စားပွဲအားလုံးမှာ အလှဆုံးလေး ဖြစ်အောင် စီကာတင်ထားလိုက်လေတော့ မြက်ခင်းပြင်ကြီးမှာ ပိုပြီးတော့ ခမ်းနားသွားရသည်။

ထိုမြက်ခင်းပြင်ကြီးရဲ့အဆုံး ထိပ်ဖက်မှာတော့ မြူးကြွသည့် ခေတ်ပေါ်သံနုတီးဝိုင်းစင်မြင့်ကြီးတစ်ခုက မီးရောင်စုံတွေဖြာကျနေကာ ဧည့်ခံတီးခတ်နေသည့် တီးလုံးသံစဉ်တွေက ငြိမ့်ညောင်းစွာ

ထွက်ပေါ်လာလျက်။

“ဒေါ်မြို့နှင်းစေရာ ... အောင်မြင်ပါစေ ...”

“ဒေါ်မြို့နှင်းစေရာ ... ပျော်ရွှင်ပါစေ ...”

ပန်းရောင်စုံတွေ ဖုံးနေသည့် အလည်လျှောက်လမ်းမဘက်ထို သူမလျှောက်လာခဲ့ချိန်မှာတော့ ... ကြိုတင်ရောက်နှင့်နေသည့် ဧည့်ပရိသတ်များဆီမှ ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်ဆုတောင်းပေးလိုက်သည့် အသံတွေက မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲမှာ ဆူညံစွာပေါ်ထွက်လာသည်။

“HAPPY BIRTH DAY ... ဒေါ်မြို့နှင်းစေရာ ...”

“ဟေး ... ဟေး ...”

“ပုံစံလေးက အရမ်းကျက်သရေရှိတယ် ...”

“မိုက်တယ်ကွာ ... တကယ်ပဲ ... တကယ်ပဲ ... ဟင်းဟင်း ...”

မြို့နှင်းစေရာမှာ အတူယှဉ်တွဲလျှောက်လာသည့် အညိုရောင်ဏလည်း ... မြို့လိုပင် မြန်မာဆန်ဆန် ဝမ်းဆက်လက်ရှည်လေးထို တွဲကာဝတ်ထားလျက်။

“အညိုရောင်နော် ... အဝေးနှင့် ရောက်နေပြီလားဆိုတာ ကြည့်ဦး ...”

“အမလေး ... MD ရယ် ... အဝေးနှင့်လား ... ဒီလိုပွဲကြီးကို လာရဲမှာ ...”

စားပွဲဝိုင်းတွေဆီကို မသိမသာလေး မျက်လုံးလေးငွေကြည့်ရတာလည်း အညိုရောင်မှာ မောလို့ပေါ့။ ဒါကလည်း ... အဝေးနှင့်ဆိုတဲ့ ဟိုကျေးဇူးရှင်လေး အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်နဲ့ ပြုသင်္ကာလာရှာမှာကို အညိုရောင်စိုးရိမ်နေလို့ပါ ... ဟူး ... လော်ပါသေး

ရဲ့ ခုချိန်ထိတော့ အဝေးနှင့်ကို အရိပ်ကလေးတောင် အညိုရောင် မမြင်သေး။

အခမ်းအနားစဖွင့်တော့လည်း ... စင်မြင့်ပေါ်တက်ပြီး မြူကပဲ ကြွရောက်လာသည့် ဂုဏ်သရေရှိဧည့်ပရိသတ်တွေကို မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲ ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်စကား ပြောရသည်။

ထိုအချိန်မှာလည်း အဝေးနှင့် ရောက်မလာခဲ့ပါ။

ဧည့်ပရိသတ်တွေကို စားပွဲပိုင်းတစ်ခုခြင်းစီ လိုက်နှုတ်ဆက်တော့လည်း သည်လူအုပ်တွေထဲမှာ အဝေးနှင့်မပါ

“အဟင်း ... အားလုံးအေးဆေးပဲနော် အမ်ဒီ”

အမ်ဒီအတွက် အထူးပြင်ဆင်ထားသည့် ထိပ်ဆုံးတန်းက စားပွဲပိုင်းကလေးမှာထိုင်တော့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ အညိုရောင်က ပြောမိသည်။

“ထိုင် ... အမ်ဒီ၊ ဒီခုံလေးမှာထိုင် ... ဟာ ...”

စားပွဲပိုင်းကလေးထက်က အဖြူရောင်သစ်ခွဲခြင်းကလေးထဲမှာ ထင်းခနဲနေအောင်မြင်လိုက်ရတာက ဖဲကြီးနီလေးနှစ်စတွဲလောင်းကျနေသည့် အနက်ရောင်နှင်းဆီလေး။

“အို ... ကြည့်စမ်း ...”

မြူကိုယ်တိုင်လည်း ထိုနှင်းဆီလေးကို တွေ့သွားခဲ့ပြီ။

မျက်ဝန်းကလေးတွေပါ ဝိုင်းစက်သွားသည်။

“ဒါ ... ဒါ ... မဟုတ်မှလွဲရော၊ ဒီမွေးနေ့ညစားပွဲမြက်ခင်း

ပြင်ကြီးထဲကို အဝေးနှင့်ရောက်လာလို့ပဲဖြစ်ရမယ် ... ဟုတ်တယ် အမ်ဒီ ... ဒီအထဲကို အဝေးနှင့်ဝင်လာတာ သေချာနေပြီ၊ ကြည့်ပါဦး အမ်ဒီထိုင်မယ့် စားပွဲပိုင်းကိုမှ ဒီနှင်းဆီလေးကိုလာထားသွားရတယ်

“လို့ ... ရွတ်တယ် ... ဆွဲယူပြီးတော့ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ဦးမယ်”
“ဟာ ... မလုပ်နဲ့ အညိုရောင် ... ရတယ်၊ မ၊ဘာမှမဖြစ်

ဘူး”

မျက်ဝန်းကလေးတွေငှေ့ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မြူကြည့်မိသည်။

အညိုရောင်ကတော့ နှုတ်ခမ်းလေးစုနေ၏။
ထိုအချိန်မှာပဲ ... သံစုံတီးဝိုင်းလေးဆီမှ ပေါ်ထွက်လာသည့်

သီချင်းသံလေးက ...
မင်းxxရနံ့တွေ ဖိတ်ခေါ်နေxx

ငါ့ရင်ထဲ မူးယစ်ဝေခဲxxရှားခက်တွေxx
အိုxxဝိုင်းရံပိတ်တားဆီးနေလဲxxလှမ်းခဲ့မယ်xx

အိုxxမင်းဘယ်မှာပုန်းကွယ်နေလဲxxမင်းရှိရာxxလိုက်လို့ရှာ
ဝက်ဘာထဲကxxပန်းလေးရယ်xxငါxxမင်းရဲ့အကျဉ်းသား

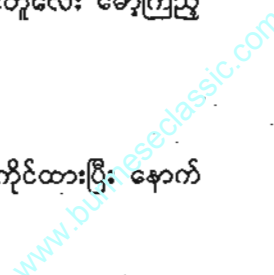
ပါကွယ်xx
“ဘုရားရေ ... ဒါ ... ဒါ လေးဖြူဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်းလေးပဲနော်

အညိုရောင် ... အခု ဒီသီချင်းကို စင်ပေါ်ကနေ ဘယ်သူဆိုနေတာလဲ ... ဒီသီချင်းကိုမှရွေးပြီး ဘာဖြစ်လို့ ...”

သီချင်းသံလေးကြောင့် မြူထိတ်ထိတ်ပြာပြာလေးဖြစ်ကာ စတိတ်စင်လေးပေါ်ကို နှစ်ယောက်သားပြိုင်တူလေး မော့ကြည့်

လိုက်မိတော့ ...
အို ... ကြည့်စမ်း ...

စင်ပေါ်မှာ ... အဝေးနှင့် ...
လက်တစ်ဖက်မှာ မိုက်ခရိုဖုန်းလေးကိုင်ထားပြီး နောက်

တစ်ဖက်မှာတော့ ... မြို့ကိုစိမ်ခေါ်ယှဉ်ဖြိုင်မယ့် အနက်ရောင် နှင်းဆီလေး။

ဒူးဆစ်လေးအောက်အထိ ဖုံးကျနေတဲ့ အဖြူရောင်လောင်း ကုတ်အရှည်ကြီးကို ကြယ်သီးတွေတစ်လုံးမှတစ်လုံးအထိ အကုန် ဖွင့်ချထားကာ သည်အတိုင်းဝတ်ထားတော့ လောင်းကုတ်ကြီးရဲ့ အောက်အနားတွေက ... ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ဝေ့တိုက်လိုက်တဲ့ ဆောင်းလေရှူးတွေကြောင့် တပျတ်ပျတ်တခါခါလေး လွင့်နေတော့ တာလေ။

မြို့ကိုပို့ပြီးတော့ အသက်ရှူမှားစေခဲ့တာက ...

ဖဲကြီးနီလေးနှစ်စကို ခေါက်တွန့်လေးချည်ကာ ဆွဲထားတဲ့ ရှားပါးအိစက်သော အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးရယ်ပါပဲ။

“ဘုရားရေ ... အဲဒါ ... အဲဒါ ... အဝေးနှင့်လေအမ်းဒါ လေးဖြူရဲ့ နှင်းဆီဝက်ပါသီချင်းလေးကို အဝေးနှင့်ကိုယ်တိုင်တက် ဆိုနေတာ ... MDရဲ့ ... ဒုက္ခပါပဲ ...”

အညိုရောင်လှမ်းပြောလိုက်တာကိုလည်း မြို့မကြားတော့ ပါ။

မြို့ကြားနေရတာ မြို့နုလုံးသားတွေကို တစစပုံကြွေသွား အောင် ပြုစားနေတဲ့ မြို့အကြိုက်ဆုံး တေးရေးဆရာ မြင့်မိုးလှိုင်ရဲ့ နှင်းဆီဝက်ဘာသီချင်း။

မင်းအတွက်xxcါလမ်းတွေ ပျောက်နေဆဲxx
ရက်စက်တဲ့xxဆူးခက်များအလည်xx
အူးxxချစ်သူလေးxxမင်းအခုထိ ပုန်းကွယ်ဆဲxx
အဆုံးသတ်မှာxxနုလုံးသားထဲရှူးxx

ပြန်ဖျက်မရတဲ့xxဆူးချက်တွေရယ်xx
သီချင်းပိုဒ်လေးတစ်ကျော့ဆုံးသွားလို့ ... တီးလုံးကလေး တွေချည်း တကျော့ဝင်လာခဲ့ချိန်မှာ မိုက်ခရိုဖုန်းလေးကိုမြှောက် ချက်နှာလေးကိုပင့်မော့ပြီး ... အပြာရောင်မိုးကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်ကာ အဝေးနှင့် ပြောလိုက်တာက ...

“ပရိသတ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ကျွန်တော် အဝေးနှင့်ပါ ...”

“ဟေး ...”

“ရွီး ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

ဧည့်ပရိသတ်တွေထဲက လူငယ်တွေကလည်း ပြန်အော်နေ သည်။

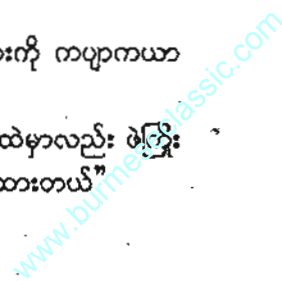
“အိပ်မက်စေတမာန်ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ မန်းနေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဒေါ်မြနှင်းစေရာရဲ့ လှပတဲ့မွှေးနေညကလေးကို အဝေးနှင့်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ကလေးတစ်ယောက်က သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်နဲ့ ဝုတ်ပြုပေး ချင်လို့ စင်ပေါ်ကို တက်လာခဲ့တာပါ ...”

“ဟေး ... ဟေး ...”

“ဘယ် ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင် အညိုရောင် ... အဝေး အဝေးနှင့်က စင်ပေါ်ကနေ ... မကို ခပ်မိုက်မိုက်စိမ်ခေါ်တော့မယ် ထင်တယ် ...”

မြို့ ခေါင်းကလေးငုံ့ချကာ မျက်နှာလေးကို ကပျာကယာ လှည့်လိုက်ရသည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ် အမ်းဒါ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ဖဲကြီး အနီလေးနဲ့ အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးကို ကိုင်ထားတယ်”

မြို့ ... မော့လည်းမကြည့်ရဲတော့ပါ။
 မြို့မျက်လုံးရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာလည်း ဖဲကြိုးနီလေးနဲ့
 အနက်ရောင်နှင့်ဆီလေး ...
 အဝေးနှင့်ရယ် ...
 မ၊စိတ်တွေ ချောက်ချားလာအောင် မကိုမင်းမနှိပ်စက်ပါနဲ့
 မ၊မင်းနားလည်အောင် ဘယ်လောက်ပဲ ရှင်းပြ ... ရှင်းပြခဲ့၊ မ၊ကို
 မင်းအရမ်းနာကြည်းနေတာ မသိပါပြီ။ မပြောနိုင်တဲ့ အညှိုးအမှန်းတွေ
 နဲ့ မင်း ... မ၊ကို အပြတ်သားဆုံး စိမ်းခေါ်တော့မယ်ဆိုတာ မ၊နား
 လည်နေပါပြီ။

ဟေးxxနေ့မိုးရယ် ဆောင်းရာသီပြောင်းပေမယ့်xxဝေးနေ
 ဆဲxx

ပေးဆပ်နေxxငါ့အသွေးတွေ ငါ့အသားတွေxxငါပေးxx
 ငါမင်းကိုရနိုင်မယ်ဆိုရင်xxငါပိုင်ဆိုင်တာတွေxxအကုန်ပေး
 ထောင်ချောက်တွေရဲ့အလယ်မှာxxငါ့ဘဝစတေးxx
 မင်းရှိရာ လိုက်လို့ရှာxxဝင်တာထဲတပန်းလေးရယ်xx
 ငါxxမင်းရဲ့အကျဉ်းသားပါကွယ်xx

“ဟေး ...
 “ရွှီး ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ”
 “မိုက်တယ် ... အရမ်းမိုက်တယ်ကွာ ... ”
 တီးလုံးလေးမဆုံးခင် အဝေးနှင့်ရဲ့ နာကျင်နေတဲ့အသံတွေ
 က ပြန်ပေါ်လို့လာခဲ့ပြန်ပြီ။

“ကျွန်တော် အဝေးနှင့်ပါ ... ကြွရောက်လာတဲ့ ဂုဏ်သ
 ရှိ ဧည့်ပရိသတ်ကြီးကို အဝေးနှင့်လေးစားပါတယ် ... အခု ...

ကျွန်တော်လက်ထဲမှာကိုင်လာတဲ့ အနက်ရောင်နှင့်ဆီလေးဟာ ...
 အိပ်မက်စေတမာန်ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ ... ဂုဏ်ထူးဆောင် မန်းနေဂျင်း
 အိုက်တာ အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ရှင် ဒေါ်မြူနှင့်
 ရောရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အမှတ်တရ ဂုဏ်ပြုထိုး
 ခိုက်ပေးချင်လို့ ... စင်မြင့်ပေါ်ကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

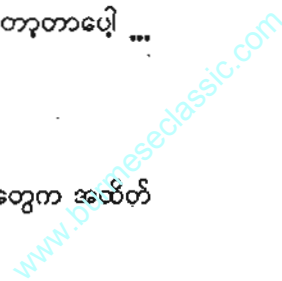
“ဟေး ... ဟေး ... ”
 “ကြည့်စမ်း ... ”

စင်ပေါ်ကနေ ဖြောင် ခပ်မိုက်မိုက်ဖိတ်ခေါ်လိုက်တဲ့အသံ
 သေးကြောင့် ... မြူသူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိတာ ချာခနဲ။

သူကတော့ ... လုံးဝထိမထင်တဲ့ အပြုံးမဲ့မဲ့လေးနဲ့ ...
 “ဘယ် ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲအမ်ဒီ ... အဝေးနှင့် ... အဝေး
 နှင်က စင်မြင့်ပေါ်ကနေ အမ်ဒီကိုစိမ်းခေါ်နေပြီ။ မသွားဘဲနေရင်
 သည်း ကိုယ့်ဘက်က အရမ်းရိုင်းသလိုဖြစ်သွားမယ် ... သွားရင်
 သည်း သူထိုးစိုက်တဲ့နှင့်ဆီလေးကို အမ်ဒီလက်ခံလိုက်ရတော့မယ်
 နှိပ်ချုပ်ဈေးထဲမှာဖြစ်ခဲ့သလိုမျိုး အမ်ဒီရိုက်ချပြီး နင်းချေပစ်လိုက်
 ခဲ့ မရတော့ဘူး ... ”

“ဟွန်း ... ရတယ်အညိုရောင် ... မ၊ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ သူက
 ထင်မှတ်တဲ့နေရာကနေ မကို ... ဖြောင်ကျကျစိမ်းခေါ်လာပြီဆို
 တော့ မဘက်က သတ္တိရှိရှိနဲ့ တုန်ပြန်လိုက်ဖို့ပဲရှိတော့တာပေါ့ ...
 တယ် ... မ၊သွားလိုက်မယ် ... ”

“ဟင် ... အမ်ဒီ သွားမယ် ... ”
 အညိုရောင် အသက်မရှူနိုင်တော့ပါ။
 သူမရဲ့ အမ်ဒီကိုကြည့်ကာ မျက်ဝန်းလေးတွေက အထိတ်

တလန်လေးပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်လျက် ... အမ်ဒီသွားရင် ဒီပွဲမှာ ထို...
အမ်ဒီပဲ ရှုံးသွားတော့မှာပေါ့! ... ကြည့်ပါဦး ... စင်ပေါ်ရောက်နေ...
အဝေးနှင့်ကလည်း နှင်းဆီလေးကို လေထဲမြှောက်ကိုင်ပြီး...
အပြုံးမဲ့မဲ့လေးနဲ့ ဖိတ်ခေါ်နေတာ။

ထိုအချိန်မှာ ...

မြက်ခင်းပြင်တစ်နေရာရဲ့ တစ်ခုသော ထောင့်ကျကျစား...
လေးမှာရောက်နေတဲ့ သားကြီးက ... ဒေါ်အရိပ်ညိုရဲ့ မျက်ဝန်း...
ကို စိုက်ကြည့်ကာ ...

“မြင်ပြီနော် ... အန်တီ၊ ကိုကိုကြီးအရိပ်ထင်အတွက် လ...
စားပြန်ချေဖို့ အန်တီသားအဝေးနှင့် ကြီးစားနေတာ ... ”

“မြင် ... မြင်တာပေါ့သားကြီးရယ် ... အန်တီသားငယ်...
က အဲဒီလို မာနကြီး တည်တည်တင်းတင်းကလေးနဲ့ ငယ်ထံ...
လေးကတည်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ အောက်ကျခံ အရှုံးပေးခဲ့...
မဟုတ်ဘူးလေ ... ခုတော့ ... ကြည့်ပါဦး၊ သားငယ်လေးပြော...
အန်တီလည်း သိတော့တယ် ... မြူနှင်းစေရာဆိုတာ တစ်ခါတုန်း...
အန်တီအနိုင်ယူခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုအောင်ရဲ့ သမီးတုလေ ... အန်တီကလည်း...
ဒီသားအဖနှစ်ယောက်ကို အနိုင်မယူလို့ရမလား ... ဟဲ့...
ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်ကတည်းက အန်တီတို့ ပြိုင်လာကြတာ...
အဟွန်း ... ဟွန်း ... ကိုရီး ယားဇာတ်ကားတွေထဲက...
ပြောရမယ်ဆိုရင် မိုးနတ်မင်းကြီးသိပါတယ်သားကြီးရဲ့ ... မိုးန...
မင်းကြီးသိပါတယ် ... ဟား ... ဟား”

“ဟာ ... အန်တီ ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ စင်မြင့်ပေါ်ကိုတက်...
ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ လျှောက်လာနေပြီ ... အန်တီသားကိုလည်း

ဒေါ်မြူနှင်းစေရာက လုံးဝဂရုမစိုက်တဲ့ပုံပဲအန်တီ ... အန်တီသား...
ငယ်လေးအဝေးနှင့်နဲ့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ... ဘယ်လိုမာနခြင်းပြိုင်...
လေည်းဆိုတာ ... အန်တီစောင့်ကြည့်လိုက် ... ”

“ဟင် ... ”

မြူက တကယ်လည်းဂရုမစိုက်ပါ။

ထိုင်ခုံလေးထက်ကနေ ဖျတ်ခနဲ ထ,ရပ်လိုက်တာနဲ့ ဝင်းနှစ်...
နေသောမျက်နှာကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ... ပင့်မော့လိုက်ပြီးသား။

ဒီလိုမော့လိုက်စဉ်မှာ ... စိန်ဆံထိုးတွေ၊ စိန်နားကပ်တွေ၊
စိန်လည်ဆွဲတွေက မီးအလင်းရောင်တွေအောက်မှာ တဖျတ်ဖျတ်...
ခါနေအောင် လင်းလက်သွားကြသည်။

“ဟေး ... ဟေး ... ”

“ရှိုး ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ”

အားပေးနေသော လက်စုပ်သံတွေက မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲ...
မှာ မဆုံးနိုင်တော့ပါ။

အမ်ဒီမျက်နှာလေးကို အညိုရောင်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့...
လည်း အမ်ဒီမျက်ဝန်းလေးထဲမှာ တည်တင်းသော မာနရိပ်တွေက...
တဖိတ်ဖိတ်လေးလက်လို့။

နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းလေးစေ့လျှက် မျက်နှာလေး...
ကို အမ်ဒီမော့သည်။

အဝေးနှင့်ရယ် ... မင်းဆီက မလိုချင်တာ ဒီလိုသတ္တိမျိုးတွေ...
တိုလိုချင်လို့ ... ဂရုမစိုက်ဘဲ ဖိတ်လိုက်တာပါ။ ဟုတ်တယ် ...
မင်းကိုကိုကြီးအလှည့်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ဖြောင်တက်လာပြီး...
အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးကို သူ့ရင်ဘတ်မှာ အပြတ်သားဆုံး အနာ

ကြည်းဆုံးလက်တွေ့နဲ့ မထိုးစိုက်ပစ်ခဲ့တာ၊ ဒါကို ... တူညီတဲ့တုန့်ပြန်မှုတွေနဲ့ မကို မင်းလက်စားချေနိုင်ပါတယ်။

မဘက်က အဆင်သင့်ပါ။

ဒီလောက် တားဆည်း ငြင်းပယ်နေတဲ့ကြားက ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်ပရိသတ်တွေရှေ့မှာ သတ္တိရှိရှိနဲ့ ခပ်စိုက်စိုက်လေး မင်းစစ်ကြည့်လိုက်တာကို ... မကြိုဆိုပါတယ်။ နောက်တော့မှသာ ဘွားခတ်တောင်းပန်ဖို့ မင်းမကြိုးစားနဲ့။

မြူက ဒီလိုတွေ့လိုက်သလို ...

“ဟွန်း ...”

အဝေးနှင့်ကလည်း နှုတ်ခမ်းမဲ့မဲ့လေးနဲ့ပြုံးလို့သာ။

ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရယ် ...

ဒီည ... ခင်ဗျားသိပ်လှတယ်သိလားဗျာ ...

ခင်ဗျားကိုမြင်ရတာ အဝေးနှင့်ရင်ခုန်ပါတယ်။

ဒီလို ခမ်းနားတဲ့မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲက အလှဆုံးပန်းတွေတောင် ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုမှ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ... ဗျာ ...

ပန်းတွေ၊ ကောင်းကင်ပေါ်ကကြယ်တွေ၊ အလှပဆုံးလိပ်ဖြာတွေ၊ ခင်ဗျားရှေ့မှာ ဒူးထောက်ခစားသွားနိုင်ပေမယ့် ... အဲဒီအထဲမှာ အဝေးနှင့် ဘယ်တော့မှ မပါစေရဘူးဆိုတာ ... ခင်ဗျား ယုံထားလိုက်ပါ။ ဒီအနက်ရောင်နှင့်ဆီလေးကို ခင်ဗျားရင်ဘတ်မှာ ထိုးစိုက်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ခင်ဗျားစောင့်ကြည့်လိုက်လေ။

အခု ... ဒီစင်မြင့်ပေါ်မှာ ... တီးခတ်နေကြတာလည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ ... ကျွန်တော် အားလုံးနဲ့တိုင်ပင်ပြီးမှ ဒီပွဲကို အပြတ်သားဆုံးတတ်လာခဲ့တာပါ။

ဘာပဲပြောပြော ...

ခင်ဗျား ... သိပ်ကိုအဆိပ်ပြင်းပါတယ်။

ခင်ဗျားရဲ့ လှပအေးစက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေရဲ့အောက်မှာ လဲပြီ ယိုင်ထွက်မသွားအောင် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ထိ တက်လာတဲ့ အဆိပ်တွေကို ခါထုတ်ပစ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိရဲ့လားဟင်။

ရိုက်ချက်တွေကလှသလို အဆိပ်လည်းပြင်းတဲ့ခင်ဗျားရဲ့ စိမ်ခေါ်မှုတွေကြောင့် ... လုံးဝလန်ထွက်သွားအောင် ကျွန်တော်ခံစားခဲ့ရတာကို ခင်ဗျားမသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး စင်မြင့်ပေါ်ကို ခင်ဗျားတစ်လှမ်းခြင်းတက်လာနေတာလားဗျာ။

အခုလည်း ... ဒီလောက်လှပခမ်းနားနေအောင် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ပန်းခင်းကြီးတွေ၊ ပန်းခြင်းကြီးတွေထဲမှာ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ပါလို့လား။ ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် ထိရှတဲ့ခံစားချက်ပြင်းပြင်းတွေ၊ အတုခွဲအောင်လှပတဲ့ မာနတွေနဲ့ ကျွန်တော့်မာဗီကို လက်စားချေဖို့ ဟိုးအံ့ဝေးကြီးကနေ ... မြန်မာပြည်ကို ခင်ဗျားပြန်ရောက်လာခဲ့တာ ထုမ္မာထီထောင်ပြီး နာမည်ပေးတော့လည်း အိပ်မက်စေတမာန်တဲ့။

ခင်ဗျား သိပ်ပီရိတယ်ဗျာ။

ဒါပေမယ့် ... ရပါတယ် ...

အခုတော့ ... အမှန်းနတ်ဘုရားတွေကိုယ်တိုင် လေးသင်္ချေနဲ့ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကျိမ်စာတိုက်မှ ပွင့်လာရတဲ့ အနက်ရောင်နှင့်ဆီလေးတစ်ပွင့်နဲ့ ကျွန်တော် စောင့်နေပါပြီ။

ဟွန်း ...
ကျွန်တော်က အဝေးနှင့်ပါ ... ဒေါ်ဖြူနှင်းစေရာ ...
ပြန်တောင်းသူမရှိဘဲ ဆပ်ရတုအကြွေးဆိုတာ သံသရာကြွေး

တဲ့။

ကဲ ... အားလုံးကိုရင်ဆိုင်ဖို့ ခင်ဗျားပြင်ထားလိုက်တော့အံ့
အဝေးနှင့်က အပြုံးမဲ့မဲ့လေးနှင့် တွေးလိုက်သလို မြူက
လည်း မျက်နှာလေးကိုမော့ကာ ခြေလှမ်းကလေးတစ်လှမ်းကို စ၊
လှမ်းလိုက်သည်။

“ဟေး ... ဟေး ...”
“ဦး ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”
တဟေးဟေး အော်ဟစ်အားပေးသံတွေနဲ့အပြိုင် မြက်ခင်း
ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ညံသွားရတဲ့ လက်ခုပ်သံတွေအောက်မှာ စင်
မြင့်ပေါ်ကို မြူတစ်လှမ်းချင်း ရောက်သွားသည်။

ဒါကိုကြည့်ကာ ... အဝေးနှင့်က ...
“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား တကယ်တက်လာတယ်နော်၊ ဒေါ်ဖြူ
နှင်းစေရာ၊ ဟား ... ဟား ... ဒီမှာလေ ခင်ဗျားရင်ဘတ်မှာ ထိုးစိုက်
မယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့နှင်းဆီလေး ... ကြူရောက်လာတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ
စည့်ပရိသတ်အပေါင်းကို သက်သေနေရာမှာထားပြီး ကျွန်တော်ထိုး
စိုက်တော့မှာ ကျွန်တော့်ကိုကြီး အရိပ်ထင်ကို ခင်ဗျားရက်စက်
ခဲ့တာတွေအတွက် ခင်ဗျားပြန်ပေးဆပ်ရမယ့်အရာတွေအားလုံးကို
ဒီပရိသတ်ကြီးရှေ့မှာပဲ ကျွန်တော် ပေးတောင်းဆိုမယ်”

နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးကျေးသွားအောင် အဝေးနှင့်က ပြီး
လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ... မ၊ရင်ထဲက ခံစားချက်ဟေ့ကို မင်းသိအောင် မ၊
အားလုံးပြောပြီးသား ... အမှန်တရားဆိုတာ ကိုယ်တစ်ယောက်
တည်းသိရုံနဲ့ ဘယ်တော့မှ မလုံလောက်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီအမှန်
တရားကို အများအမြင်မှာ ရှင်းလင်းပြတ်သားသွားဖို့အတွက် မင်း
ကို မ၊ရင်ဆိုင်နေတာ ... အဲဒီအတွက် မင်း ... မ၊ကို ကြိုက်သလို
စိန်ခေါ်လိုက်ပါ ...”

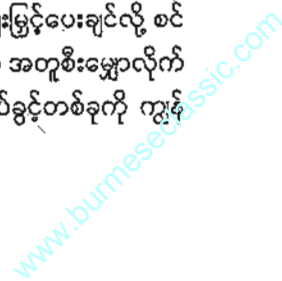
“ကောင်းပြီလေ ... မ၊နောက်တော့မှ ခင်ဗျား ဘွာမခတ်
နဲ့”

“ဟွန်း ...”
လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် မိုက်ခရိုဖုန်းခလုတ်လေးကို
အဝေးနှင့်ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

“အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...”

“ဟေး ... ဟေး ...”
နှင်းဆီလေးကို လက်ထဲမှာကိုင်ပြီး မြူးကြွသွက်လက်နေ
တာ အဝေးနှင့်ပါ။ ပရိသတ်တွေဆီကလည်း လက်တွေ့မြောက်ပြ
တာ အော်သံတွေ ထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဒီနှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်နဲ့ အိပ်မက်စေတမာန်
တုမ္မဏီကြီးရဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်မန်နေဂျာ ဒါရိုက်တာကြီး ဒေါ်ဖြူနှင်း
စေရာရဲ့ မွေးနေ့အမှတ်တရပွဲလေးကို ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်ပေးချင်လို့ စင်
ပေါ်ကို တက်ခဲ့တာဖြစ်သလို သူ့ဆီက အဆုံးမဲ့ အတူစီးမျှောလိုက်
ပါခွင့်တွေရဲ့ သင်္ကေတ တစ်ခုအဖြစ်နဲ့လက်ထပ်ခွင့်တစ်ခုကို ကျွန်
တော် တောင်းဆိုချင်ပါတယ် ...”

“ဟေး ... ဟေး ... မိုက်တယ် ... အရမ်းမိုက်တယ်ကွ”
ဘုရားရေ ... ကြည့်စမ်း ...

ဧည့်ပရိသတ်တွေရှေ့မှာ သူပြတ်ပြတ်သားသားတောင်းဆို
လိုက်တာ လက်ထပ်ခွင့်တဲ့ အဆုံးမိန်းမျောလိုက်ပါခွင့်တဲ့။ မြူထင်
မှတ်မထားတဲ့ တိုက်ကွက်တစ်ခုကနေ အဝေးနှင့်က လှပစွာ
တိုက်စစ် ဆင်ခဲ့ပြီ။

“မင်း ... မင်း ... ”

“ကြွရောက်လာတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်ပရိသတ်ကြီးကို ကျွန်
တော် လေးစားပါတယ်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲက နှင်းဆီလေးဟာ
အတုမဲ့တဲ့လက်ထပ်ခွင့်လေးတစ်ခုကိုရဖို့ သက်သေထားတောင်းဆို
ချင်တဲ့ နှင်းဆီလေးပါ ... ”

“ဟေး ... ဟေး ... ”

“ဒေါ်မြူနှင်းစေရာဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ချစ်သူပါ။ သူ့လည်ပင်း
မှာ အမြဲတမ်းမြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ဆွဲထားတဲ့ ဟောဒီအနက်ရောင်ပိုးကြီး
လေးဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဘယ်ဘက် လက်ကောက်ဝတ်လေးမှာ
ရောက်နေတာဖြစ်လို့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာဆီက လက်ထပ်ခွင့်ကို
ကျွန်တော် တောင်းနေတာပါ ... ”

“အို ... မင်း ... ”

နှင်းဆီလေးကိုရော ဝက်စံရုပ်လေးပါတဲ့အနက်ရောင်ပိုးကြီး
ကလေးကိုပါ စင်ပေါ်ကနေ ပရိသတ်တွေမြင်အောင် လက်ကလေး
မြှောက်ကာ ပြနေတဲ့အဝေးနှင့်။ မင်းသတ္တိရှိလှချည်လား။ သိပ်ကို
ရဲတင်းပြတ်သားလွန်းနေပါလား အဝေးနှင့်ရယ်။ မင်းရဲ့ဒီလိုတရား
ဝင်တောင်းဆိုမှုတွေကို မ၊ဘယ်လို တုန့်ပြန်ပေးရမလဲဟင် အဝေး
နှင့်။ ခေါင်းကလေးကို သွက်နေအောင်ခါပြီး တုန်လှုပ်ယိုင်နဲ့နေတဲ့

ခြေလှမ်းတွေနဲ့ စင်ပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းသွားမယ်လို့ မင်းထင်နေလို့
လား။

မ၊က မြူနှင်းစေရာပါ ...

မင်းထိုးစိုက်လာမယ့် နှင်းဆီလေးကို ရိုဝေနာကျင်တဲ့ အပြုံး
တွေနဲ့ယူဖို့ မ၊ဘက်က အဆင်သင့်ပါပဲ။

“အဝေးနှင့် ... မင်း ဘာမှအလိုတွေပြောမနေနဲ့ ... ”

“ခင်ဗျား ရယ်ဒီဖြစ်နေပြီလား ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ... ဒါဆို
လည်း ဟောဒီမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ နှင်းဆီလေး ... ”

“ဟင် ... ”

လေထဲကနေ ဖျတ်ခနဲစိုက်ကျလာတဲ့ အနက်ရောင်နှင်းဆီ
လေးက မြူရဲ့ဝဲဘက် ရင်ညွန့်လေးထက်မှာ တွယ်ချိတ်လျှက်သား
လေးဖြစ်သွားသည်။

“အို ... MD ရယ် ... အဝေးနှင့်ကို MDဘာလို့ အရှုံးပေး
လိုက်ရတာလဲ ဒီလိုအရှုံးမျိုးကို MDက လက်ခံနိုင်ပေမယ့် အညို
ရောင်တို့ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း မိန်းကလေးအများစုက လုံးဝလက်မခံ
နိုင်ဘူး MD၊ MD အရှုံးမပေးပါနဲ့ အဝေးနှင့်ကို ဘယ်တော့မှအရှုံး
မပေးပါနဲ့ MD ရယ်”

စင်မြင့်ပေါ်က MDမျက်နှာလေးကိုလှမ်းကြည့်ရင်း လှိုက်
ဖြာတက်လာတဲ့ ရင်ထဲကစကားတွေက အညိုရောင်နှလုံးသားထဲ
မှာ ပဲ့တင်ပြန်ရိုက်ခတ်လို့နေသည်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး ပီတိတွေ တဝေ
ဝေနဲ့ ကျေနပ်နေတာက ဒေါ်အရိပ်ညိုပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေဆီက
သားကြီးအရိပ်ထင်ရဲ့ရင်ဘက်မှာ ဒီလိုအနက်ရောင်နှင်းဆီလေးက
ပွင့်ကိုထိုးစိုက်ပြီး မြူနှင်းစေရာက စိမ်ခေါ်သွားခဲ့တာလေး
ခုတော့ ကြည့်ပါဦး။

လွန်းတမျှ

ဒါကို သားငယ်လေးအဝေးနှင့်က သူ့ကိုကြီးအတွက် အနိုင်ပြန်ယူဖို့ စင်မြင့်ကြီးပေါ်ကနေ မြူနှင်းစေရာဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို နာကြည်းမှုတွေနဲ့ ပြန်စိမ်ခေါ်ခဲ့ပြီ။

ရင်ဘတ်လေးမှာ ချိတ်ဆွဲထိုးစိုက်ခံထားရတဲ့ အနက်ရောင် နှင်းဆီလေးကိုကြည့်ကာ မြူ အသက်မရှူနိုင်တော့ပါ။

“ကျွန်တော် တောင်းဆိုပါတယ် ...”

အဝေးနှင့်က မိုက်ခရိုဖုန်းလေးကိုကိုင်ကာ ပြောလိုက်တာ တစ်ခွန်းတည်းပေမယ့် မြူကြားနေရတာက ပဲ့တင်သံတွေလို အထပ်ထပ်အခါခါ ပြန်ကြားနေသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းဆိုပါတယ်”

“ကျွန်တော် တောင်းဆိုပါတယ်”

“လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ ...”

“လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ ...”

“မင်း ... မင်း ...”

“အို ... MD လဲတော့မယ် ... MD ... MD ...”

အညှီရောင်ဆိက အော်လိုက်သံလေးက နောက်ကျသွားသည်။

မြူ နောက်ဆုံးသိလိုက်တာက လဲကျလာသော မြူခန္ဓာကိုယ်လေးကို ခါးကနေပွေ့ဖက်ကာ ထိန်းလိုက်ပြီး ပွေ့ယူပစ်လိုက်သော အထိအတွေ့တစ်ခု။

အခန်း (၁၂)

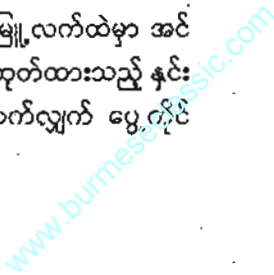
အိပ်မက်လား ...

တကယ်လား ... ခွဲခြားမသိနိုင်တဲ့နေရာလေးတစ်ခုမှာ မြူကရောက်နေသည်။

သေချာတာက မြူဝတ်ထားတာ စုတ်ပြီနေသော အင်္ကျီအဟောင်းကလေးနဲ့ စကတ်ဟောင်းကလေးကို မြူကဝတ်ထားသည်။ ထိုအချိန်မှာ မြူခေါင်းပေါ်ကို အညှိုးတကြီးနဲ့ သည်းသည်းမည်းမည်းရွာချနေသည့်မိုးရေ မိုးစက်ပေါင်းများစွာတို့က တဖြင်းဖြင်း စပ်တူနလာရသည့်အထိ။ အဆက်မပြတ် သွန်းပက်ကြိချနေ၏။

ပြောရရင် ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်လေး မြူလက်ထဲမှာ အင်ဖက်စိမ်းကလေးများဖြင့် ကျစ်နေအောင်သိမ်းထုတ်ထားသည့် နှင်းဆီပန်းစည်းကလေးများကို မိုးရေထဲမှာလျှောက်လျှက် ပွေ့ကိုင်ထားခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။

“ဝေါ ... ဝေါ ...”

“ဂျိန်း ... ဒလိမ်း ...”

“အို ...”

မိုးရေတွေက တပေါပေါကြွပက်သလို လျှပ်စီးကြောင်းတွေ နှင့် မိုးကြိုးပစ်လိုက်သံတွေက မိနစ်ပိုင်းပင်မခြားဘဲ စက္ကန့်ပိုင်းလေး အတွင်းမှာပင် တစ်ခုပြီးတစ်ခုဆက်နေသည်။ လျှပ်စီးတွေ ဖွေးခနဲ လက်ပြီး မိုးကြိုးကြီးတွေ ဝုန်းခနဲပစ်ချလိုက်ချိန်မှာ မြူမျက်ဝန်း လေးတွေက ဖြူဆုတ်အားမဲ့သွားသလိုဖြစ်သွားခဲ့တာ ကူကယ်ရာမဲ့ နေသည့်အလား။ မြေပြင်မှာ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ရတာလည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာပါ။

ကြာလာတော့ ကလေးစိတ်ကလေးနှင့် မျက်ရည်လေး သုတ်ကာ မြူက ငိုမိသည်။

“အဟင့် ...”

ဒါပေမယ့် လမ်းပေါ်မှာ နှင်းဆီပန်းစည်းလေးတွေ လိုက် ရောင်းနေရသည့် သနားစဖွယ် ထိုမိန်းကလေးရဲ့ ရှိုက်သံတွေကို မိုး ထစ်ချုန်းသံတွေအောက်မှာ ဘယ်သူတွေက ကြားနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“အဟင့် ... နှင်းဆီပန်းလေးတွေရယ်နော်”

“နှင်းဆီပန်းလေးတွေ ...”

“အဖြူလေးလည်းပါပါတယ်”

“အနီလေးလည်း ပါပါတယ်”

မိုးတွေ ဘယ်လောက်ပဲရွာနေပါစေ မိုးရေကြောင့် နှုတ်ခမ်း လေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေအောင် ချမ်းနေပါလျက် အဖေ့ အတွက် ဆေးဖိုးလေးနဲ့ထမင်းဖိုးလေးရအောင် မြူဆိုသော မိန်း ကလေးက လမ်းပေါ်မှာ ပန်းရောင်းနေရတာ မဟုတ်လား။ သည်

တော့ အားကလေးကို အနိုင်နိုင်တင်းကာ အော်ရတော့မှာပေါ့။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဆလွန်းကားလေးတစ်စီးက မှန်ရေသုတ်တံ တွေ ဘယ်ညာယမ်းခါလျှက် မိုးရေထဲကနေ လမ်းကြီးအတိုင်း ခပ်မှန်မှန်လေးမောင်းလာနေတာကို မှန်ဝါးဝါးမျက်ဝန်းကလေး တွေနဲ့ မြူလှမ်းတွေ့လိုက်တော့ မတိုက်မိအောင် ရှောင်လိုက်ပေ မယ့် တိုက်မိတော့မလိုဖြစ်ကာ ဘရိတ်အုပ်သံတွေက ဆူညံသွား သည်။

“ကျွါ ... ကျွါ ...”

“အို ... အို ...”

“တောက် ... သေတော့မှာပဲကွာ ... ကားဒီလောက်လာ နေတာကို မမြင်ဘူးလား ...”

မြူက ခြေခေါက်ကာ ကားရှေ့မှာလဲကျသွားတာမို့ ရင်မှာ ပွေ့ကိုင်လာခဲ့ရသည့် နှင်းဆီပန်းစည်းလေးတွေက မိုးရေထဲက လမ်း ပေါ်မှာ သည်အတိုင်းပြန်ကြိုသွားသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ ...”

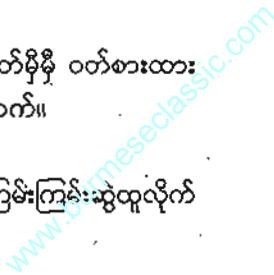
“နှင်းဆီပန်းရောင်းတဲ့ကောင်မလေးကို တိုက်မိသွားလား ဓသိဘူး”

မိုးရေထဲမှာ လူလေးငါးခြောက်ယောက်က မြူဆီကိုပြေး လာသည်။

ကားပေါ်က ဆင်းလာတာလည်း ခေတ်မှီမှီ ဝတ်စားထား တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်။

“ဟေ့ကောင်မလေး ... ထမင်း ...”

ထိုယောက်ျားက အကြင်နာမဲ့စွာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲထူလိုက်

ပေမယ့် မြူက ထလိုမရတဲ့ ဒူးလေးက ညွတ်ခွေကျသွားသည်။

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲဗျ ... ဒီကလေးမလေးကို ခင်ဗျားကားနဲ့တိုက်မိသွားလို့ လဲကျသွားတာ ... ခင်ဗျားတာဝန်ယူ ... ”

ပြေးလာသည့်လူအုပ်ထဲမှ မတရားလုပ်တာကို မကြိုက်သည့် လူတစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“ဟာ ... ကျွန်တော့်ကားနဲ့တိုက်မိတာမဟုတ်ဘဲ ကားရှေ့မှာ ဒီကောင်မလေး ဉာဏ်နီညာဏ်နက်များပြီး တမင်လှချလိုက်တာဗျ ... ”

“ခင်ဗျား လူကြီးလူကောင်းဆိုရင် ဒီလိုမတရားမပြောနဲ့နော် တိုက်မိတာ မတိုက်မိတာ နောက်မှရှင်း ... ဒီကောင်မလေး မထနိုင်အောင်လဲသွားတာ ခင်ဗျားဘယ်လိုရှင်းမလဲ ... ”

“ကျုပ် ... ကျုပ် ... ဆေးခန်းကို ခေါ်သွားမယ် ... ”

ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ ...

လူတွေက ကားပေါ်ကို ပွေ့ချီကာ တင်ပေးလိုက်လို့ ကားပေါ်ရောက်သွားခဲ့ပေမယ့် မြူသတိရလိုက်တာက လမ်းပေါ်မှာ ပြန်ကြိုကာ ကျန်နေခဲ့သည့် နှင်းဆီပန်းစည်းလေးတွေပါ။

“အဟင့် ... သမီးရဲ့နှင်းဆီလေးတွေ ကျန်ခဲ့ပြီနော် ဦးဦး”

“သမီးရဲ့နှင်းဆီလေးတွေကို ပြန်ကောက်ပေးပါ ... ”

“သမီးရဲ့နှင်းဆီလေးတွေကို ပြန်ကောက်ပေးပါ ... ”

“မင်း ... မင်းက ဘာလုပ်တာလဲ ... ”

“သမီး ... သမီးက နှင်းဆီပန်းရောင်းတာပါ အန်တီရယ် အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ... ”

“ဘုရားရေ ... မင်းက နှင်းဆီပန်းရောင်းတာ ဟုတ်လား”

ခေတ်မှီမှီဝတ်ထားတဲ့ အန်တီကြီး မျက်လုံးပြူးသွားတာကို မြူကမသိလိုက်ဘဲ စောစောက ဦးလေးကြီးတွေ ဝိုင်းကောက်ပေးလိုက်တဲ့ နှင်းဆီလေးတွေက ကားပေါ်ကိုရောက်လာတော့ ထိုအန်တီကြီးမျက်နှာက အသိသာဆုံးပျက်သွားသည်။

“အို ... မတင်နဲ့နော် ... မတင်နဲ့ ... ဒီကျက်သရေမရှိတဲ့ နှင်းဆီတွေကို ကျွန်မကားပေါ်မတင်နဲ့ ... ဘယ်လောက်လျှပ်ပေးရ ပေးရ ... ကျွန်မပြန်လျှပ်ပေးမယ် ... ကိုကို လုပ်ပါဦး ... ဒီနှင်းဆီတွေကို ရိပ်ဘယ်လောက်မှန်းတယ်ဆိုတာ ကိုကိုသိတယ်နော် ... ”

ဘုရားရေ ...

ရိပ်တဲ့ ...

ဒီအန်တီနာမည်က ရိပ်ဆိုပါလား။

“ဟာ ... မာဓိကလည်း ဒီနှင်းဆီလေးတွေက ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ... ဒီမမ သနားဖို့ကောင်းပါတယ် ... ပေး ... ပေး အဲဒီနှင်းဆီပန်းစည်းလေးတွေ သားကိုပေး ... နောက်ခန်းမှာ သားကိုင်ထားပေးမယ်”

အို ... ကြည့်စမ်း ...

မြူထိုင်လိုက်ရတဲ့ ကားနောက်ခန်းထဲမှာ မြူထက်အသက်နည်းနည်းလေးငယ်ပုံရတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပေမယ့် မျက်တောင်ရှည်လေးတွေက ကော့လို့။ မျက်ဝန်းလေးတွေက တောက်ပဝင်းစက်လို့ ကြည့်လိုက်တာနှင့် စိတ်ထားကောင်းသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သိသာ

၁၉၂

လွန်းတမျှ

နေသည်။

“အို ... မကိုင်နဲ့ ... မကိုင်နဲ့ ဒီနှင်းဆီတွေကို မာမီမုန်းတယ်”

“မာမီမုန်းတဲ့ ဒီနှင်းဆီတွေကို မာမီသားငယ်လေး ... ကိုင်

မထားနဲ့ ...”

အော်သံကစူးသလို ကားအောက်ကိုပြန်ပစ်ချဖို့ကိုလည်း ထို အန်တီကြီးက ကြိုးစားနေသည်။ ဒါကို ကောင်လေးက လက်မခံပါ။

“ဟာ ... မာမီကလည်း ဒီပန်းရောင်းတဲ့မမက သနားပါ

တယ်၊ မာမီမတရားမလုပ်ပါနဲ့ ... သားမကျေနပ်ဘူး”

ကောင်လေးက နှင်းဆီပန်းစည်းလေးတွေကို သူ့လက်ထဲမှာ ပဲ ပွေ့ကိုင်ပေးထား၏။ ဒီလိုနဲ့ မြူရောက်သွားခဲ့တာ ခေတ်မှီသား နားသော ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲကိုပါ။

“ကဲ ... မင်းဒဏ်ရာကိုပြစမ်း ...”

“အား ... နာတယ် ... သမီး ... သမီးခြေထောက်က ထောက်လို့မရတော့ဘူးဦးဦးရဲ့ အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ...”

“မင်း ... ဟန်မဆောင်နဲ့နော် ... မနာဘဲနဲ့နာချင်အောင် ဆောင်ပြီး လျော်ကြေးတောင်းဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့ ... လူတွေက ပိုင်းပြောနေလို့ မင်းကိုခေါ်လာခဲ့ရတာ ...”

ကားမောင်းတဲ့ဦးဦးက ရက်ရက်စက်စက်ပြောပေမယ့် ဟို ကောင်လေးကတော့ မြူမျက်နှာလေးကို မေးလေးထောက်ပြီး ကြည့်နေတာ ဂရုဏာသက်သော မျက်ဝန်းကလေးတွေနှင့်ပါ။ မြူ စဉ်းစားနေတာက ရိပ်ဆိုသည့်အန်တီကြီးဟာ မြေခိုကုန်းညဈေး တန်းအဝမှာ နှင်းဆီပန်းတွေအော်ရောင်းခဲ့ရတဲ့ အန်တီကြီးလား။ ဟိုကားမောင်းတဲ့ သူဌေးဦးဦးနဲ့ညားပြီး ဒီအန်တီကြီးချမ်းသာ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သွားတာလား။

“ကိုကိုနော် ... ဒီကောင်မလေးကို ဆေးကုပေးပြီးမြန်မြန် ပြန်ခိုင်းလိုက် ...”

အန်တီကြီးက မကြည့်ချင်သလို မျက်နှာလွဲကာ အခန်းထဲ ကိုဝင်သွားပြီး ဟိုဦးဦးက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်လှမ်း ခေါ်နေသံကြားလိုက်ရသည်။ ဒါကြောင့်မို့ မြူအနားမှာ ဘယ်သူမှ ချေ့။

“မမ ...”

“ဟင် ... မောင်လေး ...”

“မာမီပြောတာကို မမ ... စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ... ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် တကယ်ဆို ဒီအိမ်က ဦးဦးနဲ့ညားသွားလို့ ကျွန် တော်တို့က ချမ်းသာလာတာပါ ... အရင်တုန်းကဆိုရင် မြေခိုကုန်း ဈေးပေါက်ဝလေးမှာ မမလိုပဲ ကျွန်တော့်မာမီက နှင်းဆီပန်းလေး တွေအော်ရောင်းခဲ့ရတာလေ ... ဒါကို လူတွေသိမှာမို့လို့ နှင်းဆီပန်း တွေမြင်တိုင်း မာမီကကြောက်နေတာ ကျွန်တော်ကတော့ တစ် ထိုက်လုံး မိုးရေတွေစိုရွဲပြီး လမ်းပေါ်မှာနှင်းဆီပန်းတွေ လိုက်ရောင်း နေရတဲ့ မမကို သနားတယ် ...”

“အို ... ကြည့်စမ်း ... ဒါ ... ဒါဆို မောင်လေးရဲ့မာမီက ဒေါ်အရိပ်ညိုလား ...”

“ဟာ ... ဟုတ်တယ်လေ ... မမက မာမီကိုသိလို့လား”

“မသိပါဘူး မောင်လေးရယ် ... မမ ကြားဖူးနေတာပါ။ ဟို ဟို ... မမကို ဆေးမကုပေးနဲ့တော့နော် မောင်လေး ... မမ သွား သွားတော့မယ် ... အား ...”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ဟာ ... မမ ...”

မြို့ ကြီးစားပြီး ထ၊ရပ်လိုက်တာ ယိုင်လဲတော့မလိုတော့ ဖြစ်သွားသည်။ ခြေထောက်လေးခေါက်ပြီး လဲကျခဲ့တာမို့ မြို့လမ်း ကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်တော့ပေမယ့် ကြီးစားပြီးလျှောက် လိုက်တော့ ခြံကိုရောက်သွားသည်။ ကောင်လေးက နှင်းဆီပန်း စည်းတွေကိုပွေ့ ကိုင်ကာ နောက်ကပြေးလိုက်လာလျှက်။

“ဟာ ... မမ ... မသွားနဲ့လေ”

“ပေး ... ပေး မောင်လေး ... မမရဲ့နှင်းဆီတွေ မမကိုပေး”

“ဟေ့ကောင် အဝေးနှင့် ... သူက ဘယ်သူလဲ”

“ဟင် ...”

နောက်တစ်ယောက်ရောက်လာတာ မြို့နဲ့ရွယ်တူ ကောင် လေးတစ်ယောက်။

စတီရှပ်အဝါနုအကောင်းစားလေးကို နက်ပြာရောင် စတိုင်လ် ပန်လေးနဲ့တွဲဝတ်လို့။

“ဒီ ... ဒီမမက လမ်းပေါ်မှာ နှင်းဆီပန်းလေးတွေ လိုက် အော်ရောင်းနေတဲ့မမလေ ... အဲဒါ ... ဦးဦးမောင်းတဲ့ကားနဲ့ မတော်တဆတိုက်မိသွားလို့ ဆေးကုပေးမလို့ခေါ်လာတာ ... အဲဒါ ဒီမမက မကုဘဲပြန်ထွက်သွားလို့ ကျွန်တော်လိုက်ခေါ်နေတာမို့ ကိုကိုကြီးရ ...”

“ဟေ့ကောင် ... အဲဒါ မင်းအလုပ်မဟုတ်ဘူး အထဲကိုပြန် ဝင်စမ်း ...”

ထိုကောင်လေးက မြို့ကိုတစ်ချက်လေးတောင် လှည့် မကြည့်ဘဲ ခြံထဲကိုမျက်နှာလေးမော့ကာ ဝင်သွားသည်။ ထိုအချိန်

အ နှက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ ခြံကိုပြေးထွက်လိုက်လာတာ ထိုအန်တီ ခြံထဲ။

“ဟိတ် ... မင်းဘာလိုပြန်ထွက်သွားတာလဲ ...”

အော်သံကိုကြားလိုက်ရပေမယ့် မြို့လှည့်မကြည့်ချင်ပါ။

ဒီအန်တီကြီးဟာ ဖေဖေဘဝကိုမျက်သွားတဲ့ အန်တီကြီး။

အညုအခရာမျိုးစုံနဲ့ ဘဏ်ထဲက ဖေဖေပိုက်ဆံတွေကို တပြားတစ် ချပ်မှမကျွန်အောင်ယူသွားပြီး ပိုက်ဆံတွေကုန်တော့မှ ဖေဖေကို တကယ်လက်မထပ်ဘဲ အသည်းခွဲချန်ထားခဲ့တဲ့အန်တီ။ ဒေါ်အရိပ် ညှိဆိုတာလည်း မြို့က ကောင်းကောင်းသတိရသွားခဲ့ပြီ။ သို့သော် ထိုအန်တီဒေါ်အရိပ်ညှိကတော့ မြို့ကိုမှတ်မိပုံမရပါ။ မြို့ပုံစံလေးက ပေဖေပိုက်ဆံရှိစဉ်ကလို မဟုတ်တော့ဘဲ နှမ်းနှမ်းဖတ်ဖတ်လေးနဲ့ မြို့လျော်လျော်ဝိန်ကပ်ကပ်လေး ဖြစ်နေရသည်မဟုတ်လား။

“ဟို ... ဟို ...”

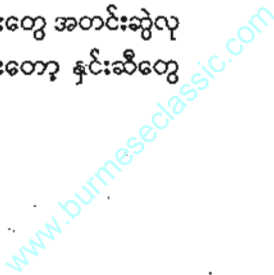
မြို့ ရင်နာနာနဲ့ မျက်ရည်လေးတွေဝဲလာရပြီပေါ့။

“ဟွန်း ... အစကတည်းက ညည်းကို ငါကားပေါ်တက်စေ ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ အခုလည်း ငါတို့ဆေးကုပေးတာ မခံချင်လို့ ညည်းသဘောနဲ့ညည်းပြန်တာနော် ... နောက်မှ ငါတို့ကိုအမှုလာ မပတ်နဲ့ ... ရော ... ညည်းရဲ့နှင်းဆီတွေ ညည်းအကုန်ပြန်ယူသွား”

ကောင်လေးလက်ထဲက နှင်းဆီပန်းစည်းတွေ အတင်းဆွဲလှ သူ့ကာ မြို့မျက်နှာလေးဆီ ပစ်ပေါက်လှမ်းပေးတော့ နှင်းဆီတွေ အ မြေပြင်ပေါ်ကိုပစ်ကျသွားသည်။

“အဟင် ...”

ဝမ်းနည်းတော့ မြို့ရိုက်ငိုမိသည်။

“သားငယ်လေး ... အဝေးနှင့် ခြံထဲကို မင်းပြန်ဝင်စမ်း”
ဒေါ်အရိပ်ညိုက သူ့သားကို မျက်နှာထားဝင့်ဝင့်နဲ့ပြန်ခေါ်
နေ၏။

သို့သော် ... အဝေးနှင့်က သူ့အမေနောက်ကို ပြန်လိုက်
မသွားဘဲ ...

“မမ ... ကျွန်တော် တောင်းပန်ဖါတယ် ... ကျွန်တော့်မုန့်
ဖိုးထဲက စုထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေ မမယူသွားပါ ...”

“ဟင် ...”

မြို့လက်ထဲကို ပိုက်ဆံတွေအများကြီး ထိုးထည့်ပေးနေတဲ့
အဝေးနှင့်ဆိုတဲ့ကောင်လေး ... စိတ်သဘောထားလေးက မြို့စင်
လွန်းလှချည်လား။

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ... မမကို သနားလို့ပေးတာပါ”

“ကျွန်တော် ... မမကို သနားလို့ပေးတာပါ ...”

“အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ...”

“အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ...”

“ဟာ ... MD မငဲ့နဲ့လေ MD သတိရပြီလား ... MD မွေးနေ့
စင်မြင့်ကြီးပေါ်မှာလဲကျသွားလို့ အာရှတော်ဝင်မှာ အညိုရောင်တို့
အားလုံးစောင့်နေတာ ...”

“ဟင် ...”

အဝေးနှင့်ဆိုတဲ့ကောင်လေး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

မြို့လက်ထဲကို ပိုက်ဆံတွေပေးနေတဲ့ကောင်လေး။ သူ
အမေနဲ့သူ့အစ်ကိုတွေက အဖက်မတန်သလို ဆက်ဆံနေတာထက်
မဟုတ်မခံ ကြပ်ဆတ်ဆတ်စိတ်ကလေးနဲ့ မြို့ဘက်က ရပ်တည်

သွားခဲ့တဲ့ကောင်လေး။

“MD သတိရပြီလား”

“MD အနားမှာ အညိုရောင်တို့အားလုံးရှိတယ်လေ”

မြို့ သတိရခဲ့ပါပြီ။

“မ ... မ ... ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင် အညိုရောင်”

“မွေးနေ့ပြဲမှာ စိတ်တွေအရမ်းပင်ပန်းပြီး MDလဲကျသွားလို့
အာရှတော်ဝင်မှာ MDရောက်နေတာလေ ...”

“အဝေး ... အဝေးနှင့်ဘယ်မှာလဲ သူပြန်သွားပြီလား”

“ကျွန်တော်ရှိပါတယ်မ ... ခင်ဗျား တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာစိုးလို့
ကျွန်တော် စောင့်နေတာ ...”

“အို ... ကြည့်စမ်း ...”

ဘေးခန်းနံရံလေးကို ကျောကပ်မှီကာ လက်ပိုက်ရပ်နေတဲ့
အဝေးနှင့်။

အသံလေးက ခုထိမာနေဆဲ။

“မင်း ... မင်းက မ၊ ဆီက လက်ထပ်ခွင့်လေးကို စင်မြင့်ကြီး
ပေါ်ကနေ တရားဝင်တောင်းလိုက်ပြီနော် ...”

“ဟွန်း ...”

“မင်းရဲ့ အဲဒီတောင်းဆိုမှုကို မလက်ခံလိုက်ပြီ သိလား”

“ဗျာ ...”

“အို ...”

“ဟင် ...”

အညိုရောင်တို့အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မ၊ မင်းကို ချစ်တယ် ...”

“ဟား ... ဟား ...”

ကိုယ်ကို နံရံမှာခွာလျက် အဝေးနှင့်ရယ်ချလိုက်တာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်။

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... ကျွန်တော့်ကို မနောက်နဲ့နော်မ၊ ခင်ဗျားကို လက်စားချေချင်လို့ နှင်းဆီတစ်ပွင့်နဲ့လိုက်လာတဲ့အဝေးနှင့်ကို ခင်ဗျားမုန်းနေတာ ...”

“အဝေးနှင့်ရယ် ... မင်းကိုလေ ... မ၊က ...”

အဝေးနှင့်ဆိုတဲ့ ဒီချာတ်တ်လေးနားလည်အောင် မြူဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။

“MD ... MD ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ အဝေးနှင့်ကို MD ဘာဖြစ်လို့ စတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက အရှုံးပေးချင်နေရတာလဲ သူ ... သူက ... MDကို အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်နဲ့ လက်စားချေဖို့လိုက်လာတာလေ ...”

လွှာကလည်း စိုးရိမ်ပူပန်သံကလေးနှင့်ဝင်ပြောသည်။ MD ဒီလိုအရှုံးပေးလိုက်တာကိုတော့ လွှာတို့အားလုံး ဘယ်သူမှလက်မခံနိုင်ကြပါ။ နှုတ်ခမ်းမဲ့လေးနဲ့ပြီးပြီးတော့ လက်ပိုက်ရပ်နေတဲ့သူကိုလည်း လွှာမျက်စောင်းလေးဝဲကာ ထိုးမိသည်။

“ဟွန်း ... အဝေးနှင့်နော် ... ရှင် MD ကို စင်မြင့်ပေါ်အထိ တက်ပြီး အရှက်တကွအကျိုးနည်းဖြစ်အောင် စိမ်ခေါ်ခဲ့တာ ရှင်ကျေနပ်ပါ ... ရှင့်ကြောင့် MD ခုလို လဲကျသွားတာ ကျွန်မတို့ MD တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ရှင်မလွယ်ဘူး ...”

လွှာလှည့်ပြီးတော့လည်း ရန်တွေ့လိုက်မိ၏။

တကယ်မလွယ်တဲ့ အဝေးနှင့် ...

ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်ပရိသတ်တွေရှေ့မှာ Black Rose လေးတစ်ပွင့်ကိုတိုင်ပြီး တောင်းဆိုလိုက်တာ လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါတဲ့။ အိပ်မက်စေတမန်ရဲ့ဂုဏ်ထူးဆောင် ... မနိင်နဂျင်းဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ထိ တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူနေတာ ရှင်သိပ်ကို တရားလွန်နေပြီ အဝေးနှင့်။

လွှာ ... MD ကိုယ်စားမခံနိုင်လို့ ဝင်ပြောလိုက်မိတာပါ။

“အဝေးနှင့် ...”

“ဟွန်း ... ခင်ဗျားပြောလေ ... မ ...”

မင်းကို အနိုင်မယူရက်လို့ မ၊အရှုံးပေးလိုက်တာကို မင်းဘာဖြစ်လို့ ရယ်မောဟားတိုက်နေရတာလဲ အဝေးနှင့် ... မ၊ရင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ မင်းရှိနေခဲ့တာကို မ၊မင်းကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ ... မင်းတကယ်မသိခဲ့တာလား၊ မင်းတကယ်မမြင်နိုင်ခဲ့တာလားဆိုတာ မ၊ရင်ထဲမှာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြန်မေးနေမိတဲ့ မေးခွန်းတွေပါ

MD ... မမိုက်ဘူး အညှီရောင် ...”

“လွှာ ... မင်းမပြောနဲ့အသာနေစမ်း ... MD စိတ်ကို အညှီရောင်အသိဆုံး ... တစ်ခုခုကြောင့် အဝေးနှင့်ကိုပေးဆပ်ဖို့ MDကြိုးစားနေတာ များနဲ့ပစ်မယ့်မုဆိုးကို MD ခူးထောက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ နားလည်လား ... ပစ်မယ့်မျှားတွေအားလုံး ပန်းပွင့်တွေဖြစ်သွားအောင် MD ဖန်ဆင်းနေတာ၊ အခုတောင် အဝေးနှင့်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေ ခဏလေးနဲ့အရောင်ဖျော့ကျသွားတာ ... ပြောရရင် မာနကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မာနကြီးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဒီပိုင်ပွဲဟာ အဆုံးသတ်တစ်နေ့ကို မကြာခင်ရောက်သွားတော့မယ်

လို့ထင်တယ် ...”

“ဒီအဆုံးသတ်ဟာ MD ရုံးသွားတဲ့အဆုံးသတ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး၊ ဒီပွဲမှာ အဝေးနှင့်ကို MDနိုင်ကို နိုင်စေရမယ်။ တကယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာကို လွှာတို့က ခွင့်ပြုနိုင်စေမယ့် အဝေးနှင့်က လက်စားချေချင်လို့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေတာလေ၊ ဒါကို MD က အရှုံးပေးလိုက်လျော့နေတာ လွှာအုံကြွတယ်”

“မင်းစောင့်ကြည့်လိုက်ဦးလေလွှာ ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ သိပ်တိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ထောင်ချောက်တွေ ဘယ်မှာရှိသလည်းဆိုတာ မင်းသိလား ...”

“မသိဘူး အညိုရောင် ... ဘယ်မှာရှိတာလဲ ...”

“လှပအေးစက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ”

“ဟင် ...”

အညိုရောင်က အပြတ်သားဆုံးဖြေကာ မျက်နှာလေးထဲ မော့လျက် ရယ်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာတော့ မြို့နဲ့အဝေးနှင့်က နှစ်ယောက်တည်း

“အဝေးနှင့် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်”

“မင်း ... မကို သိပ်နာကျည်းနေသလားဟင်”

“ဟာ ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ”

မြို့ကို မကြည့်တော့ဘဲ အဝေးနှင့်က ကိုယ်ကလေးကို ခနဲလှည့်မိသည်။ သူ့နားထဲမှာ ပြန်ကြားနေရတာက မာမီပြောခဲ့စကားတွေပါ။

“မင်း ... မင်း မြို့နှင့်စေရာ ပြောတဲ့စကားတွေကို မယုံနဲ့နော်၊ စိတ္တဖြစ်ပြီး ရူးသွားတဲ့ကိုတောင် သမီးလေးကသေသွားလို့ အရိုးတောင်ဆွေးနေလောက်ပြီ၊ မင်းကို တမင်ညှပ်နိဉာဏ်နက်တွေသုံးပြီး မြို့နှင့်စေရာက လှည့်စားနေတာ၊ အခု ... မင်းရှေ့ကို နောက်နေတဲ့မြို့နှင့်စေရာက မာမီတို့အတိတ်ဘဝက အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ဘာမှမဆိုင်တဲ့ မြို့နှင့်စေရာ ... ဒါ ... မင်းကို ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်အနေနဲ့သဘောထားပြီး မင်းအသည်းကို ရက်ရက်စက်စက်ခွဲဖို့ မာယာတွေသုံးနေတာ ...”

မာမီစကားတွေက နားထဲမှာ ဝေ့ဝဲနေဆဲ။

ဒါကိုလည်း အဝေးနှင့်က အကြွင်းမဲ့ယုံပါသည်။

“အဲဒီတော့ မာမီ ... မင်းကို တစ်ခုပဲပြောမယ် ... ကိုကိုကြီးအတွက် ဒီမိန်းမကို မင်းသေချာပေါက် လက်စားချေရမယ်၊ ဒီမိန်းမနဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကြီး တစ်ခုဖြစ်လာအောင် မင်းကြိုးစားရမယ် ... အဲဒီလက်ထပ်တဲ့ညမှာပဲ ဒီမိန်းမကို မင်းလက်စားချေပါ ...”

“မ ... မ၊မေးနေတာ မင်းဖြေလေ အဝေးနှင့် ...”

“ဗျာ ...”

“မ၊ကို မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်နာကြည်းနေရတာလဲ ...”

မြို့က လူနာခုတင်လေးထက်မှာ ကော့ညွတ်သော မျက်တောင်တွေကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လျက်။ သူ့နှင့်အကြည့်ချင်းဆုံသွားချိန်မှာ မြို့နှုတ်ခမ်းလေးဆီမှာ အပြုံးယုံယုံလေးတစ်ခုက ပေါ်လာသည်။

“ဟွန်း... အဲဒါတွေအားလုံး ခင်ဗျားကို အဝေးနှင်က အပြတ် ကြေငြာထားပြီးသားလေ ... ဒီပွဲရဲ့ အရေးအကြီးဆုံးအဖြေဟာ ခင်ဗျား ... ကျွန်တော်ကို လက်ထပ်လိုက်ဖို့ပါ ဒီလက်ထပ်ခွင့်ကိုရရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပြီ ...”

“အဲဒါ ... မ, လက်ခံလိုက်ပြီလေ ... ဘာလဲအဝေးနှင် ဒီလို လက်ထပ်ပြီးတဲ့အချိန်ကိုရောက်မှ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှုတွေအမျိုးမျိုးနဲ့ မ, နှလုံးသားထဲမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်သွားအောင် မင်းက ဒဏ်ခတ်အရေးယူတော့မလို့လား၊ ရပါတယ် ... မင်းကြိုက်သလို မ, ရဲ့ အနာဂတ်တွေကို စီရင်ချက်ချလိုက် ဟုတ်ပြီလား ... ပေးဆပ်ခြင်းဆိုတဲ့တံတားတစ်ခုပေါ်မှာ အပြုံးတွေနဲ့ပဲ မင်းကို မ, က စောင့်ကြိုနေမှာပါ ...”

“ဟား ... ဟား ...”

“အို ... မင်းမရယ်နဲ့လေ အဝေးနှင် ...”

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... တကယ်တော့ကိညာဉ်တယ်ဗျာ၊ ဟား ... ဟား ... ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားရဲ့ အထာကိုသိလို့ မွေးနေ့စင်မြင့်ကြီးပေါ်ကနေ ခင်ဗျားရဲ့ ကုမ္ပဏီလောကက အသိုင်းအဝိုင်းတွေအားလုံးသိအောင် တစ်ခါတည်းစစ်ကြေငြာလိုက်တာ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကို မကြာခင်လက်ထပ်ယူဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားမယ် ...”

“ဒါဆိုရင် မင်းဆီကနေ မ, တစ်ခုပဲ တောင်းဆိုချင်တယ်”

“ဟင် ... ခင်ဗျားက ဘာကိုတောင်းဆိုမှာလဲ ...”

“မင်းမာမိကိုယ်တိုင် လူကြီးစုံရာနဲ့ မ, ကိုလာတောင်းပါ”

“ဟာ ... အဲဒါတော့ ... ခင်ဗျား ...”

အဝေးနှင်က အံ့သြသွားဟန်လေးနှင့် မျက်မှောင်လေးတစ်ချက်ကျုံ့ကြည့်ကာ ကိုယ်ကလေးကို နောက်ပြန်တစ်ပတ်လှည့်ပစ်လိုက်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

“ဟား ... ဟား ...”

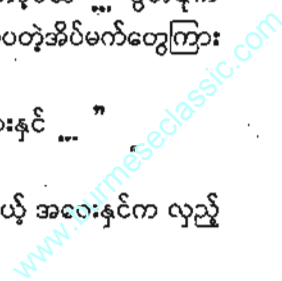
“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... သိပ်လှတဲ့ရိုက်ချက်တွေနဲ့ ခိုင်ပွဲရပ် ဖြစ်သွားအောင် တစ်ချက်တည်းကတော့မလို့လား ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရယ် ... ခင်ဗျားတကယ်တော်တယ်ဗျာ ... စင်ပေါ်မှာ ခင်ဗျားလဲကျသွားတုန်းက ပရိသတ်တွေအားလုံးရဲ့ ဂရုဏာတရားတွေအားလုံးကို ခင်ဗျားသိမ်းပိုက်သွားခဲ့တာလေဗျာ၊ အခုလည်း ... လက်ထပ်ခွင့်ပေးပြီး ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုတစ်ထွက်ရွှေဖို့ကြိုးစားလိုက်တာ ... ဟွန်း ... ကျွန်တော့်မာမိကလည်း ဒီထောင်ချောက်ကို မမြင်ဘဲ ရှေ့ကိုအတင်းတက်လာလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားထင်ထားလို့လား၊ ကျွန်တော် ... ခင်ဗျားကိုလက်ထပ်ချင်တာက ရာမဇာတ်ထဲက ဒဿင်္ဂီရိတီလူးက မယ်သီတာကို လေပေါ်မှာပျံပြီး ပန်းရထားနဲ့အတင်းခိုးပြေးယူသွားသလို လက်ထပ်ချင်တာ ကျွန်တော့် သဘောထားက ရှင်းပါတယ် ... ကဲ ... ဒါပါပဲ ... ခင်ဗျားသက်သာသွားပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ပြန်တော့မယ် ... ငွတ်နိုက် ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ... မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ လှပတဲ့အိပ်မက်တွေကြားက ခင်ဗျားနိုးထလာနိုင်ပါစေ”

“မင်း ... မင်းမသွားနဲ့ဦးလေ အဝေးနှင် ...”

“အဝေးနှင် ...”

မြူအသံလေးက တိမ်နစ်သွားပေမယ့် အဝေးနှင်က လှည့်

မကြည့်တော့ပါ။

အဝေးနှင့်ရယ် ...

ဖွားမြတ်သခင် တိုက်ခဲ့တဲ့ကြိမ်စာတွေ မသင့်စေချင်တော့လို့ မင်းကိုလက်ထပ်ဖို့ မခွင့်ပြုခဲ့တာပါ။ ဒါကိုတောင် နာကြည်းချက် တွေနဲ့ မင်းက လက်စားပြန်ချေချင်နေသေးတယ်။ သေချာတာ တစ်ခုက မ၊မင်းကို အနိုင်မယူရက်ဘူး အဝေးနှင့်။

မ၊ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်လေးကတည်းက မိုးရေထဲမှာ တွေ့ခဲ့ ရတဲ့မင်းကိုလေ ... ။

အခန်း (၁၃)

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် အရိပ်ညိုနဲ့ ... အရိပ်ညိုဆိုတဲ့ အသည်းစားဘီလူးမကြီးနဲ့ သမီးတွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား ... ဟား ဟား ... ဖေဖေ စိတ်နာတယ်၊ ဖေဖေပိုက်ဆံတွေကို ဒီမိန်းမဖြုန်း သွားတာ ဒီမိန်းမကြောင့် ဖေဖေတို့သားအဖနှစ်ယောက် ဘဝပျက်ခဲ့ တား သွား ... သွား ... ဒီမိန်းမရှေ့ကို သမီးပြန်သွားပြီး နင်းဆီတွေ နဲ့လက်စားချေခဲ့စမ်း ... ”

“မုန်းတယ် ... မုန်းတယ် ... ”

“ဒီမိန်းမအကြောင်းကို ဖေဖေ မကြားချင်ဘူး ... ”

“သမီးကြီးလာရင် ဒီမိန်းမကို လက်စားချေရမယ် ... ”

“ဖေဖေပေးခဲ့တဲ့ ဝက်ခံရုပ်လေးပါတဲ့ ပိုးကြီးလေးကို သမီး လည်ပင်းမှာ အမြဲဆွဲထား ... ဒီပိုးကြီးလေးကို မြင်နေသရွေ့ ဒီမိန်းမ ကို သမီးစိတ်နာနေရမယ် ... ”

“ဟား ... ဟား ... ”

ထန်မိုးထန်က အိမ်စုတ်ကလေးထဲမှာ ဝေဒနာသည်ဖေဖေ

လှည်းတင်

က တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း နာကျည်းချက်တွေကို တတွတ် တွတ်ပြောနေသလို မြူကလည်း ဆံပင်ကြက်တောင်စည်းကလေး နဲ့ ဖေဖေမျက်နှာကိုပဲ ငေးကြည့်နေလို့သာ။

ဖေဖေပြောတဲ့ ပိုးကြီးလေးကိုတော့ လည်ပင်းလေးမှာ မြူက ဆွဲထားပြီးသားပါ။ ဒီနေ့ ဒေါ်အိမ်ညိုနဲ့တွေ့ပြီး ခြေထောက်ထောင့်ထောင့်နဲ့လေးနဲ့ပဲ အိမ်ကလေးကိုရောက်အောင် မြူကပြန်လာခဲ့ရတာလေ။

ကလေးသာသာအရွယ်လေးမို့ ...

ဒီအရွယ်လေးက နှင်းဆီပန်းလေးတွေလိုက်ရောင်းပြီး အဖေကို ရှာကျွေးနေတာ မြင်တွေ့ကကြားသိရသူတိုင်းက ကရုဏာဖြစ်ကြသည်။

“ဘုရားရေ ... ဒီကောင်မလေးအဖေက ရူးနေလို့ ဒီကောင်မလေးက ရှာကျွေးနေရတာ ဟုတ်လား ... ဘုရား ... ဘုရား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ရူးတယ်ဆိုပေမယ့် ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ရူးနေတာ အရင်တုန်းကဆို ကုမ္ပဏီတွေမှာ ရှယ်ယာတွေထည့်ပြီး တော့တောင် အဲဒီကောင်မလေးရဲ့အဖေက ထက်ထက်မြက်မြက်နဲ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ ကောင်မလေးအမေသေတော့ ချူစားမြူစားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး စည်းစိမ်ပြုတ် ဘဝပျက်ပြီး အဲဒီလူရူးသွားတာ၊ ဒါကို ဆယ်နှစ်သမီးလေးက လမ်းပေါ်မှာ နှင်းဆီပန်းလေးတွေအော်ရောင်းပြီး သူ့အဖေအရူးကြီးကို ရှာကျွေးနေတာလေ အရမ်းသနားဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်မလေး ... ဆင်းရဲပေမယ့် အသားဖြူဖြူလေးနဲ့ မျက်လုံးလေးက ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်လေး ... ”

“နေ ... နေတော့ရော ... ”

“ရပ်ကွက်အဆုံးက ဘောလုံးကွင်းနားမှာတဲလေးထိုးပြီးနေရတာ”

“ဒါ ... တော်တော်သင်ခန်းစာ ယူစရာကောင်းတဲ့ဇာတ်လမ်းလေးပဲနော် ... စည်းစိမ်ပြုတ်ဒုက္ခရောက်တဲ့အထိ မိန်းမတစ်ယောက်က ဂြိုဟ်မွေ့သွားတာ ... ဒါကို အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ သမီးလေးကခံနေရတာ ... ဘယ်လောက်သနားဖို့ကောင်းသလဲ”

ရပ်ကွက်ထဲက လူကြီးတွေပြောနေတာကို ကြားနေရတဲ့ အချိန်မှာ မြူကတော့ မျက်ရည်ကလေးတွေဝဲလို့သာ။ မြူမှတ်မိနေတာက မြူငယ်ငယ်ကနေခဲ့ရတဲ့ အပျံစားနှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကိုပါ။ မေမေဆုံးတော့ မြူက လေးနှစ်သမီးအရွယ်လေးပေါ့။

ဆွေမျိုးရင်းချာဆိုတာ မရှိသလောက်ရှားပါးတဲ့ဘဝမှာ မှဆိုးဖို့ ဖေဖေကို သိမ်းပိုက်ချုပ်ကိုင်လိုကြသည့် အိမ်ဖော်မ ငယ်ငယ်ချောချောတွေရဲ့ လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်သမျှကိုလည်း မြူကခံခဲ့ရသည်။

“ဟွန်း ... လာမပြောနဲ့ နင့်မှာအမေမရှိတော့ဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ ငါတို့ချက်ကျွေးသမျှပဲ နင်စားရမယ် ... ငါတို့အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင် နင်ပါလိုက်လုပ်ရမယ်၊ နင့်အဖေက ငါတို့ပြောရင်အကုန်ရတယ်၊ တိုက် ... တိုက် ... ဒီကြမ်းပြင်တွေ အဝတ်စုတ်ကလေးနဲ့ နင်ကိုယ်တိုင်လာတိုက်စမ်း ... ”

မြူမျက်ရည်ဝဲဝဲလေးနဲ့ အဖေကွယ်ရာမှာ အိမ်ဖော်တွေ အနိုင်ကျင့်ခိုင်းသမျှ ဝိုင်းလုပ်ပေးခဲ့ရ၏။ ဖေဖေကလည်း အလုပ်က ပြန်လာတာနဲ့ အရက်ကလေးတမြဲနဲ့ အိမ်ဖော်မ ငယ်ငယ်ချောချောတွေကို ဦးစားပေးသည်။ သူတို့စကားကိုပဲ ဖေဖေက နားထောင်၏။

“သမီးရာ နဲ့ ဒီမှာ ဖေဖေ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတွေ မပြုလည်လို့ စိတ်ညစ်နေတာ ... သမီးသိရသားနဲ့ သူတို့ချက်ကျွေးတာပဲ သမီးစားလိုက်နော် ... သူတို့ကိုလည်း သမီးပြဿနာသွားရှာမနေနဲ့”

မြူ မကျေနပ်လို့ ပြောမိလျှင်လည်း ဖေဖေက အိမ်ဖော်မတွေ့ကို ကြောက်နေရတာနဲ့။ ကလေးအရွယ်သာသာလေးမို့ ဖေဖေအခြေအနေကို မြူကမစဉ်းစားမိခဲ့သလို ဖေဖေအရက်မူးပြီးပြန်လာတိုင်း အိမ်ဖော်မ မူယာကို အခန်းထဲကို အကြာကြီးခေါ်ခေါ်သွားတာ ဘာသဘောလဲ။

သူတို့က ဖေဖေအပြင်ကိုသွားပြီဆိုတာနဲ့ အိမ်မှာမျက်နှာတွေမော့ပြီး လက်မထောင်နေတာ။ ဖေဖေ တကယ်မသိခဲ့တာလား။

“ဟဲ့ ... မြူ ... အမလေးနော်၊ ညည်းလေးကြမ်းတိုက်နေတာ ဘယ်လိုတိုက်နေတာလဲဟင် ... ဒူးထောက်ပြီးတော့ အားနဲ့ တိုက်လေ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒါလေးတိုက်တာတောင် မတိုက်တတ်ဘူးလား”

“ဟာ ... အဲလိုကြီး မြူမှမတိုက်တတ်တဲ့ဥစ္စာကို ...”

“ဟဲ့ ... မတိုက်တတ်ရင် တိုက်တတ်အောင် ညည်းသင်ထားရမှာလေ ...”

အိမ်ဖော်မ မမူယာက မျက်စောင်းကြီးကို ဝင့်ခနဲထိုးလိုက်သလို အမိနဲ့ပေးသံမျိုးနဲ့လည်း မြူကိုကြည့်ကာ မကျေနပ်လှမ်းအော်သည်။ သူ့အမိနဲ့အတိုင်း မြူဒူးကလေးထောက်ကာ အဝတ်စုတ်ကလေးနှင့်တိုက်ရသည်။

“အေး ... အဲဒီလို နာနာလေးဖိတိုက်မှ ဒီပါကေးခင်းတွေက အရောင်လက်လက်ထ၊ သွားမှာပေါ့ တိုက်ထား ... တိုက်ထား။ ဒီကြမ်းပြင်ပြောင်သွားမှ မနက်စာထမင်းကျွေးမယ်”

မမူယာအသံကိုကြားတော့ ထမင်းချက် အေးသိတာက မျက်နှာမဲ့သည်။

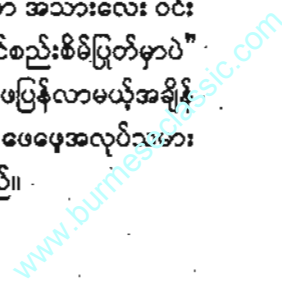
“ဟွန်း ... ပြောလိုက်ရင် သူဌေးသမီး ... သူဌေးသမီးနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ဒီအိမ်မှာ ညည်းလေးကြမ်းတိုက်နေရပြီမို့လား၊ အေး ... ဒီမှာ ကြမ်းတိုက်လို့ပြီးရင် ညည်းလေး ငါ့မီးဖိုခန်းထဲကို လာခုံဦး ... ညည်းလေးကို ငါလည်းခိုင်းစရာရှိလို့ ...”

မြူကို သနားမယ့်သူ ထောက်ထားတဲ့ညှာမယ့်သူ ဒီအိမ်မှာ မရှိပါ။

ပိုဆိုးတာက ဖေဖေဟာ အိမ်ကိုအချိန်မှန်ပြန်မလာတော့တာပင်။ အိမ်ဖော်မတွေအချင်းချင်း တီးတိုးပြောနေသံကြားတာက ဖေဖေဟာ နောက်ကွယ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့အကြီးအကျယ် ပွေရွတ်နေလို့တဲ့။

“နင် ... မသိဘူးလားမူယာ ... ဦးအောင်ပြန်မလာတာ မြေနှိကုန်းချေးပေါက်ဝမှာ နှင်းဆီပန်းရောင်းတဲ့ ... ကလေးနှစ်ယောက်အမေနဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေရှုတ်နေလို့ ပြန်မလာတာ၊ အဲဒီမိန်းမက ကလေးနှစ်ယောက်အမေသာပြောတာ အသားလေး ဝင်းနှစ်ပြီးလှတာ ... မင်းသမီးရုံးတယ် ... ကြာရင်စည်းစိမ်ပြုတ်မှာပဲ”

မြူကတော့ ... တစ်နေ့တစ်နေ့ ဖေဖေပြန်လာမယ့်အချိန်ဆိုမျှော်ရတာ မျက်ရည်ဝဲဝဲလေးနဲ့။ အိမ်ထဲက ဖေဖေအလုပ်သမားတွေ နှိပ်ခက်သမျှဒဏ်ကိုလည်း မြူကခံရသည်။

“ဒီဘဝရောက်မှတော့ ညည်းလေးဘာမှ ဝမ်းနည်းမနေနဲ့ အခု ... နှင်းဆီပန်းရောင်းတဲ့ အရိပ်ညိုဆိုတဲ့မိန်းမက ညည်းလေး အဖေပိုင်သမျှ ဘာထဲကပိုက်ဆံတွေကိုယူသွားတာ ကုန်သ လောက်ဖြစ်နေပြီ ... ပေါင်ထားတဲ့ဒီခြံနဲ့တိုက်ကိုလည်း ညည်းလေး အဖေပြန်မရွေးနိုင်တော့ဘူး ... အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဒီ တိုက်ပေါ်ကနေဆင်းပေးရတော့မယ် ... ”

ကိုယ့်မှာရှိနေရင်သာ ...

သောက်စားပျော်ပါးမယ့်သူတွေက ကိုယ့်အိမ်ကိုလာကြ

တာ။

ဟော ... ကိုယ့်မှာလည်း စီးပွားကျရော တစ်နေကုန်မျှော် လို့တောင် ကိုယ့်ကိုအားပေးနှစ်သိမ့်မယ့်သူက တစ်ယောက်မှ မလာ။

“ဟဲ့ ... မိမြူ ... ညည်းလေးကိုငါပြောနေတာကြားလာအ ညည်းကလေးမဟုတ်တော့ဘူး ... ကိုးနှစ်ကျော်လို့ ဆယ်နှစ်ထိ တောင်ရောက်တော့မယ်၊ ငါတို့ကလည်း လခပုံမှန်ရတဲ့နေရာကို ပြောင်းတော့မှာ ... ဒီနေ့ကစပြီး ညည်းလေးဝတ်တဲ့အဝတ်အစား တွေ ညည်းလေးကိုယ်တိုင်လျော်ရမယ် ... သွား ... သွား အခုလော လောဆယ် ဟိုမှာတည်ထားတဲ့ဟင်းအိုးက ကပ်နေပြီ ... လက်စု လေးနှိမ့်ဖို့ပေါ်ကချလိုက်၊ ဒီမှာ ငါနောက်တစ်အိုးထပ်တင်စရာရှိ လို့”

ဒီလို အခိုင်းခံနေရတာလည်း နေ့စဉ်နဲ့အမျှပါ။

အဝတ်တွေလျှော်တော့လည်း မြူက ကလေးပေမယ့်ပိရ သည်။ မီးပူတိုက်တော့လည်း မြူရှေ့မှာချပေးထားတာ အပုံလိုက်

အထပ်လိုက်။ အိမ်ဖော်မတွေရဲ့အဝတ်အစားတွေကိုတောင် မြူမီးပူ တိုက်ပေးခဲ့ရတယ်ဆိုရင် မြူဘဝက ကမ်းကုန်နေပါပြီ။ ဖေဖေဆီက အကြွေးတောင်းမယ့်သူတွေလာရင်လည်း အောက်ထပ်ကိုပြေး ဆင်းကာ မျက်ရည်ဝဲဝဲကလေးနဲ့ အကြွေးရှင်တွေကြမ်းမောင်းသွား သမျှ မြူကနားထောင်ရသည်။ တစ်ခါတစ်လေ ဧည့်သည်ကို ကော် ဖီဖျော်တိုက်ရပြီဆိုရင်လည်း မြူက ကော်ဖီပန်းကလေးကိုင်ကာ အိမ်ဖော်မလေးတစ်ယောက်လို နေရသည်။

“ဟဲ့ ... ကော်ဖီပန်းကို ညည်းလေးဘယ်လိုကိုင်လာတာလဲ၊ လက်တုန့်ခြေတုန့်နဲ့ ကော်ဖီပန်းကို ကိုင်လာတော့ အကုန်မှောက် ကုန်ပြီ၊ သုတ်စမ်း ... သုတ်စမ်း ... ကြမ်းပြင်ကို ညည်းအခုချက်ချင်း ပြောင်အောင်သုတ် ... ”

ပိုဆိုးတာက အဲဒီဧည့်သည်တွေက အိမ်ဖော်မတွေထိကိုလာ တဲ့ဧည့်သည်တွေပါ။

“မူယာရယ် ... ဒါ ဒီခြံကြီးကိုပိုင်တဲ့ ဦးအောင်နိုင်နိုင်ရဲ့တစ် ဦးတည်းသော သမီးလေး မဟုတ်ဘူးလား ... ”

ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ ခူးကလေးထောက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် မှာ မြူက ကော်ဖီစက်တွေကို လိုက်သုတ်တော့ ဧည့်သည်တွေက မြူကို တအံ့တဩကြည့်ကာ မေးကြသည်။ ပြောမှာပေါ့။ မြူပုံစံ လေးက အိမ်မှာခိုင်းထားတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့မှတူတာ ပြီးတော့လည်း ... မျက်တောင်ကော့ကော့ရှည်ရှည်လေးနဲ့ အသား လေးက ဝင်းနှစ်နေတာလေ။ မျက်ခုံးလေးနှစ်ခုကိုလည်းအလှည့် မှာ ထိဆက်လို့။

“ဟုတ်တယ်လေ ... အခု သူ့အဖေက ရှိသမျှလှူဒါန်းခဲ့ကွ

တွေ့ရောက်လာလို့၊ ဒီကောင်မလေးကိုပါ လက်တိုလက်တောင်း
ခိုင်းနေရတာ၊ ဟဲ့ ... သွား ... သွား ကြမ်းဆက်မတိုက်နဲ့တော့
နောက်ဖေးမှာ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့ ... ”

“သနားပါတယ်ဟယ် ... ”

“မျက်နှာလေးက ချစ်စရာလေးနော် ... ”

“ဟွန်း ... နင်တို့ပဲသနားနေသိလား ... သူ့အဖေက အရမ်း
ဆိုးတယ်၊ သောက်လိုက်ရင်လည်း လူမှန်းမသိအောင် သောက်
သောက်ပြီးတော့မှ အချိန်မရှိ အချိန်ရှိပြန်လာတာ ... ကြွေးတွေ
မဆပ်နိုင်တော့လို့ ဒီတိုက်နဲ့ဒီခြံကို အပ်လိုက်ရတော့မယ်၊ အမိက
တရားစံက သူ့အဖေနဲ့ရှုတ်သွားတဲ့ အရိပ်ညိုဆိုတဲ့မိန်းမလေး၊ ဒီမှာ
ကုန်တော့ နောက်တစ်ယောက်ပြောင်းသွားပြန်ပြီလေ ... နောက်
တစ်ယောက်နဲ့က အတည်ယူတော့မှာတဲ့ ... ”

“ဟယ် ... သိတယ် ... သိတယ် အဲဒီအရိပ်ညိုဆိုတဲ့မိန်းမထံ
ငါတို့မြင်ဖူးတယ်၊ မြေနီကုန်းဈေးပေါက်ဝလေးမှာ ပါးကွက်ကြား
လေးနှစ်ဖက်နဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေအော်ရောင်းနေတဲ့မိန်းမ ... အခု
အဲဒီမိန်းမက ကားတောင်ထည်လဲစီးနိုင်နေပြီလေ ... သူ့ပုံစံလေးက
အရမ်းချောတော့ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ သူဌေးမဆိုးဖိုကြီးတွေ ပိုင်း
ပိုင်းလည်နေတာ ... ”

မြို့ ... ဒီနာမည်ကို ကြားရဖန်များတော့ နားထဲမှာစွဲနေ
သည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ သိပ်မကြာခင်မှာ တိုက်ကြီးပေါ်ကနေ အဝတ်တစ်
ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ သားအဖနှစ်ယောက် ဆင်းပေးလိုက်ရသည်။
ဆင်းရဲတဲ့ရပ်ကွက်လေးထဲကို မြို့စရောက်သွားခဲ့ချိန်မှာ မြို့

အသက်က ဆယ်နှစ်ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ မထင်မှတ်ဘဲ ဖေဖေကလေးဖြတ်
ပြီး အရူးကြီးတစ်ယောက်လိုဖြစ်သွားသည်။ ဖေဖေကိုကြည့်ပြီး မြို့
ဘုရားတ၊ခွဲရ၏။

မှုန်ရွှေရည် xxx ခိုင်မာလာနှင်းဆီ xxx

ပလို့ဂျီ ... အဟိ ... ”

နှင်းဆီပန်းခြောက်တွေဟာ ဖေဖေအိပ်ယာဘေးမှာပြန်ကြံ
လို့။

“ဟား ... ဟား ... မိန်းမတွေ အလကား။ အသည်းခွဲပြီး
တော့ ငါ့ကိုညှာစား ... ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

“ဖေဖေရယ် ... သတိထားပါနော် ... ဖေဖေအနားမှာ သမီး
ရှိတယ်လေ ... ဒီနှင်းဆီပန်းခြောက်တွေ ဖေဖေဘယ်က သွား
ကောက်လာတာလဲ ... နှင်းဆီပန်းရောင်းတဲ့မိန်းမကြီးကို ဖေဖေ
မေ့လိုက်တော့လေ ... ဖေဖေရဲ့ ဒီမိန်းမကြောင့် သမီးတို့ဘဝပျက်
ခဲ့ရတာ ... ဖေဖေ ဘာလို့သူ့ကိုပဲ တမ်းတနေရတာလဲ ... ”

ဖေဖေရှေ့မှာ ခူးကလေးထောက်ထိုင်ကာပိုရင်း ကျလာတဲ့
မျက်ရည်တွေကို မြို့မသုတ်နိုင်တော့ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အတူနေ
ကြတဲ့ အိမ်တွေကလည်း မြို့တို့သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကိုကြည့်
ကာ ရင်နာလို့မဆုံး။

“မြို့ ... သမီးလေး ... သမီးလေးဖေဖေ နေမကောင်းဖြစ်
နေလို့ သမီးလေးဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ... ဒေါ်ဒေါ်တို့က မီးရှုသား
ပေါ်မှာဈေးရောင်းတာ ... ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့ဈေးလိုက်ရောင်းရင် ထမင်း

စားဖို့တော့ သမီးလေးရမှာပဲ ... ”

ဒီလိုအားပေးတဲ့သူတွေရှိသလို ...

တချို့ကျတော့လည်း ...

“အို ... ဟိုတုန်းက တိုက်နဲ့ကားနဲ့နေနိုင်တာ အခုလာမပြောနဲ့ ဒီကောင်မလေးက ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ထဲကိုပြောင်းလာတာ တောင် မျက်နှာထားလေးကတင်းချင်နေသေးတာ ... အဲဒါမျိုးထိုမှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်အောင်ပုံစံပေးရမယ် ... ဟွန်း ... သူများအိမ်နောက်ဖေးမှာလည်း တဲထိုးနေသေး ... ဟိုတုန်းကလိုဘဝင်မြင့်ချင်လို့ရမလား ... ”

ဒါနဲ့ပဲ မြူ ... နှင်းဆီပန်းစည်းလေးတွေကို လမ်းတကာမှာ ပွေ့ကာလိုက်ရောင်းခဲ့ရတာလေ။ ဒီနေ့တော့ မြူထော့နဲ့ထော့နဲ့လေးနဲ့ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာသလို လမ်းမှာဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွေ့အကြုံကို ပြောပြတော့ ... နာကြည်းစွာရယ်မောပစ်လိုက်တဲ့ဖေဖေအသံလေးက နောက်ဖေးခန်းထဲကလေးထဲမှာ ဆူညံနေတော့တာလေ။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

“မုန်းတယ် ... မုန်းတယ် ... ”

“အလကားမိန်းမ ... ”

“မင်း ... ငါ့အနားကိုမလာနဲ့ ... ”

“သွား ... ထွက်သွား ... ”

ထိုမိန်းမကို မြူနာကျည်းသွားရတာလည်း အတိုင်းထက်အလွန်ပါ။

သို့သော် မြူကိုပိုက်ဆံတွေအထပ်လိုက်ပေးလိုက်သည့်အဝေးနှင့်ဆိုသော နာမည်ဆန်းဆန်းလေးနှင့်ကောင်လေးတစ်

ယောက်ကိုတော့ မြူတယ်တော့မှ မေ့လို့ရနိုင်မှာလည်း မဟုတ်တော့ပါချေ။

ဒီလိုနဲ့ ... တစ်နေ့မှာတော့ ထိုကောင်လေးနဲ့ပြန်ဆုံတွေ့လိုက်ရတာ မြို့ပတ်ရထားကြီးပေါ်မှာပါ ... ထိုနေ့က မြူကိုအိမ်ဖော်အလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ အိမ်ရှေ့အိမ်က အစ်မကြီးတွေက အတင်းအကြပ်ခေါ်လာတုန်းကလေ။

မြူမလိုက်ချင်လို့ ငိုယိုပြီးတောင်းပန်တော့လည်းမရ။

“မမကြီးရယ် ... ဖေဖေကိုထားခဲ့ပြီး မြူမလိုက်ပါရစေနဲ့နော်”

“အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ... ”

ရထားပေါ်အတက်မှာ မြူရှိက်ငိုတော့ မကြီးမျိုင်းဖြူက ဗျက်ခုံးပင့်ကြည့်လျက် အံ့ကြိတ်တက်ခေါက်ကာ မြူလက်ကို အတင်းဆောင့်ဆွဲသည်။ နဂိုကမှ အားအင်ချိနဲ့နေရသူမို့ မကြီးမျိုင်းခပ်ကြမ်းကြမ်းလှမ်းဆွဲလိုက်တာကိုလည်း မြူကမခံနိုင်။

“ဒုန်း ... ”

အရှိန်နှင့်မို့ မြူပစ်လဲကျကာ ရထားထိုင်ခုံစွန်းကလေးနှင့်တိုက်မိသွားသည်။

“အား ... ”

နာလွန်းတော့ မြူရုတ်တရက် ပြန်မထနိုင်ပါ။

မြူတစ်ချက်ရှိက်လိုက်ရင်း မျက်ဝန်းလေးရှေ့တည့်တည့်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်နွမ်းနွမ်းယောက်ျားလေးစီး ဝေါကင်းရှူးအဖြူရောင်လေးက မြူမျက်ဝန်းရှေ့မှာ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က မြူကိုစိုးရိမ်တကြီး ပွေ့ဖက်ကာ လှမ်းဆွဲသည်။

“သမီး ... သမီးလေး ...”

ပန်းနှစ်ဖက်ကို ကြင်နာစွာ ကိုင်လှုပ်လိုက်တာလည်း မြူက သိသည်။

ရထားပေါ်မှာရှိနေသည့် ခရီးသည်တစ်ချို့ကလည်း မြူတို့ သုံးယောက် ဖြစ်လာတာကိုကြည့်၍ ပင့်သက်ချသူချ၊ စုတ်သတ်ထူ သတ်နှင့် တအံ့တဩလေးတော့ ဖြစ်နေပုံရ၏။ သူတို့အဓိကလှမ်း ကြည့်နေကြတာ မြူကိုပဲဖြစ်သည်။

“မဗျိုင်းနော် ... နင် ဒီကောင်မလေးကို သနားမနေနဲ့ သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက် နင်တို့နောက်ဖေးအိမ်ကိုရောက်လာမှ ခဏ ခဏ ထုတ်ချေးနေရတဲ့ပိုက်ဆံတွေ နင်ပြန်ရလို့လား ... တစ်ရာ လောက်ချေးပါ။ နှစ်ရာလောက်ချေးပါနဲ့ ... အခု ဘယ်လောက် တောင် ကြွေးလည်ပင်းခိုက်နေပြီလဲ ... အခု ... နင့်ပိုက်ဆံတွေပြန် ရအောင် ဒီကောင်မလေးကို အိမ်ဖော်လုပ်ခိုင်းရမှာ ... နင်မသနားနဲ့ မလိုက်ချင်ရင် အတင်းရိုက်ပြီးတော့ခေါ်နဲ့ ... ကြိုတင်ငွေ ငါ့ သောင်းလောက်ပေးထားပါဆိုရင် အိမ်မှာခိုင်းချင်တဲ့ သူဌေးတွေက ပေးမှာပဲ”

ဒီလိုအကြံအစည်တွေနဲ့ မကြီးဗျိုင်းက မြူကိုခေါ်လာတာ လေ။

“ဟဲ့ ... မိမြူ ... လူ ... လူတွေရှေ့မှာ သနားအောင် ညည်းလေးငိုပြမနေနဲ့နော် ... ညည်းလေး အလုပ်၊ လုပ်ရမယ်၊ ဝါတို့ ပို့တဲ့နေရာကို ညည်းလေးလိုက်ခဲ့ရမယ်၊ အဒေါ် ဒီကောင်မလေးကို မသနားနဲ့ ... ကျွန်မတို့ဆီက ချေးသုံးထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ပြန်မဆပ် နိုင်လို့ သူ့ကို ကျွန်မတို့ခေါ်လာတာ ...”

မြူလဲကျသွားတုန်းက လှမ်းဆွဲလိုက်သည့်အဒေါ်ကြီးကို လှည့်ကြည့်ကာ မထွတ်ထွတ်က ဝင်ပြောသည်။ ပြောပြီးတာနဲ့ ဟွန် ခနဲကွေးချိတ်နေသည့်နှုတ်ခမ်းတွေကိုမိုကာ မျက်နှာကိုဆတ်ခနဲ လွှဲ ပစ်၏။

“ဪ ... သမီးလေးတို့ရယ် ဒီကလေးမလေးက ငယ်ငယ် လေးမို့ အဒေါ်က သနားလို့ဆွဲလိုက်မိတာပါ ... မင်းတို့ခေါ်တဲ့နေ ရာကို ဒီကလေးမလေးက လိုက်လာပြီပဲဟာ ရိုက်တာနက်တာ တွေတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့ကွယ် ...”

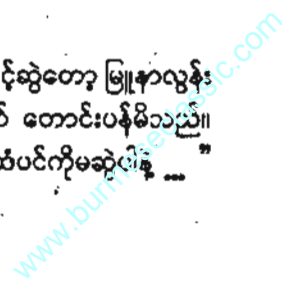
“ဟာ ... မရိုက်လို့ရမလားအဒေါ် ... ဒီကောင်မလေးက ဟိုတုန်းကချမ်းသာခဲ့တဲ့အရှိန်နဲ့ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ချင်ဘူးဖြစ်နေ တာလေ ... အခုလည်း လူတွေကြားထဲမှာ တဟင့်ဟင့်နဲ့ငိုပြပြီး ကျွန်မတို့ကို အရှက်ခွဲနေတာ ...”

“အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ...”
“ဟဲ့ ... နင်မငိုနဲ့လေ ... နင်လုပ်တာ ငါတို့ကိုလူတွေဝိုင်း ကြည့်ကုန်ပြီ ... ကြာရင် နင့်ကိုပါးရိုက်မိတော့မယ် ...”

“ဟဲ့ ... ညည်း အခုထုခမ်း ...”
တစ်ယောက်က မျက်လုံးပြူးအော်နေသလို တစ်ယောက် က ဆံပင်ကိုဆွဲကာ အတင်းထုခိုင်းသည်။

“အား ...”
ဂုတ်ပင်ဆံပင်တိုလေးကို တအားဆောင့်ဆွဲတော့ မြူနာလွန်း ၍ လက်ကလေး တကာကာနှင့် ရှိခိုးမတတ် တောင်းပန်မိသည်။

“နာ ... နာပါတယ် မကြီးထွတ်ရဲ့ ဆံပင်ကိုမဆွဲပါနဲ့ ...”
“ဟင့် ... ဟင့် ...”

“ဟာ ... နာရင် ညည်းလေး မျက်ရည်ကိုသုတ်လေ ... ”

မြို့ ... မသုတ်လို့မရ။

မသုတ်ရင် မထွတ်ထွတ်က လက်ပါလာတော့မှာ။

သူတို့ကို ပေးစရာအကြွေးတွေက မြို့ဆီမှာရှိနေခဲ့တာ မဟုတ်လား။

မြို့ပတ်ရထားပေါ်မှာလည်း လူတွေက အများကြီး။

“မြို့ ... မြို့ ... မကြီးကို ကြောက်ပါတယ်၊ မကြီးထွတ်ထွတ်ရဲ့ ... မြို့ ဖေကြီးကို ထားခဲ့ရလို့ ဝမ်းနည်းလို့ငိုတာပါ ... မြို့ကို ဖေကြီးနဲ့ပြန်တွေ့လို့မရအောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ မြို့ပြန်မလာရင် ဖေကြီးက မြို့ကိုလမ်းပေါ်မှာ လိုက်ရှာနေတော့မှာ ... ဖေကြီးနဲ့ အတူနေပြီး မကြီးတို့ဆီကအကြွေးကို မြို့ပြန်ဆပ်ပျံမယ်”

“ညည်းလေး ... ညည်းလေးစကားမများနဲ့ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း ... ”

“အဟင့် ... ဖေဖေရယ် ... ”

မကြီးမျိုင်းက မြို့အင်္ကျီကော်လံစလေးကို ကိုင်ဆောင်ကာ တအားတွန်းပစ်ဖို့ လက်ကိုရွယ်သည်။ မြို့မှာတော့ ရထားကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကိုယ်ကလေးရှေ့နောက် ယိမ်းထိုးကာ မျက်နှာကလေးကပါ ဖြူဖျော့ထိတ်လန့်လာရလျက်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အရှိန်နှင့်ဆောင့်တွန်းချလိုက်တာမို့ မြို့နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီးတော့ ပစ်လဲကျသွားသည်။

“ဒုန်း ... ”

“အား ... ”

အရမ်းနာသွားတာမို့ မြို့ရိုက်ငိုသံလေးက ပိုပြီးတော့ ကျယ်

လာသည်။

အသားအရည်လေးက ဝင်းဝင်း။ ကိုယ်လုံးလေးက တင်းတင်းလေးနို့ သိပ်ကိုချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့မြို့။ မျက်နှာလေးကိုကြည့် ကာ ဘေးမှာတစ်ချိန်လုံးစောင့်ကြည့်နေခဲ့သည့် အပြာရောင်မျက်ဝန်းပိုင်ရှင် ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ မခံချင်စိတ်နှင့်ခံပြင်းဒေါသဖြစ်ရမှုတွေက သွေးထဲမှာ နီးထရှင်သန်လာရလျက် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အနှိပ်စက်ခံနေရသည့် ကောင်မလေးကိုကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေး ကွေးသွားပုံလေးက မကျေမနပ်နဲ့ တွန့်ကွေးသွားခဲ့သလိုမျိုး။

ထိုကောင်လေး ဘယ်လိုမှသည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

ကောင်မလေး နောက်တစ်ကြိမ်ပစ်ကျလာတာလည်း သူ့ရဲ့ ဝေပျက်ရှုံးလေးစီးထားတဲ့ ခြေထောက်လေးပေါ်ကို ပစ်ကျလာတာလေ။

“ဟာ ... ကြည့်စမ်း ... ”

ဒီလိုလဲကျလာအောင် ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို နှုတ်ခမ်းကိုက်လျှက် သူကမော့ကြည့်ပစ်လိုက်သလို လူကပါ ထိုင်ခုံထက်ကနေ ထရပ်လိုက်ပြီး သားဖြစ်သွားသည်။

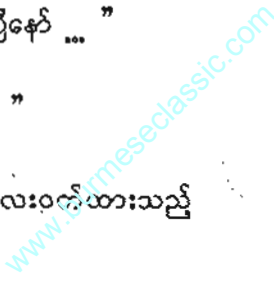
“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျားတို့ သိပ်လွန်နေပြီနော် ... ”

“ဟင့် ... ”

“ဒီ ... မမကို မတရားမလုပ်ပါနဲ့ဗျ ... ”

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း ... ”

ထွတ်ထွတ်က စပျို့ရုပ်အဝါနုစင်းလေးဝက်ယားသည်

ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ကာ ဒေါသကပါ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဟဲ့ ... နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့ လူကြီးတွေကိစ္စမှာ ဝင်ပြောရတာလဲဟင် ကောင်လေးရဲ့ ... ကြည့်ပါဦး ... လူကြည့်တော့ လက်တောင့်လောက်လေးနဲ့ ...”

“ဟာ ... ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ ... ဒီမမ လမ်းပေါ်မှာ နှင်းဆီပန်းလိုက်ရောင်းနေတာ ကျွန်တော်သိတယ် ... ဒါကို မတရားနှိပ်စက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ခေါ်လာတာ ... နောက်တစ်ခါ ဒီမမကိုထပ်ရိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျွန်တော်ထိုးမယ် ...”

“အို ...”

ပြောနေတဲ့ကောင်လေးမျက်နှာကို မြူအထိတ်တလန့်လေးနဲ့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ...

“တုရားရေ ...”

ဟိုတစ်ခါ ကားနဲ့တိုက်တော့မလိုဖြစ်သွားတုန်းက မြူကို ကူညီခဲ့တဲ့ အဝေးနှင့်ဆိုတဲ့ကောင်လေး မဟုတ်မခံ ဇာတ်ဇာတ်ကြိုလုပ်ပစ်မယ့် စရိုက်ကလေးနဲ့ လူကြီးနှစ်ယောက်ကို အဝေးနှင့်ကရင်ဆိုင်နေတာလေ။

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... လက်တောင့်လောက်အရွယ်လေးက လူကြီးတွေကို ပြန်ပြောနေတာ ... ထိုးမယ်လေးကြိတ်မယ်လေးနဲ့ ဟွန်း ... နင်သတ္တိရှိရင် ငါတို့အသားကို ထိခိုက်ထိကြည့်လေ ... ကောင်စုတ်လေးရဲ့ ...”

“ဟွန်း ... ခင်ဗျားတို့က လူကြီးတွေဖြစ်ပြီး မတရားလုပ်နေလို့ ကျွန်တော်ဝင်ပြောနေတာ ... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ချမ်း

သာတဲ့ပထွေးက အနိုင်ကျင့်လွန်းလို့ တိုက်ကြီးပေါ်ကဆင်းလာပြီး လျှောက်သွားနေတာ ...”

“အမလေးဟယ် ... ခွေးပစ်တဲ့ဇုတ်ကလေးကများ ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ”

“ဟား ... ဟား ...”

မမျိုင်းရယ်ချလိုက်တာ ခွက်ထိုးခွက်လှန်ကလေးပါ။

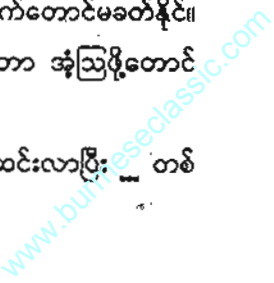
ဒီကောင်လေးက ချမ်းသာတဲ့ပထွေး နှိပ်စက်တာကို မခံနိုင်လို့လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေတဲ့ကောင်လေးတဲ့။ ကြည့်လိုက်တော့လည်း အသက်က ဆယ့်နှစ် ဆယ့်သုံးအရွယ်လေးပေါ့။ မျက်နှာလေးက တည်တင်းနေအောင်ချောသလို စရိုက်လေးက မှန်တယ်ထင်ရင် ဖိုက်ကန်းကန်းလုပ်မယ့်စရိုက်လေးမို့ မမျိုင်း နည်းနည်းတော့ရှိန်သွားသည်။

မျက်ဝန်းလေးတွေက အပြာရောင်လေးသန်းကာ ဆံပင်လေးတွေ ဖွာလန်ကြိုကျနေတာလေးက တစ်မျိုးလေးတော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းနေသလိုပင်။

မြူ ... ထိုကောင်လေးကိုကြည့်ကာ မျက်တောင်မခတ်နိုင်။

အဝေးနှင့်ရယ် ... မင်းကိုပြန်တွေ့ရတာ အံ့ဩဖို့တောင်ကောင်းလိုက်တာ။

မင်း ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာပြီး ... တစ်

ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေရတာလဲ။

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... မရယ်နဲ့နော် ... ကျွန်တော် အခု အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတာ ဟိုတစ်ခါ ဒီမမနဲ့တွေ့တုန်းက နုဟားတဲ့ မုန့်ဖိုးပိုက်ဆံတွေပေးလိုက်မိလို့ အမေ့နဲ့ရောပထွေးနဲ့ပါ ပြဿနာ ဖြစ်ပြီး ဒီရန်ပွဲက စခွဲတာ ... အဲဒီနေ့က ကျောမှာအရှိုးရာတွေထပ် အောင် ပထွေးက ကျွန်တော့်ကိုရိုက်တယ် ... သူက ချမ်းသာတဲ့ ပထွေးဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ခြံထဲကနေ မောင်းထုတ်တယ်။ ကဲ အခုလည်း ... ဒီမမနဲ့ထပ်တွေ့ရပြန်ပြီ။ စောစောက ခင်ဗျားတို့ပြော နေတာလည်း ကျွန်တော်ကြားတယ် ... ဒီမမရဲ့အကြွေးက ဘယ် လောက်လဲ ကျွန်တော်တစ်ခါတည်းပြန်ပေးမယ်”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် ... ဒီအကြွေးကို နင်ကပြန်ပေးမယ် ဟုတ်လား ... ကဲ ... ကဲ ... နင်ပေးနိုင်ရင် တစ်ခါတည်းပေးလေ။ စုစုပေါင်းအကြွေးက ငါးသောင်း ... ဟုတ်ပြီလား၊ ဒီပိုက်ဆံရတာနဲ့ နင်ပြောတဲ့မမကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်မယ်”

“ရှေ့ ... ခင်ဗျားတို့ပိုက်ဆံ ငါးသောင်း”

“ဟင် ... ”

“ဟာ ... ”

ရထားပေါ်က ခရီးသည်တွေအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ် သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ အဝေးနှင့်က မြို့ရှေ့မှာပဲ ခူးကလေးထောက် ထိုင်ချလိုက်ကာ ...

“ရှေ့ ... မမ ... ကျွန်တော်ဝတ်ထားတဲ့ မောင်းကွင်းလက် ခွပ်လေးကို မမကို ကျွန်တော်ပေးပါတယ် ... ”

“အို ... ”

ကောင်လေးမျက်နှာကို မြို့မကြည့်ရဲတော့သလို မျက်နှာ လေးကိုပါ ရှက်ရှက်နဲ့မြို့ ငုံ့ချပစ်လိုက်သည်။

“မမလိုတာ သုံးပါ ... ”

“ဟဲ့ ... ပေးနေတာ ယူလိုက်လေ ... ”

မထွတ် မနေနိုင်တော့။ ကြားထဲက ဝင်အော်ရသည်။

“ကံမကုန်ရင်တော့ မမနဲ့ကျွန်တော် ပြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့ နော် ... ကဲ ... ကျွန်တော် ဆင်းမယ့်ဘူတာရောက်နေလို့ ကျွန် တော်သွားတော့မယ် ... မမ ... နင်းဆီပန်းတွေပဲ ပြွန်ရောင်းပါ။ တစ်နေ့နေ့မှာ မမဆီကို ကျွန်တော်အရောက်ပြန်လာခဲ့မယ်”

ပြောပြီးတာနဲ့ အဝေးနှင့်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက ချာခနဲ လှည့် ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

တစ်နေ့နေ့မှာ မမဆီကို ကျွန်တော် အရောက်ပြန်လာခဲ့ မယ်တဲ့ ...

“ညည်း ... ညည်းလေး ... ပြောစမ်း၊ ဒါ ... ဒါ ဘယ်က

ကောင်လေးလဲ ... ဒီကောင်လေးနဲ့ညည်းလေး ဘယ်တုန်းကသိနေတာလဲ”

“ဟို ... ဟို ...”

မကြီးဗျိုင်းမေးနေတာကို မြူဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

“ဟဲ့ ... ညည်းကို မေးနေတယ်လေ ...”

မထွတ်ထွန် အော်တော့မှ ရီဝေဝေမျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ မော့ကြည့်ပြီး မြူဖြေလိုက်ရ၏။

“ဟိုလေ ... ဒီကောင်လေးက မြူအခက်အခဲကြုံတိုင်း မြူဘက်ကနေ အမြဲရပ်တည်ပေးခဲ့တဲ့ကောင်လေးပါ ... လမ်းပေါ်မှာ နှင်းဆီပန်းတွေလိုက်ရောင်းရင်းနဲ့ သူနဲ့မြူတွေ့ခဲ့တာပါ ... ဒါပေမယ့် သူက မြူနာမည်ကိုရော မြူဘယ်မှာနေသလည်းဆိုတာပါ သူက မသိပါဘူး၊ သိအောင်လည်း သူကဘယ်တော့မှ မမေးခဲ့ပါဘူး”

“ကြည့်စမ်း ... ရထားပေါ်က ဆင်းသွားတာ၊ နောက်ကို တောင် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မသွားဘူး၊ အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ တကယ်အသည်းမာတဲ့ကောင်လေး ... ပထွေးနဲ့ပြဿနာဖြစ်လို့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတာတဲ့ ... ဒီပုံစံ ဂျစ်တစ်တစ်လေးနဲ့လျှောက် သွားနေရင် လမ်းပေါ်မှာ ကားတိုက်ခံရပြီးတော့ဘဲသေမလား၊ အချုပ်ထဲပဲ ရောက်သွားမလား”

“ဘုရား ... ဘုရား”

မြူ ဘုရားတစ်ပါးပါ။

မင်း ... မင်း ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ အဝေးနှင့် ...

ဟုတ်တယ် ... မင်းပြောတာအမှန်ပဲ။ တစ်နေ့နေ့မှာ မတို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံကြမှာပေါ့။ မဆုတောင်းနေမိတာက နှင်းဆီပန်းလေးတွေရောင်းရတဲ့မကို မင်းမှတ်မိနိုင်ပါစေ။

မကတော့ နှစ်လတွေ ဘယ်လိုပဲပြောင်းပြောင်း။

မင်းရဲ့အပြာရောင် မျက်ဝန်းလေးတွေကို ...

THE WAR OF ROSE
PART THREE

အခန်း (၀၄)

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“တော်တယ် ... မာဗီသားငယ်လေး အရမ်းတော်တယ်”

“စင်မြင့်ကြီးပေါ်ကနေ ဧည့်ပရိသတ်တွေကို သက်သေထားပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းပစ်လိုက်တာ ... ဟိုမိန်းမ တချက်တည်း သွေးပျက်သွားတယ်လေး ဟွန်း ... ဟွန်း ... မြူနှင်းစေရာဆိုတဲ့ မိန်းမကို ဒီလိုမာနဖြင့်ပြိုင်ရတာ မာဗီသားငယ်လေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ် ... မာဗီသဘောကျတယ်ကွာ၊ ကိုကိုကြီးအလှည့်တုန်း ကလည်း ဒီလိုပဲ ... အနက်ရောင်နှင်းဆီတစ်ပွင့်နဲ့ တက်လာပြီး တော့ မင်းကိုကိုကြီးရင်ဘတ်မှာ ထိုးစိုက်သွားတာလေ၊ မင်း ... မင်းက လက်စားပြန်ချေနိုင်ဖို့ နှင်းဆီလေးကို ထိုးစိုက်လိုက်တဲ့အချိန် မှာ သားကြီးကိုသတိရပြီး မာဗီမျက်ရည်တောင်ကျတယ်၊ ဒါကို ... တမလွန်ဘဝကနေ သားကြီးသာမြင်ခွင့်ရသွားရင် ဘယ်လောက် တောင် ဝမ်းသာကျေနပ်နေလိုက်မလဲ ... မာဗီသားငယ်လေးရယ်”

စိုးလပြည့်စာပေ

ပန်းကနုတ်အနီရောင်ခင်း ဆက်တီခုံမြင့်ကြီးပေါ်မှာထိုင် လျှက် ဒေါ်အရိပ်ညို ... ပျော်လို့မဆုံး။ တဖြိုးဖြိုးဖြစ်နေတာ။ မွေးနေ့ ပွဲကြီးကနေ ပြန်ရောက်လာကတည်းကပါ။ အဝေးနှင့်ကတော့ မာမို့ ရှေ့မှာ ခေါင်းလေးငိုက်စိုက်ကျလို့ပေါ့။

“ဒါ ... ဒါပေမယ့် မာမိရာ ... သူက ကျွန်တော်နဲ့ရင်ဆိုင် လိုက်တိုင်း ကျွန်တော့်ကို အရှုံးပေးနေတာက ခက်နေတာ၊ ခုလည်း သူက ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ဖို့ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်ပြီလေ၊ တကယ်လက်ထပ်ချင်ရင် မာမိကိုယ်တိုင် လူကြီးစုံရာနဲ့တရားဝင် လာတောင်းရမယ်တဲ့ ... အဲဒါ ... ဘာသဘောလဲ ... ”

“အဲဒါ ... မင်းကို စိမ်ခေါ်လိုက်တာ ... ”

“ဗျာ ... အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို စိမ်ခေါ်လိုက်တာ ဟုတ်လား ဟင် ... ”

အဝေးနှင့်မျက်နှာလေးကို ပျက်ခနဲ မော့လိုက်ပြီ။

“ဒီမှာ သားငယ်လေး ... မင်းကို မာမိပြောမယ်၊ လက်ထပ် ဖို့ သူ့ဘက်က ဘယ်လိုပဲသဘောတူတူ မင်းကိုဘယ်လိုပဲအရှုံးပေး ပေး၊ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာကြီးတွေနဲ့ မင်းအသည်းနှလုံးတွေကို အပိုင်ချည်နေတာ ... ”

ဒါ ... ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

ဒီလိုချည်ပစ်လိုက်လို့လဲ သူစိတ်ဓာတ်လေးကျပြီး ပြန်လာခဲ့ ရတာ။

မင်းကို မ၊အနိုင်မယူရက်ပါဘူးတဲ့။

“နေပါဦး သားငယ်လေး ... မင်းကို မရှင်းတာလေးတစ်ခု လောက် မာမိမေးပါရစေဦး၊ စင်မြင့်ကြီးပေါ်မှာတုန်းက မြူနင်းစေ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရာ အမြတ်တန်းဆွဲတဲ့ အနက်ရောင်ပိုးကြီးလေးကို မင်းထောင်ပြ လိုက်သေးတယ်လေ၊ ဘယ်လိုကြီးလေးလည်းဆိုတာ မာမိကို ခဏ လောက်ပြစမ်း ... မာမိကြည့်ချင်လို့ ... ”

“အလကားပါ မာမိရာ ... သူ့အဖေက သူ့ဆယ်နှစ်သမီး အရွယ်တုန်းက အမှတ်တရပေးခဲ့တဲ့ ပိုးကြီးလေးကို သူလည်းပင်းမှာ ပတ်ထားလို့ ကျွန်တော် ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲဖြုတ်ပြီးယူထားလိုက်တာ ဝက်ဝံရုပ်လေးပါတဲ့ ပိုးကြီးလေးပါ ... ”

“ဘာပြောတယ် ... ဝက်ဝံရုပ်လေးပါတဲ့ ပိုးကြီးလေး ဟုတ် လား ... ”

“ဒီမှာလေ မာမိ ... ”

“ဟင် ... ”

“ဒါ ... ဒါ ... ”

ပိုးကြီးလေးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်အရိပ်ညို မျက်တောင်မခတ်နိုင် ပါ။

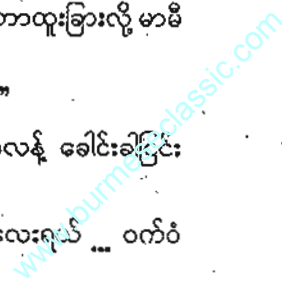
ဒေါ်အရိပ်ညိုရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်နှလုံးသားတွေကို ဆွဲထုတ်ယူ လိုက်တာဟာ မဟူရာသားဖြင့် ထုလုပ်ထားသည့် ဝက်ဝံရုပ်က လေးပဲဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲမာမိ ... ဒီပိုးကြီးလေးက ဘာထူးခြားလို့ မာမိ ဇွက်နှာပျက်သွားရတာလဲ ... ”

“အို ... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ... ”

သားငယ်လေး မသိအောင် အထိတ်တလန့် ခေါင်းခါဉ်ဉ်း လိုက်မိသည်။ ဒေါ်အရိပ်ညိုပါပဲ။

“ဘာ ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သားငယ်လေးရယ် ... ဝက်ဝံ

ဂျွန်းတုမီ

ရုပ်ကလေးထုထားတာ သဘာဝကျလို့ မာမီအုံကြဲသွားတာပါ။ ဟင်းဟင်း ... သူ့အဖေပေးထားတဲ့ လက်ဆောင်အမှတ်တရပစ္စည်းလေးဆိုတော့ မြူနှင်းစေရာက မြတ်မြတ်နိုးနိုးလေး ဆွဲထားတာပဲနေမှာပေါ့ ...

“မာ ... မာမီ ... ကျွန်တော့်ကို မလိမ်နဲ့နော်”

“ဟင် ... မာမီ ဘာလိမ်လို့လဲ ...”

“ဒီပိုးကြီးလေးကိုကြည့်ပြီး မာမီမျက်နှာပျက်သွားကာ ကျွန်တော်သိတယ် ... မာမီ ကျွန်တော့်ကို အမှန်အတိုင်းပြောပါ ... ဖွားမြတ်သခင်ဆိုတဲ့ သူဌေးမကြီးဟစ်ယောက်ကနေ ဆင်းသက်လာတဲ့ မျိုးနွယ်စုနှစ်စုရဲ့ ဖြိုင်ပွဲထဲမှာ မာမီနဲ့ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့အပေါ်ခုံတာ၊ မာမီ ဘာလို့ကျွန်တော့်ကို မပြောဘဲချန်ထားခဲ့တာထက် ဒီပိုးကြီးလေးရဲ့သမိုင်းကို မာမီ သိကိုသိရမယ်”

“မာ ... မာမီ ...”

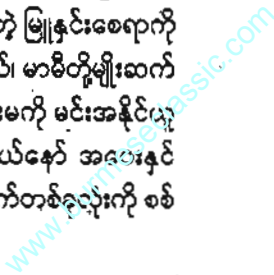
“ပြောပါ မာမီ ... ကျွန်တော့်ကို မလိမ်ပါနဲ့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ရှင်းပြတဲ့ မျိုးဆက်နှစ်စုရဲ့အညှိုးတွေ၊ အမှန်းတွေ၊ အာယာဇာတွေနဲ့ဖြိုင်လာကြတဲ့ မျိုးဆက်နှစ်စုရဲ့ဖြိုင်ပွဲထဲမှာ မာမီကိုယ်တိုင်ခုံတာကို မာမီဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုမပြောဘဲ ချန်ထားခဲ့တာထက် ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့အဖေကို မာမီက ဘဝပျက်အောင်ဖျက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီအညှိုးအမှန်းတွေနဲ့ အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကိုကိုင်းပြီး မာမီကို လက်စားချေဖို့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာက ပြန်လိုက်လာတာထက် ဒါတွေအားလုံးက အမှန်တွေပဲဆိုရင် ဒေါ်မြူနှင်းစေရာကို မာမီအပြစ်တင်လို့ရမလား ... ပြီးတော့လည်း ... ကျွန်တော့်ကိုကိုင်းရတဲ့တရက် နှလုံးသွေးရပ်တာဟာ မူးယစ်ဆေးတွေ အလွန်အ

သုံးလို့ရပ်ခဲ့တာ ...”

“ဟင် ... ဒါတွေတောင် မင်းကသိနေပြီ”

“မာမီရာ ... မာမီတကယ်ရက်စက်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာကို တကယ်မှန်းပြီး အသည်းအသန်ဖြိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ၊ တကယ်ဆို ... ကျွန်တော့်ကိုကိုကြီးမှာပဲ အပြစ်ရှိတယ်၊ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ ကုမ္ပဏီအတွင်းရေးမှူးမလေး အဖြူရောင်ကို ကျွန်တော့်ကိုကိုကြီးက အသည်းခွဲခဲ့တာလေ၊ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာက ဒါကိုမကျေနပ်လို့ ဒီအသည်းခွဲဖြိုင်ပွဲမှာ မလွဲသာမရှောင်သာ ဝင်ပါလာခဲ့တာ ဝင်ပါရင်းနဲ့မှ ကိုကိုကြီးက မာမီသားမှန်းသိသွားလို့ ပွဲကကြမ်းသွားတာ”

“မင်း ... မင်း ... မာမီကို ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ မာမီလက်မခံဘူး။ မင်းပြောသလို မျိုးဆက်နှစ်စု သားစဉ်မြေးဆက်ဖြိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာမှန်တယ်၊ မာမီဟာ ဖွားမြင်မှု၊ ကေသာရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောမြေး၊ ဖွားမြင်မှု၊ ကေသာမှန်းခုံတဲ့ အမှန်းမီးတွေဟာ မြေးမြစ်တီကျွတ်တွေလက်ထပ်အထိ လောင်မြိုက်နေစေရမယ်၊ မာမီတရပ်စိုးရိမ်ခဲ့တာက ဘယ်တော့မှ မတရားတာမလုပ်တတ်တဲ့ မင်းကို ဒီဖြိုင်ပွဲကနေ ထွက်သွားမှာစိုးလို့ မာမီအမှန်အတိုင်းမပြောဘဲ တမင်ချန်ထားခဲ့တာ၊ ခုတော့ ... မင်းကို မာမီရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ မာမီတို့မျိုးဆက်ရဲ့ရန်ဘက် ဖိုးသူရရဲ့ဖြစ်ဖြစ်လာတဲ့ မြူနှင်းစေရာကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ မင်းအနိုင်ယူလက်စားချေရမယ်၊ မာမီတို့မျိုးဆက်တွေ အားလုံးကျခဲ့တဲ့မျက်ရည်တွေအတွက် ဒီမိန်းမကို မင်းအနိုင်ယူပြစမ်း ... မင်း ... မင်း မာမီပြောတာ ကြားတယ်နော် အပေးနှင်နှင်းဆီအနက်ရောင်လေးတစ်ပွင့်နဲ့ မာမီတို့မျိုးဆက်တစ်ခုလုံးကို စစ်

ကြည့်သွားတဲ့ ဒီမိန်းမကို မင်းကောင်းကောင်း လက်စားချေပြ
စမ်းပါ သားငယ်လေးရဲ့ ... ”

“ဟွန်း ... ”

အဝေးနှင့် နှုတ်ခမ်းကလေးကို တွန့်ခွဲပစ်လိုက်ပြီး ခေါင်း
ကလေးကိုပါ နာကျင်စွာခါလိုက်မိရပြီ။ မာမီ ဒီလိုအမှန်အတိုင်း ဝန်ခံ
လိုက်တာကိုလည်း စိတ်ထဲက ကျေနပ်လိုက်မိပေမယ့် သူ့နားထဲမှာ
ကြားလာရတဲ့စကားသံလေးတွေက မ,အမြဲပြောနေကြ စကားသံ
လေးတွေပါပဲ။

“မင်းနဲ့မပြိုင်ချင်လို့ မင်းကို မ,အမြဲအရှုံးပေးနေတာ”

“မင်းကို မချစ်တယ် ... ”

“မနဲ့မျက်ဝန်းအကြည့်ချင်းဆုံသွားတာနဲ့ မျက်လွှာလေးချ
ပြီး မျက်နှာလေးကိုပင် လွှဲပစ်လိုက်တာ အဲဒါ ... ရင်ခန့်တတ်တဲ့
ယောက်ျားတွေပဲ ... မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကို
ရင်မဆိုင်ရတာ ဒါနဲ့တောင် ... မင်းက မ,နဲ့ မာနခြင်းပိုင်ပြီး အသည်း
ခွဲချင်သေးတယ်ဆိုတော့ မင်းကိုကြည့်ပြီး မ,တကယ်စိတ်မကောင်း
ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ဖုန်းထဲကနေ မင်းကို မ,ပြောလိုက်တာ မ,မင်းနဲ့
မပြိုင်ချင်ဘူးလို့ မင်းကို မ,အမြဲပဲ အရှုံးပေးနေမယ်လို့လေ”

မ,ရာ ...

ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို အမြဲပဲအရှုံးပေးချင်နေရ
တာလဲ။

ဒီလိုအရှုံးပေးနေတာဟာ ခင်ဗျားရင်ထဲမှာ ကျွန်တော်ရှိနေ
လို့လား။

“သားငယ်လေး ... မင်းကို မာမီပြောနေတယ်နော်၊ မင်း

မျက်နှာလေးကိုမော့စမ်း ... မာမီမျက်လုံးတွေကို မင်းတည့်တည့်
စိုက်ကြည့်စမ်း ... ”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ... ဒီပွဲကို ဆက်မပြိုင်ချင်တော့
ဘူး မာမီ ... ”

“ဘာပြောတယ် ... ”

ဒေါ်အရိပ်ညို ဝုန်းခနဲ ထ,ရပ်လိုက်ရပြီ။

“မင်း ... ”

“ဒီပွဲမှာ တကယ်ခံစားရတာက မ,က တကယ်ခံစားရတာ
ပြောရရင် မာမီကမှ ဒီပွဲမှာ တကယ်အောင်နိုင်သူကြီးပါ ... မရဲ့
ဖေဖေကို နှင်းဆီတွေနဲ့အသည်းခွဲအနိုင်ယူပြီး ဘဝဖျက်ခဲ့တာ၊ မာမီ
က ဖျက်ခဲ့တာလေ ... ဒါကိသိနေတာတောင် မ,က ကျွန်တော့်ကို
အမြဲအရှုံးပေးနေတာ ... ”

“သားငယ်လေးနော် ... မာမီကိုအဲလိုပြောပြီး မင်းထွက်
မသွားနဲ့နော်၊ မင်း ... မင်းပြန်လာစမ်း၊ မာမီရှေ့ကို မင်းအရပြန်လာ
စမ်း ... ”

မာမီအော်ခေါ်ပြီး ပြေးလိုက်လာတာကိုလည်း အဝေးနှင့်
လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

ထိုအချိန်မှာ မြူကတော့ ...

“MDရယ် MDဘာဖြစ်လို့ အဝေးနှင့်ကို ဒီလောက်ထိ အရှုံး
ပေးနေရတာလဲဟင် MD၊ MDအဝေးနှင့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးလိုက်
တာ MD အရမ်းမှားတယ်၊ အဝေးနှင့်က လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ MD
ကို ရက်စက်တော့မှာ”

“ဟုတ်တယ် MD အညိုရောင်ပြောတာ လွှာတို့အားလုံး

ထောက်ခံတယ်။ MD အဝေးနှင့်ကို အစွမ်းမပေးပါနဲ့”

“မ ... မ ... အစွမ်းမပေးပါဘူး။ တကယ်တမ်းပြောရမယ်ဆိုရင် မ၊ ဖြိုင်ချင်တာ ... အဝေးနှင့်ရဲ့ မာမိ ဒေါ်အရိပ်ညိုနဲ့ဖြိုင်ချင်တာ။ မ၊ တကယ်မုန်းခဲ့တာလည်း ဒေါ်အရိပ်ညိုဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ကိုပဲ မုန်းခဲ့တာလေ ... ဒါပေမယ့် အဝေးနှင့်ကိုတော့ မ၊ ရင်ထဲမှာ စွဲနေအောင် တကယ်ချစ်တယ် ... မ၊ ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ မရခဲ့တာလည်း အဝေးနှင့်ပါ ... ဒါကြောင့်မို့ မြန်မာပြည်ကို အဝေး နှင်ပြန်ရောက်မလာခင်ကတည်းက သူနဲ့ပတ်သက်နေသမျှ အချက် အလက်တွေကို မ၊ ရဲ့ Computer Cross File ထဲမှာ သိမ်းလာခဲ့ရတာ လေ။ တကယ်တမ်းပြန်ရောက်လာတော့လည်း အသည်းအသန် ဖြိုင် ရတော့မယ့် ဖြိုင်ဖက်တွေအဖြစ်နဲ့ ပြန်ရောက်လာခဲ့လို့ မ၊ စိတ်တွေ ထိခိုက်သွားခဲ့ရတာပါ။ စုတော့ ... မ၊ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

“ဟင် MD ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ”

“ဖေဖေအတွက် ဒေါ်အရိပ်ညိုကို မ၊ လက်စားချေမယ်”

“MDရယ်၊ MDစားခဲ့ရတာတွေအားလုံး အညှီရောင်တို့သိ ပါတယ်။ MDရဲ့ လက်စားချေမှုဟာ တရားမျှတတဲ့လက်စားချေမှု ဆိုတာလည်း အညှီရောင်တို့နားလည်ပါတယ်။ အညှီရောင်တစ်ခုစီ မေးချင်တာက ဒေါ်အရိပ်ညိုကို MD ဘယ်လိုလက်စားချေမှာလဲ။ အဲဒါ အညှီရောင်သိချင်တယ်”

“ဟွန်း ... လွယ်ပါတယ် ... အညှီရောင် ... အဝေးနှင့်ကို မ၊ ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် ရင်နှင့်နှင့်နဲ့ပဲ အဝေးနှင့်ရဲ့ အသည်းကို မ၊ ခွဲမယ်။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံးနဲ့အခမ်းနားဆုံး လက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲကြီးတစ်ခုကို ကျင်းပပြီးတော့ ဒီဇာတ်လမ်းကို မ၊ အဆုံး

သတ်မယ်။ တကယ်တော့ အဝေးနှင့်ဟာ မသိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ မ၊ ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံး မှော်ဝင်နှင်းဆီသတို့သားပါ။ အဲဒီသတို့သားရဲ့ ရင်ဘတ် မှာ အမုန်းနတ်ဘုရားတွေကိုယ်တိုင် လေးသင်္ချေနံ့ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကြိမ်စာတိုက်မှ ပွင့်လာရတဲ့ မ၊ ဘဝရဲ့ ဒုတိယမြောက် အနက်ရောင် နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကို ထိုးစိုက်ပြီး ဒေါ်အရိပ်ညိုရဲ့ အသည်းကို မ၊ ခွဲ မယ် ... ရှင်းတယ်နော် ... အညှီရောင် ... ”

“ဘုရားရေ ... ”

မြို့ကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်ကာ အတွင်းရေးမှူးမလေး အညှီ ရောင်က ဘုရားတလိုက်သလို လွှာတို့အားလုံးကလည်း အသက်ရှူ မှားခဲ့ကြပြီ။

“ဒါ ... ဒါဆို ... မာနခြင်းဖြိုင်ပြီး အသည်းခွဲကြတဲ့ ဒီဖြိုင်ပွဲ လေးက သိပ်ကိုလှသွားပြီပေါ့နော် ... MD ဒါကြောင့်မို့ အဝေး ... အဝေးနှင့်ကို အစကတည်းက လွှာသတ်ပေးခဲ့တာ ... နှင်းဆီတွေ တပွင့်မဟုတ်ဘူး။ အစည်းလိုက်ယူလာပြီးဖြိုင်လည်း ကျွန်မတို့ MD ကို ရှင် ... ဘယ်တော့မှ မနိုင်စေရဘူးလို့ လွှာပြောခဲ့တာလေ။ စု တော့ အရမ်းခိုက်သွားပြီ MD။ ဒါကြောင့်မို့ လွှာတို့အားလုံးက MD ကို လေးစားတာ။ ဟို ... ဟိုလေ MD၊ လွှာမရှင်းလို့ MDကို တစ်ခု လောက်မေးပါရစေဦး။ ဒီ ... ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ... MDဘာလို့ချ လိုက်တာလဲ။ MDပြောတော့ အဝေးနှင့်ကို MDချစ်တယ်ဆို”

“ဟွန်း ... အဲဒါကိုပဲ မ၊ က ပြောနေတာပေါ့လွှာ။ အချစ်ဆို တာ ဖျတ်ခနဲအသံလေးတစ်ချက်ကြားလိုက်ရုံနဲ့ လန့်ကွဲတတ်တဲ့ ဖန်ခွက်ပါးပါးလေးမဟုတ်တာ သေချာပေမယ့် အသိနဲ့အသည်းနှလုံး ကို ဆက်ထားတဲ့ ကြိုးပါးပါးလေးတစ်မျှင်ကို ပြတ်တောက်စေနိုင်တဲ့

ပွန်းတမို

ထူးဆန်းလှပတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ဆိုတာ သိပ်ကိုသေချာသွားခဲ့လို့ ဒီဆုံး
ဖြတ်ချက်ကို မချလိုက်တာပါ။ ပြောရရင် ... မင်းတို့ရောက်မလာခင်
လေးမှာ အဝေးနှင်က မဆီကို ဖုန်းဆက်သွားတယ်”

“ဟင် ... သူက ဘယ်လိုဆက်သွားတာလဲ”

“မန့်ပြိုင်နေတဲ့ပြိုင်ပွဲကနေ သူနှုတ်ထွက်လိုက်ပါပြီတဲ့”

“အို ... ကြည့်စမ်း ... ”

“အမှန်းတွေ နာကြည်းမှုတွေနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်
ထပ်ရတာထက်စာရင် သူတကယ်ချစ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို
လက်ထပ်ချင်လို့ နောက်ဆုတ်လိုက်တာပါတဲ့။ မွေးနေ့စင်မြင့်ကြီး
ပေါ်ကနေ နာကြည်းစိတ်တွေနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမိတာ သူ
အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်တဲ့ ... ”

“ဟာ ... ဒီလို ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်ပရိသတ်တွေရှေ့မှာ သူ့ရဲ့
ချစ်သူပါလို့ပြောပြီး တရားဝင်လက်ထပ်ခွင့်တောင်းပြီးမှ နောက်
ဆုတ်သွားလို့ရမလား။ ဒါ ... ဒါ ... ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ MDရဲ့ ဂုဏ်
သိက္ခာကို တမင်ရှိက်ချိုးသွားတာ။ တစ်သက်လုံးတင်လာတဲ့ MDရဲ့
မာနတွေကို နင်းချောသွားတာ။ ဟွန်း ... သူတကယ်ချစ်တဲ့မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ချင်ရင် အစကတည်းက လက်ထပ်လိုက်
ပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ MDဆီက လက်ထပ်ခွင့်ကိုတောင်းသလဲ”

လွှာ ... တပြစ်တောက်တောက်နဲ့ ဒေါ်ပုလို့မဆုံး။

“သူ ဒီလိုပြောလိုက်တော့ မလည်းအံ့ဩသွားတယ်။ မယ့်
နိုင်သလိုလည်း ခံစားလိုက်ရတယ်။ ဒါ ... မရင်ထဲက မာနတွေကို
သူကလှုပ်နှိုးပစ်လိုက်တာ။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို မချလိုက်
တာပါ။ ပြိုင်ပွဲကနေ ဒီအတိုင်းထွက်သွားခွင့်တော့ မခွင့်မပြုနိုင်ဘူး

လေ ... အခုဆိုရင် စင်မြင့်ပေါ်ကနေ တရားဝင်ကြေညာသွားတဲ့
အဝေးနှင်ရဲ့တောင်းဆိုမှုကြောင့် ဘယ်နေ့စားရမှာလဲလို့ ဖုန်းတွ
တပွဲစွဲမိဆက်ပြီး လှမ်းမေးနေကြတဲ့ ကုမ္ပဏီလောကက အသိုင်း
အဝိုင်းတွေကို မဘယ်လိုရှင်းရမလဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီလက်ထပ်ပွဲကို
မဖြစ်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပြီး မာနခြင်းပြိုင် အသည်းခွဲဖို့ မဆုံးဖြတ်
လိုက်တာ”

ထိုအချိန်မှာ အဝေးနှင်ကတော့ ...

ခရက်ရှာတစ်ဦးကို မောင်းခနဲ ဆွဲဖွင့်ကာသောက်ပစ်လိုက်
ပြီး ဗူးခွံကိုလေထဲရောက်အောင် မြှောက်တင်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီး
တော့ ... လေထဲဝဲကာ ပြန်ကွဲလာသည့်ဗူးခွံကို လက်ဆဲပြင်းပြင်း
နှင့် ပြောင်းခနဲလွဲကာ ရိုက်ချပစ်လိုက်တော့ ခပ်ဝေးဝေးလမ်းမ
တစ်နေရာမှာ လွင့်စင်ပြုတ်ကျသွားသည်။

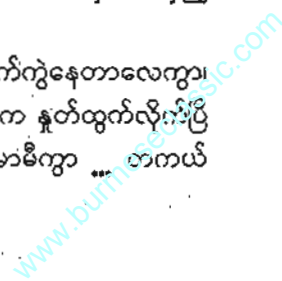
“အဝေးနှင် ... မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သားကြီးက နားမလည်သလို ခပ်တင်းတင်းလေး လှည့်
ကြည့်ကာမေးသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်ကို နှစ်ယောက်အတူတွဲကာ
လျှောက်လာသည့်တစ်ချိန်လုံး ဆံပင်တွေကိုထိုးဖွလိုက် ... လက်
မောင်းစအင်္ကျီကို ပင့်တင်လိုက်နှင့်။ အဝေးနှင် ... ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်
နေတာကို သားကြီးက သိနေတာလေ။

သားကြီးမေးတော့ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ အဝေးနှင်က လှည့်
ကြည့်သည်။

“ဟွန်း ... ငါသိပ်ခံစားနေရလို့ ပေါက်ကွဲနေတာလေကွာ။

သားကြီး ဒေါ်ဖြူနင်းစေရာကိုလည်း ဒီပြိုင်ပွဲက နှုတ်ထွက်လိုက်ပြီ
လို့ ငါတရားဝင်ဖုန်းဆက်ကြေညာလိုက်ပြီ။ မာမိက္ခာ ... တကယ်

ရက်စက်တယ်။ အဖြစ်မှန်တွေကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်မပြောဘဲ ဒေါ်မြူ နှင်းစေရာနဲ့ မာနခြင်းဖြင့်အသည်းခွဲဖို့ ငါ့ကိုလွှတ်လိုက်တာလေ။ အခု မှ ငါသိလာရတာက ဒေါ်မြူနှင်းစေရာမှာ လုံးဝအဖြစ်မရှိတာကို ငါသိလာရတာ ငါတို့အိမ်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ထမင်းချက်အိမ်ဖော် လုပ်လာတဲ့ ဒေါ်ကြီးနန်းက မာမိမသိအောင် တိတ်တိတ်လေး ငါ့ကို လာပြောတယ်။ ကိုကိုကြီး ဒီလိုဖြစ်သွားအောင် နောက်ကွယ်ကနေ သွေးထိုးမြှောက်ပင့်ပေးခဲ့တာလည်း မင်းမာမိက မြှောက်ပေးခဲ့တာ တဲ့ ... အဲဒါကက ကုမ္ပဏီစီးပွားရေးလောကမှာ အရမ်းအောင်မြင် နေတဲ့ မြူနှင်းစေရာရဲ့ စီးပွားရေးကို ထိခိုက်ပျက်စီးသွားစေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က မင်းမာမိရင်ထဲမှာ အဖြစ်တွယ်သလို တွယ်နေတာ တဲ့။ ဒီစာတ်လမ်းမှာ ကုမ္ပဏီအတွင်းရေးမှူးမလေး အဖြူရောင် အသည်းခွဲရက်စက်စံရလိုက်ရလို့ မြူနှင်းစေရာက ဝင်ပါလာတာလဲ။ အမှန်ပဲတဲ့ ... မိန်းကလေးတွေမှာ အဖြစ်မရှိဘူးလို့ ဒေါ်နန်းက ငါ့ ကိုပြောသွားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာဆီကို ပုန်း ခက်ပြီး ဒီပွဲကနေ ငါနှုတ်ထွက်လိုက်တဲ့အကြောင်း ကြေညာလိုက် တာ”

“ဟွန်း ... အဲဒါဆို မင်းသိပ်မှားသွားပြီ အဝေးနင် ...”

“ဘာပြောတယ် သားကြီး ...”

“ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ မွေးနေ့စဉ်ခံပွဲကြီးမှာ အနက်ရောင် နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို ထိုးစိုက်ပြီး ဧည့်ပရိသတ်တွေအားလုံးသိအောင် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ မာနတွေ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ထိခိုက်ပျက်စီးသွားစေနိုင်တဲ့ဖြစ်မှုမျိုး တွေကို မင်းကကျူးလွန်ထားခဲ့ပြီလေ ... ပိုဆိုးတာက ဟိုက မင်းကို

အမြဲအရှုံးပေးလာတာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအလည်လမ်းမမှာ မင်းနဲ့ထိပ် တိုက်စတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက ဒီပွဲက သူရှုံးသွားပြီလို့ ဟိုကမင်းကို ဝန်ခံသွားတာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ်နော် သားကြီး အခုလည်း ... ခင်ဗျား ရဲ့အသည်းနှလုံးကို လိုချင်ပါတယ်ပြောနေတာတောင် မင်းကြိုက် သလို ချေမှုနိုင်တယ်ဆိုပြီး လက်ထပ်ခွင့်ပေးလိုက်တာ။ ဒေါ် ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာလို သိပ်ကိုတည်တင်းပြီး သိပ်ကိုမာနကြီးတဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ ... ဒီအချက် ကို ငါစဉ်းစားမရလို့ စိတ်ဓာတ်ကျနေတာ ...”

“ဟွန်း ... အခုမှ မင်းဒါတွေ စဉ်းစားမနေနဲ့တော့အဝေးနင် အရေးကြီးတာ မင်းဘာဆက်လုပ်မှာလဲ ...”

“တီ ... တီ ...”

“ဟင် ... မ ...”

ကားဟွန်းသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ... ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတာ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာပါ။

“ဟွန်း ... မင်းနဲ့တွေ့ရတာ အတော်ပဲကွာ၊ ကဲ ... မင်းတစ် ဓါတည်းတက်လိုက် အဝေးနင် ...”

“မ၊ဘယ်သွားမလို့လဲ ...”

“လူတွေအားလုံးနဲ့ အဝေးဆုံးတစ်နေရာ ...”

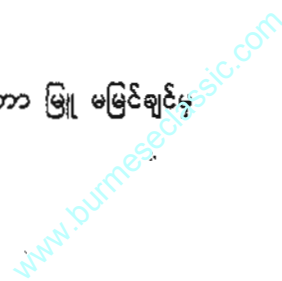
“ဗျာ ...”

အခန်း (၁၅)

အဆုံးအစမဲ့သော မျှော်လင့်ချက်တွေက ...
 မျက်ဝန်းထဲမှာ တလက်လက်ဖြာနေသည်။
 သေချာတာတစ်ခုက အချစ်ဆိုတာ အမုန်းကစ၊ လေသ
 လား။ အမုန်းဆိုတာကရော အချစ်ကနေ မြစ်ဖျားခံစီးဆင်းခဲ့လေ
 သလား။ ဘာတစ်ခုကိုမှ ယတိပြတ်မဝေခွဲနိုင်ခင်မှာပင် တရိပ်ရိပ်
 ပြေးနေသော ကားကလေးပေါ်မှာ သူလိုက်ပါလာခဲ့ရပြီ။
 “ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”
 “ဟွန်း ... တဆိတ်လောက်ကျေးဇူးပြုပြီး မင်းပါးစပ်ကိုပိတ်
 ထားစမ်း အဝေးနှင်၊ ခုချိန်မှာ ... မင်းမေးချင်တာ မင်းသိချင်တာ
 တွေအားလုံး ဘာတစ်ခုမှ မ၊ မဖြေနိုင်သေးဘူး။ မ၊ ဘာဆက်လုပ်ရင်
 ကောင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားရင်း ကားကိုမောင်းနေတာ”
 ကားကလေးက မင်္ဂလာခုံဘက်ကိုတောင် ကျော်လာခဲ့ပြီ
 ဖြစ်သည်။
 လမ်းဘေးသစ်ပင်တန်းလေးတွေက နောက်မှာတရိပ်ရိပ်

ကျန်ခဲ့၏။
 “ဟင် ... ”
 အခုမှ ကားဒက်ဘုတ်ပေါ်ကို အမှတ်မထင်လှမ်းကြည့်လိုက်
 ရင်း သူမြင်လိုက်ရတာက အဖြူရောင် အိမ်ကံနေသော နှင်းဆီပန်း
 လေးတစ်ပွင့်ပါ။
 “ဘာလဲအဝေးနှင် ... မ၊ တင်ထားတဲ့ နှင်းဆီဖြူလေးကို
 တွေ့လို့ မင်း ... မ၊ ကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တာလား”
 “ခင်ဗျားနဲ့ ဒီနှင်းဆီ ... ”
 “ဟုတ်တယ် ... ဒီလို နှင်းဆီဖြူလေးတွေဟာ မ၊ တစ်သက်
 လုံးမှာ အမြဲထာဝရတန်ဖိုးထား ဦးညွတ်ခဲ့ရတဲ့ နှင်းဆီဖြူလေးတွေ
 ဝါ ... ချစ်သူပျောက်ကိုရှာဖို့ သတိရလာတဲ့အခါတိုင်း မ၊ အနားမှာ
 ဒီနှင်းဆီဖြူလေးတွေအမြဲရှိတယ် ... ”
 “ဘယ် ... ဘယ်လိုမ၊ ချစ်သူပျောက်ကိုရှာဖို့ သတိရလာခဲ့
 အခါတိုင်း ... ဟုတ်လား ... ”
 “ဟုတ်တယ်လေ ... မ၊ မှာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တိတ်
 တခိုးချစ်လာခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိခဲ့တာ ဒီနှင်းဆီဖြူလေးကို
 သက်သေထားပြီး မ၊ ကြိမ်တွယ်ပြောရတယ် ... အခုလည်း အဲဒီ
 ချစ်သူကို သတိရနေလို့ ဒီနှင်းဆီဖြူလေးကို လမ်းမှာကားရပ်ပြီး
 ဘော့ကို မ၊ ဆင်းဝယ်လာခဲ့တာ”
 “ဟွန်း ... ”
 အဝေးနှင်ရဲ့နှုတ်ခမ်းစွန်းလေးမဲ့သွားတာ မြူ မမြင်ချင်မှ
 အဆုံး။
 “ဟင်း ... ဟင်း ... ”

မြူးပြေးတော့ ပါးကလေးနှစ်ဖက်တောင် ချိုင့်ဝင်သွားရ၏။

“ဒါ ... ဒါဆို ခင်ဗျားမှာ ချစ်သူရှိတယ်ပေါ့ ... ”

“အဲဒါ ... မင်းမမေးနဲ့တော့လေ အဝေးနှင့် ... လက်ထပ်ဖို့

ခေါင်းညိတ်သဘောတူပြီးသား မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်သူရှိနေ သလားဆိုတဲ့မေးခွန်းမျိုးနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို တိုက်ခိုက်စွတ်စွတ်ဖို့ မင်း မကြိုးစားစမ်းနဲ့ ... လူတစ်ယောက်ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့လမ်းမှာ ကြွေကျ နေတဲ့ ခရေပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ကောက်ယူနမ်းရှိုက်ခဲ့တာမျိုး ရှိနိုင် သလို ပွင့်နေတဲ့ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ခူးဆိတ်ချွေမြူး မြေပြင်ပေါ် ပစ်ပေါက်ချခဲ့တာလည်း ရှိနေနိုင်တာပဲ ... အရေးကြီးတာ ပစ္စုပန်မှာ မ၊တို့နှစ်ယောက် အတူတူတွဲပြီး ဆက်ရေးရမယ့် ပန်းချီကားလေး တစ်ချပ် လှပစွာ အသက်ဝင်ရှင်သန်သွားဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ”

“ဒါဆို ... အဲဒီပန်းချီကားဟာ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်နဲ့နှစ် ယောက်မှာ ဘယ်သူကြိုက်တဲ့ ပန်းချီကားဖြစ်သင့်သလဲဆိုတာ ခင် ဗျားပဲဆုံးဖြတ်ပေးလေ ... မ ... ”

“ဘာပြောတယ် ... ”

“ကျွန်တော်ကတော့ရှင်းတယ် ... ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ ပန်း ချီကားပဲရေးမယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဒီပြိုင်ပွဲထဲ နေ ကျွန်တော် နှုတ်ထွက်လိုက်တာ၊ အပြစ်မရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ကို လက်စားမချေချင်တော့လို့ ဒီထက်ကြာလာရင် ကျွန်တော်နဲ့ တော့မယ် သေချာတာက ကျွန်တော် ... ခင်ဗျားရှေ့မှာ ခူးထောက် ပြီး ခင်ဗျား ... ခြေဖမ်းလေးကို ငုံ့မနမ်းချင်လို့ ... ”

“အို ... ”

“ထပ်ပြောမယ် ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ကျွန်တော် ... ခင်ဗျားထံ

ချစ်တယ် ... ”

“ဘုရားရေ ... ”

အထိတ်တလန့်လေးနဲ့ ကားလေးကို ထိုးရပ်လိုက်တာဟာ ဝါယာလက်အလွန်က တောင်မညှိုးလုံးပန်းပင်ကြီးအောက်တံညှို့ တည့်မှာပါ။

“မင်း ... မင်း ... မ၊ကို တကယ်ချစ်တာလားအဝေးနှင့်၊ မ၊မယ့်ဘူးနော်၊ မင်းရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အညှိုးအမှန်းတွေကို မင်းဘယ် လိုကျော်ဖြတ်လာခဲ့သလဲဆိုတာ မ၊စိတ်ဝင်စားစာယ်၊ တကယ်ဆို အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကိုကိုင်ပြီး မ၊နောက်ကို မင်းလိုက် လာခဲ့တာလေ၊ အဲဒါ ... မ၊အသည်းနှလုံးတွေကို သိမ်းပိုက်အောင်ပွဲ ခံချင်လို့ဆို ... ”

မြူပြောနေတာကို အဝေးနှင့် နားမထောင်ပါ။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ကားအောက်ကိုဆင်းသွားသည်။ ညာဘက်မှာတော့ တောင်ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်မှာ ဘုရား စေတီဟောင်းလေးတစ်ဆူက တည်ရှိနေ၏။

“အဝေးနှင့် ... မင်းမသွားနဲ့လေ ... ”

မြူကားတံခါးတွေကိုပိတ်ကာ မရှက်နိုင်တော့ဘဲ သူ့နောက် ထိုလိုက်ခဲ့ရတာ။ ရင်တွေခနဲစွာနှင့်ပါ။ သူက သစ်ရွက်ခြောက်များ ဖြန့်ကြဲနေသည့် လှေကားထစ်ကလေးအတိုင်း အပေါ်ထိရောက် အောင် တက်သွားသလို မြူကိုလည်း မစောင့်ပါချေ။

မြူ မောမောနဲ့ပဲ သူ့အနားကိုရောက်သွားသည်။

“ဟာ ... မ ... ”

“အမလေး ...”
အရေးထဲမှာဖြစ်ချင်တော့ မြူကရောင်လဲတော့မလိုဖြစ်သွားတာ ခါးကနေသိမ်းပြီး သူ့ရုတ်တရက် ဆွဲပွေ့ထိမ်းလိုက်ပေလို့။

“အို ...”
ကိုယ်ခြင်းပူးကပ်သွားသလို ရင်ခုန်သံတွေကပါ ကြမ်းသွားသည်။

“မင်း ... မင်းကွာ ...”

“အဟင်း ... ဟင်း ...”

လူခြင်းပြန်ခွာပြီး တွန့်ကြေသွားသည့် အင်္ကျီအနားစလေးတွေကို မြူပြန်ဆွဲဆန့်ရသည်။ သေချာတာက သူ့မျက်နှာကို မြူမကြည့်ရဲတော့တာပါ။ သူ့ကိုကျောပေးပြီး သူ့နင့်ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ချိန်တွင် တောင်ကုန်းထိပ်ဆီမှ ငှက်မြည်သံလေးတွေ တစ်ပြိုင်တည်း ညှစ်နေအောင် ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... ကျွန်တော့်နောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလဲဟင် ... ဒေါ်မြူနင်းစေရာ ... ဒီနေရာလေးမှာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး ခင်ဗျားပြန်ပါဗျာ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့မပြိုင်ချင်တော့လို့ပါ။”

“အို ... မင်း မပြိုင်ချင်လို့ရမလား ...”

“ဟာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ သူ့မျက်ဝန်းလေးတွေဟာ အရောင်ပြာပြာလေးတွေနဲ့ တူဖျတ်ဖျတ်လက်လို့။

“မင်းတောင်းခဲ့တဲ့လက်ထပ်ခွင့်လေး စင်မြင့်ကြီးပေါ်ကနေ မ၊ရဲ့ ဝိုးကြီးလေးကိုမြှောက်ပြပြီး မင်းလက်ထပ်ခွင့်တောင်းသွားခဲ့တာလေ ...”

“ဟွန်း ...”

အဝေးနှင့်ရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးက ဟွန်းခနဲ မဲ့သွားသည်။

“ခင်ဗျားကို ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အဆုံးမဲ့ဝန်ခံနေပြီပဲ မ၊ရယ် ... ကျွန်တော် မခံစားနိုင်တော့လို့ ခင်ဗျားကို တောင်းပန်နေတာပါ။ ခင်ဗျားမှာ ... ချစ်သူရှိနေတာ ကျွန်တော့်ကိုမပြောပါနဲ့။ ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ... ခင်ဗျားကို အရုံးပေးပါတယ်”
ပြောပြီးတာနဲ့ ကိုယ်ကလေးကို ချာခနဲလှည့်ပစ်သည်။

မြူ ... သူ့ကို အားမရနိုင်တာလည်း အဲဒါပါပဲ။ စုထိလည်း မြူမျက်နှာကို သူ့ရဲ့မကြည့်ရဲသေးပါ။

“ဟင် ...”

အပေါ်လှေကားထစ်တွေကို သူတစ်ယောက်တည်း ဆက်တက်သွားခဲ့ပြန်ပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသလို သစ်ရွက်တွေ တဖြောက်ဖြောက်ကြွေနေတာလည်း လွမ်းဆွတ်ဖွယ် အတိ ကောင်းနေသည်။ မြူသူ့နောက်ကို ဆက်လိုက်တော့လည်း သူကမြူကို လှည့်မကြည့်ပါချေ။

သို့သော် ... သူ့မျက်နှာလေးရဲနေတာကိုတော့ ဖြူမြင်နေရ၏။

“မင်း ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲအဝေးနှင့် ... အနက်ရောင်နင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကိုကိုင်ပြီး မ၊အသည်းကိုဖျက်ဖို့ လိုက်လာခဲ့တဲ့

၂၄၆

ပျန်းတမျှ

မင်းရဲ့ နာကျည်းချက်တွေကို မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့အဆုံး သတ်ပစ်လိုက်ရတာလဲ”

“အဲဒါ ... ခင်ဗျားမှာ လုံးဝအပြစ်မရှိတာကို ကျွန်တော်သိ လိုက်လို့ ...”

“ဘာပြောတယ် ...”

“ခုတော့ ... အပြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို အမှန်အတိုင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်နားလည်သွားလို့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန် တော် ချလိုက်တာပါ။ ဘာလဲ ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ကျွန်တော် ဒီ လောက်အရှုံးပေးနေတာကိုတောင် ခင်ဗျားမကျေနပ်သေးလို့ ကျွန်တော့်အသံညည်းကို ဖျက်ချင်နေသေးတာလား။ ခင်ဗျား ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပြောနေ ... ကျွန်တော့်မာမီကြောင့် ခင်ဗျားတို့ မိသားစု လေး ဘဝပျက်ခဲ့တာကို လက်စားချေချင်နေသေးသလား ... ရတယ် ... ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အဆုံးမဲ့ပေးဆပ်သွားမယ်”

“မင်း ... မင်း တကယ်ပြောတာလား အဝေးနှင့်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ... ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားလိုက်စား နေပြီဆိုကတည်းက ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်။ ကျွန်တော် မာမီကို ခင်ဗျား ဘယ်လောက်နာကြည်းနေမလဲဆိုတာလည်း ကျွန် တော်နားလည်တယ်။ ခင်ဗျား ... ဘုရားပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ကိုပြော ခဲ့သလိုပဲ ဟုတ်တယ် ... မြေနီကုန်းညဈေးတန်း ဈေးပေါက်ဝလေး မှာ ကျွန်တော့်မာမီက နှင်းဆီပန်းတွေရောင်းခဲ့တာပါ။ အဲဒီအချိန် မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ခင်ဗျားပေးနေတဲ့ သွားခွဲတာလေး၊ ကံ ... ပြော ပါဦး ... ကျွန်တော့်မာမီကြောင့် ခင်ဗျားဘဝလေး ဘယ်လောက် ပျက်သွားလို့ မာမီကို စိတ်နာနေရတာလဲ”

“ဟင် ... အဲဒါ မင်းမသိဘူးလား ...”

“မသိဘူး ...”

“အဝေးနှင့်ရယ် ... မင်းက မသိဘူးဆိုတော့လည်း ဒီနေ့တစ် ခါတည်း မင်းသိအောင်ပြောပြရတော့မှာပေါ့။ မင်း ... မင်းမာမီ ကြောင့် မတို့မိသားစုလေး ဘယ်လောက်ထိ ဘဝပျက်ခဲ့ရသလဲဆို ရင် မဆယ့်သုံးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ လေဖြတ်ပြီး စိတ်ဖောက်ပြန်သွား တဲ့ ဖေဖေကို လုပ်ကျွေးချင်လို့ လမ်းပေါ်မှာ နှင်းဆီပန်းလေးတွေ အော်ရောင်းခဲ့တာလေ။ အဲဒီလိုရောင်းရင်း လမ်းပေါ်မှာ ကားတစ် စီးနဲ့တိုက်မိတော့မလိုဖြစ်ပြီး ... မင်းကို ...”

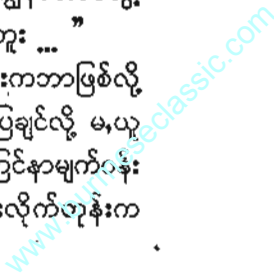
“ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... ဆယ့်သုံး နှစ်သမီးအရွယ်တုန်းက နှင်းဆီပန်းလေးတွေ အော်ရောင်းခဲ့တာ”

“ဟား ... ဟား ...”

သူ့မျက်တောင်လေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပင့်ကော့တက်ပြီး မယုံ နိုင်သလို အံ့ဩသွားရစဉ်မှာပဲ မြူက ခါးကလေးကော့ကာ မျက်နှာ လေးမော့ရင်း ရယ်လိုက်မိခဲ့ပြီ။

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား မနောက်နဲ့နော် ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ၊ ကျွန်တော့်မာမီကြောင့် ခင်ဗျားဘဝလေး အဲဒီလောက်ထိ ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လက်မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တွေ ခဲ့တဲ့ နှင်းဆီပန်းရောင်းတဲ့ မမက ခင်ဗျားမဖြစ်နိုင်ဘူး ...”

“အဝေးနှင့်ရယ် ... မပြောနေတာကို မင်းကဘာဖြစ်လို့ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေတာလဲ။ ဟောဒီမှာ မင်းကိုပြချင်လို့ မယူ လာတဲ့ဓာတ်ပုံဟောင်းလေး၊ အဲဒီနေ့က မကို အကြင်နာမျက်ဝန်း လေးတွေနဲ့ မင်းကမော့ကြည့်ပြီး ပိုက်ဆံတွေပေးလိုက်ဟုန်းက

ရောပါလာတဲ့ မင်းရဲ့ပတ်စပို့အရွယ် ဓာတ်ပုံဟောင်းကလေးလေ”

“ဟာ ... ဒါဆို ... ခင်ဗျားက ...”

“နောက်တစ်ခါ ... မင်းနဲ့ထပ်တွေ့တော့ ငြို့ပတ်ရထားပေါ်မှာလေ၊ ဟောဒီမှာ ... ဒါက မင်း ... မ၊ကိုပေးသွားတဲ့ မောင်းကွင်းလက်စွပ်လေး ...”

“သေစမ်း ...”

အဝေးနှင့် မျက်တောင်မခတ်နိုင်တော့ပါ။

ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ကာ မြူပုန်းလေးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိပြီ။

“မ၊ရာ ... အဲဒါတွေအားလုံး ကျွန်တော့်ကို စတွေ့တုန်းက ခင်ဗျား ဘာလို့မပြောခဲ့တာလဲ”

“မင်း ... မင်း ... မ၊ပုန်းကို မကိုင်နဲ့ ...”

“ဗျာ ...”

“မင်းကို ... မ၊ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် မင်းမာမီကို မမှန်းတယ်၊ ဖေဖေကို စိတ္တဇဝေဒနာသည် အရူးကြီးတစ်ယောက်လို ဘဝမျိုးရောက်အောင် မင်းမာမီက ဆွေမျိုးအဆက်ဆက်ပြိုင်ခဲ့တဲ့ အမှန်းတွေနဲ့ မတို့မိသားစုလေးကို ဆင်းရဲတဲ့ရပ်ကွက်ထဲက သူများအိမ်နောက်ဖေးလေးမှာနေရတဲ့အဆင့်ထိရောက်အောင် ဒဏ်ခတ်ခဲ့တာ၊ မ၊ဘယ်လိုမေ့ပစ်လိုက်ရမလဲ အဝေးနှင့်၊ မိုးထဲလေထဲမှာ နှင်းဆီပန်းလေးတွေအော်ရောင်းရင်း မ၊ကျခဲ့တဲ့ မျက်ရည်တွေ၊ ကလေးသာသာအရွယ်လေးနဲ့မမျှအောင် တုန်လှုပ်နာကျင်ခဲ့ရတဲ့ မရဲ့ခံစားချက်တွေ ဒါတွေကို လွယ်လွယ်လေးနဲ့မေ့ပျောက်သွားမယ်လို့ မင်းထင်ထားသလား ... နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ မရဲ့ဖေဖေဟာ စိတ်ဖောထိ

ပြန်ထွက်သွားရင်းနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ မင်းမာမီနဲ့ လမ်းမကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ ဆုံတွေ့သွားကြတယ်လေ ...”

“ဗျာ ...”

“မင်း ... နားထောင် အဝေးနှင့်၊ ဒီအကြောင်း မ၊ပြောပြမယ်၊ ဒါမှ မင်းမာမီကို မ၊ဘာဖြစ်လို့ အရမ်းနာကြည်းသွားခဲ့သလဲဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်သွားမယ်၊ မ၊ကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဲဒီနေ့ကမှ နှင်းဆီပန်းတွေ အော်ရောင်းရင်းနဲ့ မင်းတို့ဖြစ်ရမှာ”

“မင်းတို့ဖြစ်ရမှာ ...”

“ထမီအဟောင်းကလေးနဲ့ အင်္ကျီအဟောင်းလေးကို ဝတ်လို့ပေါ့ ...”

အခန်း (၀၆)

“နှင်းဆီလေးတွေရမယ်နော် ...”

“နှင်းဆီလေးတွေရမယ် ...”

“ဘုရားတင်လို့လည်းရပါတယ်”

“လက်ဆောင်ပေးလို့လည်းရပါတယ်”

“ဆယ်ပွင့်စည်းလေးကိုမှ သုံးရာတည်းပါ ...”

“နှင်းဆီလေးတွေနော် ... နှင်းဆီလေးတွေ ...”

မြူက နှင်းဆီပန်းစည်းတချို့ကို လက်မှာပွေ့ကိုင်ထားသလို လွတ်နေသည့်လက်လေးတစ်ဖက်ကလည်း နှင်းဆီခြင်းကလေးကို ပွေ့ကိုင်ထားသည်။ ဒီနေရာ ဒီလမ်း၊ ဒီခြံရှေ့ကို ရောက်တာနဲ့ မြူ အသံလေးက ပိုပိုပြီးကျယ်လာတတ်တာလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နှင်းဆီပန်းတွေကိုမြင်တိုင်း အတိတ်တစ္ဆေအခြောက်ခံနေရတဲ့ ဒေါ်အရိပ်ညိုရဲ့ခြံရှေ့ကို ရောက်ရောက်လာခဲ့ရလို့ပါ။

ကိုယ်က ကလေးသာသာအရွယ်လေးမို့ နာကြည်းချက်တွေကို လူတွေသိအောင် မကြေညာရဲခဲ့သည့်တိုင် တတ်နိုင်သမျှလေးတော့ တုန်ပြန်ချင်မိတာ မခံချင်စိတ်လေးတွေက လျှံတက်လာခဲ့လို့

ပေါ့။ ပြောရရင် သူငွေ့မုဆိုးဖိုကြီးတစ်ယောက်နဲ့ညားပြီး ဖေဖေကို ချန်ထားစွန့်ခွာရက်စက်သွားတဲ့ ဒေါ်အရိပ်ညိုဟာ နှင်းဆီတွေကို မြင်တိုင်း သူ့အတိတ်ဘဝက နှင်းဆီပန်းရောင်းခဲ့ရတာကို လူတွေ သိမှာကြောက်ပြီး အမြဲတုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေခဲ့တာလေ။

ဒါကို ... မြူကသိနေတော့ ထိုခြံကြီးရှေ့ကိုရောက်တိုင်း နှင်းဆီလေးတွေရမယ်နော်၊ နှင်းဆီလေးတွေရမယ်ဆိုပြီး အသံကို မြှင့်လို့ ... ဒေါ်အရိပ်ညိုကြားအောင် အော်ခဲ့မိတာပါ။ ဒီနေ့ကတော့ ဒေါ်အရိပ်ညိုနေတဲ့ခြံနားကို မရောက်ခင်မှာကတည်းက နှင်းဆီပန်းလေးတွေရမယ်နော်ဆိုတဲ့ အော်သံလေးက ပဲ့တင်သံလေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေအောင် ဝဲပျံ့လာခဲ့ရတာပါ။

“နှင်းဆီလေးတွေ ရမယ်နော် ...”

“နှင်းဆီလေးတွေရမယ် ...”

“ဟင် ...”

အော်နေရင်း မြူရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ တစ်ချက်ခုန်သွားသည်။ ဒေါ်အရိပ်ညိုနေတဲ့ ခြံကြီးရှေ့မှာ ရုတ်ရုတ်သံသံနဲ့လူတွေ ဝိုင်းအုံ့လို့ရယ်ပါလား။ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ အော်နေတဲ့မြူ အသံလေးက တိတ်ကျသွားသည်။ မြူ ... မျက်တောင်လေးပင့်ကာ ရှေ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဘုရားရေ ...”

မြူမထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတာ ဖေဖေ။

“အရှူးကြီးဟေ့ ... အရှူးကြီး ...”

“ဟိုခြံကြီးထဲကို အတင်းဝင်မယ်လုပ်နေလို့ ဝိုင်းမောင်းထုတ်နေကြတာ”

“ခွကူပါပဲ ... သူများခြံကိုများ ကိုယ့်ခြံမှတ်လို့ ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မိန်းမရိုင်းကြီး ...”

“နင်အခုထွက်ခဲ့စမ်း ...”

ဖေဖေ ...

ဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီခြံရှေ့ကိုမှ ရောက်လာတာလဲ။

မနက်ကပဲ ဖေဖေကို ကော်ဖီနဲ့မှန့်လေးကျွေးပြီး အိမ်မှာ

ထားခဲ့တာ။ အခုကြည့်စမ်း ... ဒေါ်အရိပ်ညိုနေတဲ့ ခြံရှေ့တည့်တည့် ကိုမှ ဖေဖေရောက်သွားပြီ။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ထွက်သွား ... ထွက်သွား ... ရှင့်လိုအရူးကများ ...”

“ကဲကွာ ... ကဲကွာ ...”

“ဒုတ် ... ခွပ် ...”

“ဟာ ... မရိုက်ပါနဲ့ ... ဖေဖေကို မရိုက်ပါနဲ့ ဒါ ... ဒါ ...”

သမီးရဲ့ဖေဖေပါ ... ဖေဖေ ... ဖေဖေ ...

“အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ...”

“အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ...”

မျက်ရည်စက်လက်ကျပြီး လူအုပ်ကြီးကြားထဲကို အရူးမီး ဝိုင်းပြေးဝင်သွားခဲ့တာ မြူဆိုတဲ့ နှင်းဆီပန်းရောင်းတဲ့ကောင်မလေး ရယ်ပါပဲ။ သို့သော် ... ဖေဖေကတော့ မျက်နှာနဲ့နှုတ်ခမ်းစွန်းမှာ သွေးစတွေစိုရဲလျက်။ ဒေါ်အရိပ်ညိုက လူအုပ်ကြီးရှေ့မှာဦးဆောင် ကာ ဖေဖေကို ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်ရင်း အော်ဟစ်မောင်းထုတ်နေ တာ မကြည့်ရက်စရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုလို့ဖြစ်သွား၏။

“ဟွန်း ... လူကိုများ နှင်းဆီပန်းသည်လေးဘာလေးနဲ့

နာနာရိုက် ... နာနာရိုက် ... ဒါမှ ဒီခြံရှေ့ကိုနောက်မလာရဲမှာ”

“အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ... မရိုက်ပါနဲ့အန်တီ၊ ဒါသမီးရဲ့ ဖေဖေပါ။ ဖေဖေကို ဒီလောက်ထိတော့ အန်တီရက်စက်ဖို့မကောင်း ပါဘူး၊ အန်တီကြောင့် ... အန်တီကြောင့် ဒီဘဝကို သမီးတို့ရောက် ခဲ့တာ ... ဒါကို ကိုယ်ချင်းစာ ဝဲညှာစိတ်ကလေးနဲ့ ဖေဖေကို အန်တီ သနားပါဦး ...”

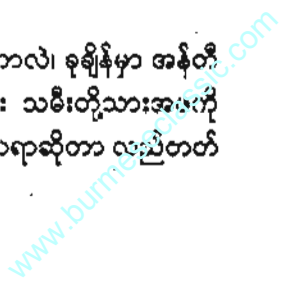
“ဘာပြောတယ် ...”

မြူပြောလိုက်တာကို နားထောင်ပြီး ဒေါ်အရိပ်ညို စွေ့စွေ ခုန်ရပြီ။

“အန် ... အန်တီက သူငွေးပါအန်တီ ... သမီးက ဒီပန်းလေး တွေရောင်းပြီး ဝေဒနာသည်ကြီးဖေဖေကို လုပ်ကျွေးနေရတာပါ။ အန်တီနဲ့ဖေဖေ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သမီးကအသိဆုံးပါ အဟင့် ...”

“ကြည့်စမ်း ... လမ်းပေါ်မှာ အစုတ်အနုတ်ပန်းကို လိုက် ရောင်းနေရတဲ့ မလောက်လေးမလောက်စား ဟာမလေးကများ ငါ့ကိုတောင်မပြောနေလိုက်တာ၊ ဒီမှာ ... ညည်းအပေ အရူးကြီးနဲ့ ဝါက ပတ်သက်ခဲ့စရာလား၊ လူတွေရှေ့မှာ ညည်းငါ့ကို သိက္ခာလာ မချနဲ့ ... ညည်းတို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး အချုပ်ထဲရောက်သွား မယ်”

“ရှင် ... အန်တီဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ခုချိန်မှာ အန်တီ ကိုယ်အန်တီ အရမ်းချမ်းသာနေတယ်ဆိုပြီး သမီးတို့သားအဖကို အန်တီအထင်သေးပြီး နှိမ်နေတာလား၊ သံသရာဆိုတာ လည်တတ် ပါတယ်အန်တီ ...”

“ဘာ ... ဘာရယ် ...”

ဒေါ်အရိပ်ညို မျက်နှာမဲ့လျှက် ဖျတ်ခနဲခါးထောက်ကာ မျက်နှာကို မော့လိုက်စဉ်မှာ ဖေဖေအော်သံက ထွက်လာ၏။

“ဟေး ... ဟေး ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ဖေဖေ သမီးလေးပြောတာအမှန်ပဲ၊ တစ်နေ့ကျရင် ဖေဖေသမီးလေးက ချမ်းသာချင်ချမ်းသာလာမှာ ... ဟား ... ဟား ... အဲဒီအချိန်ကျမှ ဒီမိန်းမ ခါးထောက်ပြီးပြောသလို ဖေဖေသမီးလေးက ပြန်ပြောစမ်း၊ ဒီမိန်းမမျက်နှာကို ပိုက်ဆံထုတ်နဲ့ပစ်ပေါက်ပြီး အနိုင်ယူပစ်စမ်း”

“ကြည့်စမ်း ... အရူးသားအဖကများ ခြံရှေ့မှာလာပြီး ပြောနေလိုက်တာ၊ ထွက်သွား ... ငါ့ခြံရှေ့ကနေ နင်တို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ထွက်သွားကြ ...”

ဒေါ်အရိပ်ညို ခုန်ပေါက်ပြောနေတာ အသားတွေတောင် တဆတ်ဆတ်တုန်လို့ပါ။ ဒါကိုကြည့်ကာ ရီဝေမှာကျင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ဖေဖေက အဆုံးမသတ်နိုင်အောင် ရယ်ပါသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“နင့်ကို ငါမေ့လို့ရမယ်များထင်နေသလားဟင် နှင်းဆီပန်းသည်မကြီးရဲ့၊ နင့်မျက်နှာကို နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်ချင်လို့ ငါလိုက်ရှာနေတာကြာပြီ ... ပေးစမ်း ... သမီးရဲ့နှင်းဆီတွေ ဟား ဟား ...”

“ကဲကွာ ... ကဲကွာ ...”

ဖေဖေက နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ အတင်းရုန်းကန်ပစ်ပေါက်နေတာမို့ ဝိုင်းနေသည့်လူအုပ်က နောက်ကိုနည်းနည်းဆုတ်သွားသည်။

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း ... အရူးကြီးက နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ပစ်ပေါက်နေပြီ ...”

“သနားပါတယ်ဟယ် ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ဒီသူဌေးမကြီးအကြောင်းကို သိထားတဲ့လူတွေပြောတာ ကြားဖူးတယ် ... သူက ဟိုတုန်းက လမ်းဘေးမှာ နှင်းဆီပန်းရောင်းရင်း သူဌေးတွေကို ချူစားခဲ့တာတဲ့ ဒီအရူးကြီးက ဒီမိန်းမချူစားလို့ဒုက္ခရောက်သွားတဲ့ အရူးကြီးပဲဖြစ်မှာ၊ ဒီကောင်မလေးဆို နှင်းဆီပန်းတွေလိုက်ရောင်းနေရတာ ဘယ်လောက်သနားဖို့ကောင်းလဲ ... ဒါကိုတောင် ဒီသူဌေးမကြီးက ကိုယ်ချင်းမစာဘဲ ရိုက်နှက်ပြီးတော့ မောင်းထုတ်နေတာ”

လူအုပ်ထဲက အကြောင်းသိသူ တချို့က ခပ်တိုးတိုးဝေဖန်နေ၏။

ဒါကို တချို့ကလည်း စုတ်သတ်ကာ ကြည့်နေကြသည်။

ဒေါ်အရိပ်ညိုကတော့ သိတယ်မို့လား။

လည်တိုင်နဲ့နားမှာ စိန်တွေတဖျတ်ဖျတ်လက်ကာ ခေါင်းတမော့မော့ မာန်တဝင့်ဝင့်နှင့် သူ့အနားမှာလည်း သူ့အမိန့်ကိုနာခံလိုက်နာမယ့်အစေအပါးတွေက အံတကြိတ်ကြိတ် တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် သခင်အားရ ကျွန်ပါးဝ လုပ်တော့မယ့်သူတွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ကြာတယ်ကွာ ... ဆွဲထုတ်စမ်း ...”

“ဟိုမှာ အန်တီရိပ် ... အရမ်းဒေါ်ကန်နေပြီ”

“ဟာ ... သမီးဖေဖေကို မရိုက်ပါနဲ့နော်၊ လာ ... ဖေဖေ သမီးတို့သွားမယ် ...”

“ညည်း ... ညည်းမသွားနဲ့ဦး ...”

“ရှင် ... အန်တီ ...”

“ညည်းတို့သားအဖကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တစ်ခုပဲပြောလိုက်မယ်။ ဝဋ်ကြွေးဆိုတာ သံသရာတိုင်း ဘဝတိုင်းမှာရှိတယ်။ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ ကံမကောင်းလို့ ဒီဝဋ်ကြွေးကို ညည်းတို့သားအဖနှစ်ယောက်ပေးဆပ်နေရတာ။ ဒါကို ... မကျေနပ်တဲ့စိတ်နဲ့ ညည်းဘယ်တော့မှ ငါ့ကို တုဖက်ပြိုင်ဖို့မကြိုးစားနဲ့ ကြိုးစားလာမယ်ဆိုရင်လည်း သံသရာအဆက်ဆက် ညည်းကို ငါစိမ်ခေါ်တယ် ... ရှင်းပြီလား ...”

“ဟွန်း ...”

ရင်နာနာနဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကိုမဲ့လိုက်မိတာ မြူပါပဲ။

ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးအရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းတုနလုံးသားလေးဆီကို စူးနှစ်စိုက်ဝင်သွားခဲ့တဲ့ မမေ့နိုင်သော စကားလေးတွေ။

“ရပါတယ်အန်တီ ... အန်တီပြောတဲ့စကားကို သမီးတစ်ယောက်လုံးမှတ်ထားလိုက်ပါမယ် ... အခု ... သမီးကျရတဲ့မျက်ရည်ဟာ အန်တီကြောင့်ကျရတဲ့မျက်ရည်ပါ ... တစ်နေ့နေ့မှာ သမီးကြောင့် အန်တီမျက်ရည်ကျစေရမယ် ...”

“ဘာပြောတယ် ...”

“အန်တီကို သမီးလက်စားပြန်ချေမယ် ...”

“ပြန်ပြောစမ်း ...”

“အို ... အန်တီနော် ... သမီးဆံပင်ကို မဆွဲပါနဲ့ ...”

ဒေါ်အရိပ်ညို ဒေါ်သက် မထိန်းနိုင်တော့ မြူဆံပင်လေးတွေကို တအားဆောင့်ဆွဲစုကိုင်ကာ ခေါင်းကိုတအားဆွဲခါရင်း နောက်

တစ်ကြိမ်ထပ်မေးသည်။

“ညည်း ... ညည်းသတ္တိရှိတယ်မို့လား ...”

သူ့လက်ထဲမှာ မြူတစ်ကိုယ်လုံး ပွမ်းတိုးယမ်းခါနေသည်။ ဖေဖေက ငေးကြောင်ကြောင်မျက်လုံးကလေးတွေနဲ့ သမီးဖြစ်သူကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလျက်။

“ပြန်ပြောစမ်း ... ညည်းသတ္တိရှိတယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုတုဖက်ပြိုင်ပြီး ပြန်ပြောစမ်း ...”

“ပြောမယ် ... အန်တီကို သမီးလက်စားပြန်ချေမယ်”

“ကဲ ... အဲဒါ ချေဦး ...”

“ဖြန်း ...”

“အား ... သေပါပြီ ...”

မြူပါးလေးကို တအားလွဲရိုက်ချလိုက်တာ အရှိန်နဲ့လည်ထွက်သွားပြီး လမ်းမပေါ် မြူပစ်ကျသွားသည်။

“တော်ကြပါတော့ဗျာ ...”

“ဆင်းရဲတဲ့ ဒီကလေးမသားအဖကို မတရားမလုပ်ကြပါနဲ့”

“အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ... ရပါတယ်အန်တီ ... အန်တီဘယ်လောက်ရိုက်ရိုက် ... အန်တီကို သမီးထပ်ပြောလိုက်ဦးမယ်။ အန်တီကိုလက်စားပြန်ချေမယ် ... သမီးတို့ မျက်ရည်ကျခဲ့ရသလို တစ်နေ့နေ့မှာ အန်တီပြန်ပြီး မျက်ရည်ကျစေရမယ်။ လာ ... ဖေဖေ သမီးတို့သွားမယ်”

နှင်းဆီပန်းစည်းလေးတွေကို ပြန်ကောက်ပွေ့ကိုင်ကာ ဖေဖေလက်ကိုဆွဲပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့ချိန်မှာတော့ နာကျင်မှုတွေက နှလုံးသားကို တဆတ်ဆတ်ခါစေခဲ့လျက်။ ပိုဆိုးသွားခဲ့တာလဲ ထိုအချိန်

လွန်းတမျှ

မှာပဲ ... နောက်ဆုံးပေါ်ကားလှလှလေးတစ်စီးက လမ်းမကြီးပေါ်
ကို ဖြတ်မောင်းလာခဲ့ချိန်မှာ ... တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း ...
ကားရှေ့တည့်တည့်ကို ပြေးဝင်သွားခဲ့သည့်ဖဲဖဲကတော့ ... သမီး
လေးကိုပင် နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ဘဲ လောကကြီးထဲကနေ အပြီး
အပိုင် ထွက်သွားခဲ့ရပြီ။

အခန်း (၀၇)

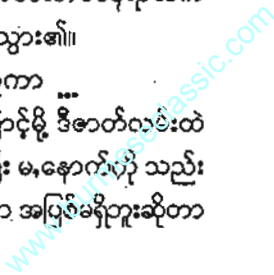
“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကိုကြားရ
တာ လုံးဝမယုံနိုင်ဘူး ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ... ကျွန်တော့်မာမိကြောင့်
ခင်ဗျားတို့မိသားစုလေး ဘဝပျက်ခဲ့တာကိုသိလိုက်ရလို့ ကျွန်တော်
ဝမ်းနည်းပါတယ် ... ဒါပေမယ့်ဗျာ ... ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ကျွန်တော်
တ ... ”

အဝေးနှင့် စကားမဆက်နိုင်ပါ။

နဖူးပြင်ပေါ်က ဆံပင်တွေကြားထဲလက်ထိုးကာ မြူနှင့်ဆန့်
ကျင်ဘက်အရပ်ကို မျက်နှာလှဲသည်။ ထိုအချိန်မှာ သက်ပြင်းအမော
တိုရှိုက်ရင်း တောင်ကုန်းမြင့်လေးပေါ်ကနေ အဝေးတစ်နေရာဆီက
သစ်ပင်အုပ်အုပ်တွေဆီ အကြည့်တွေရောက်သွား၏။

မြူလက်ပိုက်ရပ်လျှက် သူ့ဘက်လှည့်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် ... အဝေးနှင့် ... ဒါကြောင့်မို့ ဒီဇာတ်လမ်းထဲ
မှာ အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကိုကိုင်ပြီး မ၊နောက်ယုံ သည်း
ပြီးမည်းကြီး မင်းလိုက်လာကတည်းက မင်းမှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာ

သိလို့ ... မ၊မင်းနဲ့မပြိုင်ချင်ခဲ့တာ သေချာတာတစ်ခုက မ၊ဆယ့်သုံး နှစ်သမီးအရွယ်က တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မင်းရဲ့အပြာရောင်မျက်ဝန်းလေးတွေ ဟာ မ၊ကို အလွမ်းမိုးထားနိုင်ဆုံး မျက်ဝန်းလေးတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆို တာပါပဲ။ မင်းပေးသွားတဲ့ မောင်းကွင်းလက်စွပ်လေးကိုဝတ်ပြီး ပညာကို မ၊ကြိုးစားခဲ့တယ်။ မ၊ကို သမီးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့မွေး စားပြီး နိုင်ငံခြားကိုခေါ်သွားတဲ့ မွေးစားဒက်ဒီနဲ့မာမိတို့ရဲ့ အားပေး မှုတွေအောက်မှာ ဘယ်နိုင်ငံကိုပဲ မ၊ရောက်နေနေ မ၊အမြဲတမ်း သတိရတမ်းတ၊နေခဲ့တာ ... အဝေးနှင့်ဆိုတဲ့ကောင်လေးတစ် ယောက်ကိုပါပဲ ... ဒီကောင်လေးကို သတိရတိုင်းလည်း ဒေါ်အရိပ် ညိုဆိုတဲ့ မင်းရဲ့မာမိကို သေလောက်အောင်နာကျင်မုန်းတီးခဲ့ တယ်။

“ကောင်းပြီလေ ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရှာ ... အဲဒီအတွက် ခင်ဗျားဘာလုပ်မလဲ ... ”

“မင်းမာမိကို လက်စားချေမယ် ... ”

“ဗျာ ... ”

အဝေးနှင့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ဒေါ်မြူနှင်းစေရာဘက် လှည့် လိုက်ရပြီ။

“မာမိကို မာမိကို ခင်ဗျားလက်စားချေမယ်ဟုတ်လား ... ပြောပါဦး ... မာမိကို ခင်ဗျားဘယ်လိုလက်စားချေမှာလဲ၊ ခင်ဗျား လိုပဲ မာမိအသည်းမာတာ ခင်ဗျားသိတယ်နော် ... ခင်ဗျားလောထ် ကို မာမိက ခူးထောက်အညှစ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး ... ”

“မင်း ... အဲလိုပဲထင်ထားသလား အဝေးနှင့် ... ”

“မာမိစိတ်ကို ကျွန်တော်သိနေလို့ မ၊ကိုပြောပြနေတာ”

“အဝေးနှင့်ရယ် ... မင်းဘာဖြစ်လို့ မ၊ကိုဒီလောက်တောင် လျှော့တွက်ထားရတာလဲ ... အိပ်မက်စေတမာန်ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ မြူနှင်းစေရာလေ ... ဟွန်း ... မင်းမာမိနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ အချက်အလက်တွေကို ဒီနေ့တစ်ခါတည်း မင်းသိ အောင် ပြောပြချင်လို့ မင်းကိုဒီနေရာရောက်အောင် မ၊ခေါ်လာခဲ့ တာ ... ”

“ဟင် ... ကျွန်တော် မာမိက ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

“ရှိသမျှ စည်းစိမ်တွေပြုတ်ပြီး ... လူပါထောင်ထဲဝင်ရတော့ မယ် ... ”

“ဘာပြောတယ် ... ”

အဝေးနှင့်တစ်ကိုယ်လုံး သွက်သွက်ခါသွားခဲ့ရပြီ။

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... မဟုတ်တာတွေပြောပြီး မာမိကို ရိုက်ချိုးဖို့မကြိုးစားနဲ့နော် ... မာမိက ဘာဖြစ်လို့ စည်းစိမ်ပြုတ်ပြီး ထောင်ထဲဝင်ရမှာလဲ ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ခင်ဗျားလျှောက် မပြောနဲ့ ... ”

“ဟွန်း ... မ၊ပြောမယ် ... အဝေးနှင့်၊ မ၊ပြောမယ့်စကားကို မင်းသေသေချာချာနားထောင်ပြီးတော့မှ မင်းကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ် ပေါ့ ... ဒီဇာတ်လမ်းဟာ မြန်မာပြည်ကို မင်းမြန်ရောက်မလာခင် မင်းကိုကိုကြီးဆုံးသွားပြီးကတည်းက မ၊နဲ့ပြန်တွေ့ပြီး ကမ္ဘာမကြေ တဲ့မီးတောက်တွေ မင်းမာမိကိုယ်ပေါ်မှာ လောင်မြိုက်ပြီး ဒီဇာတ် လမ်းကို စ၊ခဲ့တာ၊ ဒီမီးတောက်ဟာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ပြိုင်လာခဲ့တဲ့ မီးတောက် ... မ၊ကို အရမ်းမုန်းနေတဲ့အမုန်းတွေကြောင့် မ၊ရဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံး ဝုန်းခနဲလဲပြီသွားအောင် ပြုချင်ခဲ့တဲ့ မင်း

မာမိရဲ့ မလိုတမာ စိတ်ထားတွေက ဒီမီးတောက်ကိုအစပျိုးခဲ့တာ

“ဗျာ ...”

“အသက်ငါးဆယ်နားရောက်လာတာတောင် တောင့်တင်းလှပနုပျိုနေတဲ့ မင်းမာမိဟာ မရဲ့ကုမ္ပဏီက ငွေစာရင်းမန်နေဂျာ ဦးသက်သက်ဝေခွဲပေါင်းပြီး ကုမ္ပဏီငွေတွေကို ခေါင်းစဉ်အမျိုးမျိုးပြုပြီး ထုတ်ယူသွားခဲ့တယ်လေ၊ ပိုဆိုးတာက ဦးသက်သက်ဝေဆိုတာ အကြံသမား လူလိမ်လူကောက်ဆိုတော့ မင်းမာမိကိုပါ အထံသွင်းပြီး လက်ရှိမင်းမာမိပိုင်တဲ့ ခြံနဲ့တိုက်ကိုပါ သူ့နာမည်နဲ့ပြောင်းပြီး လွှဲယူပစ်လိုက်တာ၊ အခု ... ဦးသက်သက်ဝေကို ရဲကဖမ်းတော့ ကြိုရာပါအဖြစ်နဲ့ မင်းမာမိကိုပါ ဦးသက်သက်ဝေက အမှုထဲကိုဆွဲသွင်းလိုက်ပြီဆိုတော့ အမှုသွားအမှုလာအရ မင်းမာမိပိုင်တဲ့ ခြံနဲ့တိုက်ကိုပါ ချိတ်ပိတ်ပြီး ဒီအမှုကို မင်းမာမိရင်ဆိုင်ရတော့မှာ”

“ဒါ ... ဒါဆို ...”

“သေချာတယ်အဝေးနှင့် ... သူများအပေါ်မှာ မကောင်းကြံစည်ချင်တဲ့စိတ်ထားကြောင့် မင်းမာမိ ... စည်းစိမ်ပြုတ်ပြီးထောင်ကျတော့မယ်၊ အခုတောင် ... စခန်းမှူးကြီးကို မ၊မေတ္တာရပ်ခံထားလို့ ခြံနဲ့တိုက်ကို ချိတ်ပိတ်ရုံပဲပိတ်ပြီး မင်းမာမိကို မဖမ်းသေးတာ အခုလောက်ဆိုရင်တောင် တာဝန်ရှိတဲ့သူတွေက ချိတ်ပိတ်လိုက်လို့ မင်းမာမိ မျက်ရည်ကျနေလောက်ပြီ၊ ဒါ ... ဒါ ... မင်းမာမိကို သံသရာတရားရုံးက အကောင်းဆုံးချမှတ်တော့မယ့် အပြစ်ဒဏ်ပဲ”

“တီ ... တီ ...”

“တီ ... တီ ...”

ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း အဝေးနှင့်ရဲ့ ဟန်းဖုန်းလေးက

မြည်လို့လာချေပြီ။

အဝေးနှင့် ကပျာကယာ ဖုန်းလေးကို ဖွင့်နားထောင်လိုက်တော့။

“ဟဲလို ...”

“သား ... သားငယ်လေးလားဟင် ...”

သေချာတာပေါ့ ဖုန်းလှမ်းဆက်နေတာ မာမိ။

“မာ ... မာမိ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ...”

“အဟင့် ... မာမိဒုက္ခရောက်နေပြီသား ... သားငယ်လေး မာမိဆီကို ချက်ချင်းရောက်အောင်ပြန်လာခဲ့ပါ။ မာမိကိုလေ မြူနှင်းစေရာက အမှုဖွင့် ...”

“ဟာ ... မာမိ ... မာမိ ...”

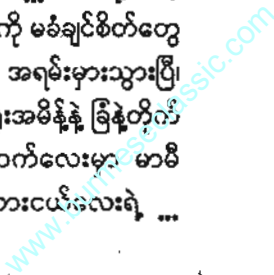
“ဟဲလို ... ဟဲလို ...”

သူမျက်တောင်တွေကော့လျက် ...

မြင်ကွင်းတွေအားလုံး ချာလည်လည်သွားသည်။

ဒေါ်မြူနှင်းစေရာကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ မာမိဆီကို သူ့အရောက်ပြန်လာခဲ့တာ၊ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်သွားမှန်းပင်မသိတော့ပါ။

“အဟင့် ... အဟင့် ... သားငယ်လေးရယ် ... မာမိတို့တွေ ဒုက္ခရောက်ပြီသားငယ်လေးရဲ့ ... မြူနှင်းစေရာကို မခံချင်စိတ်တွေနဲ့ ဒုက္ခရောက်အောင် မာမိကြံစည်လိုက်မိတာ၊ အရမ်းမှားသွားပြီ၊ မာမိကိုကယ်ပါ ... မာမိကိုကယ်ပါ ... အခု ... ရုံးအမိန့်နဲ့ ခြံနဲ့တိုက်ကို ချိတ်ပိတ်လိုက်လို့ ခြံပြင်က ဒီသစ်ပင်အောက်လေးမှာ မာမိတစ်ယောက်တည်း ထွက်ထိုင်နေရတာလေ သားငယ်လေးရဲ့ ...”

သူတို့မကြာခင် ကိုသက်သက်ဝေ ဖော်လိုက်လို့မာမီကိုပါ လာဖမ်းကြတော့မယ်ထင်တယ် ...

“ဟိ ... ဟိ ...”

“ကျွီ ...”

ထိုစဉ်အခိုက်လေးမှာ သူတို့အနားကို လိုက်ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးက ရုတ်တရက် ထိုးရပ်လာပြီး ကားပေါ်က အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် လူကြီးနှစ်ယောက်ဆင်းလာသည်။

“ဟို ... ဟိုလေ ... ဒေါ်အရိပ်ညိုဆိုတာ ခင်ဗျားနော်”

“ဘုရားရေ ... ရှင်တို့ ကျွန်မကိုဖမ်းမလို့လာတာလားဟင်၊ ကျွန်မ ... ကျွန်မ ...”

ဒေါ်အရိပ်ညို မျက်လုံးအိမ်ထဲကနေ မျက်ရည်တွေ သုတ်လို့ မနိုင်အောင်ကျလာ၏။

“ဟာ ... ဗဟုတ်မိဘူး အိပ်မက်စေတမာန်ကုမ္ပဏီက မန်းနေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာလွတ်လိုက်လို့လာတာပါ။ အိမ်နဲ့ခြံကို ချိတ်ပိတ်လိုက်ပြီဆိုတော့ နေစရာမရှိဖြစ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေမှာစိုးလို့ သူပိုင်တဲ့အိမ်ကလေးကို ပြောင်းပေးလိုက်ပါဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့လာတာပါ ...”

“ဘုရားရေ ... မြူ ... မြူလေးက ကျွန်မကို ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ ကူညီတာဟုတ်လား ... ဒါ ... ဒါ ... ဘုရားကယ်တာ၊ ဘုရားကယ်တာ ... အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ... မြူလေးရယ်၊ သမီးကို အန်တီ ဘယ်လိုကျွေးဇူးဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ကဲပါ ... အဲဒီစကားတွေ ကျွန်တော်တို့ MD နဲ့ ခင်ဗျားတွေ့မှပြောတော့ အခုလောလောဆယ်အရေးကြီးတာ ခင်ဗျားပိုင်

တဲ့ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်ပြီး ခင်ဗျားတို့သားအမိနှစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ် ...”

“ဟွန်း ...”

အဝေးနှင့်ကတော့ နှုတ်ခမ်းမဲ့မဲ့လေးနဲ့ ...

“ကဲ ... တက်လိုက်ပါ ... မာမီ ဒီဘဝရောက်မှတော့ မထူးတော့ပါဘူး၊ ကဲ ... ဘယ်မှာလဲ မာမီပစ္စည်းတွေ ...”

“အမလေးသားငယ်လေးရယ် ... ဘာပစ္စည်းမှ ယူခွင့်မရှိဘူးဆိုလို့ ဒီအဝတ်အစားထုတ်လေးတောင် သားအမိနှစ်ယောက်စာလေး မာမီယူထားလိုက်ရတာလေ ... မြူလေးက မာမီတို့ကို ခုလို ပြန်ကူညီတာ လွန်လွန်းလှပြီ ...”

သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် တက်လိုက်လာခဲ့ရပေမယ့် ... လိုက်ထရပ်ကားလေးက ဘယ်ကိုမောင်းလို့မောင်းနေမှန်း မသိ။ မြို့နဲ့တော့ စာဖြေးဖြေးဝေးလို့လာခဲ့ပြီ။

ဒေါ်အရိပ်ညိုက ကားခေါင်းခန်းမှာ ထိုင်လိုက်လာတာမို့ မောင်းလာသည့်ခရိုင်ဘာကို မေးမိသည်။

“ဟို ... ဟိုလေ ... အခု မောင်းလာတာ ဘယ်ကိုမောင်းလာတာလဲဟင် မြူလေးဝယ်ထားတဲ့ မြို့နဲ့အိမ်က မြို့ထဲမှာဝယ်ထားတာမဟုတ်ဘူးလား ... အခု ... အခုရောက်နေတာ မြို့ပြင်ဘက်ကိုတောင် ရောက်နေပြီ ...”

“ဟွန်း ... ခင်ဗျားမပူပါနဲ့ အခု ... ခင်ဗျားတို့ ဂိဇိုင်းလိတ်တဲ့အိမ်ကလေးက မြန်မာပြည်ကို ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ပြန်မရောက်ခင်ကတည်းက ကြိုက်ဈေးပေးပြီး မပေါက်တဲ့ဈေးနဲ့ မြက်မြတ်နိုးနိုးဝယ်ထားလိုက်တဲ့အိမ်ကလေးပါ။ အခု ... အဲဒီအိမ်ကလေးရှေ့ကို

ဂျွန်းတစ်

တောင်ရောက်နေပြီလေ ... ဟိုမှာလေ ခင်ဗျားကြည့်လိုက် ...
သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးနောက်က ထန်မိုးထရံကာ အိမ်က
လေး ... အဲဒါ ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ အသက်ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်က
လေဖြတ်ပြီး အရူးကြီးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတဲ့ သူ့အဖေနဲ့ခုကွရောက်ဘဝ
ပျက်ပြီးနေခဲ့ရတဲ့အိမ် ... အခု ... ခင်ဗျားက ခုကွရောက်နေပြီဆို
တော့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ထားတဲ့အိမ်ကလေးမှာပဲ ခင်ဗျားနေရ
တော့မှာ ...

“ဘုရားရေ ...”

ဒေါ်အရိပ်ညို ရင်ဘတ်ကလေးဖိကာ အသက်ရှူရပ်သွား
မတတ် ခံစားလိုက်ရပြီ။

ဒါ ... ဒါ ... သူဝဋ်လည်တာလား။

ဘုရားရှင် ကယ်တော်မူပါ။

ဒီအိမ်လေးမှာနေပြီး နှင်းဆီပန်းပြန်ရောင်းရတဲ့ဘဝကို
မရောက်ပါရစေနဲ့။

နှင်းဆီပန်းပြန်ရောင်းရတဲ့ဘဝကို မရောက်ပါရစေနဲ့။

ဘုရား ... ဘုရား ...”

မြူလေးရယ် ...

မင်း ... အန်တီကို လက်စားချေချင်လို့ ... ဒီအိမ်လေးကို
တမင်ပြန်ပို့လိုက်တာလား ...”

အခန်း (၀၈)

“တိ ... တိ ...”

“ကလင် ... ကလင် ...”

Computer ရှေ့မှာထိုင်ရင်း ရုတ်တရက် Alarm မြည်သံတွေ
ဆူညံသွားရတာမို့ လွှာမျက်မှောင်လေးကျကာ စကားပြောခွက်
လေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရသည်။

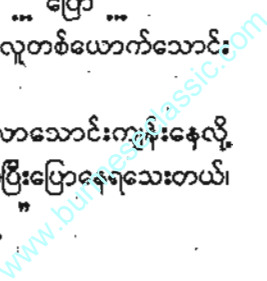
“ဟဲလို ... ဟဲလို ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီဂိတ်တံခါးက လုံခြုံရေးမှူး
ဦးစံမြိုင်ပါ ...”

“ဘာကိစ္စလဲ ... ဦးစံမြိုင် ... ပြော ... ပြော ...”

“ဟိုလေ ... ကုမ္ပဏီဂိတ်တံခါးမှာ လူတစ်ယောက်သောင်း
ကြမ်းနေလို့ ...”

“ဘုရားရေ ... လူတစ်ယောက်လာသောင်းကျန်းနေလို့
ဟုတ်လား၊ အဲဒါဗျာ ... ဒီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီးပြောနေရသေးတယ်၊
အချုပ်ထံ တစ်ခါတည်းထည့်လိုက်လေ ...”

“ဟာ ... အချုပ်ထဲထည့်လို့မရလို့ ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် လှမ်းပြောနေတာ ...”

တော်တော်အရစ်ရှည်တဲ့ လုံခြုံရေးမှူး ဦးစံမြိုင်။

ဒီမှာတောင် အလုပ်တွေရုတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ပျာယာခတ်နေရတဲ့ကြားထဲ ဂိတ်တံခါးမှာလာသောင်းကျန်းရင် ရဲ စခန်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး အချုပ်ထဲတန်းထည့်ရမယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား။ ဟွန်း ... တကယ်နဲ့တဲ့ ဦးစံမြိုင်ကြီး။

“ဟာ ... ဘာလို့ထည့်လို့မရမှာလဲ၊ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်လေ”

“ဟာ ... သူက ရဲစခန်းမကလို့ မိုးပေါ်က သိကြားမင်းကြီး ဆင်းလာလည်း ဂရုမစိုက်ဘူးပြောနေလို့ ဒီမှာ ... ပြဿနာတက်နေတာ၊ လုံခြုံရေးက ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုလည်း ခွပ်ခနဲဆွဲထိုးလို့ နှုတ်ခမ်းကွဲသွားပြီ ...”

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း ... ဒါဆို ဒီလူသောင်းကျန်းတာ တော်တော်ကမ်းကုန်နေပြီပေါ့ ... ပြောပါဦး ... ပြောပါဦး ... သူပုံစံက ဘယ်လိုပုံစံလဲ ...”

“ဟာ ... အသားဖြူဖြူ၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးနဲ့ ပုံစံလေးက တအားမိုက်တယ်လေ”

“ဟင် ... မိုက်တယ် ဟုတ်လား ...”

လွှာစိတ်ထဲမှာ တစ်ချက်တော့ ထင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟိုလေ ... ဟို ... ဟိုတစ်ခါတုန်းက အနက်ရောင်နင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကို ကိုင်ပြီး ကုမ္ပဏီထဲကို ခပ်မိုက်မိုက်ဝင်လာတဲ့သူလား ... သူက အရပ်လေးလည်း မြင့်တယ်လေ ...”

“ဟာ ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... နာမည်ကိုမေးကြည့်တော့ အဝေးနှင့်တဲ့ ...”

“သေတော့မှာပဲ ... ဦးစံမြိုင်ရယ် အဲဒါ စောစောကတည်းက နာမည်ကိုတစ်ခါတည်းပြောလိုက်ပါတော့လား ... လွှတ်လိုက် ... လွှတ်လိုက် ...”

“ခွပ် ...”

ပြဿနာပဲ ...

ဖုန်းခွက်ကလေးကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး လွှာကပစ်ချလိုက်သလို နှုတ်ခမ်းလေးဆူကာ ဒေါလည်းပွသွားသည်။ အဝေးနှင့်ရယ် ... ရှင်တို့သားအမိနှစ်ယောက် MD ပေါ်မှာ ခုထိအညှိုးတွေ မပြေနိုင်ကြသေးဘူးလားဟင်။ ခုတော့ ... ကိုယ့်အကုသိုလ်နဲ့ကိုယ် ရှင်တို့သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခတွေနဲ့ မြို့ပြင်ကိုရောက်သွားကြရပြီမဟုတ်လား။ ဒါကိုတောင် ရှင်ကလိုက်လာသေးတယ်။

ကြာရင် ရှင်ငယ်ထိပ်ကို ဒေါက်ခနဲနေအောင် ကျွန်မခေါက်မိတော့မယ်။

ရှင်တော့လေ ... ရှင်တော့ ...

ဟွန်း ... ဟွန်း ...

“ဒုန်း ...”

“ဂလုံး ...”

“အမလေး ...”

တွေ့လား ... လာကတည်းက တကယ်ပြဿနာ။

ညွှန်ကြိုခန်းထဲက ထိုင်ခုံကို ဒုန်းခနဲပိတ်ကနဲပြီးတော့မှ အဝေးနှင့်က ဝင်လာတာ။ မျက်နှာတွေလည်းလှေလှေ၊ နှုတ်ခမ်းတွေ

လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်လို့။ ဆံပင်တွေက နဖူးပြင်လေးပေါ်မှာ ရော့ ပခုံးထက်မှာပါ ဖွာလန်ကြပြီး ဖရိုဖရဲနဲ့ လဲပြိုကျနေသည်။

“အဝေး ... အဝေးနှင့် ... ရှင်ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“မင်း ... မမေးနဲ့၊ မင်း ... ငါ့ကိုစကားတစ်လုံးမှမပြောနဲ့”

“ဒုန်း ... ”

“အမလေး ... ”

လွှာစားပွဲကိုလည်း ဝုန်းခနဲအသံမြည်သွားအောင် ထုချ လိုက်ပြန်ပြီ။

“ဒီ ... ဒီမှာနော် ... အဝေးနှင့် ရှင်ခံစားရတိုင်း ... ဒီအခန်း မှာ လာပေါက်ကွဲမနေနဲ့၊ ကျွန်မရဲ့ကို ... အစောကြီးကတည်းက ပြောခဲ့တယ်။ အစောကြီးကတည်းက သတိပေးခဲ့တယ်။ ဒေါ်မြူနင်း စေရာနဲ့ပိုင်ရင် ရှင်ဘယ်တော့မှ မနိုင်စေရဘူးဆိုတာ ... အခု ... ကျွန်မပြောခဲ့သလိုပဲ ဒီပွဲမှာ ရှင်ရုံးသွားခဲ့ပြီ ... ”

“ဘာပြောတယ်”

စူးလက်လက်မျက်ဝန်းတွေပေါ်က မျက်တောင်ရှည်တွေ ဖျတ်ခနဲကော့တက်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲလျှက် လွှာငှက်ကို လှည့်လာသည်။ ပြောလိုက်ရပေမယ့် လွှာမှာလည်း သူ့ကိုကြည့်ကာ အထိတ်တလန့်နဲ့ လွှာဒီလိုမပြောရင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ တကယ် ဆို သူ့ကိုမရှုံးစေချင်လို့ လွှာက စေတနာနဲ့သတိပေးခဲ့တာပါ။ ဒါကို တော့ တဆိတ်လောက်ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင်နားလည်ဖို့ကောင်းတာပေါ့ အဝေးနှင့် ... ရှင် ... ခုလို ပေါက်ကွဲခံစားနေရတာကို ကျွန်မ မကြည့် ရက်ပါဘူး အဝေးနှင့်ရယ်။

“ငါ ... ငါ ... ဒီလောက်အရုံးပေးနေတဲ့ကြားထဲက ဒေါ်မြူ

နှင်းစေရာက ငါ့ကိုရော ငါ့မာမီကိုပါ အလှပဆုံးနဲ့အရက်စက်ဆုံး ရိုက်ချိုးသွားတာ။ အခုကြည့်စမ်း ... ငါ့မာမီကို မြို့ပြင်က အိမ်က လေးကိုပို့ပြီး မင်းတို့ MDက Lesson ပေးနေပြီလေ၊ နာကြည်းမှု အပေါင်းကို သရဖူဆောင်းချင်နေတဲ့မိန်းမ၊ အမုန်းတွေ၊ အညှိုးတွေ နဲ့ ငါ့မာမီကို လက်စားချေချင်နေတဲ့မိန်းမ၊ ငွေစာရင်းမန်နေဂျာ ဦးသက်သက်ဝေ သုံးသမျှ၊ ယူသမျှ မသိချင်ဟန်ဆောင်ထားပြီး တော့မှ မာမီကိုပါ အပိုင်တစ်ချက်တည်းဆွဲချည်ပစ်လိုက်တာ ငါမခံ စားရဘဲနေမလား၊ မာမီကလည်း အညှိုးအတေးကြီးလွန်းတယ်၊ သားကောင်ကိုပဲမြင်ပြီး ထောင်ချောက်ကိုမမြင်တဲ့မုဆိုးလို ခိုက်မိ လွန်းအားကြီးခဲ့တယ်၊ ခုတော့ ... ငါဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုအောက်မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတွေနဲ့ ငါ့မာမီ ကိုယ်တိုင် မျက်ရည်ကျနေရပြီလေ၊ ငါမသိတဲ့နောက်ကွယ်ကနေ ဒေါ်မြူနင်းစေရာရဲ့ ကုမ္ပဏီကို ဖြိုချဖျက်ပြီးစားခဲ့တဲ့ ငါ့မာမီကိုလည်း ငါအပြစ်မတင်ချင်တော့ဘူး၊ ငွေစာရင်းမှာကွာနေသမျှ ငွေသိန်း လေးထောင်ကို ငါ့မာမီကိုယ်တိုင် လက်မှတ်တွေထိုးပြီး ဦးသက် သက်ဝေနဲ့ပေါင်းထုတ်သွားခဲ့တာ ... ”

“အဲဒါ ... ကျွန်မတို့ MD ထောင်ချောက်ဆင်ခဲ့တာမဟုတ် ဘူး”

“ဒါကတော့ကွာ”

“ဟွန်း ... ”

နှုတ်ခမ်းလေးကိုမဲ့လျှက် မျက်နှာလေးကို အဝေးနှင့် မြှုပ် ခနဲမော့သည်။

“ခုတော့ ... သူနဲ့ငါ ပြိုင်ရမယ့်နောက်ဆုံးအချိန်ကိုရောက်ခဲ့

ပြီလေ ... က ... ပြောပါ ... သူ့ကို ငါဘယ်လိုသွားတွေ့ရမလဲ”
“ရှင် ... ရှင် ... ထပ်ပြီးတော့ ရှုံးချင်သေးလို့ အမိဒီနဲ့တွေ့
ချင်နေတာလား အဝေးနှင့် ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မလိုဘူး ... မင်း ငါ့ကိုဘာမှတောင်းပန်နေစရာမလိုဘူး”

“ရှင် ...”

“ငါတွေ့ချင်တာ မင်းတို့အမိဒီ ... သူနဲ့နောက်ဆုံးအကြိမ်
အပြတ်စာရင်းရှင်းချင်လို့ငါလိုက်လာတာ၊ ကဲ ... မင်းတို့အမိဒီ
ဘယ်အခန်းမှာလဲ ...”

“အမိဒီ မလာသေးဘူး ... ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီကိုတောင် အမိဒီက
ရောက်လာချင်မှရောက်လာမှာ ရှင် ... ရှင် ... အမိဒီဖုန်းနံပါတ်ကို
သိနေတာပဲ ... ရှင်ဆက်ကြည့်လိုက်ပေါ့ ...”

“ဖုန်းပိတ်ထားတယ်ကွ”

“ကျွန်ုပ်ပဲ ...”

လွှာ ခေါင်းကလေးကုတ်လိုက်တာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်
လေးပါ။

“အဝေးနှင့်ရယ် ... ဖြစ်ခဲ့တာတွေအားလုံးနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ကျွန်မ ရှင်ကို ဘယ်လိုဖြေရှေ့မှန်းတောင်မသိတော့ဘူး၊ ဒီကိစ္စမှာ
ကျွန်မတို့ အမိဒီ အရမ်းခံစားနေရတာကိုလည်း ကျွန်မသိတယ်၊
အမိဒီဟာ ရှင်ကိုဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် အချစ်တစ်ခုကြောင့်တော့
သူသိပ်နာကြည်းခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့သားကို ခူးထောက်
အညံ့ခံသွားမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မတို့ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးက
သိနေတယ်၊ ပြောရရင် ... ကျွန်မတို့ အမိဒီနဲ့ ရှင်နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့
ဇာတ်လမ်းလေးဟာ သိပ်ကိုရင်နာရတဲ့ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ပါ။

အညှိုးတွေ အမုန်းတွေ နာကြည်းမှုတွေနဲ့ ဘယ်လိုပဲပြိုင်ခဲ့ပြိုင်ခဲ့
နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ အဆုံးသတ်ရမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်
ရမှာလေ ... ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အခုလည်း ... အမိဒီနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ရှင်စိတ်တွေ အလဲလဲအပြိုင်ဖြစ်နေတာ ကျွန်မသိတယ်၊
ရှင် ... တစ်ခုတော့ ကျွန်မကို အမှန်အတိုင်းဝန်ခံလိုက်ပါ၊ ကျွန်မတို့
အမိဒီကို ရှင်သိပ်ချစ်နေပြီမို့လား ...”

“ဟာ ... အဲဒါ ... မင်းမမေးနဲ့လေ ...”

“ဟွန်း ... ရှင်မဖြေချင်လည်း ကျွန်မသိပါတယ်၊ အချစ်ဆို
တာ ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံနေစရာမလိုတဲ့ နှလုံးသားထဲကလာတဲ့
ဦးညွတ်မှုတစ်ခုပါ၊ ရှင် အမိဒီဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဒီပြိုင်ပွဲက နှုတ်ထွက်
တော့မယ်လို့ ကြေညာလိုက်ကတည်းက ရှင်ကျဆုံးသွားပြီဆိုတာ
ကျွန်မတို့အားလုံးသိခဲ့ကြတာပဲ ... အမိဒီကလည်း ရှင်ကို အမြဲတမ်း
လိုလို အရှုံးပေးခဲ့တာပါ ... သေချာတာတစ်ခုက ရှင်ချစ်သလို ကျွန်မ
တို့အမိဒီကလည်း ရှင်ကိုချစ်တယ် ...”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် ... မင်းတို့အမိဒီက ငါ့ကိုချစ်တယ်
ဟုတ်လား ... ဟား ... ဟား ... မင်း ... မင်းရယ်စရာကောင်းတဲ့
ဟာသတွေ ငါ့ကိုလာမပြောနဲ့နော် ... အသည်းမာပြီး မိန်းကလေး
တိုင်းကို အနိုင်ယူလာခဲ့တဲ့ ငါ့ကိုကိုကြီးကိုတောင် အနက်ရောင်နှင့်
ဆီလေးတစ်ဖွင့်ရင်ဘတ်မှာထိုးစိုက်ပြီး ခိုင်ပွဲရပ်နဲ့အနိုင်ရအောင်ယူ
သွားတဲ့ မင်းတို့အမိဒီ အသည်းခွဲဘုရင်မကြီးက ငါ့ကိုချစ်သတဲ့လား
ဟား ... ဟား ...”

အရူးလေးတစ်ယောက်လို ခွက်ထိုးခွက်လှန်လေးနဲ့ ခါးက
လေးကော့ကာ အဝေးနှင့်က အော်ရယ်နေခဲ့ပြီ။ လွှာကတော့ အမိဒီ

စိတ်အခြေအနေကို သိထားရသမျှ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တာပါ။ ဒီထက်ပိုပြီး ထပ်ပြောရမယ်ဆိုရင်တောင် ပြောလို့ရတာရှိသေးတယ်။ အမ်ဒီက ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံးနဲ့ အခမ်းနားဆုံး လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကြီးတစ်ခုကိုတောင် ကျင်းပပြီးတော့ အဝေးနှင့် ရဲ့မာမီကို လက်စင်တွေတစ်ခုပြီးတစ်ခုပေးတော့မှာ။

အဝေးနှင့်ရယ်။

ရှင်ကိုတော့ ... သနားပါတယ်။

တစ်ခုပဲခက်နေတာက အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကို ကိုင်ပြီး မာနခြင်းပြိုင်အသည်းခွဲဖို့ ရှင်စိမ်ခေါ်ခဲ့တာကို ကျွန်မတို့ အားလုံးက မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒါကိုတော့ ရှင် ... အကြွင်းမဲ့လုံးဝလက်နက်ချပြီးတော့ ပြန်တောင်းပန်ဖို့လိုမယ်ထင် တယ်။ အဲလိုမှ မလုပ်ရင်တော့ အဝေးနှင့်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အဝေးဆုံးရောက်သွားအောင် ကျွန်မတို့အမ်ဒီက နှင်ပစ်လိုက်လိမ့် မယ်။

ကျွန်မ ... စေတနာနဲ့ပြောတာနော် ... အဝေးနှင့် ... ။

သေချာတာက ကျွန်မတို့အားလုံးက ကျွန်မတို့အမ်ဒီ ဒီပွဲမှာ လုံးဝအပြတ်အသတ် အောင်ပွဲခံအနိုင်ရသွားတာကို လက်ခုပ်တီး အားပေးချင်လို့စောင့်နေကြတာ ... ဒါကို ရှင်ခေါင်းမော့ရယ်ပြီး အမ်ဒီကို ရဲ့ချကန့်ကွက်ဖို့ ရှင်မကြိုးစားနဲ့။

“ဟား ... ဟား ...”

အဝေးနှင့်စိတ်က ရယ်သံလေးကတော့ မဆုံးနိုင်အောင် အခန်းထဲမှာ လွင့်ပျံ့နေဆဲ။

“ဘာ ... ဘာလဲဟင် ... အဝေးနှင့် ... ကျွန်မပြောတာကို

ရှင်မယ့်လို့လား၊ ကျွန်မပြောတဲ့စကားတွေကို ရှင်လက်မခံနိုင်လို့ ဟားတိုက်ရယ်နေတာလား ... တကယ်ပါ ... ကျွန်မတို့ အမ်ဒီက ရှင့်ကိုချစ်တယ် ... ဒါပေမယ့် ... ကျွန်မတို့အမ်ဒီချစ်တဲ့အချစ်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒူးထောက်အညံ့ခံသွားမယ့်အချစ်မျိုး တော့မဟုတ်ဘူး ...”

လွှာ ခေါင်းကလေးမော့ကာ အပြတ်ပဲပြောချသည်။

ဒါကိုမှ ရှင်ထပ်ပြီးတော့ စိမ်ခေါ်ချင်သေးတယ်ဆိုလည်း ရှင် သဘောပါပဲ။ ကျွန်မတို့အမ်ဒီကတော့ စစ်ဘုရင်ခုံပေါ်က နယ်ရပ် ကလေးတွေရွေ့သလို ရှင်တို့သားအမ်နှစ်ယောက်ကို တစ်ကွက်ပြီး တစ်ကွက်ရွှေ့သွားမှာ။

“ဟွန်း ... ကျွန်မပြောတာကို ရှင်မယ့်လည်း စောင့်ကြည့် လိုက်ပေါ့အဝေးနှင့် ... ဟုတ်ပြီလား ... ဒီပွဲမှာ ကျွန်မတို့အမ်ဒီက ရုံးပြီး ရှင်နိုင်သွားရင်လည်း ရှင့်ကိုလက်ခုပ်တီးအားပေးဖို့ ကျွန်မတို့ ဝန်လေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ...”

“ဟုတ် ... ပြောပါ အဝေးနှင့် ...”

“မင်းကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တစ်ခုပဲပြောမယ်”

“ဟုတ် ...”

“ငါ့မာမီကို ကြိုက်တဲ့ပုဒ်မတပ်ပြီး ထောင်ချပစ်လိုက်ရင် လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါ့ဂရုမစိုက်ဘူး၊ နားလည်လား ... အခု ငါ လိုက်လာတာ မင်းတို့အမ်ဒီကို လုံးဝမကျေနပ်လို့လိုက်လားဘာ”

“ဟွန်း ... မင်းက ဘာကို မကျေနပ်တာလဲ အဝေးနှင့်”

“အိုး ... အမ်ဒီ ရောက်လာပြီ ...”

ကြည့်ပါဦး ...

ကြည့်ပြာရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်စုံနုနုလေးကို မြန်မာဆန်ဆန် လေးချုပ်ဝတ်ထားတဲ့ အိမ်ဒီမျက်နှာလေးကမော့လို့။ ဝင်းနှစ်ရှင်း သန့်တဲ့ လည်တိုင်လေးကလည်း ကော့လို့။ မျက်ဝန်းလေးတွေက တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသလို နှုတ်ခမ်းအိမ်လေးတွေကပါ ပြီးယောင် လေးသန်းချင်နေသည်။

“ခင်ဗျား ...”

အဝေးနှင့်တစ်ကိုယ်လုံး နောက်ပြန်လှည့်ပြီးတော့ သူမကို ရင်ဆိုင်သည်။

“ဟွန်း ... ဟုတ်တယ် ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ကျွန်တော် ... ခင်ဗျားကို လုံးဝမကျေနပ်လို့ ဒီကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော်လိုက်လာတာ ဘာလဲဟင် ... ကျွန်တော့်မာမီကို အကောင်းဆုံးလက်စားချေခွင့် ရလိုက်လို့ ခင်ဗျားပျော်နေတာလား။”

“ဒါကတော့ကွာ ... မျက်ရည်နဲ့ရင်းပြီးမှ ဆပ်လို့ရမယ့် သံသရာကြေးကို နောင်ဘဝထိပါမသွားအောင် ဒီဘဝမှာပဲ ကြေ အောင် ပြန်ဆပ်ခိုင်းလိုက်တာပါ ... အခုရော ... ဘယ်လိုလဲ ကူကယ်ရာမဲ့နေတဲ့ဘဝမှာ ထန်မိုးထရဲကာအိမ်လေးနဲ့နေရတာ မင်း မာမီအဆင်ပြေရဲ့လား ... အိမ်ကလေးက စုတ်ပေမယ့် ဒီအိမ်လေး က ရွှေထုတ်တဲ့မြပုဝါအိမ်လေးပါ ... ဦးသက်သက်ဝေရဲ့ထွက်ချက် တွေထဲမှာ ကုမ္ပဏီပိုင်ငွေတွေကို အလွဲသုံးစားထုတ်သုံးပြီး ဝယ် ထားတဲ့ မင်းမာမီရဲ့အိမ်နဲ့ခြံကို မလွဲသာလို့ ချိတ်ပိတ်လိုက်ရပေမယ့် မ၊စိတ်မကောင်းဘူး ... ဒါကြောင့်မို့ ... မင်းမာမီကို မသိပ်ကိုတန် ဖိုးထားပြီး ... ဘယ်တော့မှမေ့လို့မရတော့မယ့် အိမ်ကလေးဆီကို

ပို့ပေးလိုက်တာ ... မိုးတွေခပ်ကြမ်းကြမ်းရွာရင်တော့ အဲဒီအိမ်က လေးက သိပ်တော့မိုးမလုံဘူးနော် အဝေးနှင့် ... နောက်ဘက် ချောင်းထဲကရေတွေတက်လာရင်လည်း အိမ်ရှေ့ခြေနင်းခုံအထိ ရေ က မြုပ်ကုန်ရော ... မ၊က အဲဒီအိမ်ကလေးမှာ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေ တဲ့လေဖြစ်ဝေဒနာသည်ကြီး ဖေဖေကို သုံးနှစ်တိတိ မိုးခြိမ်းသံတွေ ကြားတိုင်း ဖက်ဖက်ပြီးအိပ်ခဲ့ရလို့ မင်းကိုသတိပေးတာပါ ... မင်း မာမီ သူဌေးမကြီးကို မ၊အားနာပါတယ်၊ အဟွန်း ... ဟွန်း ... ဟွန်း ... သုံးနှစ်မဟုတ်ရင်တောင် သုံးလ၊လောက်တော့ မင်းမာမီ ကို နေကြည့်စေချင်လို့ ...”

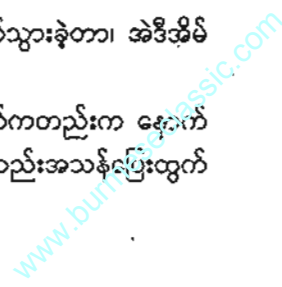
“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... ကျွန်တော့်မာမီကို မရက်စက်နဲ့ နော်”

“ဟာ ... အဲဒါ မ၊ရက်စက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါမျိုး တွေဖြစ်လာအောင် ဒီလိုဘဝမျိုးရောက်သွားအောင် မင်းမာမီက လုပ်ခဲ့တာလေ၊ ဟွန်း ... မပူပါနဲ့ ... အခုတောင် အဲဒီအိမ်အထိ လိုက်သွားပြီး မ၊ကိုယ်တိုင် သွားတွေ့မှာပါ ... က ... အညိုရောင်နဲ့ လွှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပါ လိုက်ခဲ့ ...”

အဲဒီလို မှဲ့ပြီးလေးနဲ့ အိမ်ဒီက တစ်ကွက်ခြင်းလှုပ်ရှားတော့ မှာ။

ဒါနဲ့ပဲ ... အဝေးနှင့်ကိုခေါ်ပြီးရောက်သွားခဲ့တာ၊ အဲဒီအိမ် ကလေးကိုပါ။

အိမ်ကလေးရှေ့မှာ ကားထိုးရပ်လိုက်ကတည်းက နောက် ဖေးအိမ်ကလေးထဲကနေ လမ်းမပေါ်ကို အသည်းအသန်ပြေးထွက် လာတာ ဒေါ်အနိပ်ညိုပါ။

၂၇၈

ဂျွန်းတမျီ

“အို ... မြူလေးရယ် ... အဟင် ... ဟင် ... ဟင် အန်တီဆီ ကို မြူလေးလိုက်လာတယ် ဟုတ်လား ... အန် ... အန်တီကို မဖမ်းပါနဲ့နော်မြူလေး ... အန်တီ ... အန်တီ မြူလေးကို တောင်း ပန်ချင်လို့ စောင့်နေတာပါ မြူလေးရယ် ...”

“တောက် ...”

အဝေးနှင့်က သူ့မာမိကိုမကြည့်ဘဲ တောက်ခေါက်လျက် မျက်နှာကိုတစ်ဖက်သို့လှည့်သည်။ ဟွန်း ... မာမိရာ ဒီလိုနုလုံးသား မရှိဘဲ ရက်စက်တတ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို မာမိအောက်ကျခံပြီး တောင်းပန်နေစရာလိုသလားဗျာ။

ကျွန်တော်ကတော့ ဒီမိန်းမကို လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘူးသိ လားမာမိ ... သူ့ကြိုက်သလို လက်စားချေပါစေ။ ခေါင်းမောပြီး တော့ ကျွန်တော်ပေးဆပ်သွားမယ် ... ကျွန်တော်လေ ကျွန်တော် ခုအချိန်မှာတော့ ...

“အို ... အန်တီ ... မလာနဲ့ ... မလာနဲ့ အမလေးအန်တီ ရယ် ... ကျွန်မဆီကိုပြေးလာတာ ချော်လဲနေပါဦးမယ်အန်တီရယ်။ ဒီနားလေးမှာက ရွံ့ဗွက်လေးတွေနဲ့ ချောနေတာလေ ဟင်း ... ဟင်း ... ဟိုတုန်းကဆိုရင် ခနော်ခနဲ့သစ်သားတံတားလေးနဲ့ လမ်း မပေါ်ရောက်အောင်ကူးရတာ အန်တီရဲ့ ... ဒုက္ခပါပဲ ...”

လွှာနဲ့အညိုရောင် ထိုအိမ်စုတ်ဟောင်းကလေးကိုကြည့်ကာ မျက်တောင်ခတ်ဖို့သတိမရနိုင်သလို အသက်ရှူဖို့ကိုပါမေ့နေကြ သည်။ အမ်ဒီရယ် ... ဒီနေရာ ... ဒီရပ်ကွက်နဲ့ဒီအိမ်ကလေးဟာ အမ်ဒီ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်ကနေ ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးအရွယ်ထိ ဒုက္ခ တွေရောက်ပြီးနေခဲ့ရတဲ့ အိမ်ကလေးတဲ့လားအမ်ဒီရယ် ...

ဒါ ... ဒါ ... ဒေါ်အရိပ်ညိုက အမ်ဒီဖေဖေဆီက ပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို အလှအပတွေကိုပန်းပြုပြီး ချူစားမြူစား သွားခဲ့လို့ ဒီနေရာလေးကို အမ်ဒီရောက်ခဲ့ရတာလား။

အမ်ဒီကတော့ ကားပေါ်မှဆင်းကာ မြေပြင်မှာ ခြေချရပ် လိုက်မိတာနှင့် အတိတ်ကိုသတိရပြီး ရင်နှင့်ကြေကွဲရမှုတွေက အမ်ဒီ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ တဖျတ်ဖျတ်ခါလို့။

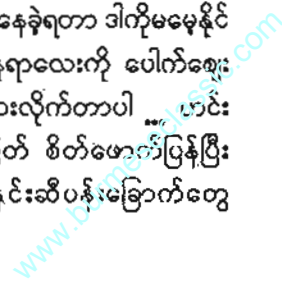
ဒေါ်အရိပ်ညိုဆိုတဲ့ အန်တီကြီးကတော့ ...

“မြူလေးရယ် ... အန်တီကိုခွင့်လွှတ်ပါနော် မြူလေး ... အန်တီဆီကို မြူလေးအခုလိုလိုက်လာတာ အန်တီအရမ်းဝမ်းသာ တာပဲ ... အန်တီဖြင့်လေ ... ညကအိပ်လို့တောင်မပျော်ဘူး၊ အဟင် မီးကမရှိတော့ ... ညကဆိုရင် ဖယောင်းတိုင်လေးထွန်းပြီး အန်တီ အိပ်ခဲ့ရတာ ... မြူလေးရဲ့ ... ဒီကြားထဲ မြေကြွက်ကြီးတွေက လာသေးတယ် ...”

“အို ... အန်တီရယ် ... ကျွန်မ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

“လိုက် ... လိုက်ပို့တဲ့ ကုမ္ပဏီလူကြီးတွေပြောတာကတော့ ဒီ ... ဒီအိမ်လေးမှာ မြူလေးငယ်ငယ်ကနေခဲ့ရတာဆို ...”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... အဲဒါ ဟုတ်တယ်လေ အန်တီ ... အန်တီနှိပ်စက်ပြီး အနိုင်ယူခဲ့လို့ ဖေဖေနဲ့ကျွန်မ ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်ပြီး ဒီအိမ်လေးမှာ သုံးနှစ်တိတိနေခဲ့ရတာ ဒါကိုမမေ့နိုင် လို့ အမြဲတမ်းသတိရနေအောင် ဒီအိမ်ဒီနေရာလေးကို ပေါက်ဈေး ထက်တောင် ဈေးပိုပေးပြီး ကျွန်မငယ်ထားလိုက်တာပါ ... ဟင်း ဟင်း ... ဖေဖေကဆိုရင်လေ ... လေဖြတ် စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး လမ်းမှာတွေ့သမျှ ဘုရားစွန့်ထားတဲ့ နှင်းဆီပန်းခြောက်တွေ

ကောက်ကောက်လာပြီး မုန်းတယ် ... မုန်းတယ်လို့ ဒီအိမ်လေးထဲ
က ခနော်ခနဲဘုရားစင်လေးရှေ့မှာ ကယောင်ကတမ်းလေးနဲ့ အမြဲ
အော်ခဲ့ရတာ ... လာ ... လာ ... အန်တီ ကျွန်မ အန်တီကိုပြမယ်”

မြူက မျက်နှာမပျက်ပေမယ့် ဒေါ်အရိပ်ညိုကတော့ မျက်
နှာပျက်နေပြီ။

“ဒီ ... ဒီနေရာလေးပေါ့အန်တီ ... ဖေဖေနဲ့ကျွန်မ ရေနံဆီ
မီးခွက်လေးထွန်းပြီး ဖျာကြမ်းလေးနဲ့အိပ်ခဲ့ရတာ မိုးတွေလေတွေ
တအားကြမ်းတဲ့ညဆိုရင် ဟိုနောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ချောင်းထဲကရေ
တွေ မြေထွေတက်လာမှာကြောက်လို့ အဟင်ဟင်လေးနဲ့ငိုပြီး ငုတ်
တုတ်ထိုင်မိုးလင်းခဲ့ရတာ အန်တီရဲ့ ... ခေါင်မိုးလေးကမလုံတော့
စောင်တွေ၊ ခြင်ထောင်တွေဆိုရင် အကုန်စုံရွံ့ကုန်တာ ကျွန်မ ထမင်း
ချက်တော့လည်း ဝါးခြမ်းပြားလေးတွေခင်းထားတဲ့ ဟိုနောက်ဖေး
ခန်းလေးထဲမှာ ချက်ခဲ့ရတာ ... ”

“ဟွန်း ... ”

အဝေးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သွားတာကိုမြင်လိုက်ရပေမယ့်
မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး မျက်နှာလေးကို လွှဲပစ်လိုက်မိတာ မြူပါ။
ဒါတွေ ပြန်ပြောနေတာ ဖေဖေအရမ်းမုန်း အရမ်းနာကြည်းခဲ့ရတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်ခံစားတတ်အောင်လို့
ဒေါ်အရိပ်ညိုဆိုတဲ့ ဒီမိန်းမကြောင့် လေဖြတ်ဝေဒနာသည် အရူးကြီး
ဘဝကို ဖေဖေရောက်ခဲ့ရတာလေ။ ဒါကို လွယ်လွယ်နဲ့ မြူမေ့လိုက်
လို့ရမှာတဲ့လား။

တွေးလိုက်တိုင်း မြူရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်နဲ့နာကျင်လာရဆဲ

ပါ။

“အမ်ဒီရယ် ... ဒါ ... ဒါဆို ... အမ်ဒီငယ်ငယ်တုန်းက တော်
တော်ခုကွဲရောက်ခဲ့တာပဲနော် ... ဟိုလေ ... အမ်ဒီပြောတဲ့ နှင်းဆီ
ပန်းစည်းလေးတွေ ပွေ့ကိုင်ပြီး မျက်ရည်ဝဲဝဲလေးနဲ့ လိုက်ရောင်းခဲ့
ရတယ်ဆိုတာ ဒီအိမ်လေးမှာနေတုန်းက လိုက်ရောင်းခဲ့ရတာလား
ဟင် အမ်ဒီ ... ”

“အဲဒါ ... ဟုတ်တယ်လေ ... လွှာ ... ”

“အို ... အမ်ဒီရယ် ... ”

“အဲဒီတုန်းက အရွယ်လေးနဲ့မမျှအောင် အရမ်းခုကွဲရောက်
လွန်းလို့ ဒီအိမ်လေးရဲ့လှေကားထစ်လေးမှာ ညတိုင်းငုတ်တုတ်
လေးထိုင်ပြီး ဝဲတက်လာတဲ့မျက်ရည်တွေကိုသုတ်ရင်း နှုတ်ခမ်းမဲ့မဲ့
လေးနဲ့ ငိုခဲ့ရတာ ... မ၊ဘယ်လိုလုပ် မေ့နိုင်မှာလဲ၊ လွှာ ... ပြုသူ
အသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းဆိုပေမယ့် ဒါကိုမမေ့နိုင်လို့ အကောင်းဆုံး
တည်ဆောက်ကြိုးစားပြီး မြန်မာပြည်ကို မ၊ပြန်ရောက်လာခဲ့တာ
ခုတော့ ... မ၊ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ ... ”

“ဟင် ... မ၊ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်လိုက်လဲ ... ”

“ဒီ ... သံသရာကြေးတွေကို အန်တီဒေါ်အရိပ်ညိုကိုယ်တိုင်
ပြန်ဆပ်မယ်ဆိုရင် အမှုဖွင့်ထားတာတွေအားလုံး မ၊ပြန်ရုတ်သိမ်း
ပေးမယ်”

“ဘုရားရေ ... ဒီ ... ဒီသံသရာကြေးကို အန်တီက ပြန်ဆပ်
ရမယ် ဟုတ်လား ... ဒီသံသရာကြေးကိုဆပ်မှ အမှုကိုပြန်ရုတ်သိမ်း
ပေးမယ် ... ဘုရား ... ဘုရား ... အန်တီက ဘယ်လိုပြန်ဆပ်မှာ
လဲ ... မြူလေးရဲ့ အန်တီကို ပြောပါဦး ... အန်တီ ... အန်တီက
အသက်လည်းကြီးပါပြီ မြူလေးရယ် ... အဟင် ... ဟင် ... ဟင်

လွန်းတို့

အန်တီကို သနားပါနော် မြူလေး ... အန်တီကိုသနားပါနော်”
 ဒေါ်အိမ်ပဲညို တောင်းပန်နေတာ အသံတုန်တုန်လေးနဲ့ပါ။
 မြူစိတ်ထဲကတော့ကြိတ်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။ အန်တီရယ်
 ဒီအကုသိုလ်တွေကို အန်တီယူတုန်းကယူခဲ့ပြီးတော့ ကိုယ်ပြန်ဆပ်
 ရမယ့်အလှည့်ကိုရောက်တော့မှ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျပြီး ခေါင်းခါ
 ငြင်းဆန်နေလို့ရမလားအန်တီ ... ကိုယ်ယူထားတာထက်ပိုပြီး
 နှစ်ဆပြန်ဆပ်ရတဲ့အကြွေးဆိုတာ သံသရာကြွေးပါ။ အဲဒီအကြွေးကို
 အန်တီ နှလုံးသားထဲကနေ ယိတ်မ့်ထွက်ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေနဲ့
 ပြန်ဆပ်မှ ကျွန်မ ကျေနပ်နိုင်မယ်။

“မြူလေးရယ် ... အန်တီမှာ နေစရာလည်းမရှိတော့ပါဘူး။
 စားစရာလည်းမရှိတော့ပါဘူး။ အမှုကြီးတန်းလန်းနဲ့ ရဲတွေလာဖမ်း
 မှာကြောက်လို့ ဒီအိမ်လေးထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နဲ့အိပ်ခဲ့ရတာပါ။
 ဦးသက်သက်ဝေခွဲပေါင်းပြီး မြူလေးဒုက္ခရောက်အောင် အကောက်
 ကြိမိတာ အန်တီတောင်းပန်ပါတယ် ... မြူလေးကိုလည်း နိုင်ငံခြား
 ကနေ ပြန်ရောက်လာကတည်းက အန်တီကြောင့်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်
 မှန်တွေကိုဖုံးကွယ်ပြီး သားငယ်လေးကို အတင်းလက်ထပ်ယူဖို့
 သားငယ်လေးကို မြှောက်ပင့်ပေးခဲ့မိတယ်လေ။ အဲဒါတွေအားလုံး
 အန်တီအပြစ်တွေပါ ... မြူလေးမှာအပြစ်မရှိပါဘူး။ နောက်ဆုံး
 အနေနဲ့ အန်တီတစ်ခုပဲပြောချင်တာ။ ဒီအိမ်လေးမှာတော့ အန်တီတို့
 သားအမိနှစ်ယောက်ကို မထားပါနဲ့ ... ”

“ဟင် ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ အန်တီ ... ”

မြူခေါင်းလေးခါပြီး အပြတ်ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

“အတိတ်က သံသရာကြွေးကို ကျေအောင်ဆပ်စေချင်လို့

ဒီအိမ်ကို ကျွန်မပို့လိုက်တာ။ ကျွန်မတို့သားအဖနှစ်ယောက်နေခဲ့ရ
 သလို အန်တီတို့သားအမိနှစ်ယောက် ဒီအိမ်မှာနေရမယ်။ ဟွန်း ...
 အန်တီသိပါတယ်။ ကြက်တောင်စည်းလေးနှစ်ဖက်နဲ့ အင်္ကျီစုတ်၊
 ထမိန်စုတ်ကလေးဝတ်ပြီး နှင်းဆီလေးတွေရမယ်။ နှင်းဆီလေးတွေ
 ရမယ်လို့ လမ်းပေါ်မှာအော်ရောင်းရင်း အန်တီကားနဲ့တောင် တိုက်
 မိတော့မလိုဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ ဥမမယ် စာမမြှောက်၊ နှင်းဆီပန်းသည်မ
 လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်တွေကိုလေ ဒါတွေကို ... အန်တီ
 မေ့မပစ်လိုက်နဲ့လေ အန်တီရဲ့ ... ကျွန်မကို အညှိုးကြီးတယ်ပြော
 ပြော ... အသည်းမာတယ်ပြောပြော ... ကျွန်မတို့သားအဖနှစ်
 ယောက်ခံစားခဲ့ရသလို အန်တီတို့သားအမိနှစ်ယောက် ခံစားစေရ
 မယ် ... ”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ”

“သုံးနှစ်မဟုတ်ပါဘူးအန်တီ ... သုံးလလောက်ပါ။ အန်တီ
 ဒီအိမ်လေးမှာ နေကြည့်ပါ အန်တီ ... ကိုယ်ချင်းစာတတ်သွားလိမ့်
 မယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒုက္ခ
 ရောက်သွားတဲ့အန်တီတို့သားအမိနှစ်ယောက်ကို တပြားတစ်ချပ်မှ
 တော့ လာထောက်ပံ့မှာမဟုတ်ဘူးနော် ... ဟွန်း ... ကမ္ဘာပေါ်က
 အမုန်းနတ်ဘုရားတွေကိုယ်တိုင် လေးသင်္ချေနဲ့ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကြိမ်
 စာတိုက်မှပွင့်လာရတယ်ဆိုတဲ့ အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကို
 ကိုင်ပြီး ကျွန်မနဲ့အသည်းခွဲဖြိုင်ဖို့ လိုက်လာခဲ့တဲ့ အန်တီအချစ်ဆုံး
 သားငယ်လေး အဝေးနှင့်ကို ရှုပ်အင်္ကျီအစုတ်၊ ဂျင်းတောင်းတီ
 အစုတ်ကလေးနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ နှင်းဆီပန်းတွေလိုက်ရောင်းနေတာ
 ကို ခရက်ရှာဖူးလေးဖွင့်သောက်ရင်းနဲ့ ကျွန်မမြင်ချင်သေးတယ်။

ဟား ... ဟား ... အဲဒါ ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာနော် အန်တီ အခုလောက်ပြောလိုက်ရတာတောင် အန်တီတော့မသိဘူး ကျွန်မ ကတော့ အရမ်းပျော်နေပြီ ... ဟား ... ဟား ... ”

မြူအော်ရယ်လိုက်တာ ခါးကလေးကိုကော့ မျက်နှာလေး ကိုမော့လျှက်။ ဝတ်ထားသမျှစိန်တွေ၊ တဖျတ်ဖျတ်လက်သွား အောင် အော်ရယ်လိုက်မိတာပါ။

ဒါကို အဝေးနှင်က နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကြည့်လျက် ...

“ဒီမှာ ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ... ”

“ဟင် ... ဘာလဲအဝေးနှင် ... မင်းပြောလေ ... ”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ... ခင်ဗျားကို အရှုံးပေးပါတယ် လို့လုံးဝကြေညာပြီးသားနော် ... ဒါကိုတောင် မာမိုကို ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ အနိုင်ယူချင်နေတာလဲ ... ဟိုမှာ ခင်ဗျားလုပ်တာနဲ့ မာမိစိတ်ချောက်ချားနေပြီ၊ ရှိသမျှစည်းစိမ်တွေ မျှိတ်ပိတ်ခံလိုက်ရ လို့ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုလေးလောက်နဲ့ ဒီအိမ်လေးကို မာမိရောက်လာတာပါ ... ဒီလောက်ဆိုရင်တောင် ခင်ဗျားကျေနပ် ဖို့ကောင်းတယ် ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ... မာမိုကို ဒီထက်ပိုပြီး နှိပ်စက် ဖို့ ခင်ဗျား မကြိုးစားပါနဲ့ ... အရေးကြီးတာ ခင်ဗျားကျေနပ်အောင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဪ ... ဪ ... မင်းက မကျေနပ်အောင် တောင်း ပန်ချင်တဲ့သဘောလား ... အဝေးနှင် ... ဒီလိုသဘောမျိုးနဲ့ မကို မင်းပြောလိုက်တာလား ... ”

“ဒီပွဲမှာ ဒိုင်ပွဲရပ်နဲ့ ခင်ဗျားအပြတ်အသတ်အနိုင်ရနေပါပြီ၊ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရယ် အနက်ရောင်နှင်းဆီပွင့်လေးတစ်ပွင့်နဲ့ ကျွန်

တော်ဘယ်လိုပဲ စိမ်ခေါ်ခဲ့ ခေါ်ခဲ့ ... နောက်ဆုံးမှာအရှုံးပေးလိုက် ရတာ ကျွန်တော်ပဲ အရှုံးပေးလိုက်ရတာပါ ... လောင်းကြေးဖွင့် ထားတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျား ခြေဖမိုးလေးကို ကျွန်တော်ငဲ့နမ်း လိုက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ် ... ”

“ဟွန်း ... အမုန်းတွေနဲ့ ခင်ဗျားဘယ်လိုပဲ လက်စားချေချေ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ချစ်တယ် ... ”

“ဘာပြောတယ် ... ”

အံ့ဩစိတ်ကလေးနဲ့ မြူမျက်တောင်လေးတွေ ကော့တက် သွားခဲ့ရပြီ။

“ဒီပွဲမှာ ကျွန်တော်နားလည်ထားလိုက်ရတာက ခင်ဗျား ဟာ သိပ်ကို အသည်းခွဲတော်တဲ့ ဘုရင်မတစ်ယောက်ပါ။ အမှန် အတိုင်းဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ကားနဲ့အတိုက်ခံရချင်ဟန်ဆောင် ပြီး ခင်ဗျားနဲ့ကားနောက်ခန်းအမှောင်ထဲမှာ ဓန္ဒာကိုယ်ချင်း ပူးကပ် သွားကတည်းက ကျွန်တော်အဆိပ်မိပြီး ခင်ဗျားကိုသိပ်ချစ်သွားခဲ့ တာလေ”

“အို ... ကြည့်စမ်း ... အဲဒါ ... အဲဒါ ... မင်းလားဟင် အဝေးနှင် ... အခုမှ မပြန်သတိရတော့တယ်၊ အဲဒီညက ဘယ်က ပါလာမှန်းမသိတဲ့ အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်က မရင်ဘတ် မှာတွဲလောင်းလေးချိတ်ပြီး ပါလာတာလေ ... ကြည့်စမ်း ... ”

မြူ မျက်တောင်လေးကော့ကာ အံ့ဩလို့မဆုံး။

“ခုတော့ ... ကျွန်တော်ရှုံးပြီပေါ့ဗျာ၊ ဟွန်း ... အတိတ်က ခံစားချက်တွေကြောင့် နာကြည်းချက်တွေ တပွေ့တပိုက်နဲ့ တကယ်လက်စားချေသင့်တာက ခင်ဗျားပဲ လက်စားချေသင့်တာ

ပါ ... ခင်ဗျားမြင်ချင်တဲ့ မာဇီရဲ့မျက်ရည်တွေကို ဘယ်လောက်ထိ သွန်ချရမလဲဆိုတာ ခင်ဗျားပဲပြောပါ ... ဒေါ်မြနွန်းစေရာ ... အရူးကို ထိုက်တန်အောင် ပေးဆပ်ချင်တာ အဝေးနှင်ရဲ့မာနပါ။ အဲဒီမာနနဲ့ ခင်ဗျားကို အဆုံးမဲ့အဝေးနှင်ပေးဆပ်သွားမယ် ... ”

“မင်းက ဘယ်လိုပေးဆပ်မှာလဲ ... ”

“ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီလေ ... ခင်ဗျားရဲ့ခြေဖမိုးလေးကို ခေါင်းငုံ့ပြီးစော့ နမ်းလိုက်မယ်လို့ ကျွန်တော်ကိုကိုကြီး နောက်ဆုံး ပြောသလို ပြောရမယ်ဆိုရင် အိစက်လှပတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေဖမိုးလေးတစ်ဖက်ဟာ မာနကြီးတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် နောက်ဆုံးလက်နက်ချ အညံ့ခံသင့်တဲ့ စိတ်ချောက်ချားစရာ ... အကောင်းဆုံး စစ်မြေပြင်ပါပဲတဲ့။ အဲဒီစကားလေးနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဦးညွတ်ပါတယ် ... ဒေါ်မြနွန်းစေရာ ... ”

ဒီစကားလေးကြောင့် မြို့မျက်နှာလေး မဲ့တော့မလိုနဲ့ပြီး သွားသည်။

“ဟွန်း ... ကောင်းပြီလေ အဝေးနှင် ... မင်းပြောလိုက်တဲ့ စကားလေးကြောင့် မနည်းနည်းလေး ကျေနပ်လိုက်မိပေမယ့် ရင်ထဲက နာကျင်မှုတွေ လျော့မသွားသေးတာက သေချာတယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် မကလည်း မင်းလိုပဲ ... မာနကြီးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီမာနဟာ မနလုံးသားထဲကနေ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ပဲ မြတ်နိုးတမ်းတနေပါစေ ... အဲဒီယောက်ျားကို ဘယ်တော့မှ ဦးမညွတ်ချင်တဲ့မာန။ အဲဒီမာနနဲ့ မဘဝကို ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ ဖြတ်သန်းသွားမယ်။ ရှင်းတယ်နော် ... အဝေးနှင်၊ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မင်းကို မတစ်ခုပဲပြောမယ် ... ”

“ဟင် ... ခင်ဗျား ဘာပြောမှာလဲ ... ”

“ဖွားမြတ်သခင် လက်ထပ်ကစပြီး ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တွေရဲ့ အညှိုးတွေ အမုန်းတွေနဲ့ ပြိုင်လာကြတဲ့ ဒီပြိုင်ပွဲကြီးကို ရင်နာနာနဲ့ပဲ မဆက်ပြီးတော့ ပြိုင်သွားတော့မယ်ဆိုတာ မင်းကို မပြောချင်တယ်”

“ဗျာ ... ဒီ ... ဒီပြိုင်ပွဲကို ခင်ဗျားဆက်ပြိုင်မယ် ဟုတ်လား မ ... ”

“ဟွန်း ... အဲဒါ ဒီနေ့တစ်ခါတည်း မင်းကို မတရားဝင် ကြေညာတာပါ။ ဖွားမြတ်သခင် တိုက်ခဲ့တဲ့ကြိမ်စာတွေ ပျက်ပြယ်သွားနိုင်ဖို့ ဒီဘက်က ပေါက်ဖွားလာတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဟိုဘက်က ပေါက်ဖွားလာတဲ့ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ဖို့လိုတယ်ဆိုတာ မသိနေတဲ့ကြားက မင်းကို လက်မထပ်တော့ဖို့ မဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် အဲဒါ ... ဖေဖေအတွက် မင်းမာဇီကို မလက်စားချေချင်လို့ပါ ... ”

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... ”

အသက်ရှူမှားစွာ အဝေးနှင်ရဲ့မျက်တောင်လေးတွေ ကော့တက်ခဲ့ပြီ။

“မဖြစ်ချင်တာ ကူကယ်ရာမဲ့ပြီး အရူးတစ်ပိုင်းလို ခံစားနေရမယ့် မင်းမာဇီရဲ့မျက်ရည်တွေပါ။ မင်းမာဇီဟာ ဖေဖေကို ရူးသွပ်သွားစေခဲ့တဲ့အထိ အညှိုးအမုန်းတွေနဲ့ဘဝပျက်အောင်လှည့်စားသွားခဲ့တယ်။ ဒါကို ... မင်းမာဇီကိုယ်တိုင် ပြန်ပေးဆပ်ရမယ့်အချိန်ကို ရောက်နေပြီလေ ... ဒါကြောင့်မို့ အားလုံးကို ဒီနေ့တစ်ခါတည်း မကြေညာလိုက်တော့မယ်။ ရှေ့တစ်ပတ်တည်းမှာ သိပ်ကိုခမ်းနား

ကြီးကျယ်တဲ့ လက်ထပ်ပွဲကြီးတစ်ခုနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မလက်ထပ်လိုက်တော့မယ် ... ”

“အဲလို လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုခုကို မအပြီးအပိုင်ထွက်သွားတော့မယ် ... ”

“ဗျာ ... ”

အဝေးနှင့် ထပ်ဆင့်လို့ အသက်ရှူမှားခဲ့ပြန်ပြီ။

“အဲဒီယောက်ျားဟာ တခြားသူတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ မ၊ ဆယ့် သုံးနှစ်သမီးအရွယ်က မ၊ကိုမွေးစားပြီး နိုင်ငံခြားကိုခေါ်သွားခဲ့တဲ့ မွေးစားဒက်ဒီနဲ့မာမိတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သား ကိုကိုပါ။ ကျေးဇူး ရှိလို့ ကိုကိုကိုလက်ထပ်ဖို့ မ၊ရွေးချယ်လိုက်တာပါ ... ”

“ခင်ဗျားဗျာ ... ”

အဝေးနှင့် ရင်မနာဘဲ နေပါတော့မလား။

အဝေးနှင့် ... အသည်းမပျက်ဘဲ ခံနိုင်ပါတော့မလား။

“ဟွန်း ... အဲဒီမှာ ... မ ဖြစ်စေချင်တာက သတို့သမီးဝတ် စုံလေးနဲ့ ပွဲထွက်လာမယ့် ... မရဲ့ ခြေဖမ်းလေးကို လှုပ်အလည်မှာ တရားဝင် ဒူးထောက်ခေါင်းငုံ့နမ်းပြီး ... မတို့ စိမ်းခေါ်ဖြိုင်ဆိုင်ခဲ့တာ တွေ အားလုံးအတွက် ... မင်း ... မာမိကိုယ်တိုင်ဝန်ချတောင်းပန်ရ မယ် ... ဒါ ... မ ဖြစ်ချင်တဲ့ မင်းမာမိရဲ့ တရားဝင်အရုံးပဲ ... ဒီအရုံးကို မြင်ရမှ ... မ ဖွင့်ထားတဲ့ အမှုကိုပိတ်သိမ်းပေးမယ်”

“ဘုရားရေ ... ”

လွှာနဲ့ အညှိရောင် ကိုယ့်အိမ်ဒီ မျက်နှာလေးကိုမော့ကြည့် ကာ အခုမှ ဘုရားတ ... လိုက်မိပြီ။

“အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့်”

အခန်းထောင့်လေးမှာ ... ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ရင်းပေါ်လာ တာ ဒေါ်အရိပ်ညိုရဲ့ ရှိုက်သံလေးပါ။ အဝေးနှင့်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ကတော့ မဲ့ပြီရင်း ... မဲ့ရင်းပေါ့ ... ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... သိပ်ကို ရက်စက်လွန်းတယ် ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ... ဒါ ... ဒါ ကျွန်တော် အသည်းနှလုံးတွေကို သိမ်းကြိုးနှင်းချေပစ်လိုက်ဖို့ ... ခင်ဗျား နောက်ဆုံး ပြင်လိုက်တဲ့ စစ်တလင်းတဲ့လား ...

ရပါတယ်ဗျာ ...

ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့ စစ်မျက်နှာကို ... ခင်ဗျား ဆန္ဒတိုင်းပဲ ဖွင့်လိုက်ပါ။

ဒီနေရာကို မာမိလက်ကိုဆွဲပြီး ... အရုံးသမားတစ်ယောက် ရဲ့ နှလုံးသားတွေနဲ့ ... ကျွန်တော် အကောင်းဆုံးတက်လာခဲ့မယ် ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ ... ။

လုံးဝ ဘွာမခတ်ကြေး ... ။

လုံးဝ နောက်ပြန်မလှည့်ကြေးပဲပေါ့ ... ။

THE WAR OF ROSE

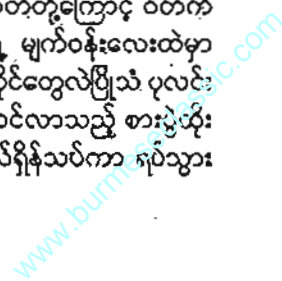
(ဇာတ်ဆင်းပိုင်း)

အခန်း (၁၉)

“ဖြောင်း ...”
“ဒေါင်း ...”
“ခွမ်း ...”
“ချလွမ်း ...”

“ဟာ ... အဝေးနှင့် မင်း ... မင်း ... စိတ်ကို ထိန်းစမ်း
ဟော့ကောင် ... မင်းကို ငါပြောနေတယ်နော် ... ဒေါ်မြ၊ နှင်းစေရာ
ကို မကျေနပ်တိုင်း မင်း ... ဒီလို စွတ်ပေါက်ကွဲနေလို့ မရဘူး။ ဒါ
ဒါ ... သူ့ဘက်က မှန်တယ်ထင်လို့ သူလုပ်သွားတာ ... ဒီအရုံးကို
မင်းလက်ခံနိုင်ရမယ် ... ဒီအရုံးကို မင်းသဘောတူနိုင်ရမယ် ...”

“ငါ ... ငါ ... လုံးဝ မကျေနပ်ဘူးသားကြီး ...
နာကျင်သော စိတ် ... မခံချင်သောစိတ်တို့ကြောင့် ဝဲတက်
လာရသည့် မျက်ရည်ရိပ်တွေက အဝေးနှင့်ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးထဲမှာ
ခဏလေးနှင့်ပြည့်သွားသည်။ စားပွဲကုလားထိုင်တွေလဲပြိုသံ ပုလင်း
တွေ၊ ဖန်ခွက်တွေ၊ ကျွဲသံတို့ကြောင့် ပြေးဝင်လာသည့် စားပွဲထိုး
ကောင်လေးတွေ အနားရောက်တော့မှ ကိုယ်ရှိန်သပ်ကာ ရုပ်သွား
ကြသည်။

သားကြီးက အဝေးနှင်းကို ဖျက်ခနဲလှည့်ကြည့်ကာ
 “အေး... မင်းမကျေနပ်ရင်လည်း... ဒီပွဲရဲ့အဖြေကို
 ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်လို့ မရတော့ဘူး... ဒီပွဲမှာ မင်းရုံးသွား
 တယ်... ဒီပွဲရဲ့အရုံးကြောင့် အနာကျင်ဆုံး မင်းပေါက်ကွဲသွားရ
 တယ်ဆိုတာလည်း... ငါနားလည်တယ်... ဒါပေမယ့် ငါတို့ဘာ
 တတ်နိုင်မှာလဲ... မင်းက... အနက်ရောင်နှင်းဆီလေး တစ်ပွင့်နဲ့
 မာနခြင်းပြိုင် အသည်းခွဲဖို့ ဘယ်လိုပဲကြိုးစား... ကြိုးစား ဒေါ်မြူ
 နှင်းစေရာက... တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးနဲ့ တကွက်ခြင်းရွှေ့ပြီး
 မင်းကို အကောင်းဆုံးယှဉ်ပြိုင်သွားတာ... အဲဒီတော့ မင်းကို
 ငါတစ်ခုပဲ ပြောမယ်... ဟိုမှာ တွေ့လား... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ
 ရဲ့ လက်ထပ်ပွဲအတွက် အကောင်းဆုံးနဲ့ အခမ်းနားဆုံးပြင်ဆင်
 ထားတဲ့... မြက်ခင်းပြင်ကြီး... အဲဒီ မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲကို မကြာ
 ခင်မှာ... အလှဆုံးသတို့သမီး ဝတ်စုံလေးနဲ့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ
 ဝင်လာတော့မယ်... သူ ဝင်လာပြီဆိုတာနဲ့ မင်းဘယ်လိုရင်ဆိုင်မှာ
 လဲဆိုတာ စဉ်းစား...”

“ငါ... ငါ... အရုံးမပေးချင်ဘူး သားကြီးရာ”

“ဟာ... ဟေ့ကောင် မင်းအရုံးမပေးချင်လို့ရမလား”

သားကြီး မခံရပ်နိုင်စွာ အော်လိုက်မိရပြန်ပြီ။

“မင်းပြောတော့... အပြစ်မရှိတဲ့ ဒေါ်မြူနှင်းစေရာကို
 အနိုင် မယူရက်လို့ အရုံးပေးလိုက်တာဆို... အခုမှ... မင်းဘာ
 အရူးထပြီ... အရုံးမပေးချင်ဖြစ်သွားရတာလဲ... ပြောစမ်း...
 ဟေ့ကောင်... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာ လက်ထပ်သွားတာကို မင်းမကျေ
 မနပ်နဲ့... အရမ်းခံစားနေရလို့လား... ဟွန်း... အခုမှ မင်း အသည်း
 တွေ စွက်ကွဲမနေနဲ့... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာက မင်းကို... တကွက်
 ရှင်း တိုက်စစ်ဆင်သွားတာ... အင်း သိပ်ချစ်နေပြီဆိုတာ သိတော့
 မှ... ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လပ်ထပ်ယူသွားတာ... အဲဒါ
 ဒေါ်မြူနှင်းစေရာရဲ့ ပွဲသိမ်းတိုက်ကွက်ပဲ...”

“ငါ... ငါ... ဘာလုပ်ရမလဲဟင်... သားကြီး ဒီအရုံးကို
 ဝန်မခံတော့ပဲနဲ့ အဝေးဆုံးကို ငါထွက်သွားရင်ကောင်းမလား”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်ကွ”

သားကြီး ကိုယ်ကို တပတ်လှည့်ကာ အဝေးနှင်းကို
 အပြတ်သားဆုံး မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။ အဝေးနှင်းရာ မင်းဘာတွေ
 ဖြစ်နေတာလဲ... မင်း ဘယ်လိုတွေ့ခံစားနေရလို့ စိတ်တွေ...
 ဒီလောက်တောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရတာလဲ... မင်း
 မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား ဟေ့ကောင်... ငါ့ကိုပြောစမ်း”

သားကြီး စိတ်ထဲကနေ အဝေးနှင်းကိုအော်ပေးလိုက်မိတာ
 တကယ့်ကို မခံစားနိုင်တော့လို့ပါ... ပြောရရင် ဒီတစ်ပတ်လုံး
 လမ်းတွေပေါ်မှာ... အဝေးနှင်လျှောက်သွားနေခဲ့တာလေ...
 ထမင်းမစားတဲ့ရက်တွေ များလာတော့... တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖျော့
 ပိန်ကပ်လျက်... မျက်တွင်းတွေလည်း ချောင်ကျသွားသည်။
 နှုတ်ခမ်းတွေလည်း ခြောက်ကပ်သွားသည်။ ခံစားနေရတာလည်း
 အရူးမီးငိုင်းပေါ့...။

ဒါကို... သားကြီးက သိနေတော့... အဝေးနှင်းကို အပြစ်
 မတင်ရက်။

တကယ်... လှပတဲ့... ပြိုင်ပွဲလေ... တစ်ပွဲကို ဒေါ်မြူနှင်း
 စေရာက... နွဲ့သွားခဲ့တာပါ... ကြားရက်ထဲမှာ Phone ဆက်တော့
 လည်း... ခေါ်နေတဲ့ ဖုန်းကို သူမက မကိုင်တော့ပါ။ သူမက
 စိမ်းကားမှူအပေါင်း သရဖူဆောင်းလေ... အဝေးနှင်က သွေးပျက်
 လေပါပဲ...။

ခုလည်း... မင်္ဂလာညစာစားပွဲ ကျင်းပမယ့်... Hotel ကြီးရဲ့
 BEER BAR ထဲမှာ စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး ကြိုရောက်နေတဲ့ အဝေးနှင်း
 ကတော့ ဆံပင်ရှည်တွေ ဖရိုဖရဲနှင့်... မျက်ဝန်းလေးတွေကပါ
 ဖြူဆုတ်အားမဲ့လျက်...။

“ငါ... ငါ... ဒေါ်မြူနှင်းစေရာကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်

လွန်းတမို

ချစ်သွားသလဲဆိုတာ ... ပြန်စဉ်းစားလို့တောင် မရတော့ဘူး ...
 သားကြီးရာ ... အခုမှ ငါ့ကိုကြီးရဲ့ ရှုံးနိမ့်မှုကို ငါသဘောပေါက်
 သွားတာ ... ပြောရမယ်ဆိုရင် ... ဒေါ်ဖြူနင်းစေရာဟာ သိပ်ကို
 အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲနော် ... သားကြီး သူ့မျက်လုံး
 ထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဖျက်ခဲတစ်ချက်ကြည့်လိုက်
 တာနဲ့ ... ဖြောင်းခနဲ ပိတ်မိသွားမယ့် ထောင်ချောက်တွေရှိတယ်
 ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအလယ် မိန်းမလမ်းမမှာ ... သူနဲ့ အကြည့်ချင်းလေး
 စေတဆိုလိုက်မိတာနဲ့ ထောင်ချောက်လဲကို ပြုတ်ကျပြီး ငါ့ရဲ့နင်းဆီ
 အချေခံလိုက်ရတာ "

"ရှင် ... ရှင် သဘောပေါက်သွားပြီလားဟင် ... အဝေးနှင့်"
 နောက်ဘက်က အသံကို အဝေးနှင့် ဖျက်ခဲနဲ့လှည့်ကြည့်
 လိုက်တော့ ... စဉ့်ကြဲခန်းက ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း မလေးလွှာ ...

"ဟာ ... မင်း ...
 "ရှင် ... ဒီအခန်းထဲမှာ ထိုင်ခုံတွေလည်း မန်ရွက်တွေကွဲ
 ပြီး သောင်းကျန်းနေတယ်ဆိုလို့ ... အမိဒီက ကျွန်မကို လွှတ်လိုက်
 တာ ... အဟင်း ... ရှင် မဆိုးပါဘူး ... အမိဒီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်
 ဒီလောက်ထိ သဘောပေါက်သွားတာ ... ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်
 ဟုတ်တယ် ... ရှင်ပြောသလိုပဲ ကျွန်မတို့ရဲ့ အမိဒီက အဆိပ်ပြင်း
 တယ် ... ဒါပေမယ့် အဲဒီအဆိပ်က လူကိုသေစေနိုင်တဲ့ အဆိပ်မျိုး
 တော့မဟုတ်ဘူး ... အတ္တတွေ အမုန်းတရားတွေ နားကြည်းမှုတွေ
 နဲ့ ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေတဲ့ ... ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံး
 သားတွေကို သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ ... ရင်ခွန်သံတွေနဲ့ ... ကူညီနိုးထလာ
 အောင် ရှင်သန်စေခဲ့တဲ့ အဆိပ်မျိုးပါ ..."

ပြောလိုက်ရပေမယ့် ... အဝေးနှင့်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကိုတော့
 လွှာက ... မကြည့်ရက်ပါ ... အရှေ့မှာ လက်ဝိုက်ရပ်လျှက် မျက်နှာ
 လေးကို လွှာငုံချပစ်လိုက်တာဟာ ... သူ့ရဲ့ရှုံးနိမ့်မှုတွေကို စာနာ
 ကြောင်း လွှာက ပြသပေးလိုက်တာပါ ... "

"ဟွန်း ..."
 လွှာတော့ မကြည့်ပဲ ... သေချာပေါက်သိလိုက်တာက လွှာ
 စကားအဆုံးမှာ ... သူ့ နှုတ်ခမ်းလေး ဟွန်းခနဲမိသွားခဲ့တာပဲဖြစ်
 ပါလိမ့်မည်။ ဒါကိုတော့ ... ရှင် မငြင်းနဲ့လေ ... အဝေးနှင့်
 "နေပါဦး ... အခု ... မင်းတို့ အမိဒီ အသည်းခွဲဘုရင်မကြီး
 က ဘယ်မှာလဲ"

"ဟိုတယ် ပထမထပ်က ... အလှပြင်ခန်းမထဲမှာ ရောက်နေ
 ပြီလေ ... သိပ်မကြာခင်မှာ မင်္ဂလာ ညစာစားပွဲလေးကျင်းပမယ့်
 မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲကို ဆင်းလာတော့မှာ "

"ငါ ... လုံးဝမကျေနပ်ဘူး သိလား"

"ဟင် ... ရှင်က ဘာကိုမကျေနပ်တာလဲ"

"ဒီ ဇာတ်လမ်းမှာ ... အပြစ်မရှိခဲ့တာ ငါပါ ... မင်းတို့ အမိဒီ
 ကို မဖြိုင်ရက်တော့လို့ အရှုံးပေးလိုက်ပြီးဆိုတော့မှ ငါ့အသည်းကို
 ရက်ရက်စက်စက် ခွဲဖို့ ... မင်းတို့ အမိဒီက ကြိုးစားလိုက်တာလေ
 ငါအခု ဘယ်လောက်စိစားနေရမလဲဆိုတာ ... မင်းစဉ်းစား
 ကြည့်စမ်း ... ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေကြမယ့် ... ဒီလက်ထပ်ပွဲကို ငါ
 အသိအမှတ်မပြုနိုင်လို့ ... ဒီမှာ ပေါက်ကွဲနေတာ ..."

"ဒေါက် ..."

"ဒေါက် ..."

"အိုး ... အမိဒီ ... လိုက်လာပြီ"

စည်းချက်ညီစွာ ကြားလိုက်ရတဲ့ အိစက်သော အနက်ရောင်
 ကြိုးသိုင်းဒေါက်မြင့် ဖိနပ်ကလေးရဲ့ အသံနှင့်အတူ မြေညီထပ်က
 မှန်လုံအခန်းကျယ်ကြီးထဲကို တလှမ်းချင်းဝင်လာတာ ဒေါ်ဖြူနင်း
 စေရာ ... "

ဝတ်ထားတာလည်း မြန်မာဆန်ဆန် ချိုတ်ထမိလေးနဲ့ ရင်ဖုံး
 လက်ရှည်အဖြူရောင်ကို ဝတ်ထားတာလေ ... "

လွှာ ... အံ့ဩသွားခဲ့ရတာက ဖဲကြိုးအနီရောင်လေးနဲ့

ရှားပါးအိစက်သော အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကို အဝေးနှင့် နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ အမိဒီ ရောက်လာခဲ့တာကိုပင် ...။

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ...”

အဝေးနှင့်မြေလှမ်းတွေက ဒယ်ဒယ်နှင့် နောက်ဆုတ်သွားသည်။

အမိဒီ နောက်မှာရော ဘေးမှာပါ အတူပါလာကြတာတွေက အညှီရောင်နှင့် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေ သားကြီးက နံရံမှာ ကျေဖိုကပ်ကာ လက်ပိုက်ရပ်လျက် ... မျက်တောင်မခတ်နိုင်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီ ... ဒီ ... နှင်ဆီလေးကို ခင်ဗျား ... ဘာဖြစ်လို့ ...”

အဝေးနှင့် မကြည့်ပဲ နောက်ဆုတ်တော့ ထိုင်ခုံတွေ လဲပြိုကျသွားသံ ကြားလိုက်ရသည်။ အဝေးနှင့်က တုန်လှုပ်နေပေမယ့် မြို့အပြုံးလေးက အေးစက်စက်လေးနှင့် မျက်ဝန်းတွေက အရောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ် လက်ဖြာနေခဲ့သည်။

“ဘာလဲအဝေးနှင့် ... မ လက်ထဲက နှင်းဆီလေးကို ကြည့်ပြီး ... မင်းစိတ်တွေ တုန်လှုပ်သွားလို့လား ... ငါ မင်းကို နောက်ဆုံး ပေးချင်တဲ့ လက်ဆောင်လေးပါ ...”

“ဗျား ...”

“ဒီနှင်းဆီလေးကို ... မင်းရင်ဘတ်မှာ ထိုးစိုက်ထားခဲ့ပြီးမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ... မ လက်ထပ်သွားမယ် ... ရှင်းတယ် နော် ... အဝေးနှင့်”

“အို ...”

လွှာရော အညှီရောင်ပါ စိတ်တွေလှုပ်ရှားသွားရပြီ ...။

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ရက်စက်တယ် မရယ် ... ခင်ဗျား”

တကယ်ရက်စက်တယ် ဗျား ...

အဝေးနှင့် မခံစားနိုင်တော့ပါ ...။

“သမီး ... မြို့လေး ...”

“ဟင် ...”
ထိုအချိန်မှာပဲ ... ဆံပင်တွေဖရိုဖရဲနှင့် ဒေါ်အရိပ်ညို အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

အားလုံးရဲ့ အကြည့်တွေ ဒေါ်အရိပ်ညိုဆီကို ရောက်သွားကြ၏။

“သမီး အပြစ်ပေးချင်ရင် ... အန်တီကိုပဲ အပြစ်ပေးပါ။ မြို့လေးရယ် ... ဒီဇာတ်လမ်းမှာ တကယ်အပြစ်ရှိခဲ့တာက ... အန်တီမှာပဲ ... အပြစ်ရှိခဲ့တာပါ ... အန်တီသားလေးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

“အဟင် ... ဟင် ... ဟင်”

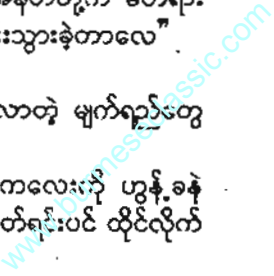
မြို့ရှေ့မှာ ခူးထောက်ထိုင်ချရင်း ... ကြေကွဲစွာ ရှိုက်ငိုပစ်လိုက်တာ ဒေါ်အရိပ်ညိုပါ ... သည်မြင်ကွင်းကို ကြည့်ကာ အားလုံး အသက်ရှူဖို့ မေ့နေကြသည်။ မျက်တောင်ခတ်ဖို့ကိုလည်း ဘယ်သူမှ သတိမရကြ ...။

“အန်တီ တောင်းပန်ပါတယ် မြို့လေးရယ် ... မြို့လေးတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ခဲ့မိတာတွေ အတွက် အန်တီနောင်တရနေပါပြီ ... အန်တီကြောင့်တော့ အန်တီ သားလေးကို နာကျင်စိတ်ထိခိုက်သွားအောင် ... မြို့လေးမလုပ်ပါနဲ့ ... သားငယ်လေးက စိတ်သဘောထားဖြူစင်တဲ့ သားငယ်လေးပါ ... မြို့လေးရယ် ... သူငယ်ငယ်လေးကတည်းက နှင်းဆီပန်းရောင်းတဲ့ ကောင်းမလေးတစ်ယောက်ကို အန်တီတို့က မတရားလုပ်တယ်ဆိုပြီး ... အိမ်ပေါ်ကတောင် ဆင်းသွားခဲ့တာလေ”

“အဟင် ... ဟင် ... ဟင်”

ရှိုက်သံတွေက မဆုံးသမလို့ ... ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကလည်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်။

မြို့က ဒါကိုနားထောင်ပြီး နှုတ်ခမ်းကလေးအဖို့ ဟွန်ခနဲ မဲလိုက်ကာ ... ထိုင်ခုံလေးမှာ ခြေနှစ်ဘက်ချိတ်ရင်းပင် ထိုင်လိုက်

၂၉၈

လှိုင်းတဖို

သည်။

“အန်တီရယ် ... ဒါတွေအားလုံးကို ကျွန်မ မသိဘဲနေပါမလား သားကိုယ်မှ မချီအောင်နာဆိုတဲ့ စကားထဲကလို အန်တီသိပ်ချစ်တဲ့ အဝေးနှင့်ရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေ တစ်စစ ပြိုအက်ကြေဖွဲသွားမှ နောင်တတရားတွေနဲ့ အန်တီမျက်ရည်ကျလာမှာလေ ... အန်တီရဲ့ မျက်ရည်တွေကို တမလွန်ဘဝကနေ ကျွန်မဖေဖေဟော အပြုံးတွေနဲ့ လက်ပိုက်စောင့်ကြည့်နေမှာ သေချာတယ် ... ဒါကြောင့်မို့ ... အန်တီ မျက်ရည်ကျအောင် အဝေးနှင့်ရဲ့အသည်းကိုခွဲဖို့ ကျွန်မဆုံးဖြတ်လိုက်တာ၊ ဒီမှာလေ ... အန်တီ ... အန်တီခေါင်းလေးမော့ပြီး ကြည့်လိုက်ပါဦး ... အန်တီသားအဝေးနှင့်ကို မာနခြင်းပြိုင်အသည်းခွဲမယ့် ကျွန်မရဲ့ ဒုတိယမြောက် လက်စားချေနှင်းဆီလေး ...

အို ... ဘုရားရေ ...

ဒေါ်အရိပ်ညို မြို့လက်ထဲက နှင်းဆီလေးကိုကြည့်ကာ အသက်ရှူရပ်သွားမတတ် ခံစားလိုက်ရပြီ။ သားကြီးအရိပ်ထင်ရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ ထိုးစိုက်သွားခဲ့သလိုမျိုး နှင်းဆီလေးရဲ့ရိုးတံလေးမှာ ဖဲကြိုးနီလေးနှစ်စကို ခေါက်တွန့်လေးချည်လို့။

“ဒါ ... ဒါ ...”

ဒေါ်အရိပ်ညို ... အသံတွေ ထစ်ငေါ့ကုန်သည်။

နှင်းဆီလေးကိုကြည့်ကာ မျက်တောင်လည်းမခတ်နိုင်သလို ရင်မှာဆို့နှင့်အက်ကွဲလာသမျှ ရှိုက်သံတွေကပါ ပဲ့တင်ထပ်ကာ ပါလာ၏။

“အဟင်း ... အဝေးနှင့်အတွက် ကျွန်မ ... စိတ်မကောင်းပါဘူးအန်တီ ... တကယ်ဆိုရင် ကျွန်မဒုက္ခရောက်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးအရွယ်လေးတုန်းက ကျွန်မကို စိတ်သဘောထားဖြူစင်စွာနဲ့ ကျွန်မအခက်အခဲတွေကို နားလည်ကူညီပေးခဲ့တဲ့ အဝေးနှင့်ဆိုတဲ့ အပြောရောင်မျက်ဝန်းလေးနဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ ကျွန်မ မေ့လို့မရခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ ... ပြောရမယ်ဆိုရင်

ဒီးသင်္ဂြိုဟ်တာပဲ

ကျွန်မရဲ့အိပ်မက်တွေအားလုံးကို တစ်သက်တာ ထာဝရပိုင်စိုးထားခဲ့တာ အဝေးနှင့်ပါ ...”

“ဟွန်း

မြို့ ဒီလိုပြောတော့လည်း အဝေးနှင့်ရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးက ဟွန်းခနဲ မဲ့လို့သွားခဲ့ရပြန်ပါပြီ။

“ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ သူ့ကို ဘယ်လောက်ထိ ကျွန်မချစ်သလဲဆိုရင် သူပေးထားတဲ့ မောင်းကွင်းလက်စွပ်လေးကို ဒီနေ့အထိ ကျွန်မရဲ့လက်သူကြွယ်လေးမှာ တမြတ်တနိုးနဲ့ ကျွန်မ အမြဲဝတ်ဆင်လာခဲ့တာပါ။ ဒီလောက်ထိ ကျွန်မ ... အဝေးနှင့်ကို ချစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ... ကျွန်မနောက်ကို အနက်ရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်နဲ့ အဝေးနှင့် စုလိုက်လာကတည်းက သူ့ကို ကျွန်မ အရှုံးပေးခဲ့တာပါ ... နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကျွန်မအပွင့်လင်းဆုံး ပြောရမယ်ဆိုရင် အန်တီကိုတော့ ကျွန်မမုန်းတယ် ... အန်တီ ...”

“ဟင်

“အဲဒါကြောင့်မို့ ... ကျွန်မနေခဲ့ရတဲ့ အိမ်စုတ်လေးဆီကို အန်တီကိုပို့ပြီး ကျွန်မ လက်စားချေတော့မှာ ... ကျွန်မ ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးအရွယ်တုန်းက အဲဒီအိမ်စုတ်လေးမှာ ဖေဖေကိုဖက်ပြီး ကျွန်မ ညတိုင်းငိုခဲ့ရသလို အန်တီတို့သားအမိနှစ်ယောက် ကျွန်မ လိုငိုရရင် ကျွန်မကျေနပ်ပြီ”

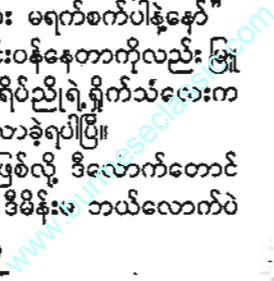
“မြို့လေးရယ် ... အန်တီကို မကျေနပ်လို့ အန်တီကိုအရမ်း မုန်းလို့ မြို့လေးလက်စားချေတာကို အန်တီခံနိုင်ပေမယ့် အန်တီ သားငယ်လေးအဝေးနှင့်ကိုတော့ မြို့လေး မရက်စက်ပါနဲ့နော်”

ဒေါ်အရိပ်ညို အောက်ကျခံတောင်းပန်နေတာကိုလည်း မြို့က ခေါင်းကလေးခါငြင်းလျှက်။ ဒေါ်အရိပ်ညိုရဲ့ ရှိုက်သံလေးက တဖြည်းဖြည်း ပို၍ပို၍ ကျယ်လောင်လို့လာခဲ့ရပါပြီ။

“ဟွန်း

... မာမိရာ ... မာမိဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အောက်ကျခံပြီး တောင်းပန်နေရတာလဲ၊ ဒီမိန်းမ ဘယ်လောက်ပဲ

ဖိုးလပြည်စာပေ

လှလှ ဒီမိန်းမဘယ်လောက်ပဲ ကိုန်းခန်းတွေကြီးကြီး၊ အတ္တတွေ အမုန်းတွေနဲ့ သူ့နှလုံးသားတွေက ဒီလောက်စုတ်ပြတ်သတ်နေတာ

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် အဝေးနှင့် ...”

“ခင်ဗျားကို လုံးဝအထင်မကြီးတော့ဘူးသိလား ... ခင်ဗျားလို မိန်းမမျိုးဟာ အိပ်မက်စေတမာန်ကုမ္ပဏီရဲ့ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာမကလို့ တစ်ကမ္ဘာလုံးကိုပိုင်ပိုင် အဝေးနှင့်လုံးဝမုန်းတယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး ... ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့ပဲ ခင်ဗျားလက်ထပ်သွား သွား ဟားတိုက်ရယ် ပြီးတော့ကို အဝေးနှင့်ကံ ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်နေလိုက်ဦးမှာ”

“မင်း ... မင်း ... မ၊ကို မချစ်ဘူးလား အဝေးနှင့် ...”

“မချစ်ဘူး ... မချစ်ဘူး ... လုံးဝမချစ်ဘူးဗျ နားလည်လား”

ဂျစ်ကန်ကန်လေးပြန်အော်ပြောနေသည့် အဝေးနှင့်ကိုကြည့်ကာ မြို့နုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြီးယောင်သမ်းသွားသည်။

“ဒီမှာ ... ခင်ဗျား လုံးဝနားလည်ထားရမယ့် စကားလေး တစ်ခွန်းကိုပဲ အဝေးနှင့်ပြောလိုက်မယ် ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဝေးနှင့်ရဲ့ဦးနှောက်နဲ့ရော နှလုံးသားနဲ့ပါ ဦးညွတ်ပြီး အလေးပြုချင်တာ၊ ဖြူစင်လှပတဲ့နှလုံးသားပိုင်ရှင်ကိုပါ ... ကျွန်တော်ချစ်ခဲ့တာလည်း ဆံတောက်ဆံပင်တိုလေးနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ နှင်းဆီပန်းလေးတွေ အော်ရောင်းခဲ့တဲ့ အဖြူစင်ဆုံး ကဗျာအဆန်ဆုံး အတည်တင်းဆုံး ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့တာပါ ... အခု ... ကျွန်တော်တွေ့နေတဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာမကြီးနဲ့ လုံးဝအပြတ်အသတ်တစ်ခြားစီပဲဗျာ ... ဟား ... ဟား ...”

အဝေးနှင့်ကပြောရင်း အနာကျင်ဆုံး အော်ရယ်လိုက်မိပြီး

မြို့ကတော့ ... အဝေးနှင့်ကိုကြည့်ကာ တည်တည်တင်းတင်းကလေးပြုံးလျှက်။

“ရတယ်လေ ... အဝေးနှင့် ... ဒီအချိန်မှာ မင်း ... မ၊ကို

ဖီးလ်ပြည်စာပေ

ကြိုက်သလို တုန်ပြန်လို့ရပါတယ်၊ သံသရာအဆက်ဆက် မ၊ကို မင်း မုန်းနေဦးမလား၊ မင်းမာမိကို လက်စားချေချင်တာကလွဲရင် နောင်ဘဝအဆက်ဆက် မင်းကို မချစ်သွားမယ်”

မြို့ပြောရင်း ဒေါ်အရိပ်ညိုဖက် ပြန်လှည့်ကာ ...

“ကံ ... အန်တီ ... အချိန်လည်းမရှိတော့ဘူး၊ စကားတွေ အများကြီးလည်း ကျွန်မ မပြောချင်တော့ဘူး၊ ဒီနှင်းဆီလေးကို တော့ အမှတ်တရအဖြစ်နဲ့ အဝေးနှင့်ရဲ့ ရင်ဘတ်လေးမှာ ကျွန်မ ထိုးစိုက်ထားခဲ့တော့မယ်”

မြို့ အပြုံးလေးနဲ့ပဲပြောကာ ထရပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ...”

အဝေးနှင့်ကတော့ နောက်ကိုတစ်လှမ်းချမ်းလေးဆုတ်ကာ နံရံတစ်ခုမှာ ကြောကပ်မိသွားပြီ။ မြို့ကတော့ ... လက်ထဲကနှင်းဆီလေးကို လေထဲမှာ မြှောက်ကိုင်လျှက် ... ။

“ဒေါက် ...”

“ဒေါက် ...”

စည်းချက်ညီစွာ လှမ်းလာသည့် ကြီးသိုင်းဒေါက်မြင့်လေးရဲ့ အသံတွေအောက်မှာ ရင်ခုန်သံတွေအားလုံး တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ရပ်တန့်သွားသလို အဝေးနှင့်ကလည်း သူမကို ထိမထင်သလိုကြည့်ကာ နုတ်ခမ်းလေးကို ဂရုမစိုက်သလို တွန်မဲ့ပစ်လိုက်သည်။

ရပါတယ် ... ဒေါ်မြနှင့်စေရာ

အဝေးနှင့်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ပေးဆပ်စရာရှိရင် အသေပေးဆပ်သွားမယ့်ကောင်ဆိုတာ ခင်ဗျားနားလည်ထားလိုက်ပါ ... ခင်ဗျားရဲ့အလှတွေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ညှို့ယူသံအိပ်ပိုက်မှုတွေအောက်မှာ အဝေးနှင့် ဘယ်လိုပဲ ကျဆုံးခဲ့၊ ကျဆုံးခဲ့ ... အဲဒါတွေအားလုံးကို နားကျည်းမှုတွေ အမုန်းတွေနဲ့ပဲ အဝေးနှင့်အဆုံးသတ်သွားမယ်၊ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ခင်ဗျားနိုင်ပါတယ် ... ကံ ... ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်သလို လက်စားချေလိုက်တော့ ...

ဖီးလ်ပြည်စာပေ

www.burmeseclassic.com

လွန်းတမို

ယူရဲရင် ပြန်ပေးရဲတာ အဝေးနှင့်ရဲ့ မာနပါ ...

“ဒေါက် ...”
“ဒေါက် ...”
“ဒေါက် ...”

အဝေးနှင့်ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်းလာနေတာ မြူပဲပေါ့။

အဝေးနှင့်ရယ် ... မ၊တကယ်လက်စားချေတော့မယ်ဆိုလို့ မင်း ... မ၊ကို တကယ်ပဲ နာကျည်းသွားခဲ့ပြီလားဟင်၊ မ၊ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က မင်းမာစိရဲ့ နောင်တ၊ မျက်ရည်တွေကို မြင်ချင်လို့ ဒီအဆုံးသတ်ဇာတ်လမ်းလေးကို တမင်ဖန်တီးလိုက်တာပါ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် မင်းကို မ၊ သိပ်ချစ်တယ်အဝေးနှင့် ... လက်ထပ်ပွဲအတွက် မြန်မာပြည်ကို လိုက်လာတဲ့ မွေးစားဒက်ဒီနဲ့မာမိကိုရော ကိုကိုကိုပါ ... ဒီအကြောင်းတွေ မ၊ရှင်းပြလိုက်တော့ သူတို့အားလုံးက မ၊ရဲ့ စံစားချက်တွေကို အသိအမှတ်ပြုလက်ခံပေးကြတယ်။ ကိုကိုကဆိုရင် မ၊ငယ်ထိပ်ကလေးကို ချစ်စနိုးလေးနဲ့ပုတ်ပြီးတော့တောင် မြူနှင်းလေး ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါတဲ့။

အဝေးနှင့်ရယ် ...
ခုတော့လည်း ... ဂျတ်ဆတ်ဆတ်မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ မင်းမ၊ကို ကြည့်နေလိုက်တာကွာ၊ မ၊ရယ်ချင်လိုက်တာ၊ မ၊ကလည်း မင်းရဲ့ အဲဒီလို အောက်ကျမခံတဲ့ မာနမျက်ဝန်းလေးတွေကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာလေ။

“ဒေါက် ...”
“ဒေါက် ...”

တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလာရင်း အတွေးထဲကနေပဲ မြူခံစားချက်တွေကို ပြောနေလိုက်မိသလို အဝေးနှင့်ရဲ့ မျက်ဝန်းပြာတွေကို စိုက်ကြည့်ကာ မြူနှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြီးလာသည်။

နဘေးကနေ ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့သူတွေအားလုံး ဘယ်သူမှ မျက်တောင်မခတ်နိုင်အောင် ငေးမောကြည့်နေကြချိန်မှာ မြူခြေ

လှမ်းလေးတွေက သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်လေးမှာ နီးကပ်စွာပဲတုန့် ခနဲရပ်သွားသည်။

မြူလက်ထဲက နှင်းဆီလေး လေထဲမြောက်တက်သွားချိန်မှာ ...

သူမျက်လုံးတွေပိတ်ကာ မျက်နှာလေးကို ခပ်တင်းတင်းလေး မော့ပစ်လိုက်တာ မြူတွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟာ ...”
“ဟင် ...”

မြူက လက်ထဲက နှင်းဆီလေးကို အဝေးနှင့်ရဲ့ ရင်ဘတ်လေးမှာ ထိုးစိုက်တော့မလို လက်ရွယ်လိုက်ပြီးမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ရုတ်တရက်ပစ်ချလိုက်တော့ ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့သူတွေဆီက အံ့ဩသွားသံတွေ ဟာခနဲ ... ဟင်ခနဲ ထွက်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မြူထပ်ပြီးတော့ ဆွဲဖြုတ်ယူလိုက်တာ မြူဝဲဘက်ရင်ဘတ်လေးတစ်နေရာမှာ ထိုးစိုက်ထားတဲ့ အိစက်သော အဖြူရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကိုပါပဲ။

ဒီအဖြူရောင်နှင်းဆီလေးက ချစ်သော အဝေးနှင့်အတွက်ပါ။

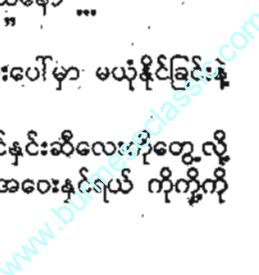
“မ၊ မင်းကို သိပ်ချစ်တယ် အဝေးနှင့် ...”
“ဗျာ ...”

“မ၊ သိပ်ချစ်လို့ ဒီအဖြူရောင်နှင်းဆီလေးကို မင်းရင်ဘတ်မှာ မြတ်မြတ်နိုးနိုးလေး မ၊ ထိုးစိုက်ပေးမယ်နော် ...”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော်က ...”
ချစ်သော အဝေးနှင့်ရဲ့ မျက်နှာလေးပေါ်မှာ မယုံနိုင်ခြင်းနဲ့

အံ့ဩရခြင်းများစွာတို့က နေရာယူလို့။

“ဘာလဲ အဝေးနှင့် ... ဒီအဖြူရောင်နှင်းဆီလေးကို တွေ့လို့ မင်းသိပ်အံ့ဩနေတာလား ... မအံ့ဩပါနဲ့ အဝေးနှင့်ရယ် ကိုကိုကို

ရော ဒက်ဒီနဲ့မာမီဆီမှာပါ မ၊ခွင့်တောင်းခဲ့တဲ့ မ၊ရဲ့ တရားဝင်မှော်ဝင် နှင်းဆီသတို့သားလေးက အဝေးနှင်ဆိုတဲ့ မ၊ရဲ့ချစ်သူပါ။ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်လေးနဲ့ ဒီအဖြူရောင်နှင်းဆီလေး ကို မင်းရင်ဘတ်မှာ မ၊ထိုးစိုက်ပေးလိုက်တာလေ ...

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... တကယ်ပြောနေတာ ...”

“ဟိုမှာလေ ... မင်းမကြားဘူးလား ပိုင်းကြည့်နေတဲ့လူတွေ

အားလုံးကတောင် လက်ခုပ်တွေတီးပြီး မ၊တို့နှစ်ယောက်ကို ဂုဏ်ပြု

ပေးနေကြပြီ ... ”

“ဟေး

“ရှိုး ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ”

“ဒါမှ မှော်ဝင်နှင်းဆီသတို့သားကွ ... ”

“မှော်ဝင်နှင်းဆီသတို့သား ... ”

“မှော်ဝင်နှင်းဆီသတို့သား ... ”

“ဟေး ... ဟေး ... ”

အားလုံးပျော်ရွှင်စွာ လက်ခုပ်တီးအားပေးနေစဉ်မှာပဲ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို အရပ်ကလေး မမှီမကမ်းနဲ့ပဲ မြူက သိမ်းကျုံးလို့ တအားပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်သလို ဒီပွဲမှာ တယ်သူရုံးသွားခဲ့သလဲဆိုတာ အဖြေမှန်ကိုပေးဖို့ မြူနှုတ်ခမ်းလေးတွေက သူ့ရဲ့လည်တိုင်လေးဆီ။

မျှဝေခံစားလျက်၊
လွန်းတမို။